ATEŞLİ BİR ROMANTİK KOMEDİ

DÜŞMANIM İLE AŞKIN BİLİMSEL REKABETİ

CLAIRE KINGSLEY

PUSULA

"Bir çift gibi yaşamaz iki düşman deneylerini laboratuvardan eve taşımaya karar verirse ne olur?"

Corban Hadi, onlar gerçek bir gelişmeyle ve bulguları yayınlayıp ödüllenmeye değer bir şeyle karşılaşana kadar, sıradan bir insan gibi yaşamaya karar vermişti. Bu, onun için "tahmin" bir adım olmak zorundaydı. Bir gün, iki insanı birbirine âşık edeceğini iddia eden bir teori geliştirdi. Arkadaşları ve aileleri üzerinde yaptığı sayısız testten sonra, bu teorinin deneyen herkede işe yaradığını gördü.

Sorun şuydu ki kendi üzerinde hiçbir işe yaramamıştı. Üstelik neden işe yaramadığını da bir türlü çözemiyordu.

Buna rağmen, Corban teorisini kanıtlama konusunda kararlıydı. Onundaki tek engel ne miydi? Hazel Keegan.

Hazel, Corban'ın tapdası beceriksizliğinin ya da bazen çikolatalarının dikkatini dağıtmasını reddediyordu. Corban âşık olmanın şifresini çözdüğünü iddia etse de ona yanıldığını kanıtlamak konusunda kararlıydı.

Bu iki rakip arasındaki kimya, karşılaştıkları andan itibaren kanıtlanamaz bir hal almıştı. Düşmanlar arasında yaşanan sekstan ne çıkardı ki? Ancak Corban'ın teorisini kendileri için test etmeye karar verdiklerinde.

SONUÇLARI TAHMİN EDİLİR BİR ŞEY DEĞİL! ÖNGÖRÜLEMEZ DERECEDE!

PUKKA
9 786259 418780

Düşmanım ile Aşkın Bilimsel Rekabeti

Claire Kingsley

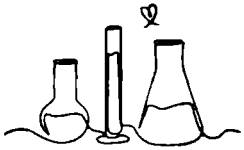

Yazarın notu: Kocaman ve güzel bir... kalbi olan seksi bir nerd'ün yer aldığı BAĞIMSIZ bir romantik komedi... Tonlarca gerilim ve zekice şakalar... Birbirlerinden çıkarları olan ve dost gibi görünen fazlasıyla seksi iki düşman... Genişleyen bir güven çemberi ile belalı kız arkadaşlıklar... Ve iç geçirmenize sebep olacak romantik bir sonsuza dek mutlu yaşadılar hikâyesi... *Falling for My Enemy*'nin ismi bundan önce *Love According to Science*'tı.

Nerd kızlara ve geek** erkeklere. Tutkun olduğunuz şey her ne olursa olsun, onu sahiplenin. Özellikle de ruhunuzu ateşe veriyorsa...*

*Nerd, aşırı entelektüel, çok çalışkan, takıntılı veya sosyal becerilerden yoksun görülen kişiler için kullanılan bir tanımdır. İnek öğrenci anlamına da gelir.

**Geek, sosyal yaşantısı olsa da genel algının dışında insanların alışık olmadığı bilgisayar, astronomi, edebiyat, bilimkurgu gibi malzemelere bağımlı kişilere verilen isimdir. Nerd ifadesi ile sık sık bağlantılı olarak kullanılır.

1

HAZEL

"İki farklı kişiliğin karşılaşması, iki kimyasal maddenin temasına benzer. Eğer aralarında herhangi bir tepkime olursa ikisi de dönüşüme uğrar." –C.G. Jung

Kesin olarak bildiğim üç şey vardı: Bilimsel yöntem insanlığın en büyük icadıydı. Votka martininin en iyisi, *dirty martini* şeklinde servis edilirdi ve Corban Nash, kendini bilim insanı gibi gösteren bir sahtekârdı.

İşte bu yüzden, Woodward Üniversitesi'ndeki yeni işimde geçirdiğim ikinci haftamın sonunda, psikoloji binasındaki ofisimin dışında duran ilan panosuna bakıyordum. Oraya asılan duyuruda bir hata olmalıydı, bunun başka hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Ellerimi kalçalarıma yerleştirip başımı eğdim ve sanki bu yaptığım duyurunun içeriğini değiştirebilirmiş gibi gözlerimi kıstım. Arkamdaki koridor hareketliydi, yüksek lisans öğrencileri ve laboratuvar asistanlarının çoğu sınıflarına, ofislerine ya da laboratuvardaki görüşme odalarına gidiyordu. Bense orada, tertemiz beyaz bir bluz ve kırçıllı eteğimle durmuş, gürültülü bir çalışma grubunu susturmak üzere olan sinirli bir kütüphaneci gibi siyah topuklu ayakkabımın ucunu hafifçe yere vuruyordum.

Oysaki ne ben bir kütüphaneciydim ne de burası bir kütüphaneydi. Ayrıca sessizlik, hiçbir şekilde panoda yazanları değiştirmezdi.

"Günaydın."

Düşüncelerimin kesintiye uğramasıyla birlikte irkilip gözlerimi kırpıştırdım. Woodward'da psikoloji araştırma şefi olan yeni patronum Dr. Sheffield, üzerinde *'Ders programında mevcut'* yazan kahve kupası ve gözlerinin etrafındaki çizgilerin kırışmasını sağlayan bir gülümsemeyle yanımda duruyordu.

"Günaydın, Doktor Sheffield."

"Lütfen bana Elliott de, Hazel. Personelimin bana ilk ismimle seslenmesi daha samimi bir ortam yaratıyor."

Sosyal Psikoloji alanında saygın bir araştırmacı olan Dr. Elliott Sheffield, tam anlamıyla bir akademisyenin görünüşüne sahipti. Gömleğinin üzerine gri bir yelek, altına kumaş pantolon ve kıyafetinin geri kalanıyla uyum sağlamayan kahverengi ayakkabılar giymişti. Tel çerçeveli gözlükleri, kahverengi saçlarıyla, sakalındaki gümüş rengi tutamlar ona hem bilgili hem seçkin bir hava veriyordu. Altın alyansının matlaşan rengine bakılırsa onu uzun yıllardır takıyor olmalıydı.

Yakın zamanda, Washington Üniversitesi'ndeki eski görevimi bırakmamı sağlamıştı. Büyük bir üniversiteden ayrılmak uzun vadeli yaşam planımda yer almıyordu ancak Woodward Üniversitesi, benim ilgi alanlarıma -sözsüz iletişim ve insan ilişkilerine- odaklanan güçlü bir psikoloji araştırma programına sahipti.

Buraya kadar her şey tamamdı. Ya da *şimdiye kadar*. İlan panosundaki duyuruya bakarken, kararımı verdiğim sırada ciddi bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Corban Nash bugün burada, *benim* üniversitemde konuşma yapacaktı. Bu çok saçmaydı. Hatta mantıksızdı. Böyle mükemmel itibara sahip bir kurumun, onun asılsız ve tuhaf iddialarını savunacağı konferans sağlaması bir kenara, kampüse girmesine bile nasıl izin verildiğini anlayamıyordum.

Elliott kahvesinden bir yudum alıp ilan panosuna doğru başını salladı. "Daha önce hiç Corban Nash'in çalışmalarını gördün mü?"

Bakışlarım ilana kaydı. "Maalesef evet."

"Pek hayranı değilsin sanırım?"

Parmağımla hafifçe eteğimin üzerinde ritim tuttum. Sadece hayranı olmamakla kalmamış, aynı zamanda aylarca o şarlatanla çevrimiçi bir tartışmaya da karışmıştım. Zekâsından şüphem yoktu, dünyanın en popüler flört uygulamasını destekleyen bir algoritma icat etmişti. Yine de kendisine biliminsanı deme hakkına sahip değildi.

"Geçmişi alışılmışın dışında olabilir ama ben öncelikle çalışmalarının doğruluğunu sorguluyorum."

"Sorguluyor musun? Neden?"

Tam olarak nereden başlamalıydım? "Âşık olmanın şifresini kırdığını iddia ediyor fakat henüz anketinin işe yaradığına dair gerçek ve bilimsel bir kanıt sunamadı."

"Haklısın. Araştırması bu noktada varsayımlarla dolu ama verilerini etkileyici buluyorum. Hem yakın ilişkilerin nasıl ortaya çıktığı konusuna da yepyeni bir açıdan yaklaşıyor."

İçime bir öfke dalgası yayılırken yanaklarım ısındı. Corban Nash'in araştırması *etkileyici* falan değildi. Sadece kanıtlanmamış popüler bilimdi. Anketine birlikte cevap veren iki kişinin kaçınılmaz olarak âşık olacağını iddia ediyordu. Tamamen bilim dışıydı, saçma olduğundan bahsetmiyordum bile.

Diğer yandan, hâlâ yeni sayılabilecek patronumla sabahın dokuzunda misafir konuşmacı hakkında tartışmaya girmek muhtemelen akıllıca bir davranış değildi. Yüz ifademi sakin tutup daha fazla zıtlaşmamak için ellerimi iki yana indirdim.

"Sanırım, herhangi özgür bir toplumun ayırt edici özelliklerinden biri de farklı fikirlerin rahatça paylaşılabilmesidir."

Elliott yarısı dolu kahve kupasıyla beni işaret ederek, "Kesinlikle," dedi. "Konuşmalarını hiç dinledin mi?"

"Hayır." Stres seviyemi artırma eğiliminde olmalarına rağmen makalelerinin her birini okumuştum ve onunla internette oldukça sıkı tartışmalara girmiştik. Buna rağmen onu şahsen hiç görmemiştim.

"Gelmelisin. Seyirciyi etkisi altına almak için eşsiz bir yöntemi var."

İtiraf etmem gerekirse, bu bilgi beni cezbetmişti. Yine de konferansa katılarak konuşmasını meşrulaştırmak istemiyordum.

Ayrıca Corban Nash, mantıksız bir şekilde öfkelenmeme sebep oluyordu. Normal şartlar altında sakin ve mantıklı bir insandım. Yine de tek bağlantımız internet üzerinden olsa bile kanımı öfkeyle kaynatmaya yetiyordu. Onunla aynı odada olsam kim bilir ne yapardım.

Muhtemelen öğrenmemek çok daha iyi olurdu.

"Maalesef çok meşgulüm, hâlâ yerleşmeye devam ediyorum."

Başını salladı. "Elbette. Bırakayım da işlerini hallet."

Etrafıma baktığımda koridorun boş olduğunu fark ettim. "Evet, şey... iyi günler."

Gülümsedi. "Sana da."

Ofisime girmeden önce ilan panosuna son kez sert bir bakış attım. Bana verdikleri oda küçüktü ama fazlasıyla yeterliydi. Kapsamlı kitap koleksiyonum için raflardan oluşan bir duvarım, düzenli bir çalışma masam ve avluya bakan bir pencerem vardı.

Burada, Woodward Üniversitesi'nde işler iyiydi. Birine bağlı değildim, kaynaklara erişimim vardı. Ayrıca ilgimi çeken konuları ve soruları araştırma fırsatına da sahiptim. Profesyonel anlamda hayatım hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Peki ya kişisel hayatım? Kedim Erwin ile yalnız yaşıyordum. Annemle babama yakın değildim ama birbirimize sıkı sıkıya bağlı olduğumuz, aile gibi gördüğüm bir grup kız arkadaşım vardı.

Kariyerime odaklanmış, erkeklerle romantik ilişkiler kurmanın gereksiz ve dikkat dağıtıcı olduğuna karar vermiştim.

Görünüşe göre orgazm olma yeteneğimi de kaybetmiştim fakat bunun konuyla pek alakası yoktu.

Yine de vücudumun, bana kadınsı bölgelerimde artan ve dinmeyen gerilim seviyesini hatırlatması, işleri rahatsız edici boyuta taşıyordu. Tam da sandalyeme oturduğum sırada bunu yapmaya karar vermişti.

Kasılma hissini görmezden gelmeye çalışarak bacaklarımı birbirine bastırdım. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İnternette okuduğum birkaç garip teknik hariç, neredeyse her şeyi denemiştim. Ya da bir insanla gerçekten seks yapmak dışında. Hayatımda seks yapabileceğim kimse yoktu. Bir yabancıyla yapılan anlamsız seksin ve flört etmenin de ilgimi çekmediğini düşünürsek seçeneklerim sınırlıydı.

Orgazmlarımın ortadan kaybolmasının işimle ya da Corban Nash ile hiçbir ilgisi yoktu. Bu fikri hemen aklımdan çıkardım.

Konferansına katılmak konusuna gelirsek, bunu yapmak için hayal edebileceğim iyi bir neden yoktu. Bilim camiasındaki itibarını desteklemek istemiyordum. Yokluğum bir tür sessiz protestoydu.

Konferans salonundaki kalabalık sinirlerimi bozmuştu, koltukların neredeyse hepsi dolu sayılırdı. Hastalıklı merakım, uzak durma kararıma galip gelmişti. Corban'ın konuşmasının başlamasına birkaç dakika kala içeri girdim ve arka taraftaki boş bir koltuğa oturdum.

Gözlüğümü düzelterek salonun ön tarafını incelerken kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Bir yüksek lisans öğrencisi ve kampüsün teknik destek ekibinden biri projektörü test

ederken, Elliott kenarda durmuş başka bir profesörle konuşuyordu. *Düşmanım* etrafta görünmüyordu.

İçten içe biliyordum ki ondan düşmanım olarak bahsetmem muhtemelen iyiye işaret değildi. Beynimin mantıklı kısmı bunu biliyordu.

Ancak zorluklarla kazandığım bilgi birikimimi ve mantığımı, kendi şartlarıma uygulama konusunda hiçbir zaman pek başarılı olmamıştım zaten.

Bu yüzden, kollarımı bağlayıp bacaklarımı üst üste atarak koltuğumda oturmaya devam ettim. Adeta savunma kelimesinin görsel tanımı gibiydim. Daha iyi bir karşı argüman oluşturmak için söyleyeceklerini dinleyecektim.

Elliott mikrofona yaklaştığında, salona bir sessizlik çöktü.

"Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Popüler hızlandırılmış yakınlık teorisini tartışmak üzere burada bulunan Corban Nash'i tanıtmak benim için bir zevktir. Hep birlikte ona sıcak bir karşılama sunalım."

Ön sıradaki bir adam ayağa kalkıp mikrofonun arkasına geçerek Elliott'ın yerini aldığında, karşı argümanımın giriş paragrafını zihnimde yazmaya başladım.

Kahverengi saçlarında tuhaf bir dağınıklık vardı ve kumaş pantolonunun altına siyah *Converse* giymişti. Kısa kollu gömleğinin düğmelerinin bir kısmı açıktı. Sanki tam giyinmenin ortasındayken ne yaptığını unutmuş gibi görünüyordu.

Boğazını temizleyip gözlüğünü düzeltti. "Tünaydın."

Ona bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım, kendimi geniş omuzlarını görmezden gelmek için zorluyordum. Düzgün belini... Ya da kol kaslarının gömleğini nasıl doldurduğunu... Ön kollarında gördüğüm şey damar mıydı? İri olmasa da kesinlikle formda ve fit bir görünüme sahipti. Veri analitiği ve sosyal psikoloji alanında geçmişi olan biri için bu pek rastlanan bir durum değildi.

Göğsümün üzerinde bağladığım kollarımı daha sıkı kenetledim ve fiziksel özelliklerini fark ettiğim için zihinsel olarak kendimi azarladım. Hain kadınsı bölgelerimin ona nasıl tepki verdiğini açıkça görmezden gelecektim.

Elliott, onun seyirciyi kendine özgü bir şekilde etkisi altına aldığını söylemişti. Corban konuşmaya başladığında ne demek istediğini anlamıştım. Her ne kadar ara sıra dili sürçse de derin sesinden kalabalığa yansıttığı heyecan fark ediliyordu. Slaytları geçerken birçok insanın -özellikle de kadınların- koltuklarında öne doğru eğildiklerini fark ettim. Seyircilerin vücut dillerinden yayılan büyük ilgiye bakılırsa, dikkatleri üzerinde tutmayı başarıyordu.

Konuşmasıyla mı yoksa kendisiyle mi ilgilendiklerini merak etmeden duramadım.

Bacaklarımı tekrar çaprazlayıp bir nefes verdim. Evet, karizmatikti ve işine olan tutkusu da inkâr edilemezdi. Yine de bu, sözde teorisinin en iyi ihtimalle yeterince araştırılmadığı, en kötü ihtimalle ise tehlikeli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Her ne kadar arkadaşlarım kafamın çok fazla Corban Nash ile meşgul olduğunu söyleseler de -doğrusunu isterseniz bana *takıntılı* diyorlardı- bunun kişisel bir intikamdan kaynaklanmadığını düşünüyordum. Daha önce de bu tür şeylerle karşılaşmıştım. Başka alanda çalışan birisi, anlaşılması kolay ve zorlayıcı bir teoriyle sahneye fırlayıp verilerinin onları çığır açıcı yeni bir şeye ulaştırdığını iddia edecekti. Makaleleriyle videoları viral hale geldikten sonra, kanıtlanmamış bilgiler sanki bilimsel bir gerçekmiş gibi yayılacaktı.

Corban'ın hızlandırılmış yakınlık teorisi, bilimsel gerçeği yansıtmıyordu. Âşık olmanın şifresini falan kırmamıştı. Ayrıca, fikirlerini gerektiği gibi test etmeden yaymak onun pervasızlığıydı.

Corban, teorisinin ardındaki verilerden sözde delillere geçerek sunumuna devam ettiği sırada ekrana ters bakışlar attım.

Çoğunlukla düğün fotoğraflarını içeren mutlu çiftlerin slaytlarını gösteriyor, fotoğraftaki kişilerin isimlerini veriyordu. Akrabalar. Arkadaşlar. İş arkadaşları. Anketini tanıdığı insanlar üzerinde test etmişti. Bunu yapacak bir grubu olmadığı için değişkenleri kontrol etmesinin de bir yolu yoktu.

Teorisinin daha fazla veri gerektirdiğini kabul etmesi, bana göre bilimsel yöntemlere olan saygısızlığını telafi etmiyordu.

Romantik fotoğrafları gördükçe kalabalık iç geçiriyordu. Corban boştaki elini cebine sokup diğer eliyle uzaktan kumandaya bastı. Seyircilerin coşkulu tepkisi karşısında biraz utanmış gibi görünüyordu.

Yüzündeki yarım gülmsemenin ya da omuz silkmesinin pek çekici bir tarafı yoktu. *Hem de hiç.*

Konuşmasını, daha fazla araştırmaya ihtiyaç duyulduğunu ve potansiyel uygulamalar konusunda heyecanlı olduğunu söyleyerek bitirdi. Tekrar gözlerimi devirdim.

Mikrofona doğru eğilip, "Sorusu olan var mı?" diye sordu.

Eller anında havaya kalktı, bir tanesi de bana aitti.

Corban sahneye yakın birkaç kişiye söz hakkı verip sorularını cevapladı; bana kalırsa gayet basit sorulardı. Tanrım, kimse ona meydan okumayacak mıydı? Daha sonra salonun ortalarında oturan genç bir kadına söz hakkı verdi.

"Bekâr mısınız?" Kadının sorusu yarı bastırılmış kıkırdamalardan oluşan bir mırıltıya neden oldu.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Şey, ben..."

"Yani, aslında anketinizi biriyle test edip etmediğini öğrenmek istiyordum," dedi. "Eğer böyle bir durum söz konusu değilse ve şu anda bir ilişkin yoksa bunu bilmek de ilginç olur."

Bir çift gözüm daha olmasını ve hepsini aynı anda devirebilmeyi diliyordum.

"Hımm... hayır," diye karşılık verdi Corban. "Şu anda bir ilişkim yok."

Kadın, "Pekâlâ, eğer bir deneğe ihtiyacın varsa sana numaramı verebilirim," dedi. "Bilim için."

Seyircilerden daha fazla kıkırdama yükseldi.

Boğazımı temizledim. Yüksek sesle.

Gözleri beni bulurken, "Evet," dedi. Parmağıyla olduğum yeri işaret ederken ifadesinin rahatladığını görebiliyordum. "Orada, arka taraftaki."

"Bay Nash, araştırmalarınızın hiçbiri dışarıdan gelen bilimsel incelemelere dayanmıyorken, nasıl oluyor da bir teori geliştirdiğinizi iddia edebiliyorsunuz?"

İfadesindeki rahatlama eriyip gitti ve gözlerimiz kenetlendi. Kim olduğumu anlamış mıydı? Yüzünde tanıdığını gösteren bir ifade vardı. Beni yalnızca kullanıcı adım olan Kiegen314 olarak tanıyordu ama eleştirilerime oldukça aşinaydı.

"Verilerimin sınırlarının olduğunun gayet farkındayım."

"Buna rağmen sanki iddialarınız çoktan kanıtlanmış gibi konuşuyor ve yazıyorsunuz. Teorinize bir isim bile verdiniz. Bu, iddialarınıza aşırı otorite kazandırıyor ve aslında öyle olmadıkları halde onları bilimsel olarak geçerliymiş gibi gösteriyor."

Bu sefer kalabalıktan yükselen mırıltı, kıkırtılarla dolu değildi. Seyircilerin geri kalanını görmezden gelerek bakışlarımı Corban'dan ayırmadım.

Gözleri kısıldı. "Sonuçlarım oldukça kesin, elde ettiğim verilerin doğruluğundan eminim."

"Peki ya verileri nasıl topladığınız konusundaki önyargılar..."

Elliot, "Korkarım zamanımız doldu," dedi mikrofona, bir anda ortaya çıkmıştı. "Birazdan Profesör Cole'un dersi başlayacak, bu yüzden salonu boşaltmamız gerekiyor. Geldiğiniz için

hepinize teşekkür ederim. Bilgilendirici sunumun için sana da teşekkür ederim, Corban."

Seyircilerden bazıları büyük bir coşkuyla alkışladı. Ben alkışlamadım. Koltuğumun ucunda oturuyordum. Ne zaman böyle öne doğru eğilmiştim? Gözlerim salonun ön tarafındaki adamdan ayrılmıyordu. O da kalabalıktan gelen övgülerden tamamen habersiz gibi bakışlarıma karşılık veriyordu.

İçimi yeniden bir sıcaklık dalgası kaplayarak bedenimi ısıttı. Corban Nash, gerçekten benim düşmammdı. Bana attığı sert bakışlardan bu duygunun karşılıklı olduğunu anlayabiliyordum.

Rekabetten korkmuyordum. Birinin, onun sözde teorisine meydan okumasının zamanı gelmişti.

Elinden geleni ardına koyma, Corban. Hodri meydan.

2

CORBAN

"Bilim, doğa ile kurulan aşk ilişkisine benzer; elde etmesi zor, çekici bir gizli sevgilidir. Romantik bir ilişkinin bütün karmaşa, dönemeç ve sürprizlerini içinde barındırır ama bu, oyunun bir parçasıdır."
~Vilayanur S. Ramachandran

Konferans salonunun arka tarafında oturan kadın beni deliye çevirmişti, bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. *O* olduğunu biliyordum. Kiegen314.

Kampüsün karşısındaki bir kafede oturmuş, düşüncelere dalmıştım. Konuşmamın geri kalanı harikaydı. Bana numarasını teklif eden genç kadın bile beni ürkütmemişti. En azından o kadar değil. Genel olarak katılımcılardan gelen tepkiler tam da umduğum şekildeydi.

O kadına kadar.

Tam olarak kim olduğunu biliyordum, internette peşime düşen kişiydi. Uzun süredir her yerde ortaya çıkıp çalışmalarıma saldırıyordu. Şimdi de buraya mı gelmişti?

Araştırmamın sınırlarının farkındaydım. Verilerime gelince, doğru olmayan hiçbir şeyi asla iddia etmemiştim. Sorumluluk reddi beyanları, yazdığım her makalede ve yaptığım her konuşmada mevcuttu. Özellikle de akademisyenlere hitap ederken. Onlar için zaten bir yabancıydım; psikolojinin hassas alanına

izinsiz giren bir veri adamıydım. Onların dilini konuşmaya, desteklemeyeceğim iddialarda bulunmamaya dikkat ediyordum.

Ancak sonuçlarım gerçekti ve göz ardı edilemeyecek kadar kesindi. Veriler yalan söylemiyordu, anketimi kullanan her çift âşık olmuştu.

Ben hariç. Yine de bunun hakkında konuşmak pek hoşuma gitmiyordu.

Zaten bu sorunun çözümü de basitti, kendimi verilerin dışında bırakıyordum. Tek anormal verinin bana ait olması önemli değildi çünkü kişisel sonuçlarım, bulgularıma dahil edilemeyecek kadar önyargılı olurdu. Eğer akademisyenler bir hata bulmak isteselerdi, deneyi kendi üzerimde yaptığımı görüp beni gerçekten sert bir dille eleştirirlerdi.

Bunların yanı sıra, bugün beni rahatsız eden şey romantik başarısızlıklarım değildi.

Başarılı bir müzakerenin yanlış bir tarafı yoktu, soruları cevaplamaya alışkındım. Buna rağmen arka sırada oturan Öfkeli ve Ateşli Kütüphaneci, sanki benimle çözmesi gereken bir problemi varmış gibi üzerime gelmişti.

Ateşli olmasının bir önemi yoktu ama sonuçta bir erkektim. Elbette fark etmiştim. Atkuyruğu yaptığı saçlarında ve taktığı gözlüklerde tarif edemediğim bir şeyler vardı. Bir de üst düğmesi açık gömleğinde...

Tabii ki benden nefret eden kişi o ateşli kız olacaktı.

Elliott'ın devreye girip tartışmamızı bölmesi de beni ayrıca rahatsız etmişti. Henüz kimseye açıklamamış olsa da bugünkü konuşmam mülakat sürecinin doruk noktasıydı. Elliott beni kendi departmanındaki bir pozisyon için düşünüyordu ve ben de bu işi gerçekten istiyordum. Araştırmama devam etmek için ihtiyaç duyduğum kaynaklara erişim sağlamak adına harika bir fırsat olacaktı.

Teorimi bilim camiasında, Öfkeli ve Ateşli Kütüphaneci'nin bile çürütemeyeceği şekilde meşrulaştıracak araştırmam için...

Boğuk bir bip sesi duydum. Bir saniye sonra aynı ses tekrar edince etrafıma bakma ihtiyacı hissettim. Tezgâhın arkasındaki zamanlayıcı mı ötüyordu? Ses tekrar yankılandı. Sonra bir kez daha. Bu çok tuhaftı, sanki şeyden geliyormuş gibiydi...

Cebimden.

Tabii ya, telefonumdan.

Mesajlarımı kontrol etmek için telefonu cebimden çıkardım. Hepsi ikiz kız kardeşimden gelmişti.

Molly
Bugün nasıl geçti?

Molly
Neden bana hâlâ mesaj atmadın?

Molly
Gerilimi kaldıramayacağımı biliyorsun.

Molly
İşi aldın mı????

Corban
Henüz değil. Hâlâ buradayım.

Molly
Ama sunumunu yaptın, değil mi? O nasıl geçti?

Corban
İyiydi, arka sıradaki Öfeli ve Ateşli Kütüphaneci dışında.

Molly
Kim?

Corban
Boşver. İyi geçti. Biraz sonra kahve içmek için Dr. Sheffield ile buluşacağım.

Molly
Peki, iş mi teklif edecek?

Kız kardeşim hamile kaldığından beri biraz fazla heyecanlıydı. Eşi Martin'in bu duruma nasıl dayandığından emin değildim. Onunla yaşamıyor olmama rağmen beni deli ediyordu.

Corban
Henüz bilmiyorum ama bence öyle.

Molly
Şansının ne olduğunu düşünüyorsun? Yüzde olarak.

Corban
Cidden mi?

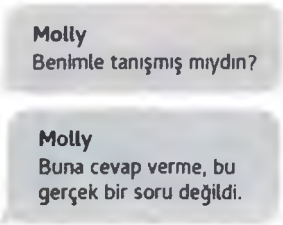
Molly
Ne zamandan beri bir şey için hesaplama yapmıyorsun?

Haklıydı. Kafamda hızlı bir tahmin yaptım. Konuşmamın sonundaki soru-cevap bölümünden önce, iş teklifi alma şansımı doksan sekiz virgül dört olarak belirlerdim. Ama şimdi?

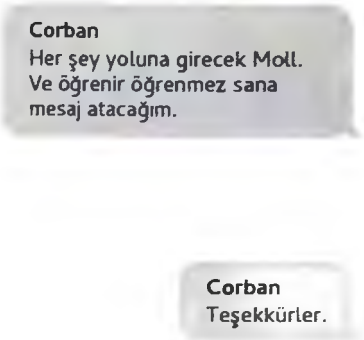

Demek sorun buydu. Ona New Jersey'deki özel bir araştırma tesisinde çalışma fırsatı bulduğumu söylemekle hata etmiştim. Bu işi ondan çok daha fazla istiyordum ama Dr. Sheffield'ın beni işe alacağının garantisi yoktu. Bu yüzden taşınmak gibi bir olasılığım vardı.

Elbette onunla tanıştığıma dair cevabımı sildim. Biz ikizdik, demek istediğim annemizin rahminde tanışmıştık.

Telefonumu cebime koyarken duyduğum tıkırtı sesiyle tekrar etrafıma baktım. Bir kadın çantasını yanımdaki masaya koymuştu, daha doğrusu pat diye bırakmıştı.

O kadındı.

Aynı anda dört farklı düşünce beynimi ele geçirdi. Farklı doğrultulara ilerleyen lokomotifler gibi her biri kendi yolunu çiziyordu ve ağzımın buna ayak uydurması zorlaşıyordu.

"Ah, harika! Bu, Öfekli ve Ateşli Kütüphaneci," diye mırıldandım. Bunu yüksek sesle söylediğimi çok geç fark etmiştim. Öte yandan, zihnimdeki düşünceleri bir kez başladıktan sonra durdurmak çok zordu. "Bana bir kuğuyu hatırlatıyorsun."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bir kuğu. İnsanlar, onların dış görünüşlerine bakıp güzel buldukları için arkadaş canlısı olduklarını varsayarlar. Ancak özellikle yuvalama mevsiminde bir kuğuya yaklaşırsan, bölgesini savunması gerektiğini düşünüp saldırganlaşabilir."

"Bölgemi savunmam gerektiğini düşünmüyorum ve pek saldırgan biri değilim."

"Tüylerin kabarmış."

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Tüylerim yok, olsaydı da kabarmazlardı."

"Bu bir deyim. Anlamı..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum."

"Sadece, muhtemelen insanların senin zararsız olduğunu düşündüğünü kastediyorum." Gözlüklerimi düzelterek önümdeki çöreğimden bir lokma aldım, sipariş ettiğimi çoktan unutmuştum.

Yakından daha güzeldi. Genellikle kendimi bir kadının yüz simetrisini analiz ederken, çekiciliğin nesnel ve öznel ölçütleri hakkında düşünürken bulurdum. Onunlayken böyle olmamıştı. Dikkat dağıtıcı herhangi bir sıfata hiç gerek yoktu; tek kelimeyle *güzeldi*. Gözlüklerinin ardındaki gözleri büyük ve maviydi. Onlara sevimli, kalkık bir burun eşlik ediyordu. Dudaklarını büzdüğünde aklıma gelen ilk şey, ne kadar öpülesi göründükleriydi.

Gözlerim ağzına takılınca dolgun altdudağını emdiğimi hayal ettim.

Dikkatimi tekrar kendisine çekerek, "Öyle olsun," dedi. Böylece ben de bakışlarımı ağzından ayırdım. "Kötü araştırılmış teorinle verdiğin mesaj konusunda endişeliyim."

"Neden?"

Dudakları aralandı, duraksadı ve ardından onları birbirine bastırdı. Kolları hâlâ göğsünün üzerindeydi; gömleğinin yakasının birkaç santim açılmasına ve teninin biraz daha ortaya

çıkmasına neden oluyordu. Bu, önemli olmaması gereken bir durumken bir şekilde öyleydi. Boynuna ve köprücük kemiğine kısa bir bakış attıktan sonra neredeyse pantolonumun önünü düzeltecektim. Bu durum rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Ayrıca sinirimi de bozuyordu... Sikim neden beynime isyan ediyordu ki?

Yerinde kal, koca adam. Ondan hoşlanmıyoruz.

"Bu nasıl bir soru?"

Çörekten bir lokma daha aldım. "Mantıklı ve anlaşılır bir soru."

"Başka bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Ne gibi?"

Kollarını çözüp ellerini kalçalarına yerleştirdi. Bu pozisyon sinir bozucu bir şekilde kıvrımlarını vurguluyordu. Bir kadın, nasıl aynı anda hem bu kadar sinir bozucu hem de çekici olabilirdi? Beynimin ve sikimin tamamen farklı mesajlar göndermesi kafamı karıştırıyordu.

"Metodolojinin bir savunmasını ya da muhakemenin bir açıklamasını sunacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, bana neden bu konuda endişelendiğimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Çünkü vardığın sonuçlar en iyi ihtimalle kanıtlanmamış, en kötü ihtimalle de yanlış. İnsanları âşık edecek bir formül yok."

"Hayır, var."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Gerçekleştiğini defalarca gördüm. İşe yarıyor."

"Ailen ve arkadaşların başta olmak üzere, son derece önyargılı ve alışagelmemiş bir örnek üzerinde işe yarıyor."

Buzlu suyumdan bir yudum alıp ellerimi peçeteme sildim. "Doğru."

"Ama bu... yapamazsın."

Şimdi de yanakları kızarıyordu. Bu kötüydü. Çünkü yanakları pembeyken gerçekten çok sevimliydi. Çekiciliği tehlikeli derecede yüksek seviyelere fırlamakla kalmıyor, aynı zamanda kızarmış yanakları aklıma cinsel uyarılmayı getiriyordu. İçinde bulunduğu duruma bakarsak elbette pembeliğin anlamı bu değildi. Yine de göz ardı edilemeyecek kadar ilkel bir çağrışımdı. Bu kadın, bir atari oyununun finalindeki en zor seviyenin son çeyreğini oynayan aşırı hevesli bir çocukmuşum gibi beynimdeki tüm zevk düğmelerine basıyordu.

Boğazımı temizledim fakat tekrar konuşmaya başladı.

"Araştırmanın doğasında olan sorunları kabul etmek onları ortadan kaldırmayacak. Gözden kaçırdığın ve kanıtlayamayacağın iddialarla öne çıkman, seni pervasız biri yapar. İnsanlar feragatnameleri unutur veya görmezden gelir. Ana mesajınızı duyar ve hatırlarlar, özellikle de '*Âşık olmanın şifresini kırdım*' kadar kışkırtıcı olanları."

"Ama âşık olmanın şifresini kırdım."

Ellerini hareket ettirerek, "Ben de bunu söylüyorum," dedi. "Sen hiçbir şeyi kırmadın."

Sonra onları tekrar kalçalarına yerleştirdi ve dudaklarını öyle bir büzdü ki kendimi onu öpmek isterken buldum. Yine de beyin sinyalleri, sik sinyallerine galip gelmeye başlıyordu. Fiziksel güzelliği bir yana, beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Çatalımla onu işaret ederek, "Evet kırdım ve çok *yakında* kanıtlayacağım," dedim. "Bu arada, bana çoktan bildiklerimi söylemekten yapacak daha iyi bir işin olduğuna eminim. Teorimin daha fazla araştırmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Burada olma amacım da bu."

Gözleri büyürken tüm vücudu kasıldı. "Ne demek burada olma amacın bu?"

"Hazel." Dr. Elliott Sheffield, oturduğum masanın karşı tarafında duruyordu. İçeri girdiğini fark etmemiştim. "Görünüşe göre Corban ile resmi olarak tanışmışsınız."

Öfkeli ve Ateşli Kütüphaneci -görünüşe göre adı Hazel'dı ve bu isim ona fazlasıyla yakışıyordu- ağzını kapattı.

"Tam olarak değil," diye yanıtladım onun yerine. Çörekten arta kalanları peçetenin üzerine bırakıp ellerimi pantolonuma sildikten sonra birini ona uzattım. "Corban Nash."

Sanki onu ısıracakmış gibi elime bakıp kendininkini yavaşça avucuma bıraktı. Teni yumuşak olmasına rağmen tokalaşması sertti. Ayrıca yapışkan.

Hayır, öyle olan benim elimdi. Kahretsin.

"Hazel Kiegen."

Gözlerimiz kilitlendiğinde, parmaklarını birkaç saniye fazla tuttum. Cinsel çekim ve sinir bozuculuğun için için yanan bir karışımı göğsümde alevlendi.

Ondan hiç hoşlanmamıştım.

Fakat bir yanım onu istiyordu.

Bu durum, kahrolası derecede kafa karıştırıcıydı ama şu an için beynim ve sikim senkronize durumdaydı. Kızarmış yanaklar? Güzel. Ateşli bakışlar? Güzel. Dokunuş? *Çok güzel.*

Pantolonumun önünü düzeltme ihtiyacım kritik seviyeye ulaşmak üzereydi.

Elliott farkında olmadan bana yardımcı oldu. Giderek daha da büyüyen sertliğimi hiç kimse -özellikle de Hazel- fark etmeden nasıl ayağa kalkacağımı bulmanın tuhaflığından beni kurtararak, kahvesini bıraktı ve karşımdaki koltuğa yerleşti.

Elini bıraktım.

Hazel bana baktı.

Elliott eğlenmiş görünüyordu.

Gözlüklerimi düzelterek ilgimi kısa bir süreliğine önümde duran kahveye verdim. Bunu ben sipariş etmiştim, değil mi? Beni Hazel'a bakmaktan, baştan çıkarılmaktan, heyecanın güçlü ve hafif sarhoş edici karışımıyla içten içe boğuşmaktan alıkoyabilirdi. Kahvemi alıp yudumlamadan önce koltuğumda kıpırdandım.

Hazel, "Dr. Sheff... yani Elliott," derken eteğini düzeltti. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Hiç de bile," diye karşılık verdi Elliott. "Bu sadece bir formalite zaten. Çoktan işe alım komitesinden onay aldım."

"İşe alma komitesi mi?"

Elliott gülümsedi. "Corban'ın aramıza katılacağını umuyorum."

Hazel'ın yüz hatlarına yayılan şok ifadesi, şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi. *Al bakalım, Öfkeli ve Ateşli Kütüphaneci.*

Gözleri birkaç kez benimle Elliott arasında gidip geldi, dudakları sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi kıpırdıyordu. Tek kaşımı kaldırıp kahvemden bir yudum aldım.

Ona sunduğum çarpık gülümseme biraz ukalaca mıydı? Evet, tam olarak öyleydi ama beni kim suçlayabilirdi ki? Tartışmayı başlatan oydu.

"Bekle, beni işe almak istediğini mi söyledin?" Sandalyemde doğruldum, Elliott'ın söylediklerinin yeni yeni farkına varıyordum.

Sırıttı. "Kesinlikle. Ekibimize getireceğin yeni bakış açısının yanı sıra, senin uzmanlığına sahip birine ihtiyacımız var. O kocaman beyninin benim için çalışmasını istiyorum."

İşte. Budur.

"Bu harika." Elini sıkmak için uzanmaya çalıştığımda, peçetemle birlikte çöreğimin son parçasını da yere düşürdüm.

"Üzgünüm, bu çok iyi bir haber. Kesinlikle ilgileniyorum. Demek istediğim, kabul ediyorum. Evet."

Hazel yavaşça eğilip çöreği ve peçeteyi yerden aldı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum -muhtemelen iyi bir şey değildi- ama pek umursadığım da söylenemezdi. Öfkeli ve Ateşli Kütüphaneci bu anı mahvedemezdi.

"Mükemmel," dedi Elliott. "Eğer programına uygunsa, pazartesi günü başlayabilirsin."

"Evet, uygun."

"Harika." Yüzündeki gülümseme genişledi, bakışları Hazel ile benim aramda gidip geliyordu. "Sanırım siz ikiniz birlikte çalışmaya bayılacaksınız."

Hazel'a gülümsedim. Birlikte çalışmaya bayılmayacağımızı şimdiden söyleyebilirdim. Fakat... araştırmamı onun burnunun dibinde yürütecek olmak? İşte bu mükemmeldi. Teorimi bilimsel olarak kanıtlayacak ve bunu Hazel Kiegen'in güzel yüzünün önünde yapacaktım.

3

CORBAN

"Neyin güzelliğini seviyorsanız,
yaptığınız şey de o olsun." ~Rumi

Ayakkabımın ucu sert bir şeye çarpınca durdum. Lanet olsun, neredeyse duvara çarpmak üzereydim. Okuduğum çizgi romanı indirdim. *The Uncanny X-Men*'in* muhtemelen yüzlerce kez okuduğum klasik sayılarından biriydi ama hikâyesi hiç eskimiyordu. Neyse ki diğer kolumun altına sıkıştırdığım posta yığını hâlâ yerindeydi.

Yürürken okumayı muhtemelen bırakmam gerekiyordu. Dairemle posta kutusunun arasındaki kadar kısa bir mesafe olsa bile.

Arka cebimden boğuk bir ses yükseldiğinde, en azından bu sefer çalanın benim telefonum olduğunu biliyordum. Çizgi romanı diğer elime alıp dairemin kapısını açmaya çalışırken, telefonu cebimden çıkarmayı denedim. Bir şekilde kapıyı açmayı ve çizgi romanımı düşürmeden bunu yapmayı başarmıştım. Fakat taşıdığım posta yığını kolumun altından kayıp ayaklarımın etrafına dağıldı.

Ah, pekâlâ.

"Selam Molly."

"Bir şey mi unuttun?"

*1963 yılında Marvel Comics tarafından yayınlanmaya başlayan en uzun soluklu X-Men çizgi roman serisi.

Dağılan posta yığınını toplamak için yere çömeldim. "Unuttuğumu sanmıyorum. Neden?"

"İşi alıp almadığını öğrendiğinde bana mesaj atman gerekiyordu. Ne oldu? İşi aldın mı?"

"Mesaj attım. Yoksa atmadım mı?" Postayı mutfak masasının üzerine koyup çizgi romanı da hemen yanına bıraktım. Mesajlarıma girdiğimde, her şeyi yazdığımı ama gönder tuşuna basmayı atladığımı fark ettim. "Ah, kahretsin. Özür dilerim, göndermemişim."

"Yani?"

"İşi aldım."

"İşte bu, İkizcik. Senin adına çok sevindim."

Neden bana İkizcik diye seslenme konusunda ısrar ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çocukluğumuzdan beri öyleydi ve biraz utanç vericiydi. "Teşekkürler. Pazartesi günü başlıyorum."

"Muhteşem! Martin, bunun tekrar taşınacağın anlamına gelip gelmediğini soruyor."

Açılmamış kolilere göz gezdirdim. Araştırma psikolojisini tam zamanlı olarak sürdürmeye karar verdikten sonra, yakın zamanda San Jose'den Seattle'a geri dönmüştüm. Bu, bir tür kumardı ve burada kalmama gibi bir ihtimalim olduğunu da biliyordum. Biraz nerede iş bulacağıma da bağlıydı. Eğer yaşanılanlara bakılırsa, geri kalan eşyalarımı boşaltıp yerleşecekmişim gibi görünüyordu.

"Sanırım bir noktada taşınacağım ama bu daire fena değil. Ona endişelenmesine gerek olmadığını söyle. Bebeğiniz olacağı için zaten bir sürü işle uğraşıyorsunuz."

"Biliyorum. Hayat çok çılgın, değil mi? Tamamen yeni bir insan yarattığıma hâlâ inanamıyorum."

"Evet. Kelimenin tam anlamıyla içinde bir insan var."

"Yalan söylemeyeceğim, biraz ürkütücü. Bu küçük kız ya da erkek davetsiz misafir, beni içeriden tekmelemekten hoşlanıyor olsa da onu şimdiden çok seviyorum."

Bir sandalye çekip mutfak masasının önüne oturdum. "Erkek olduğum için çok mutluyum."

Güldü. "Her neyse, yeni taşındığını biliyorum ama belki de daha büyük bir yere geçmeyi düşünsen iyi olur. Biraz daha kalıcı olacak bir yere mesela?"

"Evet, bunu düşüneceğim."

Kız kardeşimin yakınlarda olmamı bu kadar istemesi çok hoştu. Her zaman birbirimize yakın yerlerde yaşamıştık fakat uzun zamandır durum böyle değildi. Üniversiteden sonra iş için birkaç kez taşınmak zorunda kalmıştım. Önce Massachusetts'te sonra da Kuzey Kaliforniya'da yaşamıştım. O ilk bebeğine hamile kaldığında eğer becerebilirsem etrafta olmaya karar vermiştim. Havalı bir dayı olma fikri mi? Kulağa harika geliyordu.

Aslında *havalı* falan değildim. Gözlük takan, çizgi romanları seven ve çoğu zaman sosyal açıdan tuhaf davranma eğiliminde olan, verilere takıntılı bir Geek'tim. Ancak artık otuz üç yaşındaydım ve çalışkanlığım konusunda ne utangaç ne de sıkılgan davranıyordum. Olduğum kişiyle barışıktım ve kahretsin, bir nerd bile havalı bir dayı olabilirdi.

Şimdilik bu daire yeterliydi, yatak odasından daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Bunu kız kardeşime itiraf etmek istemiyordum ama eğer daha fazla alanım olsaydı, onu paylaşacak kimsemin olmadığını hatırlayıp dururdum.

"Öyleyse bana işinden bahset," dedi Molly.

"Woodward Üniversitesi'nin psikoloji araştırma bölümünün, başveri analisti olacağım."

"Aynı zamanda kadrolu matematik dehası da denebilir."

Hafifçe güldüm. "Onun gibi bir şey. Orada bayağı havalı şeyler yapıyorlar. Henüz görmedim ama hareket yakalama laboratuvarları* son teknoloji ürünü. Üstelik kendi araştırmalarımın bir kısmını yapma fırsatı bulacağım."

"Bu çok heyecan verici. Dikkatli ol, eğer anketini daha geniş bir denek kitlesine vermeye başlarsan çok daha fazla düğünün sağdıcı olursun."

Çoktan bir düzine düğüne katılmıştım. Hepsi de anketimi kullanıp evlenen çiftlerin düğünüydü. "Sanırım bu da mesleğin tehlikeli yanı oluyor."

"En azından düğünlerde pasta var."

"Genellikle. Gerçi en son katıldığım düğünde yoktu. Buna inanabiliyor musun? İkisi de düşük karbonhidratlı şeyler yiyorlardı, bu yüzden pasta yerine peynir ve meyve tabağıyla yetindiler."

"Aman Tanrım. Tam bir saçmalık. Umarım yemek savaşı başlatmışsındır."

"Başlatmalıydım."

Güldü. "Ben olsam muhtemelen ağlardım. Gerçi konu yemek olduğunda biraz mantıksız olacak kadar hamileyim."

Arka planda Martin'in sesini duydum. "Hem de çok mantıksız."

"Beni hamile bırakan sensin ve bunun sonuçlarıyla yaşamaya mahkûmsun. Üzgünüm Corban, kocam ateşle oynamayı seviyor. Neyse, annemle babamı aradın mı?"

Gülümsemem soldu. "Hayır, henüz aramadım."

"Tamam ama unutma. Senin adına çok sevinecekler."

Sevineceklerdi, öyle mi? Ailem, yeni bir işe girmeden son işimden ayrılma kararımı onaylamamıştı. Onlara fazlasıyla param olduğunu söylememiştim. Bu onları hiç ilgilendirmezdi

*Kas-iskelet sistemine bağlı nörolojik sorunlar, spor performansı, insan-robot etkileşimleri gibi değişkenleri ölçmek ve analiz etmek için kurulmuş bir laboratuvardır. Bu laboratuvarda insan hareketleri kamera ve sensörler aracılığıyla kaydedilip üç boyutlu ortama aktarımı sağlanır. Orijinal ismiyle "Motion Capture Lab" olarak bilinir.

ve zaten fikirleri de değişmezdi. Yaptığım çoğu şeyi tam olarak onayladıkları söylenemezdi. İstediklerini düşünmelerine izin vermek daha kolaydı.

"Evet, arayacağım."

"Gergin misin?"

"Pek sayılmaz. Öğle yemeği sırasında kafeteryada dışlanmam konusunda endişelenmeme gerek olmadığına eminim."

Tekrar güldü. "Seni dışlamasalar iyi ederler, yoksa oraya gelirim ve... yani, insanlara bağırmaktan fazlasını yapamayacak kadar hamileyim ama bir sürü hakaret biliyorum."

"Teşekkürler, tuhaf yaratık."

"Sorun değil, İkizcik. Pazartesi bana mesaj at ve gününün nasıl geçtiğini anlat. Gönder tuşuna basmayı da unutma."

"Unutmayacağım."

Vedalaşmayı bitirince telefonumu bıraktım. Bir bira almak için buzdolabına gidip ardından kanepeye döndüm.

Molly'ye gerçeği söylemiştim, pazartesi günü yeni işime başlayacağım için gergin değildim. Ona bahsetmediğim şey, içinde bulunduğum potansiyel düşmanlık durumuydu.

Hazel Kiegen. Bayan Öfeli ve Ateşli Kütüphaneci.

Benden hoşlanmıyordu ve hislerimiz karşılıklıydı. İşlerin nasıl ilerleyeceğinden emin olamasam da küçük bir rekabet gözümü korkutmuyordu. Üstelik, teorim ve anketim hakkında kapsamlı bir çalışma yürütecek bütçeye sahip olduğumda, ona âşık olmanın şifresini *kırdığımı* gösterecektim.

En azından çoğu insan için.

Ayrıca, pazartesi gününe kadar beyin ve sik sinyallerimin birbirine karışmayı bırakmasını umuyordum. Daha önce hiçbir kadına karşı bu kadar yoğun şeyler hissettmemiştim. Ondan nefret ederken aynı zamanda nasıl bu kadar etkilenmeye devam edebiliyordum? Bu hiç mantıklı değildi.

Belki de beynim nefretle şehveti karıştırıyordu.

Bunu destekleyecek birçok araştırma vardı. Seçkin sporcular üzerinde yapılan araştırmalarda, yüksek performans sergileyecekleri atletik bir olaydan önce gerçekleşen fiziksel semptomlar -kalp atış hızının çoğalması, midede kelebekler uçuşması gibi- heyecan olarak belirtiliyordu. Bir başka araştırma ise aynı hisleri kaygı veya sinir olarak tanımlamıştı. Aradaki fark semptomlarda değil, beyinlerinin vücutlarına gönderdiği verileri yorumlama şeklindeydi.

Benimki de açıkça verileri yanlış yorumluyordu, Hazel Kiegen'dan etkilenmiyordum. Ondan hiç hoşlanmamıştım. Karışıklığa neden olan şey de işte tam olarak bu duygunun yoğunluğuydu.

Bir sonraki karşılaşmamızda aletimin mesajı anlayacağından ve bu işin dışında kalacağından emindim.

En azından öyle umut ediyordum.

Biramı bitirdikten sonra akşam yemeğimi yedim. Kutuyu çöpe atmak için kalktığımda, çöpün ağzına kadar dolu olduğunu fark ettim.

Yalnız yaşamanın olayı da buydu, etrafta ortalığı karıştıracak kimse olmayabilirdi ama temizliğe yardım edecek biri de yoktu.

Çöp torbasını alıp cebimdeki anahtarları kontrol ettim ve torbayı koridora çıkardım. Daha önce anahtarları unuttuğum için zaten birkaç kez dışarıda kalmıştım, bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyordum.

"Selam, Corban."

Kapıyı kapatıp bakışlarımı komşuma çevirdim. Paisley Hayes, yüzünde bir gülümseme ve elinde anahtarlarıyla kapısının önünde duruyordu. Omuzlarına düşen gür sarı saçları dalgalıydı ve ten rengi, pembe rujunu ön plana çıkarıyordu.

"Merhaba, Paisley."

"Çöpü mü atıyorsun?"

Elimdeki torbaya bakıp neden cevabı ortadan olan bir soru sorduğunu düşündüm. "Evet."

"Harika." Anahtarları elinden sarkıyordu ama kapısının kilidini açmak için herhangi bir harekette bulunmamıştı. "Sonrası için bir planın var mı?"

"Pek yok. Belki spor salonuna gidip biraz basketbol oynarım."

"Ah, öyle mi? Benim de bir planım yok."

Bugün günlerden cuma değil miydi? Genelde cuma günleri dışarı çıkan biri gibi görünüyordu. Sanki etrafta bir takvim bulabilirmişim gibi koridora göz gezdirdim. "Bugün günlerden cuma değil mi?"

"Öyle olsa iyi olur çünkü yarın işe *gitmiyorum*."

"Evet, bu hatayı yapıp kovulmak berbat bir şey olurdu."

Yüzündeki gülümseme biraz soldu. "Evet."

"Peki, iyi geceler."

"Bu gece Molly ile bir şeyler yapmayı umuyordum ama çok yorgun olduğunu söyledi," dedi hızlıca. "Hamileliğin yorucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Yani, hiç planım yok."

Paisley, liseden beri kız kardeşimin en yakın arkadaşıydı. Yine de sosyal hiyerarşinin birbirinden o kadar uzak basamaklarında yaşıyorduk ki bunlar farklı dünyalar bile olabilirdi. Ben onun en yakın arkadaşının *nerd* ikiz kardeşinden başka bir şey değildim. Tamamen önemsenmeye değmez birisiydim.

Bu durum beni, Paisley Hayes'e karşı dünyanın en büyük aşkını beslemekten alıkoymamıştı. On yedi yaşındayken, sevgiye muhtaç bir köpek yavrusu gibiydim. Özkontrolünü ergenlik hormonlarının kaprislerine bırakmış olan bir aptaldım.

Peki ya şimdi? O zamanlar onda ne bulduğumu merak ediyordum. Neredeyse her erkeğin aynı fikirde olacağı bir güzelliğe

sahipti. Üstelik karşı cinsin ilgisini çekme konusunda fiziksel avantajlarını nasıl en üst düzeye çıkaracağını da biliyordu.

Yine de onunla neredeyse hiçbir ortak yanımız yoktu. Ayrıca, yıllar boyunca Molly'den duyduğum kadarıyla hep aynı tipte erkeklerle çıktığını biliyordum. Hepsi de yakışıklı şerefsizlerdi. Ben onun tipi değildim. Sosyal medyada ve flört uygulaması geliştiricileriyle çalışırken öğrendiğim bir şey varsa, o da çoğu insanın bir tipi olduğu ve ona bağlı kaldığıydı.

Zaten Paisley de benim tipim değildi. Sadece kız kardeşimin yakın arkadaşı ve iyi bir komşuydu. Hatta yaşayacak bir yer ararken bana bu daireyi tutmam için yardım etmişti.

"Tamam, peki. Ben bunu çıkaracağım." Çöp poşetini havaya kaldırdım. "Görüşürüz."

"Ah, tamam. Evet, orada elinde çöple durmak istemezsin. Ben de sanırım içeri girip bu akşam ne yapacağıma karar vereceğim." Hâlâ kilitli olan kapısını işaret etti.

"Evet. İyi geceler, Paisley."

"Görüşürüz."

Tekrar cebimi yokladım, -gerçekten dışarıda kalmadığımdan emin olmak istiyordum- ve çöpü aşağıya indirdim. Molly'nin düğün pastasından bahsetmesi, keşke sokağın aşağısındaki pastaneye uğrayıp bir şeyler almış olsaydım diye düşünmeme sebep olmuştu. Şaşırtıcı derecede leziz, tuzlu-karamelli kapkekler yapıyorlardı.

Beni durduran neydi? Seattle'da kalabileceğim anlamına gelen yeni bir iş bulmuştum. Buraya taşınarak bir riske girmiş ve karşılığını da almıştım. Bu da tek başıma bir kutlamayı hak ettiğim anlamına geliyordu.

4

HAZEL

"İhtiyacın olan tek şey sevgi. Ama şimdi biraz çikolatadan zarar gelmez." ~Charles M. Schulz

Erwin'in düz burunlu yüzündeki parlak, yeşil gözleri üzerimdeydi ve bana bakıp onları kırpıştırıyordu. Uzun gri kürkünün tüyleri çok kalındı, artık keçeleşmeye başlamıştı. Görünüşe göre bakım zamanı gelmişti. Kedim genel olarak sakin olmasına rağmen -gerçi uyumaktan başka pek bir şey yapmıyordu- konu belirli bir aktiviteye geldiğinde, inanılmaz derecede inatçıydı. O da genellikle taşıma çantasına girmek oluyordu.

Dairemin içinde onu kovaladıktan sonra, terden yapış yapış bir halde yerde uzanıyordum. Kapağı açık taşıma çantası tam yanımda duruyordu. Her zamanki numaralarımdan hiçbiri işe yaramamıştı ve denediğim her tuzaktan kaçmıştı.

"Hadi ama Erwin. İçeriye altı tane somon aromalı ödül maması koydum. Tam altı ödül maması kesinlikle içeri girmeye değer."

Tekrar gözlerini kırpıştırdı.

"Bu konuda fazla dramatik davranıyorsun. Hemen şu çantaya gir."

İç çekerek doğrulup oturdum ve bacaklarımı çaprazladım. Hâlâ hareket etmemişti.

"Özür dilerim, sesimi yükseltmemeliydim. Sadece iş konusunda stresliyim ve bu işi bir an önce halledebilirsem çok iyi olur. Daha sonra koşmak ve içki içmek için kızlarla buluşacağım. Yani geç kalmak istemiyorum."

Erwin beni görmezden geldi.

Tatlı gri kedimin, ödül mamalarını taşıma çantasına kadar takip etmek için bana güvendiği bir dönem olmuştu. Fakat artık bazı şeyler konusunda tecrübe edinmişti. Hareket eden arabalar, veteriner muayenehanesi ve rektal termometre... Onu taşıma çantasına girmeye ikna etmek -bunu zorlamak olarak düşünmekten hoşlanmıyordum- iki kişinin yapabileceği bir işe dönüşmüştü.

"Bugün veterinere gitmiyoruz. Evcil hayvan kuaförü, spa gibidir. Tüylerini güzel ve yumuşak yapacak. Ayrıca keçeleşmesini önleyecekler. İkimiz de özellikle anal bölgendeki keçeleşmiş tüylerin sonuçlarının farkındayız."

Yardıma ihtiyacım vardı ama arkadaşım Nora sadece iki kat aşağıda yaşamasına rağmen onu arayamıyordum. Geçen seferden sonra olmazdı. Diğer arkadaşım Everly seve seve yardım ederdi fakat o da yaklaşan düğününün hazırlıklarıyla meşguldü.

Kız arkadaşlarım dışında pek fazla seçeneğim yoktu. Yakın olduğum tek aile üyelerim, anne ve babamdı. Onlar da birkaç saat uzakta yaşıyorlardı, bir kızın evcil hayvanını kuaföre götürmek için haber vermeden arayabileceği türden insanlar değillerdi. Her ne kadar dostça tavırlarından hoşlandığım çok sayıda iş arkadaşım olsa da hiçbirinden bu tür bir iyilik isteyecek kadar yakın değildim. Özellikle de hafta sonu.

Çevrem küçüktü fakat kendimi yalnız biri olarak tanımlamayı reddediyordum. Sadece böyle anlarda, uygulamaya koyduğum bekârlık meselesinin kabul etmek istediğimden daha fazla dezavantajı olup olmadığını merak ediyordum.

Henüz değerlendirmediğim bir kişi daha vardı: Sophie Abbott. Eski işinde Everly'nin yerini almıştı. Everly de onu, bizimle koşuya çıkıp bir şeyler içmesi için davet etmeye başlamıştı. Nora, Everly ve ben liseden beri arkadaştık ama Sophie oldukça doğal bir şekilde bize uyum sağlamıştı. Küçük bir kedi krizinde yardımını isteyebileceğim kadar iyi bir ilişki kurmuş olabilirdik.

Sophie'ye mesaj atarak durumu elimden geldiği kadar kısaca özetledim. Birkaç dakika sonra mesajıma cevap verip hemen geleceğini söylediğinde rahat bir nefes aldım.

İnsanın arkadaşlarının olması harika bir şeydi.

"Bu kadar kendini beğenmiş görünme, Erwin. Sophie yolda."

Kedim, sözde koşu kulübümüze katılan son üyenin bir fark yaratacağını düşünmüyor gibi görünüyordu. Yanıldığını umuyordum.

Sophie'nin gelmesi uzun sürmedi. Koyu sarı buklelerinin bir kısmını topuz yapmış, siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti.

"Selam." Gülümseyip çantasını kapının yanındaki masanın üzerine koyduğu sırada posta sepetimi devirdi. "Ah hayır, üzgünüm. Dur, ben alırım."

"Bunu yapmana gerek yok." Düşen zarfları almak için eğildim. Sophie sakarlığa eğilimliydi ve bu daireme girerken masaya çarptığı ilk sefer değildi. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette. Kedinin nesi var?"

"Fazlasıyla bakım gerektiren tüyleri ve inatçı yapısı dışında hiçbir şeyi yok. Onu evcil hayvan kuaförüne götürmem gerekiyor ama taşıma çantasına koyamıyorum."

Sophie ellerini kalçalarına koyup Erwin'e baktı. "Onu yakalayamadığına göre göründüğünden çok daha hızlı olmalı."

"Eğer onun şişman olduğunu ima ediyorsan, öyle değil. Sadece tüyleri kabarık."

Kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Peki, plan nedir?"

"Ben onu havluyla yakalayacağım, sen de onu taşıma çantasına koymama ve kaçamadan kapağı kapatmama yardım edeceksin."

"Anladım."

Sophie taşıma çantasını aldığı sırada ben de kalın bir havlu kapıp kendimi savaşa hazırladım.

Ona doğru dikkatli adımlar atarken Erwin bana şüpheyle bakıyordu.

"Ne yaptığımı umursama, Erwin. Seni bu havluya sarmayacağım. Sadece sana doğru yürüyorum. Kaçmak için hiçbir neden yok..."

Mutfağa doğru fırlayarak gözden kayboldu.

"Gerçekten mi?"

Arkamdan parmak uçlarının üzerinde gelen Sophie'yle birlikte onu takip ettik. Taşıma çantasını çoktan hazırlamıştı. Kanepeye zar zor atlayabilen bir hayvana göre, -ki bugünlerde benim onu alıp yastığa koymamı bekliyordu- yakalanmamak için kaçarken şaşırtıcı derecede çevikti.

Erwin mama kâsesinin yanına oturmuş, parlak yeşil gözleriyle beni izliyordu.

"Hazır mısın?" diye fısıldadım Sophie'ye.

"Hazırım."

İleriye doğru atıldığım anda, Erwin yanımdan geçip Sophie'nin bacaklarının arasından kaçtı. Sophie bağırıp etrafında döndü. Gülünç kedimin peşinden koşmaya çalıştım ama bu sırada Sophie'nin ayakları birbirine dolandı ve tam önüme düştü. Bu yüzden yapabileceğim tek şey, ona çarpmamak oldu.

"Eyvah." Kendini kapı eşiğine yasladı. "Nereye gitti?"

"Orada." Saklanmak için sandalyenin ayaklarını kullanmaya çalıştığı yemek masasını işaret ettim. "Oradan çıkmasını sağlayacağım. Hazır ol."

"Anlaşıldı."

Yumuşak bir sesle, ödül maması vaatleri mırıldanıp ona güven vererek Erwin'e doğru süründüm. Düz burunlu yüzü kayıtsız görünüyordu. Bir anlığına, bu sefer onu havluya sarmama izin vereceğine inandım.

Yanılmıştım.

Aniden pençeleriyle kendini savunmaya hazır bir şekilde sırtüstü döndü. Havluyla birlikte öne doğru atıldım ama o, yuvarlanıp masanın ayakları arasından fırladı. Sophie bir sandalye çekip onu yakalayacak yer açmaya çalışsa da çok sert çektiği için sandalye yere, tam önüme düştü.

Engelin üzerinden atlayıp Erwin'i kucaklamak için kollarımı uzattım ama ulaşamayacağım kadar uzaklaşmıştı. Gözlüklerim burnumdan aşağı kayıp düştü, buna rağmen peşinden koşmaya devam ettim. Kanepenin yanından hızla geçerken Sophie ile peşindeydik.

"Erwin, dur!"

Doğal olarak böyle bir şey yapmadı. Odanın etrafında hızla dolanarak etkili bir U dönüşü yaptı.

"Bunu al." Sophie havluyu ellerimden kapıp taşıma çantasını bana doğru itti.

Erwin geriye doğru kaçtığı anda yönünü değiştirip yolunu kesecek şekilde koştu. Taşıma çantasını neredeyse elimden düşürüyordum.

Sophie, elindeki havluyla birlikte Erwin'in üzerine atladı ve yüzüstü yere düştü. Göz açıp kapayıncaya kadar havluyu kendine doğru çekip göğsüne bastırdı.

"Taşıma çantası!"

Taşıma çantasının kapağını açarak hızla yere çöktüm. Sophie, kedi ve havludan oluşan yumağı alıp Erwin'i nazikçe içeriye itince kapağı kapattım.

Sırtüstü dönerek bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür."

"Bir yerini incittin mi?"

"Hayır, iyiyim." Doğrulup Erwin'e bakmak için başını eğdi. "İnatçılığı konusunda şaka yapmıyormuşsun."

Gözlüklerimi düzelttikten sonra inatçı kedime başımı salladım. İçeriden bana bakıyordu. "Ah, Erwin."

Sophie ile bakışlarımız buluştu ve ardından ikimiz de kahkaha atmaya başladık.

"Tam bir maceraydı," dedi.

Ayağa dikilip onun da kalkmasına yardım ettim. "Etkileyici bir yakalamaydı. İyi olduğundan emin misin?"

"Ah evet, iyiyim. Seninle evcil hayvan kuaförüne gelmemi ister misin?" Gömleğini düzelttikten sonra taşıma çantasını kaldırdı. "Vay canına, ne kadar ağır."

"Ortalama büyüklükte ve kiloda."

Nefesinin altından, "Eh, bu kadar ağır olan şey kürkü değil," dedi.

"Sadece tüyleri kabarık." Ses tonum kararlıydı. "Ama yardımın için tekrar teşekkür ederim. Bütün sabah çantaya girmesi için uğraştım."

Güldü. "Ne zaman istersen."

"Bana eşlik etme teklifin için de ayrıca teşekkür ederim. Taşıma çantasına girmenin eve geri dönmek anlamına geldiğini artık öğrendi. Bu yüzden problem çıkaracağını sanmıyorum."

"Seni gidi küçük yaramaz." Taşıma çantasını bana uzattı. "Uslu bir çocuk ol, Erwin."

"Daha sonra koşuya gelecek misin?"

"Evet."

Vedalaştık ve neyse ki giderken posta sepetini tekrar yere düşürmedi. Mobilyaları yerlerine çektikten sonra Erwin'i evcil hayvan kuaförüne götürdüm. Tahmin ettiğim gibi işleri bitince kendi isteğiyle taşıma çantasına girmişti.

Daireme döndüğümüzde onu dışarı çıkardım. Çıkar çıkmaz mutfağa gidip daha fazla ödül maması vermem için beklemeye başladı. Küçük bir avuç mamayla onu biraz daha şımarttım.

"O kadar kötü müymüş?"

Beni görmezden gelerek kedi yatağına gidip kabarık bir top gibi kıvrılmayı tercih etti.

"Elbette yorgunsun, seni yaramaz şey." Eğilip elimi birkaç kez yumuşak tüylerinin üzerinde gezdirdim. "Kızlarla koşuya gideceğim. Sonrasında evde olurum."

Alışılmadık olaylarla dolu geçen bir sabahın ardından bunu umursamayacak kadar bitkin görünüyordu.

"Hazel, bekle."

Adımlarımı yavaşlatıp omzumun üzerinden arkadaşlarıma baktım. Neden bu kadar geride kalmışlardı? Duraksayıp parmağımı boynuma bastırarak nabzımı kontrol ettim. Her zamankinden daha yüksekti. Farkında olmadan hızımı arttırmış olmalıydım.

Ellerimi kalçalarıma koyup derin nefesler alarak bekledim.

"Bugün sürat koşusu* yapacağımızı söylememiştin." Everly'nin sesi nefes nefese çıkıyordu. Sarı bir kolsuz bluz ve gri tayt giymiş, saçlarını da atkuyruğu yapmıştı.

"Sürat koşusu yapmıyoruz."

*Sürat koşusu ya da sprinting olarak adlandırılır. Koşucunun kısa bir süre boyunca mümkün olduğu kadar hızlı koştuğu, yüksek yoğunluğu olan kısa mesafeli bir koşu etkinliğidir.

Nora'nın kaşları kalktı. Koyu kahverengi gür saçlarını örmüştü. Üzerinde pembe, kolsuz bir bluz ve uzun bacaklarını gözler önüne seren siyah şort vardı. Nora her zaman asla giyemeyeceğimi düşündüğüm türden kıyafetler giyerdi. "Peki, az önce olan neydi? Peşimizden kovalayan yok."

"İstediğin zaman hızlanıyorsun," dedi Sophie. Tişörtünü ve kot pantolonunu, '*Şarap için koşuyorum*' yazan kolsuz bir bluz ve siyah kapri ile değiştirmişti.

"Lise döneminde, Toby McDaniel ile jakuzilerinde sevişirken annesi bizi yakaladığından beri bu kadar hızlı koşmamıştım," dedi Nora.

Everly ürperdi. "Bayan McDaniel şu korkutucu misafir öğretmen değil miydi?"

Nora telefonunu spor sutyeninden çıkardı ve ekranı kaydırdı. "Tam olarak o. Gerçekten korkunç bir kadındı."

"Kaçmayı başarabildin mi?" diye sordu Sophie.

"Tabii ki başardım. Bayan McDaniel korkutucu biriydi ama hızlı değildi."

"Önden gittiğim için özür dilerim," dedim. "Bir enerji patlaması yaşadım ve bundan yararlanmak istedim."

Tam olarak doğru sayılmazdı. Neredeyse altı kilometrelik koşumuzun çoğunda kafam mantıksız derecede meşguldü. Bu sabah bana yaşattığı sıkıntılara rağmen aklım inatçı kedimde değildi. Başka bir inatçı erkekteydi.

Corban Nash.

O kendini beğenmiş gülümsemesinde.

Şaşırtıcı derecede geniş omuzlarında.

Derin kahverengi gözlerinde.

Elimi sıktığında hissettiğim elektrik akımında.

Onun...

Hayır. Corban Nash'in çekici olduğu sonucuna varmayı içeren her türlü düşünceyi durdurmam gerekiyordu.

Öyleydi ama asıl konu bu değildi.

O adam benim azılı düşmanımdı.

"Hazel?"

İrkilip gözlüğümü burnumun üzerine doğru iterken gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Sophie, "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

Kaşları çatılmıştı. Tıpkı Everly'ninki gibi. Ve bir de Nora'nınki... Üç kadın da bana aynı endişeli ifadeyle bakıyordu.

Onları suçlayamazdım, kendim gibi davranmıyordum. Dün işyerindeki panoda o ilanı gördüğümden beri bu haldeydim.

Omuzlarımı dikleştirerek, "Evet, iyiyim," dedim. "Hadi gidip bir şeyler içelim."

Koşularımıza başladığımız yer olan otoparka doğru giden volu geri yürüdük. Fitbit'imden* istatistiklerimi kontrol ettim ve hepimiz esnemek için birkaç dakika harcadık.

"Eyvah, hanımlar," dedi Nora. "Gelenler var."

Başımı kaldırıp baktığımda, son koşu performansımla ilgili analizimi bir kenara bıraktım. Birbiriyle uyumlu pembe kolsuz bluzlar ve pembeli grili kamuflaj taytları giyen dört kadın, otoparka doğru koşuyordu. Bluzlarında *Göz Kamaştıran Kaltaklar* yazıyordu. Her bir harf, parlak taşlarla çevrelenmişti.

Everly sessizce, "Onları görmezden gelin," dedi.

Bunu söylemek, yapmaktan çok daha kolaydı. Göz Kamaştıran Kaltaklar'dan ikisi Nora, Everly ve benim liseden tanıdığımız kadınlardı. Grupları, bir daha asla görmemeyi tercih edeceğimiz ve son birkaç yıl içinde edindikleri iki yeni arkadaştan

*Fitbit, giyilebilir teknoloji ürünleri üreten bir Amerikan şirketidir. Kullanıcıların fiziksel aktivitelerini, uyku düzenlerini, kalp atış hızlarını ve diğer sağlık verilerini takip etmelerine yardımcı olan akıllı bileklikler ve akıllı saatler üretir.

oluşuyordu. Bella Ferndale ve Drew Browning, ergenlik yıllarımızda hayatımı çekilmez hale getirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Gruplarına eklenen diğer iki kişi de onların türünden olmalıydı.

Onları koşu rotamızda ilk gördüğümüzde, merakım geçmişin sebep olduğu incinmiş duygularımın önüne geçmişti. Sonuçta artık yetişkindik. Kötü kız taktiği olarak adlandırılabilecek herhangi bir davranışın tamamen geride kaldığını düşünüyordum.

Fakat öyle değildi. Onlara birkaç soru sormaya çalıştığımda, özellikle kişilik tipleri ve gruplarının sosyal yapısıyla ilgileniyordum, Bella bana ucube demişti. Everly ve Sophie, Nora'nın fiziksel bir çatışmaya girmesini önlemek için onu geride tutmak zorunda kalmışlardı.

"Neden bize hep böyle dik dik bakmak zorundalar ki?" Sophie, sanki kötü bir kokuyu savuşturmak istermiş gibi elini yüzünün önünde salladı. "Çok fazla negatif enerji var."

Gerçekten de gizleme ihtiyacı duymadan küçümseyici bir ifadeyle bize bakıyorlardı.

"Kendilerine güvenleri yok. Bu yüzden, daha iyi hissetmek için diğer kadınlara saldırıyorlar," dedi Nora.

"Çok iyi bir gözlemcisin, Nora," dedim.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Everly araya girdi. "Bu çok gereksiz."

Nora, "Katılıyorum," diye onayladı. "Normalde kadınların rekabet etmesinden yana değilimdir. Zaten uğraşmaları gereken onca şey varken bir de birbirlerine kötü davranmamalılar. Ancak bu dörtlü tamamen istisna."

Gözlüklerimi düzelttim. "Sadece göz teması kurmayın."

"Çok geç," dedi Sophie. "Özür dilerim, sen söylediğinde bakmadan edemedim. İsteyerek olmadı."

Bella'nın liderliğindeki Göz Kamaştıran Kaltaklar, bize doğru abartılı kalça hareketleriyle yürümeye başladılar. Önümüzde durduklarında, hepsi ellerini kalçalarına yerleştirip aynı pozu verdi.

"İyi bir koşu geçirdiniz mi, hanımlar?" Bella'nın gözleri Sophie'ye kaydı. "Bu ne kadar hoş bir bluz. Büyük beden yaptıklarını bilmiyordum."

Sophie'nin vücut tipine yapılan hakaret girişimi karşısında gözlerim kısıldı. Benden daha kıvrımlıydı ama gayet sağlıklıydı, üstelik güzelliğinden bahsetmiyordum bile. Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda, Sophie benden önce davrandı.

"Teşekkür ederim, bu bluzu seviyorum. Göğüs çevreme uygun şeyler bulmak çok zor. Ama sanırım bu sorunu anlamak için önce memelerinizin olması gerekiyor."

Bella homurdandı. Drew ve diğer iki yancısının farkına varması bir saniye sürdü.

"Memelerinin küçük olması onun hatası değil," dedi Drew. "Hepsi antibiyotikler, hormonlar ya da ona benzer şeyler yüzünden. Bilirsin, tükettiğimiz gıdalardan kaynaklanıyor. Hem zaten yakında onları yaptıracak."

Bella tısladı. "Drew, kapat çeneni."

"Hayvansal ürünlerde antibiyotik bulunmasının, meme büyüklüğü üzerinde herhangi bir etkiye sahip olması pek mümkün değil," dedim. "Buna rağmen gıda tedariğindeki kimyasalların insanın fiziksel gelişiminin farklı yönlerini etkilediğine dair çalışmalar var."

Bella gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, yine mi o konulardan bahsediyor? Bilim falan. Her neyse işte."

"Hazel, meme büyüklüğü ile beyin büyüklüğü arasında bir ilişki var mı?" diye sordu Nora.

"Bildiğim kadarıyla yok."

Dilini şaklattı. "Bu çok kötü. O zaman memelerini yaptır mak seni daha akıllı yapmayacak. Eh, bu küçük sohbet ne kadar hoş olsa da gitmen gerektiğine eminim. Görünüşe göre takma tırnaklarınızı yeni bir set Lee Press-On Nails* ile değiştirme zamanınız gelmiş."

Dört kadın da tırnaklarına bakarken, Nora bana hafifçe gülümsedi ve otoparktan çıkmamız için işaret etti.

Sokağın karşısındaki Brody's Bar'a doğru yürürken çoktan Göz Kamaştıran Kaltaklar'ı aklımdan çıkarmıştım. Diğer yandan, ne yazık ki Corban Nash'ın bilincimin hemen ön sıralarında yerini alması pek uzun sürmemişti. Neden bu adam beynimi işgal etmeden beş dakikadan fazla bir süre geçiremiyordum?

Brody's, bir restoran ve aynı zamanda bardı. Nora ile benim yaşadığımız -Everly'nin de Shepherd Calloway'in yanına taşınana kadar yaşadığı- apartmandan çok uzakta değildi. Buranın devamlı müşterileriydik. Koşularımızdan sonra takılabileceğimiz, aynı zamanda iyi yemekler yiyebileceğimiz kadar güzel bir yerdi. Ayrıca martinileri nefisti.

Aslında Seattle'ın en iyilerindendi.

Kendimize bir masa seçip oturduk.

"Vay canına, bakın burada kimler var. Dirty Martini Koşu Kulübü." Favori barmenimiz Jake, masamıza yaklaştı. Bize bu adı o takmıştı. Hemen ardından alkol alabilmek için koşan kadınlar olduğumuzu ve bundaki tutarsızlığı vurgulayan bir yorumlamaydı.

Muhtemelen haklıydı.

Aslında bu rutinimiz, yaptığımız koşuları sadece kondisyona odaklanmaktan çok daha eğlenceli hale getiriyordu. Evet, kondisyon önemliydi. Hepimiz otuz yaşından sonraki hayatın,

*Lee Press-On Nails, tırnak yapıştırıcısına veya profesyonel yardıma ihtiyaç duymadan doğal tırnaklara kolaylıkla uygulanabilen bir takma tırnak markasıdır.

belirli rutinlere sahip olmak anlamına geldiğini biliyorduk. Yine de hiçbirimiz, bu durumun daha az martini anlamına gelmesini istememiştik. Ben de bu yüzden koşmaya başlamamızı önermiştim.

Benim açımdan harika bir plandı ve sonuçları şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi olmuştu. Hoş bir kokteyl eşliğinde, kız kıza sohbetlerin zevkinden ödün vermeden hepimiz makul bir sağlık ve zindelik seviyesini korumayı başarmıştık.

Dâhi IQ'umu zaman zaman pratik amaçlar için kullanmak işime yarıyordu.

Jake gülümseyerek, "Koşunuz iyi geçmiş gibi görünüyor," dedi. "Nora gerçekten de terlemiş."

"Ben terlemem, parlarım." Nora'nın dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçi zamanlama doğru olduğunda, biraz terlemekten çekinmem."

Jake yalnızca başını sallayıp siparişlerimizi almakla yetindi. Nora'nın üstü kapalı imaları onu hiç şaşırtmamışa benzemiyordu. Zaten hepimiz onun ciddi olmadığını biliyorduk. Her ne kadar Jake, Nora dahil çoğu kadının çekici bulacağı bir insan olsa da evliydi ve bu hiçbirimizin geçmeyeceği bir sınırdı.

En azından kasıtlı olarak yapmazdık ama bu başka bir hikâyeydi.

Jake, birer dirty martini ve her zamanki ızgara tavuklu salatalarımızdan oluşan siparişlerimizi alıp birkaç dakika sonra içkilerimizle geri geldi.

Nora, "Düğün planlaması nasıl gidiyor?" diye sordu.

Everly'nin mavi gözleri ışıldadı. Arkadaşımı bu kadar mutlu görmek çok güzeldi. "Her şey plana uygun ilerliyor. Büyük günün neredeyse geldiğine inanamıyorum."

"Muhteşem olacak," dedi Nora. "Çok heyecanlıyım."

Nora'ya, "Everly'nin bizi çirkin elbiseler giymeye zorlayacağına dair tahminin gerçekleşmedi," dedim. "Nedime kıyafetlerimiz oldukça gösterişli."

"Çünkü elbiseleri benim seçmeme izin verdi," dedi Nora.

Omuz silktim. "Olsun."

"Everly'yi asla gölgede bırakmayacağız ama bir yandan da muhteşem görüneceğiz," diye devam etti. "Düğünde ateşli bekâr erkeklerin olması yönündeki isteğim ne olacak?"

"Sanırım birkaç tane olacak. Ancak sırf sen randevuya çık diye düğünüme yabancıları davet edecek değilim."

Nora gözlerini devirdi. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Everly güldü. "Peki, ne yapabileceğime bir bakarım. Sophie, düğüne birini getirecek misin?"

Sophie asi buklelerini yatıştırmaya ve onları yeniden topuz yapmaya çalışıyordu. "Hayır. Birini getirmek güzel olabilirdi ama bunun için önce bir flörtünün olması gerekir. Sesli söyleyince kulağa biraz garip gelse de ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Ben de tek başıma geliyorum," dedim.

Nora, "Hâlâ şu flört etmeme planına devam mı ediyorsun?" diye sordu. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım."

"Dayanmak, gerçek arzularıma aykırı hareket ettiğim anlamına gelir. Birisiyle çıkmakla ilgilenmiyorum, o yüzden bu bir irade meselesi değil. Ben sadece kendime karşı dürüst davranıyorum."

"Aferin sana," dedi Everly.

Nora, "Sen mutlu olduğun sürece benim de senin adına mutlu olduğumu biliyorsun," dedi.

Yine de Nora'nın mutlu olduğuma inanmadığını hissedebiliyordum.

Sanki bekârlığımı ve cinsel aktivite eksikliğimi hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi, bacaklarımın arasında küçük bir sancı hissettim. En ufak bir uyarılma yaşamam için hiçbir neden yoktu ama görünüşe göre, vücudumun dışarıdan uyarıya ihtiyaç duymadığı bir noktaya ulaşmıştım.

Onlara anlatmayı düşündüm. Arkadaşlarım şüphesiz çeşitli potansiyel çözümler sunardı. Fakat Everly, yoksunluğunu çektiğim orgazma dair tüm düşüncelerin aklımdan uçup gitmesine neden olan bir soru sordu.

"Hazel, iş nasıl gidiyor?"

Duruşum dikleşti. "İşyerim, bir düşman tarafından işgal edilmek üzere."

"Düşman mı?" Nora martinisini ucunda zeytin olan kürdanla karıştırdı. "Bu... biraz dramatik oldu."

"Dramatik davranmıyorum. Bu gerçek bir sorun. Patronum, Corban Nash'i işe aldı."

"O da kim?" diye sordu Sophie. "Eski erkek arkadaşın mı? Eğer öyleyse bu çok kötü olurdu."

Yüzümü buruşturarak, "Hayır, eski erkek arkadaşım *değil*," dedim.

Everly eliyle ağzını kapattı. Gülüşünü mü gizliyordu? Nora'nın dudakları da bir sırıtışla kıvrılmıştı.

İkisinin de bir şey söylemesine fırsat vermeden Sophie'ye döndüm. "Corban Nash, kendini bilimadamı gibi gösteren bir palyaço. Ve görünen o ki daha önce son derece saygıdeğer olduğunu düşündüğüm patronumun gözünü boyamayı başarmış. Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Patronun Corban Nash'i işe mi aldı?" diye sordu Nora, dudakları hâlâ bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. "Ezelden beri takıntılı olduğun adamı mı?"

"Ona takıntılı falan değilim. Ayrıca ezelden beri ifadesi, konuyla alakalı olamayacak kadar uzun bir zaman dilimini içeriyor. Hatta zihinlerimizin bu kavramı anlama kapasitesine sahip olmadığı bile söylenebilir."

"Konuyu değiştirmeye çalışma," dedi Nora. "Uzaktan uzağa nefret ettiğin adam artık yanında mı çalışacak?"

Sanki takviye olarak alkole ihtiyacım varmış gibi martinimden bir yudum aldım. "Evet."

Nora bana doğru eğildi. "Ateşli mi?"

Evet dememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Nasıl göründüğünün hiçbir önemi yok."

"Demek ki ateşli," dedi.

"Hayır, değil." *Yalancı.*

Bir dakika, neden arkadaşlarıma yalan söylüyordum?

Yalan söylemiyordum. Bence ateşli değildi. Bazı kadınlar onu çekici bulabilirdi. Tapılası beceriksizliğinden ya da baştan çıkarıcı vücut kaslarından hoşlanan kadınlar... Kahverengi gözlerinden ve rüya gibi gülümsemesinden...

Rüya gibi bir gülümseme mi? Ben tam olarak kimdim?

"Gerçekten o kadar kötü mü olacak?" diye sordu Everly.

"Evet. O adam sabit fikirli ve inatçı herifin teki."

"Bu hiç de tanıdığımız birine benzemiyor." Nora martinisiden bir yudum aldı.

"Ben sabit fikirli ve inatçı değilim."

Kadehi elinden bırakıp, "Evet öylesin," dedi.

Belki küçük bir haklılık payı vardı. "Ne olursa olsun, sanırım yapılacak en iyi şey ondan uzak durmak. Ya öyle olacak ya da araştırmasını yok etmeyi mesleki görevim haline getireceğim."

"Sakın bir çılgınlık yapma," dedi Everly. "İşini riske atmak istemezsin."

"Öyle bir şeye cesaret etmem."

Nora ve Everly bakıştılar. Bu bakışmanın ne anlama geldiğini görmezden geldim fakat biliyordum. Bana inanmıyorlardı.

Martinimden bir yudum daha aldım. Endişelenmeleri için hiçbir neden yoktu. Kusursuz bir profesyonel olacaktım.

Ancak eğer, Corban Nash'in sözde teorisini baltalamak gibi bir şansım olsaydı, bunu kullanmaktan çekinmezdim.

5

CORBAN

"Bazen kalp, gözle görünmeyeni görür."
~H. Jackson Brown, Jr.

Getirdiğim son kitapları da kutudan çıkarıp rafa yerleştirdim. Yeni bir ofis. Taze bir başlangıç. Güzeldi.

Elliott sabah ilk iş yanıma uğrayıp yerleştiğimden emin olmuştu. Bana binayı hızlıca gezdirip, ilerleyen saatlerde kampüs turu için bir asistan öğrencinin geleceğini söylemişti. Ondan hoşlanmıştım. Beni anladığını söyleyebilirdim. Pek çok insan anlamazdı. Bu yüzden istatistiklere göz atmaya başladığımda konuyu değiştirmeyen bir patron bulmak iyiye işaretti.

Bana İnsan Kaynakları ile ilgili evrakları ve Woodward'ın, uygun olan birkaç araştırma çalışmasının ayrıntılarını içeren bir yığın dosya bırakmıştı. Masama oturup onları inceledim. İlginç şeylerdi. İşimin büyük bir kısmı, Elliott ve buradaki diğer araştırma profesörleri tarafından yürütülen çalışmalardan elde edilen verileri analiz etmek olacaktı. Sayıları seviyordum, tam bana göreydi.

Ayrıca kendi araştırmamı sürdürmek için de can atıyordum.

Hâlihazırda üzerinde çalışmam gereken tonlarca veri vardı. Hazel'ın da yardımı dokunmayan bir şekilde belirttiği üzere, teorim yalnızca bir varsayımdı. Yine de bu onun geçerliliğine olan inancımı azaltmıyordu. Teorimin geniş çapta kabul görmesi için bir sonraki adımım, onu kontrollü bir ortamda teste tabi tutmak olacaktı.

Bunu gerçekleştirmek için de birtakım kaynaklara erişmem gerekiyordu, bu iş bir başlangıç olacaktı. Ayrıca hibe parasına ihtiyacım vardı ve Elliott zaten hibe başvuruları üzerinde çalışmam için bana onay vermişti. Bayan Öfkeli ve Ateşli Kütüphaneci'nin aksine, Elliott yaptığım çalışmaya inanıyordu.

Masama oturup elimi saçlarımın arasından geçirdim. Hazel'ı düşünmek istemiyordum ama cuma gününden beri sürekli dikkatimi dağıtıyor, bilincimin sınırlarını zorluyordu. Artık burada olduğum için de başka bir şey düşünmek zordu.

Ofisi hemen yan odada olsa da onu henüz görmemiştim. Belki de sorun buydu. Bilinçaltımda, içten içe bir yüzleşme bekliyordum. Beni burada istemiyordu, bunu farkındaydım. Fakat Elliott istiyordu ve patron oydu. Eninde sonunda birlikte yaşamayı öğrenecektik.

Belki.

Bugün beni görmezden gelmek için evde mi kalmıştı? Yoksa şu anda Elliott'ın ofisinde benden kurtulmak için olay mı çıkarıyordu? Ofisimin dışındaki koridorda ayak sesleri duydum ve onu görmeyi umarak başımı kaldırdım. Acaba her zaman ateşli bir kütüphaneci gibi mi giyiniyordu?

Neden onu seksi biri olarak düşünüp duruyordum ki?

Omuzlarından sarkan sırt çantalarıyla bir çift öğrenci geçip gitmişti.

Hazel'ı göremedim.

Bu iyi bir şeydi.

Gerçekten öyle miydi?

Artık boş olan kutuyu masamdan kaldırdım. Belki de iş arkadaşları olarak, ilk resmî tanışmamızı yapmamız gerekiyordu. O dudaklarını büzüp bana bakabilirdi. Ellerini kalçalarına yerleştirirdi.

O kalçalar.

Seksi kalçalar.

Yine zihnimde dolaşıyordu. *Seksi* mi? Hayır. Hazel Kiegen seksi değildi.

Tam o anda kapının önünden geçti.

Adımları bana hızlıca bakmasına yetecek kadar yavaşladı. Bakışlarımız buluştu. Gözlerini kıstığı anda içimde ağır ağır yanan bir şeyler alev aldı. Ardından görüş alanımdan çıkıp gitti.

Seksi mi demiştim? Evet, aynen öyleydi. *Kahretsin.*

Öyle olsun ya da olmasın, Hazel ve ben iyi geçinemeyecektik. Benden hoşlanmıyordu ve hislerimiz karşılıklıydı. Yapmam gereken tek şey, mesafemi korumaktı. Yalnızca duvarın diğer tarafında olduğu gerçeğini görmezden gelmeliydim.

Öğle yemeğimi alıp koridorun diğer ucundaki öğretmenler odasına götürdüm. Daha sonra yiyebilmek için buzdolabına koyacaktım. Hem kampüsün içinde hem de çevresinde birçok kafeterya ve restoran vardı. Fakat ilk günümde ne bulacağımdan emin olmadığım için bir sandviç getirmiştim.

Henüz tanışmadığım bir profesör, önünde bir fincan kahve ve açık bir kitapla yuvarlak masalardan birinde oturuyordu. İçeri girdiğimde, başını kaldırıp bana dostça selam verdi. Masaların geri kalanıyla pencerelerden birinin yanındaki koltuklar boştu. Tezgâhın üzerinde yarısına kadar dolu bir kahve demliği ve lavabonun yanındaki bulaşıklıkta da birkaç kupa vardı.

Buzdolabına gidip, içinde öğle yemeğimin olduğu kese kâğıdıma bir yer buldum. Benzer bir kese kâğıdı daha gözüme çarptı. En üst rafta, büyük bir şişe kahve kremasının yanında duruyordu. Ancak buzdolabının karşısında donup kalmama sebep olan şey, bugün başka birinin daha kese kâğıdında yemek getirmesi değildi. Üzerinde yazan isimdi.

Hazel.

Yine o ateşi hissettim. Bu, damarlarımdaki kanın ısınmasına neden olan bir kıvılcımdı. Gözlerimi kısıp sanki hayal kırıklığımın kaynağıymış gibi öğle yemeği paketine baktım.

Adını yazış şeklinden etkilenmiştim. Eğer Hazel'ın nasıl bir el yazısına sahip olduğunu düşünmek için zamanım olsaydı, düzgün ve düzenli olduğunu varsayardım. Yazısı da tıpkı görünüşü kadar keskin ve dikkatli olurdu. Oysaki bu harfler, aceleyle karalanmış gibi görünüyordu. Sanki kalemini buruşmuş kahverengi kâğıdın üzerinde aceleyle gezdirmiş gibiydi.

Neden öğle yemeği paketindeki el yazısını analiz ediyordum?

Tam buzdolabının kapısını kapatmak üzereyken bir dürtü tarafından ele geçirildim. Hazel'ın öğle yemeğini alıp dolaptan çıkardım ve dondurucuya attım.

Kahvesiyle oturan profesöre dönüp bakmadan ellerimi cebime sokarak ofisime dönmek üzere kapıya yöneldim. Görülecek bir şey yoktu. Hiçbir şey yapmamıştım. Hayır, hem de hiç.

Ofisimin kapısının önündeyken bir anlığına tereddüt ettim. Onunki neredeyse tamamen kapalıydı. Kapı ile çerçeve arasında yaklaşık on beş santimlik bir boşluk vardı. Duvarda asılı duran isimlikte *Dr. Hazel Kiegen* yazıyordu.

Öğle yemeğini dondurucuya koymak, çocukça ve acınası mıydı? Evet. Aynen öyleydi. İçimde bir yerlerde aptallık ettiğimi bilen mantıklı bir adam vardı. Bana geri dönüp o paketi dondurucudan çıkarmam gerektiğini söylemeye çalışıyordu.

O adamı dinledim mi? Hayır, dinlemedim.

Bunun yerine dudaklarım hafif bir sırıtışla yukarı kıvrıldı ve ofisime doğru yürürken kendimi daha enerjik hissettim.

İşe koyulma zamanı gelmişti.

Departmanın mevcut veri analitiği sistemine dalıp gitmiş haldeyken neredeyse Hazel'ı unutmuştum. Zihnim fikirlerle çalkalanıyordu. Bu süreci daha verimli hale getirmenin pek çok yolu vardı. Çalışmaların geneli için veri analizini kolaylaştıracak kısayollar ve algoritmalar; verilerin ardındaki anlamı ortaya çıkarmayı kolaylaştıracak şekilde ham sayıları değiştirmenin ve görüntülemenin yolları bulunuyordu.

Midem dikkatimi tekrar fiziksel gerçekliğe yöneltti. Bir proje için bu kadar heyecanlandığımda, beni durdurabilecek yalnızca birkaç şey vardı ve açlık da onlardan biriydi.

Öğretmenler odasına gitmek için çıktığımda Hazel ofisinde görünmüyordu. Özellikle dikkat ettiğimden değildi tabii. Sadece kapısı öncekinden daha fazla aralanmıştı ve masasında yoktu.

Koltuğumun altına sıkıştırdığım birkaç çizgi romanla öğretmenler odasına yürürken, anksiyete sancıları hissediyordum. Çocukken hissettiklerim gibi değildi. O zamanlar kalabalık, gürültülü kafeteryada öğle yemeği yemek günümün en kötü kısmıydı. Çoğunlukla bunun sebebi hep yalnız olduğum içindi ve kafeteryada tek başına oturan çocuk olmak berbat bir şeydi.

Bazen Molly, nerd kardeşine acıyıp benimle birlikte otururdu. Benim aksime o, popüler bir sosyal kelebekti. Beni asosyallikten kurtarması için ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden haftanın çoğunda tek başıma ya da bir avuç tuhaf çocukla birlikte yemek yerdim ve genellikle ortadan kaybolmak için elimden geleni yapardım. Ekstra kredili matematik ödevlerini yaparken, yemek yemenin eğlenceli olduğu kadar havalı da olmasını dilerdim.

Artık tuhaf bir çocuk değildim. Hâlâ bir *geek* olduğumun farkındaydım, kendimi böyle kabul etmeyi öğrenmiştim. Spor yapabileceğimi ve fiziksel olarak güçlü görünebileceğimi keşfetmemin çok yardımı olmuştu. Lisede son sınıfa geldiğimde

mezuniyet balosu kralı olmamış olabilirdim. Yani, Molly'nin erkek arkadaşı olmuştu ve tabii ki kendisi de kraliçeydi ama kimse bana bulaşmamıştı. Zorbalar genellikle zayıfları avlayan korkaklardı. Öğle yemeği saatlerimi ileri düzey matematik çalışarak geçiriyor olsam bile, kocaman pazılarım zayıf olmadığımı açıkça ortaya koyuyordu.

Yine de içimde hâlâ yeni ortamlara girdiğinde tedirgin olan o nerd çocuk vardı.

Öğretmenler odası yarı yarıya doluydu ve okul kafeteryasından çok daha sessizdi. Koltukların çoğu gibi, masalardan birkaçı da kapılmıştı. Buzdolabından öğle yemeğimi çıkardım, bir masaya oturup yemek yerken çizgi romanıma göz atmaya başladım.

Tenim karıncalanıyordu ve ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Havanın, neden aniden statik elektrikle dolu gibi hissettirdiğini merak ederek bakışlarımı kaldırdım.

Hazel. Tabii ki Hazel'dı.

Gözüm seğirdi ve kalbim küt küt atmaya başladı. Bugün bluz yerine hırka, etek yerine de pantolon giymişti. Hâlâ ateşli bir kütüphaneci gibi görünüyordu, özellikle de o koyu çerçeveli gözlükleriyle.

Ah, kahretsin. Bu sabah öğle yemeğini dondurucuya koymuştum, değil mi?

Bir anlığına pişman oldum. Kafamdaki mantıklı adam, yüksek sesle bana götlük yapmanın bir işe yaramayacağını hatırlatıyordu.

Bakışlarımız buluştu. Gözleri meydan okuyan bir edayla kısılırken içimdeki o şey yeniden alev aldı. Mantığımı beynimin derinliklerine kadar kovalayarak yerine çocukça bir neşe yerleştirdi.

Gözlerimi kaçırıp burada değilmiş gibi davrandım. Ya da denedim. Duyularımın her biri, yaptığım şeye nasıl karşılık vereceğini görmek için tetikte bekliyordu. Buzdolabına doğru

yürürken havadaki moleküllerin yer değiştirdiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Görüş alanımdan çıkmamıştı. Buzdolabının kapısını açarken dönüp bakmamak için kendimi zorladım. Öğle yemeğini bulmak için eğilip oradaki şeylerin yerini değiştirirken kıkırdamamı bastırdım. Doğruldu, odaya baktı ve aramaya devam etti.

Elleri kalçalarına gitti ve açık buzdolabının önünde durmaya devam ederken başını eğdi. Birkaç saniye sonra dondurucuyu açtı.

Boğazından hafif bir ses kaçtı ve yemek paketini çıkarmak için uzandı. Göğsümden yukarı doğru çıkmak isteyen kahkahayı öksürerek bastırmaya çalıştım.

Hazel, donmuş paketi sıktığı yumruğunun içinde tutarak arkasını döndü. Gözleri üzerimdeydi. Bana baktığını, ona bakmam için bana meydan okuduğunu hissedebiliyordum. Onunla göz göze gelmek, kendimi ele vermek demekti.

İçimi kaplayan bu kendini beğenmiş eğlence duygusu hiç bana göre değildi. Fakat kahretsin ki Hazel Kiegen'i kızdırmak fazlasıyla tatmin ediciydi.

Yavaşça bakışlarımı kaldırdım. Olduğu yerde öylece duruyordu ve saldırmaya hazır vahşi bir hayvan gibi bana bakıyordu.

Dudağımın bir köşesi yukarıya doğru kıvrıldı. Gözleri büyüdüğü sırada öğle yemeğime geri döndüm.

Hazel homurdanarak öğretmenler odasından çıkarken bir daha başımı kaldırmadım.

Savaş başlamıştı.

6

HAZEL

"Herkesin bir zayıf noktası vardır. O nokta, elinizden gelenin en iyisini de yapsanız, ne kadar güçlü de olsanız sizi her daim dizlerinizin üzerine çöktürebilecek güce sahip yegâne şeydir. Kimisi için bu aşktır. Kimisi için para ya da alkol. Benimki içlerinde en beteriydi: matematik." –Sarah Dessen

Bahar havası bedenimi hoş bir şekilde ısıtıyor, güneş arkamda parlıyordu. Öğrenciler çantalarını sırtlarında ya da ellerinde taşıyarak kampüste yürüyorlardı. Bazıları etrafta dolaşırken bazıları da derslerine, öğle yemeğine veya kahve içmeye gidiyordu. Diğerleri de küçük gruplar halinde masalarda kendilerine yer bulmuş ya da çimenlik alanlara dağılmışlardı.

Bacaklarımı bileklerimin üzerinde çaprazayarak bir bankta oturmuş etrafı izliyordum. Tanrı'ya şükür, bugün dondurulmamış olan öğle yemeğimden kalanlar yanımdaki çantanın içindeydi.

Tişört giymiş bir çocuk yanındaki kıza gülümseyip yaklaşmak için vücudunu ona doğru eğdi. Kendinden emin duruşu ve imalı gülümsemesi, flörtözlüğünün göstergesiydi. Kızın beden diline bakılırsa teslim olduğu açıkça ortadaydı. Başını eğip saçının bir tutamını parmağına dolayarak çocuğa gülümsedi. Vücudunu onunkiyle aynı hizaya getirmek için ayaklarını hafif bir hareketle öne doğru kaydırdı.

Dikkatimi çimenlerin üzerindeki küçük bir gruba çevirerek onların konuşmasını izledim. Hararetli mimikleri ve ciddi ifadeleri, önemli bir konu konuştuklarını gösteriyordu. Hatta belki de bir tartışma içinde bile olabilirlerdi.

Güneşli havalara bayılıyordum. Öğrenciler ve personel, görünüşe göre güneş ışığını almak için ahşap yapılardan çıkmıştı. Seattle, bulutlar ve yağmur konusunda haklı bir üne sahipti, bu yüzden hava güneşli olduğunda herkes D vitamini depolarını yenilemek ister gibi dışarı çıkıyordu. Bu da insanları izlemek için mükemmel bir zaman yaratıyordu.

İnsanlar beni büyülüyordu, her zaman böyle olmuştu. Çocukken sessiz biri olarak tanınırdım ama beni çevremdeki sosyal olayların dışında tutan şey utangaçlık değildi. Sadece izlemekle yetinirdim. İnsanların nasıl etkileşim kurduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Sözsüz ifadelerini bir yapboz gibi çözer ve gözlemlerime dayanarak kişilik özelliklerine ilişkin tahminlerde bulunurdum.

Dünya benim laboratuvarım, insanlar da deneklerimdi.

Yine de güneşli bir öğleden sonra onları izlemek bile, aklımın Corban Nash'e kaymasını engelleyememişti. Dün öğle yemeğimi dondurucuya koyanın o olduğunu biliyordum. Suçunu itiraf etmemişti fakat bunu gözlerinde ve bana attığı o sırıtışta görmüştüm.

İnsanı çileden çıkarıyordu.

İhtiyacım olan şey, ondan intikam almanın bir yolunu bulmaktı. Çocukça şakasına karşılık verip bahsi yükseltirdim.

İntikamın pek benlik olmadığının farkındaydım ama Corban mantıklı davranmamı engelliyordu.

Telefonum gelen bir mesajla titreyince kontrol etmek için elime aldım.

Nora
Senin sorunun hakkında düşünüyordum, Hazel. Eğer gerçekten onu gıcık etmek istiyorsan zayıf noktasına oynamalısın.

Hazel
Zayıf noktasının ne olduğunu bilmiyorum.

Nora
O bir erkek. Hepsinde aynı zayıflık var.

Sophie
Ah, o haklı.

Everly
Bunu kabul etmeliyim.

Hazel
Zayıf noktası derken?

Nora
Senden bahsediyoruz, benim oyunbaz küçük sürtüğüm.

Hazel
Anlamıyorum.

Nora
Bir dâhiye göre hayranlık uyandıracak derecede bilgisizsin. Bu yönünü cidden seviyorum.

Sophie
Demek istediği şey şu, seksi davranarak dikkatini dağıtabilirsin.

Everly
Bu planı beğendiğim için kendimi biraz kötü hissediyorum. Ama o adam öğle yemeğini dondurdu.

Hazel
Corban seksi olduğumu düşünmüyor.

Nora
Düşünüyor. Güven bana. Eğer henüz bunun farkına varmadıysa, sen farkına vardıracaksın.

Hazel
Nasıl? Ondan hoşlanmıyorum. Onunla flört edebileceğimi sanmıyorum.

Nora
Flört etmene gerek yok. Sadece o seni izlerken çekiciliğini vurgulamanın yollarını bul.

Nora
Sıklıkla etek giy.

Everly
Harika bacakların var.

Nora
Doğal yeteneklerini kullan. Bütün o hırkaların altında muhteşem bir vücudun var.

Hazel
Hırkalarımın nesi var?

Nora
Hiçbir şey, aşkım. Tarzın seni çok güzel yansıtıyor. Demek istediğim, onu delirtmek için elindekileri kullan.

Everly
Şu an kıkırdıyor olmam kötü bir şey mi?

Nora
Erkeklerin dikkatini dağıtan üçlüyü hatırla: Ağız. Meme. Kıç. Ağzından başla. Dokun ona. Dudaklarını yala. Tırnağın haricinde bir şeyi ısır.

Hazel
Ben tırnaklarımı yemem.

Nora
Güzel.

Everly
Altdudağını ısır.

Sophie
Parmaklarında kalan yemeği yala.

Nora
Memeler: Gömleğinin üst düğmesini aç. Bırak da sutyenin görünsün.

Sophie
Gömleğinin üzerinde bir şey varmış gibi yap ve elinle silkele.

Nora
Bir kolye takıp onunla oyna ki dikkati boynuna ve memene kaysın.

Everly
Kıç: Kalçalarına dokun. Yanında bir kalem bulundur ve yere düşür, böylece onu almak için eğilmen gerekir.

Sophie
Ona pantolonuna bir şey bulaşıp bulaşmadığını sor.

Everly
Her zaman iş için uygun olmadığını söylediğin şu puantiyeli eteği giy. Kıçını muhteşem gösteriyor.

Nora
Maksimum etki istiyorsan bunları birlikte dene. Çalışma masasına ya da normal bir masaya yaslan ve kalemini hafifçe dudaklarına vur.

Sophie
Herhangi bir şeyi ısır, dudaklarını ağır çekimde yala, sonra da parmak uçlarını em.

Nora
İyi fikir, Soph.

Sophie
Teşekkürler!

Everly
Seninle konuşurken dudaklarına bakmayı unutma.

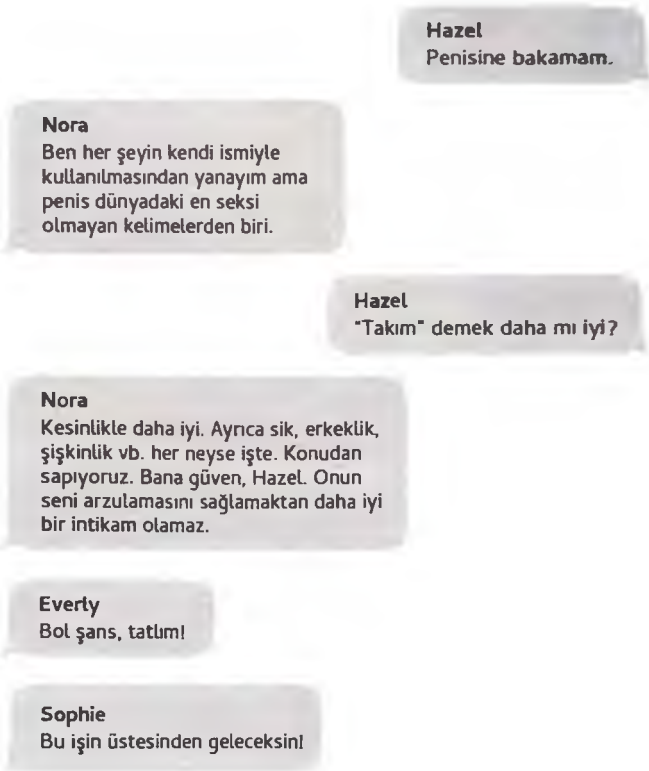
Nora
Kesinlikle. Takımlarına da bak.

Hazel
Genital bölgesine bakmayacağım.

Nora
Genital bölge demedim, takım dedim. Ayrıca neden olmasın? Takımları bakmaya değmez mi?

Hazel
Bilmiyorum.

Everly
Evet biliyorsun, sadece kabul etmek istemiyorsun.

Gözlerim telefondayken derin bir nefes verdim. Nora'nın önerdiği şekilde davranmakta hiç zorluk çekmeyeceğini biliyordum. Muhteşem olması bir yana, cinselliği konusunda da kıskanılacak derecede rahattı. Aynı şekilde Everly de öyleydi. Flörtöz davranmakta veya öyleymiş gibi yapmakta hiç zorlanmıyorlardı.

Bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Erkeklerin yanında kendimi sık sık gergin ve tuhaf hissederdim. Özellikle de çekici bulduğum erkeklerin yanında.

Elbette bu Corban'ı çekici bulduğum anlamına gelmiyordu.

Telefonumu çantama koyup insanları izlemeye geri döndüm. Gözlem yapmak daha kolaydı.

Öğle yemeğimden arta kalanları toplarken ilk günümde tanıştığım edebiyat profesörü Ivy Cole'un, bir adamı öperek selamlamasını izledim. Muhtemelen kocasıydı. Tasmalı büyük beyaz bir köpeği ve kollarında küçük bir kız vardı. Ivy çocuğa sarıldıktan sonra köpeği sevmek için eğildi. Çok hoş bir aileydiler ama dikkatimi çeken şey, Ivy'nin kocasının ona bakış şekliydi. Yüzündeki hayranlık dolu ifade göğsümün ağrımasına neden oldu.

Birinin bana bu şekilde bakması acaba nasıl olurdu?

Ensem karıncalanmaya başladığında, görünmez iğnelerin oluşturduğu bu his dikkatimi avlunun karşısındaki küçük aileden uzaklaştırdı. Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma baktım.

Corban.

Sanki bana bakmak için adım atarken durmuş gibiydi. Bir ayağı diğerinin önünde, birkaç adım ötede dikiliyordu. Ekose gömleğinin yakası kısmen açıktı. Bu adam düzgün giyinmeyi bilmiyor olabilir miydi? Saçlarının önü, sanki parmaklarını defalarca aralarında gezdirmiş gibi dağılmıştı.

Kısa bir an, aralarında dolanan parmaklar *bana* ait olsaydı nasıl hissettirirdi diye düşündüm.

Derin bir nefes aldım. Sinsi pislik. Beni nasıl gıcık edebileceği konusunda ona tavsiye veren bir Nora'sı mı vardı yoksa? Zahmetsiz seksiliğini beni etkisiz hale getirmek için mi kullanmaya çalışıyordu?

Böyle bir şey olmayacaktı.

Sırtımı dikleştirerek, "Biliyorum," dedim.

Gözleri büyüdü ve bir an için kurabiye çalarken yakalanan küçük bir çocuğa benzedi. "Neyi biliyorsun?"

"Öğle yemeğimi dondurucuya koyanın sen olduğunu."

Boynunun arkasını ovuşturup hızlı bir kahkaha attı. "Bu çılgınlık. Öğle yemeğini neden dondurucuya koyayım ki?"

"Peki. İtiraf etme. Ama senin yaptığını biliyorum."

"Öğle yemeğinde ne vardı?"

"Şaka girişimin yüzünden mahvolmayacak bir şey."

"O halde hiçbir zarar gelmediğini düşünüyorum."

"Aynen öyle, gelmedi."

Bir anlığına tereddüt etti. "Muhtemelen öğle yemeğimi öğretmenler odasında bırakmaktan korkmalıyım, değil mi?"

"Belki de." Nora'nın söylediklerini hatırladığımda, dudaklarımın kenarı belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ağız. Dokun ona. Dudaklarını yala. Bir şeyi ısır.

Dilim dudaklarımın arasından dışarı fırladı. Bir dakika, Sophie bunu ağır çekimde yapmamı söylemişti. Yoksa onu söyleyen Nora mıydı? Dilimi geri çektim. Hayır, bu çok hızlı olmuştu. Belki de tekrar denemem gerekiyordu. Dilimin ucunu ağzımın kenarından çıkarıp dudaklarımın arasına doğru kaydırdım.

Bu pek de seksi hissettirmiyordu. Üstdudağım içe doğru kıvrıldı, telafi etmek için dilimi biraz daha dışarı ittim. Artık resmen ona dil çıkarıyordum. Belki kıvırmak işe yarayabilirdi. Yaptığım tek şey, dudağımda tükürük izi bırakmaktı.

Yine de artık kararlıydım. Dilim, dudaklarımın bir köşesinden diğerine geçişini yavaşça tamamladı. Bu sırada Corban bana bakıyordu.

En azından ağzıma bakıyordu, değil mi?

Kendimi aniden tuhaf ve gergin hissederek, ellerimi kucağımda kavuşturup Corban'ın bakışlarından kaçındım.

Birdenbire, "Dişi yarasalar başaşağı asılı doğum yapar ve yavrularını düşmeden önce kanatlarıyla yakalarlar," dedi.

"Ne?"

Boğazını temizledi. "Şu anda okuduğum ve düşündüğüm ilginç bir şey."

Belki de baştan çıkarıcı dudak yalama girişimim düşündüğüm kadar korkunç olmamıştı. Onu heyecanlandırmış mıydım?

"En sevdiğin hayvan yarasa mı?" diye sordum.

"Hayır, penguenler," diyerek tekrar boğazını temizledi. "Ya da bekle, hayır. Büyük ve şiddetli bir şey. Boz ayılar? Aslanlar? Seninki ne?"

Omuz silktim. "Aslında benim bir favorim yok."

"Neden?"

Sorusunun beni sinirlendirmesi için hiçbir neden yoktu. En sevilen hayvanlar konusunu açan bendim. Yine de öfkelenmiştim. Aniden, birden çok şey söylemek istedim. Beynim konuşmadan önce hepsini sıraya dizmek için çok fazla düşünceyle yarışıyordu ve bunun bana kazandırdığı tek şey, güçlü bir öfkeydi.

"Nedenini bilmiyorum. Herkes kendine favori bir hayvan seçmek zorunda mı? Objektif bir seçim için uygun kriterleri nasıl belirleyebiliriz ki? Bir hayvanın, favori olarak seçilebilmesi için birçok özelliği olabilir."

"Bu doğru. Favori kavramını kategorilere ayırmak muhtemelen daha iyi olacaktır. Belki sınıflarına veya büyük ekosisteme göre."

"Türlere göre spesifik olmak istemediğin sürece, ekosistem her türlü sorunu beraberinde getirir. Bazı hayvan çeşitleri birden fazla ekosistemde yaşar. Ayrıca bu, en başta favori hayvanları tartışmanın asıl amacını unutturuyor."

"Neymiş o?"

"Karşındaki kişi hakkında bir şeyler öğrenmek. En sevdikleri hayvan bu kişiler hakkında ne söylüyor? Sen penguen dedin, yani penguenleri bu kadar sevmen muhtemelen bana senin hakkında birkaç şey gösterir."

"Ben penguen demedim."

"Evet, dedin."

"Pengueni kastetmedim."

"Eh ama öyle söyledin."

"Söylediğimi geri alıyorum."

Bıkkın bir nefes verdim. "Pekâlâ, o zaman boz ayı ya da aslan. Mesele şu ki; bir kişi en sevdiğin hayvanı sorduğunda, bu bilgiyi kişiliğin hakkında çıkarımlarda bulunmak için kullanıyordur."

"Peki, bir favorinin olmaması senin hakkında ne söylüyor?"

"Benden bahsetmiyoruz."

"Neden?"

"Çünkü konu sensin. Ve penguenler."

"Penguenler değil." Bir parmağını kaldırdı. "Ayrıca bir favorinin olmamasının senin hakkında ne söylediğini tam olarak biliyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayınca bir süre duraksadı, ağzı hâlâ açıktı.

Bir dakika, az önce memelerime mi bakmıştı?

Kollarımı bağlı tutmaya devam ederken hafifçe kaldırıp göğüslerimi yukarı itmelerini sağladım.

"Ne söylüyormuş?" diye sordum.

"Ne, ne söylüyormuş?"

Aman Tanrım, işe yarıyor muydu? Memelerim dikkatini dağıtmış olabilir miydi? Belki de avucunun içinde nasıl hissettireceğini, dokunuşuyla göğüs uçlarımın nasıl sertleşeceğini düşünüyordu.

Yanaklarım ısınarak kızardı ve bacaklarımın arası bir uyarılma dalgasıyla kasıldı. Hayır, bunların hepsi yanlıştı. Ben *kendi* dikkatimi dağıtıyordum. Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Dili altdudağı boyunca kaydı. Bir anlığına düşünebildiğim tek şey, dilinin üzerimde olmasının ve hassas göğüs uçlarımı nazikçe okşamasının nasıl hissettireceğiydi.

Ah hayır, yine yapıyordu.

Corban'ı içeren seks fantezileri dikkatimi mi dağıtıyordu? Ne düşünüyordum ki? Ondan hoşlanmıyordum bile.

Aklımı toparlamam gerekiyordu. "En sevdiğim hayvanın olmaması, kişiliğim hakkında ne söylüyor?"

"Etiketlenmekten hoşlanmadığını."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Zekice bir cevaptı. Yine de kendimden bir parçayı ortaya çıkartma fikri hoşuma gitmiyordu. Hem de ona karşı.

"Pekâlâ, ben de önce penguen deyip sonra hemen fikrini değiştirmenin ne anlama geldiğini biliyorum. Başkalarının seni nasıl algıladığı konusunda endişeleniyorsun ve zayıf görünmekten korkuyorsun."

Kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Etkileyici ama yanlış. Zayıf değilim, bu yüzden insanların öyle olduğumu düşünmesinden korkmuyorum."

Haklıydı, hiç de zayıf görünmüyordu. Özellikle de fiziksel olarak. Geniş omuzları, iri göğsü ve kaslı kolları gücün göstergesiydi. İtiraf etmeliyim ki aynı zamanda güçlü bir karakter de sergilemişti. Araştırması için riske girmiş ve eleştiriler almıştı, buna rağmen yine de ilkelerine sadık kalmaya devam etmişti.

Ondan etkilenmek istemiyordum. Bu yüzden, yalnızca inatçı olmasından kaynakladığını düşünmeyi seçtim.

Hâlâ mantıksız davranıyor olmam mümkündü ama bunu kabul edecek ruh halinde değildim.

"Gitmem gerek." Eşyalarımı toplamaya başladım.

"Benim de."

"İyi."

Kısa bir süre duraksadı. "İyi."

Dudaklarımı birbirine bastırarak uzaklaşmasını izledim. Çok sinir bozucuydu. Bu şekilde onunla nasıl çalışacaktım?

Bir an için gidip Elliott'a şikâyette bulunmayı düşündüm. Ancak bunun sadece işleri daha da kötüleştirmekle kalmayıp aynı zamanda departmandaki itibarımı da tehlikeye atacağını anlayacak kadar mantıklıydım. Hem zaten Elliott'a ne söyleyecektim ki? Corban'ın teorisi hakkında ne hissettiğimden zaten haberi vardı. Bu konuyu sürekli gündeme getirmek acınası olurdu. Peki başka ne anlatabilirdim? Corban'ın beni gıcık ettiğini mi? İliklenmemiş gömleğinin ve dağınık saçlarının, sinir bozucu derecede sevimli olmasından nefret ettiğimi mi?

Hayır. Daha olgun bir insan gibi davranmalıydım. Evet, öğle yemeğimi bir tür çocukça intikam şakası olarak dondurucuya koymuştu. Ve evet, arkadaşlarımın kışkırtıcı önerilerini kullanarak misilleme yapma isteğine yenik düşmüştüm. Ancak birimizin durumu yumuşatması gerekiyordu, aksi takdirde ikimiz de düşmanlık kokan bir ortamda çalışmak zorunda kalacaktık.

Sadece onu görmezden gelmem gerekecekti. Tek mantıklı çözüm buydu. Gerektiğinde kibar davranırdım ama onun dışında pek etkileşimde bulunmazdım. İkimiz de kendi işimizi yapacaktık. Ayrı ayrı. Başka yolu yoktu.

7

HAZEL

"Occam'ın Usturası', tüm sonuçlar aynı çıktığında en basit açıklamanın, ödevinizi köpeğinizin yediğini söylemeniz olduğu bilimsel bir ilkedir." ~Greg Tamblyn

Başımı yana eğerek, "Anlayamadım?" diye sordum.

"Corban'ın ve senin birlikte çalışmasını istiyorum," dedi Elliott.

Üçümüz, Elliott'ın ofisinin köşesinde duran küçük masada oturuyorduk. Çalışma masası, dosyalar ve kitaplarla doluydu. Bilgisayar ekranında, karısı ile üç çocuğunun slayt gösterisi bir görünüp bir kayboluyordu. Oturduğumuz masada ise küçük bir yığın halinde mavi klasörler, bembeyaz not defterim ve kalemim dışında başka hiçbir şey yoktu. Not defterimi muhtemelen not almak için kullanmam gerekiyordu ama patronum beni hareket edemeyecek hale getirmişti. Ya da tutarlı bir cümle kuramayacak...

Sözlerini idrak etmem, bir dizi bahçe salyangozunun duvarın kenarına tırmanıp arkalarında iz bırakarak sürünmesi kadar zaman aldı. Az önce *birlikte çalışmak* mı demişti? Corban ile birlikte mi?

---

*"Occam'ın Usturası, bir şey için sonuçları aynı olan birden fazla olası açıklamanız olduğunda, en basit açıklamanın genellikle en iyi veya en olası açıklama olduğunu öne süren bilimsel ve felsefi bir ilkedir. Adını ortaçağ filozofu ve ilahiyatçısı Occam'lı William'dan almıştır. Usturayı kesmek ise fazlalığı kesip atmayı simgeler.

Ah, hayır. Hayatta olmazdı.

"Sorun olur mu?" Elliott koyu kaşlarını çattı.

"Hayır," dedi Corban.

Ani bir öfke dalgası beni sersemliğimden uyandırdı. Benim adıma cevap vermesine ihtiyacım yoktu. "Hiç sorun değil. Sadece seni doğru duyduğumdan emin olmak istedim." Parmağım kulağıma sokup kıpırdattım. "Bu kulağımda biraz duyma sorunu yaşıyorum. Devam ederse mutlaka doktoruma başvuracağım."

"Alerji olabilir," dedi Corban. "Evde evcil hayvanın var mı? Ah dur, boş ver. Hayvanları pek sevmediğini söylemiştin."

"Ben öyle bir şey söylemedim. Ayrıca evet, bir kedim var."

"Belki de onlara alerjin vardır."

"Kedime karşı alerjim yok."

Elliott ikimize de birer dosya uzattı. "Çalışmanın özeti, girişi ve önerilen metodolojinin kopyaları burada. Ayrıca hareket yakalama çalışmaları yapan diğer laboratuvarların referans listesi de içinde mevcut."

Hareket yakalama laboratuvarı. Özeti gözden geçirirken nefesim boğazımda takılı kaldı. Bu işi kabul etmemin nedenlerinden birisi de hareket yakalama araştırması yapma imkânımın olmasıydı. Teknoloji, filmlerde özel efektler yaratmanın çok ötesine geçmişti. Psikoloji laboratuvarları bunu, hareket ve mekân kullanımını içeren çalışmalarda kullanıyordu. Elliott'ın önerdiği çalışma, yansıtma ve senkronizasyon gibi sözel olmayan davranışların yanı sıra hem iletişim kalıplarını hem de algı üzerindeki etkisini araştırmayı içeriyordu.

Büyüleyiciydi.

Üzerinde çalışmak istiyordum. Peki, bunu Corban ile yapmayı tercih eder miydim?

"Bu konuda çalışacak en iyi kişilerin biz olduğumuzdan emin misin?" diye sordu Corban.

Sırtımı dikleştirip başımı ona doğru salladım. "Neden bu konuda çalışacak en iyi insanlar biz olmayalım?"

"Elbette öylesiniz," dedi Elliott. "İkinizin de bölümümüzde yeni olduğunuzu biliyorum ama bu size işe atılma şansı verecek. Ayrıca buna daha fazla zaman ayırmayı ne kadar istesem de yapılacak çok fazla başka şey var. Günde on iki saat çalışmaya tekrar başlarsam karım beni öldürür."

Elliott, yaşadığımız dehşetin burada yeni olmamızdan kaynaklandığını düşünüyordu ve bunu fark etmek rahatlamamı sağlamıştı. Kabul edilebilir bir nedendi, Elliott'ın böyle düşünmeye devam etmesine izin vermek işime gelirdi. Mantıklı tarafım, Corban ile dip dibe çalışma düşüncesinin bile damarlarımda kan yerine lav akıyormuş gibi hissettirdiğini patronuma açıklamak zorunda kalmak istememişti.

Corban parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tamam."

Hayatı mahvolmuş gibi davranmak zorunda mıydı? Benimle çalışmak onun başına gelen en kötü şey miydi? Elbette ben de çok hevesli sayılmazdım. Yine de böyle hissetmek istemiyor olmama rağmen canımı acıtmıştı.

"Tamam öyleyse," dedim. "Ne zaman başlıyoruz?"

Elliott memnun bir gülümsemeyle, "Hemen," diyerek dosyasını açtı. "Hadi, ayrıntıların üstünden geçelim."

Kolum yumuşamış tereyağı ve şekeri çırpmaktan ağrıyordu. Aslında portatif bir mikserim vardı ama ben tercihimi eski usül kol kuvvetinden yana kullanmıştım. *Kol kuvveti* ifadesinin etimolojisini araştırmayı aklımın bir köşesine not ettim. Üzerine düşününce tuhaf bir ifade tarzıydı. Kökeninin tarıma veya belki de Sanayi Devrimi'ne dayandığını tahmin ediyordum.

Büyük cam karıştırma kabımı sağ kolumla destekledim. Diğeriyle de öfkeli bir şekilde yumuşak tereyağını ve şekeri karıştırarak, pürüzsüz bir karışım elde etmeye çalışıyordum.

Fırının ısındığını belirten bir bip sesi çıkardığında, Erwin gürültü karşısında kulaklarını dikleştirdi. Yüzünü kaldırmıştı bana bakarken yeşil gözlerini kırpıştırıyordu.

Kaptakileri karıştırmaya devam ettim. "Sadece fırın."

Erwin gri patilerinden birini kaldırdı ve pençelerinin arasını birkaç kez yaladı. Mutfağın girişinin hemen dışında, halının muşamba parkeyle buluştuğu yerde oturuyordu. Buraya sadece yemek yemek ya da yakalanmaktan kaçmak için gelirdi. Belli ki halının yumuşaklığını tercih ediyordu. Kabaran uzun gri kürkü, olduğundan daha büyük görünmesine sebep oluyordu.

Karışıma göz atarak tereyağı ve şekerin dokusunu inceledim. Yeterince pürüzsüz olduğunu düşünerek kâseyi tezgâhın üzerine koydum ve yorgun elimi salladım.

"Erwin, ben ne yapacağım?" Kuru malzemeleri ölçerek dikkatlice ikinci bir kâseye dökmeye başladım. "Onunla çalışmam gerekiyor. O adamla nasıl çalışabilirim? O... şey, o... yani... gerçekten, o çok..."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Erwin'in anlayacağından ya da cevap vereceğinden değildi, zaten bir şey de söylememişti. Genel bir kural olarak, kedi doğası göz önüne alındığında bu beklenen bir şey değildi. Bir kediyle tek taraflı konuşmalar yapmanın mantıksızlığına rağmen bunu düzenli olarak yapardım. Kendime herhangi bir sorun olmadığını söylüyordum çünkü ne yaptığımın tamamen farkındaydım. Bir hayvanla sanki insanmış gibi konuşmak, eğer cevap vermelerini beklemiyorsanız delilik sayılmazdı.

Doğrusu, ona bir şeyler anlatmayı rahatlatıcı buluyordum.

Sonunda, "O benim başımın belası," dedim ve martinimden bir yudum aldım.

Genellikle bir şeyler pişirmek beni rahatlatırdı. Ortada bir tarif olması hoşuma gidiyordu. Pişirme işlemi sırasında doğru kimyasal reaksiyonları elde etmek için ölçülerin kesin, pişirme yönteminin de doğru olması gerekiyordu. Ayrıca, emeğimle ortaya çıkan şeylerin kendine has lezzetli bir çekiciliği vardı.

Yine de imzam olan çikolata parçacıklı kurabiyelerden bir miktar hazırlamak, bana kendimi daha iyi hissettirmiyordu.

Cinsellikten yana bitmek bilmeyen hayal kırıklığımın da ruh halime pek yardımı olduğu söylenemezdi. Kısa koridorun diğer ucundaki yatak odama sinirli bir bakış attım. En son denediğim oyuncak, giderek çeşitlenen mastürbasyon aletleri koleksiyonumun geri kalanı kadar işe yaramazdı.

Tereyağı ve şeker dolu kâseyi alıp biraz daha karıştırdım.

"Açıkçası, hareket yakalama laboratuvarında çalışma ihtimali beni heyecanlandırıyor. Ayrıca tabii ki bu deneyim, hibe başvurumu güçlendirecektir. Benim için ne kadar önemli olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Elliott'ın araştırmasının üzerinde çalışacağım için heyecanlıydım. Diğer yandan, meslekî hedeflerim arasında kendi araştırmamı yapmak da vardı. Woodward Üniversitesi'ndeki işi kabul etmemin nedenlerinden biri de buydu. Elliott, çalışanlarının ilgi alanları olan araştırmaları takip etmelerini son derece destekliyordu. Bu yüzden ben de bir hibe başvurusu üzerinde çalışıyordum. Oldukça rekabetçi olsa da fon sağlama konusundaki şansıma güveniyordum. Corban Nash'in buna engel olmasına kesinlikle izin vermeyecektim.

"Ne düşünüyorsun, Erwin? Ona çok mu yükleniyorum?" Kâseyi bırakıp şeker ve tereyağı karışımına bir yumurta ekledim. "O adamda bir şeyler var. Sanki beni nasıl çıldırtacağını çok iyi biliyormuş gibi hareket ediyor. Bunu nasıl beceriyor? Üstelik daha çok yeni tanışıyoruz. En azından şahsen."

Karışıma bir çay kaşığı vanilya ve yumurta daha ekledikten sonra karıştırmaya devam ettim.

"Bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıyım. Elimizdeki seçenekler neler?"

Erwin tekrar kulaklarını dikleştirdi, bu defa gözleri kapanmıştı.

"Evet, elbette istifa etmek seçeneklerden biri ama bu sence de biraz radikal bir karar değil mi? Oraya gideli daha bir ay bile olmadı ve şu ana kadar işte yaşadığım tek sorunun kaynağı da Corban oldu. Olumlu yönler, olumsuz yönlerden daha ağır basıyor."

Islak ve kuru malzemeleri birleştirip koyulaşan kurabiye hamurunu bir yere bulaşmaması için yavaşça katladım. Çikolata parçacıklarını da karışıma ekledikten sonra tepsiye hamurdan parçalar yerleştirip fırına koydum.

"İşte, bitti." Ellerimi birbirine sürttüm ve martinimi bitirmeden önce gözlüklerimi düzelttim.

Kurabiyelerin pişmesini beklerken telefonuma bakıp mesajlarımı kontrol ettim.

Sophie
Bir fikrim var ve lütfen hayır demeden önce düşünün. Yarı maraton için antrenman yapmaya ne dersiniz?

Everly
Şey...

Nora
Sophie, şaka mı yapıyorsun?

Nora
Hayır, ciddiyim. Çamurlu Seattle Yarı Maratonu yaklaşıyor. Everly'nin düğününe az kaldığını biliyorum ama hazırlanmak için hâlâ vaktimiz var. Ayrıca bu bir yarış değil. Sadece bitiş çizgisine ulaşmak için katılabiliriz.

Everly
Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun, Hazel?

Arkama yaslanıp Sophie'nin mesajına baktım. Yarı maraton mu? Bu hem ilginç hem de göz korkutucu bir fikirdi. Sağlıklı kalmak ve kendimizi şımarttığımız zamanları dengelemek için koşmaya başlamıştık. Kondisyonumu geliştirmek için antrenman diyetlerini araştırmak hoşuma gitmişti. Fakat yarı maraton mu? Bu neredeyse yirmi bir kilometre demekti. Daha önce yedi kilometreyi gördüğümüz bile olmamıştı.

Genel olarak konuşursak, meydan okumalardan korkmuyordum. Yine de bu, derinlerde yatan güvensizliklerimden birini ortaya çıkarmıştı. Atletizm, büyüme çağındayken varoluşumun mutlak felaketi haline gelmişti. Fiziksel olarak beceriksizdim ve yüksek IQ'um, herhangi bir vücut koordisyonunda kendini göstermemişti. Mükemmel GANO'ma* yönelik tek tehdit, korkunç beden eğitimi gereklilikleriydi.

Yıllarca yaptığım yoga, beynim ve vücudum arasındaki bağlantıyı geliştirmişti. Artık kendimi garip bir uzuv demetinden ibaret hissetmiyordum. Yine de atletik bir etkinlik için yapılması gereken bir antrenmandan bahsetmek, beni uzun zamandır hissetmediğim şekilde tedirgin ediyordu.

*GANO, genel ağırlıklı not ortalamasının kısaltmasıdır. Öğrencilerin öğrenim gördükleri tüm dönemlerde aldıkları derslerin not ortalamasını ifade eder.

Aslında iki seçeneğim vardı. Ya eski bir korkunun kararımı etkilemesine izin verecektim ya da onunla doğrudan yüzleşecektim.

Hazel
Bence harika bir fikir. Yeni zorluklar hem beden hem de zihin için uyarıcıdır.

Nora
Başka şekillerde teşvik edilmeyi tercih ederim, çok teşekkür ederim.

Everly
Tamam, ben varım.

Sophie
Çok heyecanlıyım! Bu, uzun zamandır sırf yapabileceğimi kanıtlamak için denemek istediğim bir şeydi.

Everly
Bu harika, Sophie. Orada yanında olacağız.

Sophie
Sizi sevdiğimi söylesem tuhaf mı kaçar? Çünkü sizi seviyorum, çocuklar.

Everly
Biz de seni seviyoruz.

Nora
Peki, yapacağım. Ama hepinizden nefret ediyorum.

Everly
Hayır, etmiyorsun.

Nora
Haklısın, etmiyorum. Sonuçta bu, bir çeşit toplu terapi gibi bir şey. Kaltaklar'ınki gibi uyumlu tişörtler yaptırmalı mıyız?

Everly
Aman Tanrım, göz kamaştırıcı yazmasa iyi olur.

Nora
Böyle bir şey düşünebileceğimi aklından geçirmiş olman bile beni rencide etti.

Sophie
Uyumlu tişörtler çok güzel olurdu.

Hazel
İsterseniz uygun bir eğitim programı oluşturmaya çalışabilirim.

Sophie
Bu muhteşem olur. Teşekkürler, Hazel. Bu arada, düşmanınla nasıl gidiyor?

Hazel
Ondan uzak durmaya karar verdim ama patronum bizi aynı araştırma çalışmasına atadı.

Everly
Eyvah. Yani bu, birlikte çalışacağınız anlamına geliyor.

Hazel
Hem de fazlasıyla.

Sophie
Başka bir öğle yemeği saçmalığı yaşadın mı?

Hazel
Hayır ama bana çok sinir bozucu ve gereksiz bir not gönderdi.

Nora
Bu mükemmel!

Hazel
Telefonun kelimenin zıt anlamlısına otomatik düzeltme mi yaptı? Eminim bunun korkunç olduğunu ya da bir felaket olduğunu kastetmişsindir.

Nora
Hayır, mükemmel olduğunu söylemek istedim.

Hazel
Şu anda saçmalıyorsun.

Sophie
Bu konuda Hazel'a katılıyorum. Böyle bir şey neden mükemmel olsun ki?

Nora
Çünkü artık onu deli etmek için daha fazla fırsatın olacak.

Everly
Haksız sayılmaz.

Hazel
Neden tek çözüm cinsellikle ilgili etkileyici müstehcen oyunlardan ibaret?

Nora
Tek çözüm bunlar değil ama etkililer. Bu sorunu çoktan o koca beyninle çözmeye çalıştığını biliyorum. Ben sadece senin ateşli vücudunu da olaya dahil etmeye çalışıyorum.

Hazel
Önerilerinizden bazılarını denedim ama böyle şeylerde pek becerikli değilim.

Nora
Kendine yeteri kadar değer vermiyorsun. Eminim şu anda evde senin hakkında fanteziler kuruyordur.

Everly
Nora'ya katılıyorum.

Hazel
Bundan fazlasıyla şüpheliyim.
Yine de sizi haberdar edeceğim.

Telefonumu bıraktım. Bizi yarı maratona hazırlayacak bir antrenman programı hazırlamak hoşuma gidecekti, aklım çoktan bir sürü olasılıkla dolmuştu. İlk önce mevcut araştırmaları inceleyecektim ve çok fazla seçeneğim vardı. Sonra da mevcut kondisyon seviyemizi hesaba katıp oradan devam ederdim. Bir mesafe yarışı için antrenman yapmanın zihinsel yönünü de ihmâl etmek istemiyordum. Bu da en az antrenman koşuları kadar önemli olabilirdi.

Corban meselesine gelince, arkadaşlarımın tavsiyelerine güvenirdim. Nora neyden bahsettiğini bilirdi ve bunun nedeni sadece erkeklerle etkileşime girme yeteneğine sahip olması değildi. *Hayatınızı En İyi Şekilde Yaşamak* isimli çevrimiçi blogu oldukça popülerdi. Flörtleşme, kimya meseleleri ve seks gibi konuları ele alıyordu. Geçimini sağlamak için yapıyordu. Flörtöz davranışlar konusunda pek yetenekli değildim fakat eğer, hareketleri basit tutarsam belki de kendimi tamamen aptal durumuna düşürmezdim.

Yine de öğle yemeğimi dondurma saçmalığının karşılıksız kalmasına izin vermeyecektim. Ve ona nasıl karşılık vereceğimi gayet iyi biliyordum.

8

CORBAN

"Aşkın kucağına düşmeniz yerçekiminin suçu değildir."
~Albert Einstein

Elliott'ın hareket yakalama laboratuvarındaki ön çalışmasından elde edilen veriler etkileyiciydi. Ben öznel bilgileri kodlamaya alışkındım. Kariyerime, büyük bir sosyal medya platformu için veri analizi yaparak başlamıştım ve daha sonra var olan en popüler arkadaşlık uygulamasını icat eden şirket için çalışmıştım. Doğrusu, programı ben icat etmiştim. Ya da en azından algoritmaların çalışmasını sağlamıştım. Ancak her iki pozisyonda da öznel değerlendirmeler yapmak ve arkasındaki kalıpları bulmak konusunda deneyim kazanmıştım.

Hareket yakalama verileri tamamen farklıydı ve tıpkı bir Noel ağacı gibi aydınlanma yaşamıştım. Arayüze tıklayarak çalışma şekline alışmayı denedim. Daha şimdiden aklımda bilgileri kodlamanın ve görüntülemenin yolları hakkında pek çok fikir vardı. Bu alanda henüz kimsenin yapmadığı şeyleri yapabilirdik.

Heyecan vericiydi.

Hem de neredeyse Hazel ile çalışmak zorunda olduğumu unutturacak kadar.

Böyle olacağını tahmin etmemiştim. Belki de etmem gerekirdi ama Elliott'ın bizi aynı çalışmada bir araya getirmesi şaşırtıcı olmuştu. Hazel ile geçinemediğimizin farkında değil miydi?

Benden hoşlanmadığı her halinden belliydi. Ona bakan herke bunu yüzünden anlayabilirdi. Kadın resmen benden nefret ediyordu. Birlikte nasıl çalışacaktık ki?

Bir yolunu bulmalıydım. Peki ne diyecektim? *Üzgünüm, Elliott ama beni başka bir iş için görevlendirebilir misin? Ne zaman Hazel ile aynı odada olsam, kavga mı çıkartsam yoksa onu bir duvara dayayıp deli gibi öpsem mi bir türlü karar veremiyorum.*

Hayır, patronumla böyle konuşamazdım. Ne söylenmesi gerektiğini her zaman bilen bir adam değildim ve konu sözlü iletişim olduğunda sık sık çuvallıyordum. Fakat bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındaydım. Elliott'a iş arkadaşımdan nefret ettiğimi ve ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak istediğimi söyleyemezdim.

Sandalyeme otururken uzun bir nefes verdim. Bazen, psikoloji alanında ilerleyerek doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünüyordum. Her zaman matematik adamıydım. Benim işim sayılardı. Bu flört uygulaması üzerinde çalışmak, rakamların ardındaki nedenlere dair bir hayranlığı, aslında bir takıntıyı tetiklemişti. İnsanlar bir şeyi neden yaparlardı?

Birinin potansiyel bir eşleşmeyi reddetmesinin sebebi neydi? Peki ya kabul etmelerinin? Son olarak, bir çiftin aralarındaki ilişki geçici bir bağdan ibaretken, birbirlerine taptıkları aşamaya geçiş yapmasını sağlayan şey ne olabilirdi?

İnsanların âşık olmasına sebep olan şeyin bir adı var mıydı?

Verilerden örnekler bulmaya başlamıştım ama bu sadece merakımı çoğaltmıştı. Böylece, çevrimiçi olarak psikoloji dersleri almaya başlamıştım. Birkaç yıl sonra da ikinci yüksek lisans derecemi kazandım.

Kız kardeşim abarttığımı söylemişti. Boş zamanlarında tesadüfen ikinci bir yüksek lisans derecesini kim alırdı ki?

Ben. Böyle şeyleri ben yapardım ve bunlar bana tuhaf gelmiyordu. Bu da muhtemelen sorunumun bir parçasıydı.

Eğer sosyal psikolojiye hızla giriş yapmış olmasaydım hâlâ hiç kimsenin beni rahatsız etmediği; gelişmiş algoritmalar, sonsuz tablolar ve grafikler ürettiğim bir ofiste güvenli bir şekilde tıkılıp kalmış olurdum. Diğer insanlarla yakın çalışmam gereken bir üniversitede yeni bir işe başlamak iyi olduğum şeylerden biri değildi.

Ancak sonra Molly ve kocasını düşündüm. Anketim ve yaptığım araştırma sayesinde birbirlerine âşık olmuşlardı, artık mutlu bir evlilikleri vardı. Hatta yakında bir bebekleri olacaktı. Böyle düşündüğümde pişmanlık duymak çok zordu. Bazen etrafıma bakıp buraya nasıl geldiğimi merak etsem bile bunun bir önemi yoktu.

Masanın üzerinde bir şey titredi. Doğru, elbette telefonumdu. Bu çok tuhaftı, bir sürü yeni mesajım vardı ama hiçbiri tanıdığım numaralardan değildi.

Bir düzine kadar mesajı tararken kaşlarımı çattım, kafam iyiyce karışmıştı. Mesajların hepsinin içeriği benzerdi. Programımı veya ne zaman müsait olduğumu soruyorlardı. Ne için müsait olacaktım? Bu insanlar da kimdi?

Yanlış numaraya mesaj atmış olmalıydılar ama neden bu kadar çok vardı? Ben diğerlerini incelerken başka bir mesaj daha geldi. Cevap yazarak kim olduğunu sordum. Birkaç saniye sonra adının Aaron olduğunu söyleyen bir cevap geldi. Tam olarak yararlı bir bilgi olduğu söylenemezdi. Aaron diye birini tanımıyordum ama belki de bu konunun özüne inebilirdim.

Corban
Üzgünüm, konunun ne olduğundan emin değilim.

Aaron
Corban Nash ile mi görüşüyorum?

Corban
Evet. Numaramı nereden buldunuz?

Everly
El ilanınızdan.

Corban
Neyden bahsediyorsunuz?

Aaron
İngilizce bölümünün önüne asılmış olan el inanından. Ücretsiz özel ders vermiyor musunuz?

Telefonuma bakarken kaşlarım çatıldı. El ilanı mı? Ücretsiz ders mi? Neden bahsediyordu böyle?

Aman Tanrım. *Hazel.* Öğle yemeğini dondurucuya koymamın intikamını alıyordu. Bundan emindim.

Telefonumu masanın üzerine fırlatarak İngilizce bölümünü bulmak için dışarı çıktım. Psikoloji binasının avlusunun tam karşısındaydı ve elbette, esintiyle uçuşan diğer ilanların arasında şöyle yazıyordu: *Ücretsiz özel ders; matematik, fen bilimleri, edebiyat, yabancı diller, Corban Nash ile iletişime geçin.* İlanın altında telefon numaramın yazdığı küçük şeritlerin çoğu, çoktan sökülmüştü.

Dişlerimi birbirine bastırarak kâğıdı yırttım, sıkı bir top haline getirip yakındaki bir çöp kutusuna fırlattım.

Aldığım mesajların sayısına bakılırsa kampüste bunlardan daha fazlası olmalıydı. Matematik bölümünün dışında bir tane daha buldum, kampüsün ana kafeteryasının hemen içinde de iki tane. Her binanın dışını kontrol ederken hızlı adımlarla öğrencilerin ve personelin yanından geçtim. Başımı öne eğmiştim ve ellerimi iki yanımda sımsıkı birer yumruk halini almıştı.

Geriye kalan diğer sahte ilanları da indirdikten sonra Psikoloji binasına geri döndüm. Çok öfkeliydim. Neredeyse kulaklarımdan duman çıktığını hissedebiliyordum. Dişlerimi gıcırdattım, patlama noktasına çok yaklaşmıştım.

Hazel'ın ofisinin kapısında durup ilanlardan birini havaya kaldırdım. "Bu ne?"

Sakin bir şekilde dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve sadece bir kez kirpiklerini kırpıştırdı. Koyu çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri parlıyordu. "Bilmiyorum, buradan okuyamam."

"Senin başının altından çıktığını biliyorum." İlanı salladığımda kâğıt kırıştı. "Telefonuma mesaj yağıyor."

Gülmemek için çabalıyormuş gibi dudağı seğirdi. "Tam olarak neyden bahsettiğini bilmediğime eminim."

Öfkeyle hırlayarak kâğıdı buruşturdum. "Onları toplamak için kampüsün her tarafını dolaştım. Buna gerçekten gerek yoktu."

Dikkatini yeniden dizüstü bilgisayarına çevirdi. Konuşurken bir yandan parmakları tuşların üzerinde geziyordu ve sesi sinir bozucu derecede monotondu. "Öğle yemeğimi dondurucuya koyman da öyle."

"Orada gerçekten donacak kadar uzun süre kalmış olamaz."

Gözleri bana döndü. "Yani, bunu yapan gerçekten sendin."

Kahretsin.

"Ne var biliyor musun? Sen bir kuğu falan değilsin, kargasın."

Tek kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Kargaların kin beslediği ve intikama yönelik hareketler sergilediği biliniyor. Aynı zamanda insan yüzlerini de hatırlıyorlar ama konumuz bu değil çünkü sen bir insansın ve herkesin yüzünü hatırlayabildiğini hepimiz biliyoruz."

"Söz konusu deneğin prosopagnozisi* olmadığı sürece. Eğer varsa yüzleri tanıyamazlar."

Gözlerimi devirdim. "Açıkçası prosopagnozi vakalarında denek aslında yüz körüdür. Yine de bunun intikam alma davranışı üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını bilmiyorum."

"Bu ilginç bir soru." Hafifçe geriye yaslanıp parmağıyla dudaklarına dokundu. "Bu bozuklukla alakalı sahip olduğum bilgi, diğer beyin fonksiyonlarının sağlam kaldığı yönünde. Dolayısıyla, eğer bir prosopagnozyak intikam alma ihtiyacı hissetmişse, hedefinin yüzünü tanıyamamasının intikam alma dürtüsünü boşa çıkarmayacağı mantıklı olur."

"Fakat bu, yüz körlüğünün algılanan ihtiyaçlarını etkilemediğini varsayar. Yüz özelliklerini tanıma yeteneğini engelleyen türden beyin bozukluğu olan bir kişi, muhtemelen başka şeylere odaklanacaktır."

"Karşısındakini tanımak için alternatif ipuçları geliştirmek ve bu durumun sosyal etkileriyle baş etmeyi öğrenmek gibi."

"Bu da intikam arzularını öncelikli ihtiyaçlarının dışına itebilir ve önemsiz hale getirebilir."

Bir dakika, bir konuda anlaşmış mıydık? Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. İfadesini okuyamıyordum ama dudaklarını büzme şekli dikkatimi ağzına çekmişti. Aniden onu öpme düşüncesiyle doldum.

Onun da beni öpmeyi hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim.

*Prosopagnozi ya da yüz körlüğü. Kişinin önceden tanıdığı yüzleri tanınaması ve yeni yüzleri öğrenme yeteneğini kaybetmesi ile seyreden bir tür görsel unutkanlık.

Bu da benden nefret ettiğini hatırlamama sebep oldu.

Ve kampüsün her yerine telefon numaramın olduğu el ilanları astığını.

Ve ben kızgındım.

Elimdeki kâğıt parçasını havaya kaldırdım. "Hepsine yanlış numara olduğunu ve sana mesaj atmaları gerektiğini söyleyeceğim."

"Bu işe yaramayacak. Broşürde adın da yazıyor. Tabii onlarla konuştuğumda senmişim gibi davranmamı istemiyorsan."

Tekrar hırladım. "Boş versene. Ama unutma, bunu sen başlattın."

"Kesinlikle ben başlatmadım." Ses tonu incinmiş gibiydi. "Öğle yemeğimi dondurarak bunu başlatan sen oldun."

"Bu, sandviçini biraz soğutmamdan çok daha önce başlamıştı."

"Yoğurttu."

"Ciddi misin? Kahretsin, donmuş yoğurt çok lezzetli olur."

Dudakları yeniden seğirdi. "Gerçekten öyle."

"Her şeyi sen başlattın, Hazel. Daha ben bu kampüse ayak basmadan önce internet üzerinden peşime düştün."

"Birinin önemli soruları gündeme getirmesi gerekiyordu."

"Bana, eğer araştırmamın kalitesini değerlendirebilecek olsaydın eksi on yıldız vereceğini ve bilim kisvesine bürünmüş saçma fanteziler yaymayı bırakmam gerektiğini söyledin."

Gözlerini birkaç kez kırptı. "Bu yorumu hatırlamıyorum."

"Eh, sen söyledin. Ya da yazdın. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Tekrar dudaklarını büzdü. Muhtemelen yaptığı en sinir bozucu şeydi. Çevrimiçi yorumlarından, sert bakışlarından ya da el ilanından daha beterdi. Tüm bunlar sadece sinir bozucuydu.

Onlar hakkında ne hissettiğim konusunda hiçbir zaman kafa karışıklığım olmamıştı.

Ancak Hazel, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi kaşları çatık ve dudakları hafifçe büzülmüş bir şekilde bana bakarken, binlerce farklı şey hissediyordum. Aralarındaki en güçlü ikili, öfke ve cinsel çekimdi. Aynı anda var olmamaları gerekiyordu.

Ondan nefret etmek istiyordum, onu elde etmek için neredeyse her şeyi yapabileceğimi düşünmek değil.

"Şunu yapmayı bırak," diye çıkıştım.

"Neyi yapmayı?"

Gözlerimi kapatarak sıkıntılı bir nefes verdim. "Boş ver. Daha fazla el ilanı asma."

"Peki."

"Güzel."

Gitmek için döndüm ama ofisime doğru bir adım atmadan önce tekrar konuştu.

"Birinci kattaki tuvaletlerin yanındakini buldun mu?"

İnledim. "Hayır."

Ayağa kalktı. "Zaten aşağı inmem gerekiyordu."

Yanımdan geçip merdivenlere yöneldiğinde kenara çekildim. Topuklu ayakkabılarının sesi boş koridorda yankılanıyordu. Kıçının kıvrımlarını ortaya çıkaran puantiyeli bir etek giymişti. Tanrım, ne kıçtı ama. Yürürken kalçaları sallanıyordu. Bu, her zaman dik duruşunun tipik sertliğiyle çelişen baştan çıkarıcı bir hareketti.

Neden bu kadar seksi olmak zorundaydı?

En azından evli değildi ya da başka biriyle çıkmıyordu.

Kaşlarımı çatarak buruşuk el ilanını tuttuğum yumruğumu sıktım. Aklımdan neden böyle bir şey geçmişti? Muhtemelen evli olması veya en azından biriyle çıkması daha iyi olurdu. Belki

o zaman beynim aptallığı ve onun kıçını düşünmeyi bırakırdı. Ve onu öpmeyi. Ve... diğer şeyleri.

Pantolonumun önündeki şişkinliğe baktım. *Hayır. Öpüşmek yok. Seksi kıç yok. Ondan hoşlanmıyoruz.*

Aletimin söz dinlememesi hiç şaşırtıcı değildi.

Aslında onun birisiyle çıkıp çıkmadığını bilmiyordum. Çıkıyor olabilir miydi?

Kahretsin. Umurumda değildi.

Gözlerimi bir kez daha devirdim, boğazımdan hafif bir inleme yükselirken pantolonumu düzelttim. Tam ofisime girmek üzereyken duvardaki isimlik dikkatimi çekti. Üzerinde Hazel'ın adı yazıyordu.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma baktım. Sonra da isim plakasını tutucusundan çıkardım ve boş tarafı dışarıya bakacak şekilde ters çevirip yerine koydum.

Çocukça mıydı? Evet. Yine onu kızdırma dürtümü kontrol edemiyordum.

Çünkü eğer *bu* dürtüye boyun eğmeseydim, sahip olduğum diğer dürtülere direnmek çok daha zor olurdu.

Ve böyle bir şey kesinlikle yaşanamazdı.

9

CORBAN

"Sevişmenin yitirilmiş bir sanat olduğunu düşünüyorum."
~Pedram Shojai

Hazel'ın arkamdaki varlığı odaklanmamı zorlaştırıyordu. Ben hareket yakalama ekipmanını yeniden ayarlarken, o da kalemini not defterinin üzerinde dolaştırıp duruyordu. Bugün yüksek lisans öğrencilerini denek olarak kullanıp öntestler yapıyorduk. Veriler resmî çalışmaya dahil edilmeyecekti fakat ekipmanla ilgili biraz deneyim kazanmanın faydalı olacağı konusunda hemfikir olmuştuk.

En azından aynı fikirde olduğumuz bir konu vardı.

Her zamanki gömleklerinden birine ki bugünkü soluk maviydi, ona uygun mavi bir hırka ve koyu gri bir etek eşlik ediyordu. Açık bıraktığı saçları omuzlarına dökülüyordu. Her bir zerresiyle tam olarak ateşli kütüphaneciydi.

Hazırladığı aptal el ilanlarından gelen mesajlar kesilmişti. Hazel, o öğleden sonra tekrar ofisime geri gelmiş ve mesaj atan herkese el ilanlarının sahte olduğunu açıklayarak yanıt vermeyi teklif etmişti. Ona böyle bir şeyin gerekli olmadığını söylemiştim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu sorunla kendim ilgileneceğimi söyleyerek ona çıkışmıştım.

Yaptığımdan pek gurur duymuyordum ama bu kadın, kelimenin tam anlamıyla beni deli ediyordu. Kendimi mantıklı bir

adam olarak görürdüm. Yine de ne zaman onun yanında olsam, mantığım pencereden uçup gidiyor ve yerini bir türlü kurtulamadığım güçlü bir nefret-şehvet karışımına bırakıyordu.

Mesela, defterine not alırken kaleminin çıkardığı ses beni deli etse de ne kadar güzel koktuğunu düşünmeden duramıyordum. Saçma bir şekilde, leziz bir vanilyalı krema gibi kokuyordu.

"Orada ne yapıyorsun? Başka bir tez mi yazıyorsun?"

"Hayır. Ön çalışma anketinin ilk taslağı üzerinde çalışıyorum. Test denekleri hakkında çeşitli bilgiler toplamamız lazım."

Anlamsız bir şeyler homurdandım. Haklıydı, bilgi toplamamız gerekiyordu ve hazırlık konusunda harekete geçmiş olması iyiydi.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Kalemini bile oynatmamıştı. "Ne kadar ilerlediğimi görmek ister misin?"

Sandalyemi çevirdim. "Elbette."

Bir kâğıt parçası koparıp bana uzattı. Öğle yemeği paketinin üzerinde gördüğüm dağınık el yazısını hemen tanıdım. Yazıyı okurken biraz zorlanmıştım. Mükemmel olmadığını bilmek biraz mutluluk vericiydi.

Soru listesine göz attığımda, neredeyse her şeyin üzerinden geçtiğini fark ettim. "Güzel olmuş. İlişki durumları hakkında bir şey ekledin mi? Bunu bilmemiz gerekebilir."

Başka bir kâğıda not aldı. "Tabii ki. Seninki ne?"

"Benim neyim?"

"İlişki durumun." Sesi bıkkınlıkla doluydu.

"Neden?"

Sanki bir şey onu şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırarak yukarıya baktı. "Bilmem."

Bana gerçekten birisiyle çıkıp çıkmadığımı mı soruyordu? Bu garipti ama cevap vermenin bir zararı yoktu. "Sorun değil, bunu sır olarak saklamıyorum. Sadece neden sorduğunu anlamadım."

"Bir nedeni yok," dedi hızlıca. "Sadece kâğıda *ilişki durumu* yazıyordum ve bir ilişkin olup olmadığı da dahil olmak üzere, hakkında kişisel düzeyde pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Bu yüzden sordum."

"Bekârım."

"Ah." Başını hafifçe sallayıp not defterine başka bir şey yazdı. "Ben de."

Dudağımın içini kemirerek sandalyemde rahatsızca kıpırdandım. Az önce söylediklerinin her ayrıntısını -beden dilinden ses tonuna kadar- analiz etme dürtüsü, beynimin farklı yönlerde çalışmasına neden oluyordu. Öylesine mi konuşuyordu? Yoksa amacı benden bilgi almak mıydı? Bekâr olduğunu özellikle mi belirtmişti?

Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Bana lise yıllarımdaki o güvensiz, utangaç çocuğu ve kızlarla, özellikle de Paisley Hayes ile etkileşimlerimi analiz etmek için ne kadar zaman harcadığımı hatırlatıyordu. Ne zaman Molly ile takılmak için evimize gelse, bana söylediği her kelimede gizli bir anlam arardım. Aslında benimle pek konuştuğu söylenemezdi. Buna rağmen, bana karşı herhangi bir ilgisi olup olmadığına dair bir ipucu aramaktan kendimi alıkoyamamıştım.

Benden hoşlanmıyordu. Beni çoğunlukla görmezden gelir ya da göz devirirdi. Bunca yıl sonra, en yakın arkadaşının kardeşine gizli bir ilgisi var mı diye ipucu aramak için ne kadar zaman harcadığımı düşününce kendimi aptal gibi hissediyordum. İpucu falan yoktu. Sadece öyle olmasını umuyordum.

Peki Hazel'da ne görmeyi bekliyordum? Bu anlamsız çekim tek taraflı değil miydi? Ona fiziksel olarak nasıl tepki verdiğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, birbirimizden hoşlanmıyorduk.

Yorumlarının ne anlama geldiğini düşünmek, enerji israfından başka bir şey değildi.

"Corban?"

Dikkatim gerçekliğe dönünce birden afalladım. Lanet olsun, dinlemiyordum. Az önce ne demişti? "Pardon, ne diyordun?"

"İyi misin?"

"Evet, sadece şeyi düşünüyordum..." İnandırıcı bir konu bulmak için duraksadım. "Veri toplama tekniklerini."

Bir anlığına bana baktı, kalemi not defterinin üzerinde asılı kalmıştı. "Peki."

Planlamamız derinleştikten sonra, çalışmanın diğer aşamasının nasıl yürüyeceğine geçmiştik. Beynim artık Hazel'ın etrafında dönmeyi bırakıp işe odaklanmıştı. Hiçbir ayrıntı üzerinde tartışmadık. İkimiz de deneyim ve uzmanlığımızı ortaya koyarak işe koyulmuştuk. Başlamamıza yetecek kadar işbölümü yapıp, öncelikli hedeflerimizi ve teslim tarihlerimizi belirledik.

Bu düşüncenin üzerinde durmamaya çalışsam da Hazel ile çalışmaktan nefret etmemiştim. Düzenliydi, zekiydi ve işi konusunda tutkuluydu. O kadar tutkuluydu ki hayatında başka neler olup bittiğini merak etmeden duramamıştım.

Kalemini not defterine vurdu. "Bu iyi görünüyor. Elliott'ın hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Haklıydı, birçok şeyi halletmiştik. "Evet."

Gözlerimiz buluştuğunda, düşüncelerim birdenbire işten ibaret olmayı bıraktı. Beynim tekrar gözlerine ve bir şey hakkında heyecanlandığında nasıl parladıklarına odaklanmıştı. Dudaklarına, bana kızdığında onları büzüş şekline... Tatlarının neye benzediğini merak ediyordum.

Sanki orada olduğunu hatırlamış gibi elindeki kaleme baktı, ardından ucunu boynunun kenarına değdirdi. Elini yavaşça hareket ettirerek kalemi dalgın bir şekilde teninden aşağıya, gömleğinin açık yakasına doğru indirdi.

Gözlerim, o baştan çıkarıcı derecede resmî gömleğin altındaki dolgun memelerine doğru kaydı.

Sonra da tenine mavi bir çizgi çizdiğini fark ettim.

Ne kadar tahrik olduğumu anlamamasını umarak boğazımı temizledim. Neden üzerimde bu kadar büyük bir etkisi vardı? "Biraz mürekkep bulaşmış... şey, tam şuraya."

"Ah, Tanrım." Kaleme baktı ve sanki elini yakmış gibi aniden parmaklarını açtı. Kalem kucağından sekerek yere düştü. Boynuna dokunmadan önce kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Dikkatim dağılmıştı. Memeleri yüzünden hâlâ net bir şekilde düşünemiyordum. O gömleğin içinde ne kadar güzel göründüklerinin farkında olmak, onu yırtıp düğmelerin etrafa savrulduğunu görmek istememe sebep oluyordu. Yüzümü aralarına gömmek istiyordum. Sertleşen uçlarını yalamak ve...

Aniden, "Erkek balonbalığının, bir dişinin ilgisini çekmek için günlerce okyanus tabanındaki kumda desenler yaratabildiğini biliyor muydun?" diye sordum. Kelimelerin dudaklarımı terk edişi hızlı olmuştu.

Elinde bir mendil vardı. Belki de çantasından çıkarmıştı. Az önce ne olduğundan emin değildim ve boynundaki mürekkebi ovalayarak silmeye çalışırken eli dondu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Eğer dişi yaptığı deseni beğenirse yumurtalarını ortasına bırakır ki erkek onları dölleyebilsin."

Gözleri sağa sola hareket etti. "Bunu bilmiyordum. Korkarım balonbalıklarının çiftleşme alışkanlıklarına dair bilgim sınırlı."

Aniden balonbalığı hakkında konuşmaya başlama sebebimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gergin olduğumda ya da konuyu değiştirmek istediğimde, rastgele gerçekleri ağzımdan kaçırmak gibi bir eğilimim vardı. Hazel'ın gömleğini yırtmakla ilgili o kısa ama güçlü fantezi beni fena halde telaşlandırmıştı. Saçma şeyler söylemeye devam ettim.

"Kumda yarattığı desenlerin simetrik oluşu, dişi balığa eş olarak uygunluğu hakkında ne anlattığını merak ettiriyor. Kumlara sürtünme ve simetrik izler bırakma yeteneğinin, sağlıkla veya erkeklikle ne alakası olabilir? Balıklar yavrularına önem vermez, dolayısıyla içgüdüleri onu yavrularını barındırabilecek veya koruyabilecek bir eş aramaya itmez. Yumurtalarını döllemek için ihtiyacı olan tek şey sperm."

"Belki de cevap budur. Erkeğin yarattığı modeller, dişiye yumurtaların bırakılacağı ve döllenmeye yol açması en muhtemel yeri göstermek üzere tasarlanmış bir hedefleme sistemidir."

"Mantıklı bir noktaya değindin. Bu sağlam bir olasılık ama onlar adına biraz üzülüyorum. Bütün o desenlerin ardından erkeğin elde ettiği tek şey, bir yığın yumurta."

"Fakat söz konusu yumurta yığını onun çiftleşme içgüdüsünü tatmin ediyor ve genetik materyalini aktarabiliyor."

"Biliyorum ama sadece spermini salıyor. Hepsi bu," diye karşılık verdim. "Aslında dişiyle çiftleşemiyor."

"Erkeğin bir eşi etkileme çabaları, insanlarda veya diğer memelilerde olduğu gibi cinsel faaliyetle sonuçlanmadığı için balonbalığına acıdığını mı söylüyorsun?"

"Evet, aynen öyle. Zavallı balık seks bile yapamıyor."

"O halde erkeğin, etkileme sürecinde ortaya koyduğu çaba nedeniyle kadın tarafından cinsel olarak ödüllendirilmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Dudağımın bir köşesi kıvrıldı. Kadınların cinsel ilişkiye girmesi gerektiğini düşündüğümü ima ederek beni deniyordu. Bunu anlayabiliyordum. "Hiç alakası yok. Ben sadece fiziksel olarak çiftleşemeyen balıkların evrimsel olarak talihsizliğe uğradıklarını düşünüyorum."

"Seksten bu kadar mı hoşlanıyorsun?"

"Kesinlikle. Seks yapmayı seviyorum."

Hangisine daha çok şaşırdığıma emin değildim; sorusuna mı yoksa bu kadar coşkuyla cevap vermiş olmama mı?

Gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize baktık.

Harika, konuyu tuhaf bir hale getirmeyi başarmıştım.

Yoksa bunu yapan o muydu?

Birkaç saniye daha geçti. Önemi yoktu. Bu noktada çoktan gariplik sularında yüzüyorduk.

Ve sonra durumu daha da kötüleştirdim.

"Peki ya sen?"

Duruşu dikleşti. "Ben ne?"

"Seksten hoşlanmaz mısın?"

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, daha önce yaptığını hiç görmediğim gergin bir hareketti. "Herkes hoşlanmaz mı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen kiminle seks yaptıklarına bağlı."

"Belki de."

Acaba Hazel, hiç hoşlandığı biriyle birlikte olmuş muydu? Belki de çok fazla cinsel deneyimi yoktu.

Böyle bir konu hakkında konuşmamamız gerekiyordu. Özellikle de biraz önce memelerini yalamanın hayalini kurduğum düşünülürse. Yine de hiçbir zaman doğru şeyi söyleme konusunda iyi olmamıştım.

"Sanırım çok fazla iyi cinsel deneyimin yoksa, neyi kaçırdığını bilemezsin."

"Benden mi bahsediyoruz yoksa balonbalığından mı?"

"Senden. Ya da balıktan. Bilm-"

Sözümü keserek, "Çok iyi cinsel deneyimler yaşamadığım söylenemez," dedi. "Partner sayım aşırıya kaçacak kadar fazla olmadı fakat saf bir bakire de sayılmam."

"Bunu kastet..."

"Neden bu kadar çok insan benim deneyimsiz olduğumu düşünüyor? En sevdiğim içeceğin üç zeytinli votka dirty martini olduğunu söylediğimde de aynı şey oluyor. Bir iki güzel kokteyilin tadını çıkarmam çok mu şaşırtıcı? Akademik eğilimi olan bir kadın aynı zamanda alkole düşkün ve cinsel açıdan da macera-perest olamaz mı? Böyle şeyler aynı anda gerçekleşemez diye bir düşünce olmamalı."

İstemsizce öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. "Hayır, olmamalı."

"Bir keresinde, bir restoranın kadınlar tuvaletinde spontane seks yapmıştım. Adamın bir pislik olduğu ortaya çıktı ama yaşadığımız deneyim ikimiz için de tatmin ediciydi."

Ah, Tanrım. Gerçekten durması gerekiyordu. Başka bir erkekle, özellikle de ona zarar vermiş olabilecek biriyle yaptığı seks hakkında konuştuğunu duymak, koruma içgüdülerimi harekete geçirmişti. İntikam dürtüsü, hissettiğim nefretle karışık şehvetin ateşini körükledi ve göğsümün ortasında alev alev yanmasına neden oldu.

Ona spontane seksin, aslında ne kadar kahrolası derecede güzel olabileceğini göstermek istedim. Böylece diğer adamın anısını zihninden sonsuza kadar silip yerine kendimi koyabilirdim. Onunla işim bittiğinde, o balonbalıklarına acıyacak hale gelirdi.

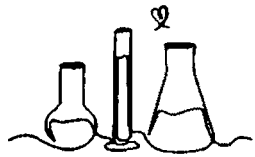
İşte yine birbirimize bakıyorduk. Ağzı hafifçe aralanmış, alt-dudağı dilinden bulaşan ıslaklıkla parlıyordu. Gözlükleri burnunun birkaç santimetre aşağısına kaymıştı ama düzeltmek için bir şey yapmadı. Benimkinin de düzgün olmadığını hissediyordum ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Hızla atan kalbim ve ciğerlerime güçlükle çektiğim düzensiz nefeslerim dışında, felç olmuş gibiydim.

"Gidip bu mürekkebi çıkarabilecek miyim bir bakayım." Hızla ayağa kalkıp eşyalarını topladıktan sonra bir düğün ve

nedime elbisesiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. "Bu verimli toplantı için teşekkür ederim."

Sesi ve odadan ani ayrılışı, felç halini ortadan kaldırmıştı. Yine de yerimden kalkmadım. Az önce ne olduğunu merak ederek oturduğu boş sandalyeye baktım. Ayrıca, Hazel Kiegen ile ilgili aklıma gelen tüm edepsiz düşünceleri aklımdan nasıl sileceğim de ayrı bir merak konusuydu.

Çünkü eğer silmezsem başımı çok büyük, boktan bir belaya sokacaktım.

10

HAZEL

"Arkadaş, hakkınızda her şeyi bilmesine rağmen sizi hâlâ seven kişidir." ~Elbert Hubbart

Arkadaşım Everly'nin düğünü, onu tanıyan hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde mükemmeldi.

Mekân olarak Cascade dağlarındaki bir şaraphaneyi, Salishan Mahzenleri'ni seçmişti. Ortam, çiçekler, yemekler... Her şey müthişti.

Yeminlerini dışarıda, üzüm bağları ve uzaktan görünen dağ zirvelerinin manzarasıyla sarmalanmış, güzel bir bahçede etmişlerdi. Güneşin tatlı bir sıcaklığı vardı ama çok yakıcı sayılmazdı. Hava taze ve berraktı. Dün yağan sağnak yağmura rağmen bugün güneş Everly için yüzünü göstermişti.

Ona çarpıcı demek az kalırdı. Sarı saçları düzgünce toplanmıştı ve sırtından aşağıya uzanan tül bir duvak takıyordu. Straplez beyaz gelinliğinin belinden aşağısı hafifçe genişliyordu. Bacağını boydan boya gösteren uzun yırtmacı, zarif elbisesine eğlenceli ve seksi bir hava vermişti. Her şey tam olarak Everly'ye göreydi.

Kocası Shepherd Calloway, mükemmel dikilmiş bir smokin giyiyordu. Koyu saçları ve kirli sakalı düzgün bir şekilde kesilmişti. Objektif olarak çekici bir adam olduğunu söyleyebilirdim. Buna rağmen insanların dikkatini çeken şey görünüşü değildi. Everly'ye bakış şekliydi. Sanki dünyasındaki tüm iyiliğin

kaynağı oymuş ve hiçbir zaman bugün olduğundan daha mutlu hissetmemiş gibi bakıyordu.

Bakışları Shepherd için çok şey ifade ediyordu çünkü o, duygularını açıkça ifade edebilen bir adam değildi. Daima yüzünde olan duygusuzluk maskesi yüzünden, Everly ona robot-patron derdi.

Elbette şu anda ona dans pistinde eşlik eden adamın bakışları hiç de robotik değildi. Ve bu, göğsümün ağrımasına sebep oluyordu.

Sebebi mutlu olmamam değildi. En yakın arkadaşım adına tabii ki çok heyecanlıydım. Gerçek dünya, ona aşkın var olmadığını anlatmaya çalışırken bile o her zaman aşka inanmıştı. Beyaz atlı prensini bulmayı dilemiş ve sonunda da bulmuştu. Belki de göğsümdeki ağrının büyük bir kısmı, en iyi arkadaşlarımdan birinin hayallerindeki adamla düğün dansını izlemenin verdiği tatminden kaynaklanıyordu.

"Al bakalım." Nora bana bir kadeh beyaz şarap uzattı ve ardından kendini yanımdaki sandalyeye bıraktı.

Bir yudum aldım, şarap hafif ve canlandırıcıydı. Kadehimi masaya bıraktım. "Teşekkürler."

Yeni evlileri izlerken başını eğdi. "İğrençler, değil mi?"

"Gerçekten berbatlar."

"Bu bizim hatamız, biliyorsun. Shepherd'ın kafasını kıçından çıkarmasını sağlayan bizdik."

"Kesinlikle doğru."

Nora ve ben, kadehlerimizi tokuşturmak için kaldırırken gülümsedik.

Bir yudum aldıktan sonra kadehini bıraktı. "Eh, eğer birisi için nedime elbisesi giymem gerekecekse, bunu Everly dışındaki biri için yapmayı tercih etmezdim. Bir de senin dışında. Gerçi anladığım kadarıyla hâlâ inatla bekâr kalmaya kararlısın."

"Bu kararı almama sebep olan inat değil. Ayrıca nedime elbiselerinin nesi varmış?"

Benzer ama aynı olmayan açık sarı elbiseler giymiştik. Nora, Everly'nin nedimelerinin her biri için hoş bir model seçmesine yardım etmişti. Tasarımcı da hepimizi aynı elbiselerin içine tıkmak yerine, onları kumaş ve renge göre eşleştirmişti. Benimki ince askılı ve kalp yakalıydı. Uzun ve vücuda oturan türden bir elbiseydi. Zarif olmasına rağmen rahattı.

Nora uzun straplez elbisesiyle inanılmaz derecede seksiydi, kıvrımlarını leziz bir şekilde vurguluyordu. Her zamanki gibi saçı, makyajı ve kıyafeti düğüne uygundu.

Kendine bir bakış attı. "Ah, elbiselerde hiçbir sorun yok. Çok hoşlar ve memelerimi harika gösteriyor. Sadece çirkin nedime elbisesi klişesinden bahsediyorum. İkinizden biri için seve seve çirkin bir elbise giyerim. Sophie için de giyerdim. Gerçi o evlenirken elbiseleri seçmeye izni varmış gibi davranmayacağız bile."

Sophie elinde bir kadeh şarapla bize katılmak için tam da o anı seçti. Yanımıza otururken yüzündeki keyifli gülümsemeye bakılırsa alınmamıştı. "Bunu söylemene sevindim çünkü benimle elbise alışverişine gelmen için sana yalvaracaktım. Tabii ki yakın zamanda evlenmeyeceğim, bunu yapmak için bir nevi damada ihtiyacım var. Düzenli olarak gördüğüm tek adam maaş çeklerimi imzalıyor. Ayrıca en yakın arkadaşlarımdan birine de umutsuzca âşık."

"Kendini dış dünyaya açmalısın," dedi Nora. "Evden çıktığın tek zaman, işe gitmek ya da bizimle koşmak içinse kimseyle tanışamayacaksın."

Sophie içini çekti. "Biliyorum. Sadece denediğimde berbat etme konusunda çok yetenekliyim."

En azından, düşmanının dikkatini memelerine çekmek için talihsiz bir girişimde bulunarak kalemle kendi üzerine çizim

yapmamıştı. Neyse ki mürekkep akmıştı. Sanırım iyi haber. kalemi ağzıma sokmamış olmamdı ki ilk aklıma gelen fikir de buydu. Nora, tırnaklarım haricinde bir şeyleri ısırarak dikkati ağzıma çekmemi söylemişti. Ben de kalemin ucunu dudaklarıma ya da dişlerimin arasına koymayı düşünmüştüm.

Şimdi tekrar düşündüğümde, hangisinin daha kötü olacağından emin değildim. Kalemle boynumu çizmek mi yoksa dudağıma mürekkep bulaşması mı? Biraz daha düşündükten sonra ikisinin de utanç faktörlerinin aşağı yukarı eşit olduğuna karar verdim.

Şarabımdan büyük bir yudum daha aldım. Corban'ın önünde seksi davranma çabalarım en iyi ihtimalle başarısız, en kötü ihtimalle de aşağılayıcıydı. Bir de beni çıldırmış gibi gösterdiğine inandığım, tuhaf dudak yalama girişimim vardı. Boynumu çizmek tam bir fiyaskoydu. Birkaç gün önce, ofisinin önündeki koridora bir kitap düşürmüş ve almak için yavaşça eğilmiştim. İki büklüm haldeyken beni izleyip izlemediğini kontrol etmeye çalıştığımda ise dengemi kaybedip hademe Pete'in üzerine düşmüştüm.

Bu durumun tek iyi yanı ofisinde olmadığı için Corban'ın olanları görmemiş olmasıydı.

Corban'ın küçük gösterimi izlemesi için orada olup olmadığını kontrol etmeden önce eğilmemeye karar vermiştim.

Ayrıca bir dahaki sefere iki büklüm olduğumda, başımı çok hızlı hareket ettirmemeye niyetliydim.

Nora, şarap kadehini kaldırırken odaya göz gezdirdi. "Artık nedime görevlerimizi tamamladığımıza göre, bakalım akşamımızın geri kalanını daha eğlenceli hale getirmeyi başarabilecek miyiz?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Everly'nin davetlilerinden biriyle takılmakla ilgilenmiyorum."

"Neden olmasın? Hiçbirimizin kavalyesi yok ve gözüme leziz bir adam kestirdim." Nora barın yanında birbirleriyle konuşan takım elbiseli üç adamı işaret etti. "Şuradakinin, Everly'nin bana nedime hediyesi olduğundan oldukça eminim."

"Hangisi?" diye sordu Sophie.

Nora sanki düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Herhangi biri."

Adamlar bize doğru baktılar. İçlerinden biriyle bakışlarımız buluşunca dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve şarap kadehini kaldırıp başıyla bana selam verdi.

"Ah kahretsin," dedi Nora. "Adam kesinlikle sana ilgi duyuyor. Gidip onunla konuş."

"Ne? Olmaz."

"Neden olmasın?"

Gerçekten neden olmasın? Çekici bir adamdı. Güzel giyinmişti. Yine de onunla sohbet etme düşüncesi midemi bulandırıyordu.

"Onun gibi erkekler benim gibi kadınlara ilgi duymaz."

"Bu da ne demek oluyor?" Nora gerçekten alınmış gibi görünüyordu. "Zeki, sofistike ve seksi kadınlardan mı bahsediyorsun? Haklısın, onun böyle bir kadına neden ilgi duyacağını anlayamıyorum."

Gerilen ellerimle bir şeyler yapabilmek için şarap kadehimi aldım. "Zekâm objektif olarak belgelendiği için zeki kısmını kabul edeceğim ama sofistike ve seksi olan sensin. Ben değilim."

"Saçmalama."

"Haklı olduğumu ikimiz de biliyoruz. Kendine bir bak. Mükemmel bir moda anlayışın ve görünüşüne dair özgüvenin var. Erkeklerin seni fark etmesini sağlamak için ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Belki ara sıra..." Kaşlarımı kaldırdığımda duraksadı. "Tamam, çoğu zaman. Ne diyebilirim ki bu oyunu seviyorum ve

oldukça da iyiyim. Yine de bu, senin çekici olmadığın anlamına gelmiyor. Farklı olduğumuzu biliyorum ama seksi olmanın birden fazla yolu var."

Sophie onu destekledi. "Tamamen haklı."

"Eminim daha önce, iş arkadaşınızın dikkatini baştan çıkarıcı bir şekilde dağıtmak için aşağılayıcı bir girişimde bulunup boynunuzu kalemle çizmemişsinizdir."

Sophie'nin yüzü buruştu.

Nora'nın gözleriyse boynuma kaydı. "Gerçekten yaptın, değil mi?"

Sırtımı dikleştirdim. "Evet. Kalemin kapağının olmadığını fark etmemişim."

Uzanıp elimi sıktı. "Hazel, sana tapıyorum. Umarım bir gün, sen de benim gördüğümü görürsün: Güzel, akıllı, komik ve son derece seksi bir kadın. Ayrıca kesin olarak şunu söyleyebilirim ki sana lâyık olan adam da bunların hepsini görecek."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Umarım kirpiklerime sürdüğün maskara suya dayanıklıdır."

"Elbette öyle. Şimdi git de şuradaki ateşli adamla konuş."

Ona tekrar baktım. Kararsızlığım telaşlanmama neden oluyor ve beni sandalyeme çiviliyordu. Tereddüt etmemin sebebi, reddedilme korkum muydu? Mantıken bunu bir kenara bırakmam gerektiğini biliyordum. Nora haklıydı, benimle ilgilendiğine dair yeterince sinyal vermişti.

"Hadi ama Hazel." Nora dirseğimi dürttü.

"Önce bir kadeh daha şarap ister misin?" diye sordu Sophie.

Yine de hareket etmedim.

"Ah, neler olduğunu anlıyorum," dedi Nora.

"Anlıyor musun?"

Başını salladı. "Kendini Corban'a saklıyorsun. Buna saygı duyabilirim."

"Ne? Hayır, saklamıyorum. Corban'ı sevmiyorum bile. Onunla hiçbir ilgisi yok."

Nora'nın havaya kalkan tek kaşı çok şey anlatıyordu. Bana inanmamıştı.

Ben de kendime inanmamıştım.

Bunun mantıklı hiçbir tarafı yoktu. Corban ve ben, sadece iş arkadaşıydık. Birbirine zar zor tahammül eden iki insandan ibarettik. Arkadaş bile değildik. Dolayısıyla, başka bir erkekle potansiyel bir ilişki kurmanın ilk aşamalarını düşündüğümde, kendimi tuhaf ya da suçlu hissetmem için kesinlikle hiçbir neden yoktu.

"Sana defalarca söyledim, artık randevulara çıkmıyorum."

"Hımm..."

"Tek sebep bu."

"Evet, bundan bahsetmiştin."

Şarabımı bıraktım. "Nora, ben ciddiyim."

"Çok ciddi olduğuna eminim."

"Bunun Corban ile bir alakası yok."

"Tabii ki yok. Özür dilerim, damarına basmak istememiştim."

"Corban bir damar değil."

Bir tutam saçımı omzumun üzerinden geriye attı. "Hazel, aşkım. Sanırım damarına basmasını istediğin kişinin Corban olduğunu kabul etmenin sana epey faydası olur. Damarına basmak derken diliyle klitorisini tüketmesinden bahsediyorum. Ya da sikiyle."

Sophie hafifçe güldü.

Corban'ın sikinin ve dilinin, *klitorisin* kelimesiyle aynı cümlede kullanılması, uzun zamandır tatmin olmayan kadınsı

bölgelerime bir ateş dalgası göndermişti. Bacaklarımı birbirine bastırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

"Seni temin ederim ki böyle bir şey istemiyorum."

İstemiyordum.

İsteyemezdim.

O benim düşmanımdı. Ona karşı hissettiğim herhangi bir çekim, süregelen cinsel hayal kırıklığım ve hoşnutsuzluğumun birleşiminden doğan bir yan üründü. Vücudum, beni, doruğa ulaşmak için bir partnere -pille çalışan bir alete değil de gerçek bir insana- ihtiyacım olduğuna ikna etmeye çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda *belirli* bir erkek ile olması gerektiği konusunda da ısrar ediyordu.

Hormonlarım yanılıyordu.

Nora da öyle.

"Yanıldığını ispatlayacağım." Sandalyemden kalkıp omuzlarımı dikleştirdim. "İlgisini gösterdiğini düşünüyorum ve eğer benden numaramı isterse, ona vermeye kararlıyım."

Beş dakika sonra, ben telefon numaramı söylerken Antonio adında çekici bir adam da telefonuna yazıyordu. Göğsümdeki rahatsızlık azalmamıştı ama kendimi buna gerek olmadığına dair kesin bir şekilde telkin etmiştim. Numaramı bu adama vermekle yanlış bir şey yapmıyordum. Sonuçta bir şey yaşamak zorunda değildik.

Yaşasak bile ben bekâr bir kadındım. Corban'ın üzülmeye hakkı yoktu.

Ayrıca elbette üzülmeyecekti. Bir erkek, hoşlanmadığı ama birlikte çalışmak zorunda kaldığı kadının numarasını başka bir adama vermesine neden üzülsündü ki?

Corban Nash'e karşı bir şey hissetmiyordum. En azından romantik türden şeyler. Bu da kanıtıydı.

11

CORBAN

"Birçok insan sizinle birlikte limuzine binmek ister. Ancak insanın istediği tek şey, limuzin bozulduğunda onunla otobüse binecek birisidir." –Oprah Winfrey

Kaslarım gerilirken sırtımdan aşağı bir ter damlası süzüldü. Tutma yerlerini sıkıca kavradım ve tırmanma duvarında daha yükseğe çıkabilmek için bacaklarımdan destek aldım.

Yerden yüksekte, neredeyse dik bir yüzeye yapışıp kalmış olmak iyi hissettiriyordu. Düşüşle aramda sadece becerim ve gücüm vardı. Beynimi susturacak kadar yoğun pek fazla aktivite yoktu ama kaya tırmanışı bu konuda başarılıydı. İşimi, rakamları, araştırmalarımı ya da haftanın beş günü birlikte çalışmak zorunda kaldığım sinir bozucu derecede ateşli psikoloğu düşünemiyordum.

Tırmanmak için odaklanmak gerekiyordu. Dengede kalmak için ellerimin ve ayaklarımın yerleşimiyle vücut ağırlığımı değiştiriyordum. Bugün serbest kaya tırmanışı yapıyordum, kemer ya da halatlar olmadan. Bu yüzden her pozisyon önemliydi.

Her ne kadar duvarın zorlu bir bölümünü geçerek kaslarımın acıyla çığlık atmasına sebep olsam da kafamı istediğim kadar toparlayamamıştım.

Lanet olsun, Hazel. Neden cumartesi günümü mahvediyorsun?

Zihnimde sürekli, *cinsel açıdan maceraperest olmakla* ilgili konuştuğu anı tekrarlayıp duruyordum. Güzel ağzından çıkan bu sözler bir dizi düşünce ve fanteziyi tetiklemişti.

Ne kadar maceracıydı? Yapmayı hayal ettiği ama yapamadığı şeyler olabilir miydi? Onun sevdiği ve benim önceki partnerlerinden daha iyi yapabileceğim şeyler var mıydı?

Aniden bozulan sakinliğim yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak, kendimi daha iyi bir pozisyona getirmek için yana doğru manevra yaptım. Parmaklarımla tutacakları kavrarken vücudumu yapay duvara bastırdım. Aşağıya bakarak zeminden ne kadar yüksekte olduğumu anlamaya çalıştım çünkü nerede olduğunuzun kontrolünü kaybetmek çok kolaydı. Kazalar genellikle bu şekilde olurdu.

Üniversitede kaya tırmanışını denemiş, bu sporu gerçekten sevdiğimi fark etmiştim. Umutsuzca atletik olmadığına inanarak büyüyen bir çocuk için, fiziksel olarak iyi olduğu bir şeyi bulmak büyük bir kazançtı.

Tırmanmanın vücuduma katkısı da acı vermiyordu. Oldukça fazla kas yapmıştım, lisede spor yapmaya başladığım zamandan çok daha fazla olduğunu bile söylemek mümkündü. Daha sonra anlamıştım ki kaslar, *nerd* bir erkeği karşı cinsin gözünde çok daha çekici kılıyordu.

Tırmanmaktan nefret etsem bile, muhtemelen sırf bu yüzden tırmanmaya devam ederdim.

Parkurun sonuna ulaştığımda aşağıya indim. Zemine yaklaştığım anda kendimi bıraktım ve aşağıdaki matın üzerine indim.

Çoktan fazlasıyla terlemiş olmama rağmen eve gitmemeye karar verdim, kendimi biraz daha hırpalamak istiyordum. Belki bu sayede Hazel'ı aklımdan çıkarabilirdim.

Sokağın aşağısındaki spor salonuna doğru yürüyüp basketbol oynayan birkaç adama katıldım. İyi olduğum başka bir spor

da buydu. Ya da en azından yeterince iyiydim. Ustalıkla üçlü atabiliyordum.

İki maçın ardından bitkin, terli ve açlıktan ölmek üzere bir halde evime doğru yola çıktım.

Aniden neredeyse boş bir buzdolabım olduğunu hatırlamıştım. İnleyerek cüzdanımı kaptım. Kanepeye yığılıp mutfağımda kalan bir dilim peynir ve biraz bayat cipsle yetinmeye karar veremeden önce oradan ayrıldım.

Bir blok uzağımdaki köşe dükkânında, güzel ve sıcak yemekleri olan hoş bir şarküteri vardı. Yarın yiyecek bir şeyler aramamak için bir tabak köfteyle birkaç paket yiyecekte karar kılmıştım.

Poşetlerle birlikte yaşadığım binaya giderken köfte kokusu ağzımı sulandırıyor, açlıktan midem kasılıyordu. Kapıma ulaştığımda, kız kardeşimin deyimiyle açlık sınırının derinliklerine ulaşmıştım.

Poşetleri yere koyup anahtarlarımı almak için cebime uzandım.

Kahretsin.

Anahtarlarım orada değildi.

Gittikçe artan bir korku duygusuyla elimi diğer cebime soktum. Orada da yoktu. Cüzdanım ve telefonum yanımdaydı ama anahtarlarımı almadan evden çıkmıştım.

Ümidimi kesmeden kapı tokmağını denedim.

Kilitliydi.

Lanet olsun, bu aptal apartmanların kapı tokmakları neden vardı ve olmaması gerektiği halde neden bu kadar kolay kilitleniyorlardı?

Kapıyı tekmeleme dürtüsüne zorlukla direnip Molly'yi aradım.

"Selam, İkizcik. Naber?"

"Bana çok da büyük olmayan bir iyilik yapabilir misin? Bu arada, çok da büyük değil derken muhtemelen senin için gerçekten rahatsız edici olabilir."

"Beni bir şeye hazırlıyor gibisin. Neye ihtiyacın var?"

"Yedek anahtarım."

İnledi. "Yine kapıda mı kaldın?"

"Belki?"

"Corban, senin sorunun ne?"

"Beni azarlama işini buraya geldiğinde yapabilir misin? Tercihen mutfağımda, az önce aldığım köfteleri yedikten sonra."

"Aman Tanrım, sizin binanızın yanındaki dükkândan mı aldın?"

"Evet."

"Birazdan oradayım."

"Molly, köftelerimi alamazsın. Ben..."

Telefonu kapattı.

Tekrar kapıyı tekmelemeyi düşündüm.

Midem guruldadı. Görünüşe göre yemek saatinin yakın olmasına rağmen yemeğin hâlâ ağzımda değil de poşette olmasına itiraz ediyordu. Belki de burada oturup ellerimle yerdim.

Paisley'nin dairesine bakış attığımda, aklıma bir fikir geldi. Onda çatal olmalıydı.

Evde olmasını umarak poşetleri aldım ve kapısını çaldım.

Kapıyı kısa bir tişört ve yoga taytıyla açtı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. "Selam."

"Merhaba, Paisley."

Gözleri market poşetlerine kaydı. "Bütün bunlar da ne? Bana akşam yemeği hazırlamaya mı geldin?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır. Kapıda kaldım. Molly yedek anahtarı getirmek için yolda. İçeride bekleyebilir miyim?"

"Olur, tabii." İçeri girmem için kenara çekildi.

Doğruca mutfağına ilerledim. Evi benimkinin bir yansımasıydı. Elimdeki poşetleri mutfak tezgâhının üzerine koydum. "Akşam yemeğimi yememin bir sakıncası var mı? Açlıktan ölüyorum ve eğer yemezsem, Molly buraya geldiğinde onu çalacak."

"Tabii ki yiyebilirsin. Kendini evinde gibi hisset."

"Teşekkürler. Çatallarım nereye koyuyorsun?"

Kalçasını tezgâha yaslarken bir çekmeceyi işaret etti. "Orada. Bu arada, bana akşam yemeği hazırlaman konusunda şaka yapıyordum."

Bir çatal alıp ona baktım. "Evet, biliyorum."

"Elbette birdenbire gelip benim için yemek pişirmeyecektin."

"Doğru, böyle bir şeyi neden yapayım?" Hazır köfteleri poşetten çıkardığım sırada tükürük bezlerim çifte mesai yapıyordu.

"Evet, yani... Sana içecek bir şeyler getirmemi ister misin? Bira ya da bir kadeh şarap?"

"Böyle iyiyim. Eve döndüğümde biraz su içerim."

"Eh, bu çok saçma. Sana bir bardak su da getirebilirim."

Küçük mutfak masasına oturup yemeğime yumuldum. Aman Tanrım, çok iyiydi. Köftelerini zaten beğenirdim ama bu kadar açken şimdiye kadar yediğim en güzel yemek gibi hissettiriyordu. Paisley önüme bir bardak su koydu ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

Ağzım yemekle doluyken, "Teşekkürler," dedim.

"Ne demek. Neden bu kadar terlisin?"

"Kaya tırmanışına gittim. Daha sonra basketbol oynadım."

"Gerçekten mi? Kaya tırmanışıyla ilgilendiğini bilmiyordum."

"Evet."

"Vay canına." Masanın üzerinden uzanıp pazılarımı sıktı. "Bunlara sahip olmanın nedeni bu olsa gerek."

Kaşlarım tekrar çatılırken bakışlarımı eline çevirdim. "Evet."

Elini çekmeden önce gülümsedi. "Ee, Molly yeni bir iş bulduğunu söyledi. Nasıl gidiyor?"

"Çoğunlukla harika." Köfteden bir parça daha aldım. "Hareket yakalama teknolojisine sahip, gerçekten heyecan verici bazı şeyler üzerinde çalışıyorum. Ayrıca, anket sorularına verilen öznel yanıtları daha iyi kodlayan veri analizi teknikleriyle patronumu tanıştırıyorum."

"Ah."

"Bazı sonuçlara o bile şaşırdı. Yaptığım şey verileri değiştirmiyor ama onlara farklı açılardan baktığın zaman gözden kaçırdığın noktaları gösteriyor."

Konuşmayı bıraktım çünkü Paisley'nin gözlerindeki donuk, bakış her zamanki umursamazlığımı ortadan kaldırdı. Bu bakışı biliyordum. Muhtemelen neden bahsettiğimi anlamıyordu ya da umursamıyordu.

Zamanında bu bakışa çok sık maruz kaldığım için her fark ettiğimde susmayı öğrenmiştim.

Devam etmediğimde, "Hımm," dedi. "*Çoğunlukla harika* dedin. Neden tamamen harika değil?"

Omuz silkerek bir parça daha aldım. Nedenini bilmiyordum ama onunla Hazel hakkında konuşmak istemiyordum. Yapabilirdim. Kimin sinir bozucu bir iş arkadaşı yoktu ki? Paisley muhtemelen benimle dertleşirdi. Yine de içimde, Hazel hakkında kötü bir şey söylerse sinirleneceğime dair tuhaf bir his vardı. Sadece bunu düşünmek bile sırtımın dikleşmesine, omuzlarımın kasılmasına neden olmuştu.

"Sadece bir iş," dedim sonunda. "Bu tür şeyleri bilirsin."

"Bilmez olur muyum? Avukatlar için çalışmanın neden iyi bir fikir olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Sadece resepsiyonist

olduğumu biliyorum ama çok çalışıyorum ve herkes gibi saygıyı hak ediyorum."

Başımı salladım. "Evet."

"Ortaklardan birinin karısının beni kovdurmaya çalıştığından oldukça eminim."

"Bu berbat. Böyle bir şeyi neden yapsın ki?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum, benden nefret ediyor. Ofisteki diğer kadınlar da öyle."

"Hiçbiriyle anlaşamıyor musun?"

"Pek sayılmaz ama buna alıştım. Hiçbir zaman çok fazla kız arkadaşım olmadı. Molly hariç. Kibirli görünmek istemem ancak kadınlar genellikle beni kıskanır."

Gerçekten de kulağa kibirli geliyordu. Bu konuda çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

"Bu çok kötü."

Çaralım karton kutunun dibine çarptı. Tepeleme bir tabak köfteyi resmen silip süpürmüştüm.

Eyvah, kız kardeşime bir veya iki tane bırakmak istemiştim. Daha sonra telafi etmem gerekecekti.

"Evet ama sorun değil." Paisley atkuyruğunun ucunu parmağının etrafına doladı. "Onlar sadece dedikoducu sürtükler."

Masanın altından ayağımı sallıyordum. Molly neredeydi? Burada ne kadar kalmam gerekecekti? Artık açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığım için özellikle Paisley'nin dairesinde olmayı hiç istemiyordum.

Acaba Hazel bu hafta sonu ne yapıyordu? Düğünle ilgili bir şeyler söylediğine kulak misafiri olmuştum. Yanında bir flört götürmüş müydü?

Tanrım, neden birdenbire onu düşünmeye başlamıştım?

Gerçekten, acaba neredeydi? Muhtemelen herhangi biriyle macera dolu bir seks yapıyordu.

"İyi misin?"

İrkilerek bakışlarımı Paisley'ye çevirdim. "Evet. Neden?"

"Bir anlığına moralin bozulmuş gibi göründün."

"Hayır, iyiyim." Yemeğimden kalan çöpleri alıp çatalı kaldırdım. "Bunu yıkamamı ister misin?"

"Sorun değil, sadece lavabonun içine koy." Durdu, hâlâ atkuyruğunu parmağının etrafına doluyordu. "Şey, Corban... Eğer istersen-"

Paisley'nin söylemek üzere olduğu şey, kapının çalınmasıyla yarıda kesildi.

"Güzel, bu muhtemelen Molly'dir." Yemeğimin kutusunu çöpe atarak kapıyı açmaya gittim.

Molly benim daha az nerd, kadın versiyonum gibi görünüyordu. Aynı koyu renk saçlara sahip olmasına rağmen onunki çene hizasında kısa kesilmişti ve genelde onları kulaklarının arkasına sıkıştırırdı. İkimizin de gözü kahverengiydi ama onun gözlüğü yoktu. Aynı burun, benzer ağız yapısı. Hiç kimse akraba olduğumuzdan şüphe etmezdi.

"Bana hiç köfte ayırmadın, değil mi?" Beyaz tişörtünün üzerinde, girdap gibi dönen siyah harflerle *bebek yumruğu* yazıyordu ve ellerini karnının üzerine koymuştu. Onu son gördüğümden beri kilo almıştı. Daha doğrusu bebek büyümüş, Molly'nin vücudunu da kendisiyle birlikte esnetmişti.

Çekinerek, "Acıkmıştım," dedim.

Gözlerini devirip yanımdan geçti. "Merhaba, Paisley."

"Selam, Moll. Aman Tanrım, şu haline bak." Ayağa kalkıp kız kardeşime sarıldı.

Molly'nin kocası Martin Tan, elleri pantolonunun ceplerinde uzun adımlarla arkasından içeri girdi. Singapur'da doğmuştu ama ailesi o daha bebekken Amerika'ya taşınmıştı. Birlikte üniversiteye gitmiştik ve Molly ile de bu şekilde tanışmıştı. O da benim gibi bir veri meraklısıydı, tek farkımız Martin'in son derece havalı olmasıydı. Yakışıklı, iyi giyimli ve komikti. Daha çok Molly'ye benziyordu.

İçeri girerken başını salladı. "Merhaba, dostum."

"Artık beni evime sokabilirsiniz." Açıklayamadığım bir şekilde, içimde Paisley'nin dairesinden çıkmak için hızla büyüyen bir dürtü vardı. Mutfağa girip poşetlerimi aldım. "Yerleştirmem gereken soğuk şeyler var, o yüzden..."

"Tamam, tamam," dedi Molly. "Bana biraz köfte ayırsaydın belki biraz daha hızlı hareket ederdim ama neyse."

"Gidip sana köfte almamı ister misin, bebeğim?" diye sordu Martin.

Molly burnunu kırıştırdı. "Sakıncası yoksa getirir misin? Kulağa çok hoş geliyor."

Gülümseyerek elini onun karnına yerleştirdi ve eğilip alnından öptü. "Bebeğim ne istiyorsa elde eder. Hemen döneceğim."

"Neden burada takılmıyorsunuz?" diye sordu Paisley. "Martin herkese akşam yemeği getirir, ben de bir şişe şarap açarım."

Molly kocasına baktı. "Eğer sana da uyarsa bu harika bir fikir. Ayrıca madem şarap içemiyorum, bana lezzetli ve hamileliğe uygun bir şeyler de alır mısın?"

"Elbette."

Gerçekten bundan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bütün gün insanlarla birlikteydim. Utangaçlığımın en kötü yanını aşmış olabilirdim ama hâlâ içe kapanık bir adamdım. Ara vermeye ihtiyacım vardı.

"Siz takılın ama ben eve gideceğim. Yapmam gereken bazı işler var."

"Cumartesi gecesi mi?" diye sordu Molly. "Hadi ama Corban."

"Belki başka zaman." Kapıya doğru ilerlemeye devam ettim.

Molly abartılı bir şekilde iç geçirip cebine uzandı ve yedek anahtarımı çıkardı. "Peki. İşte anahtarın, seni koca yalnız adam."

Anahtarı alabilmek için poşetleri diğer elime aldım.

Molly, anahtarı ondan alamadan aniden geri çekti. "Ah, senin ne yapman gerekiyor, biliyor musun? Paisley'ye vermek için anahtarının bir kopyasını yaptır. Bir dahaki sefere kapıda kaldığında, tekrar içeri girmek için beni aramana gerek kalmayacak."

"Ben dışarıdayken bir kopyasını yaptıracağım." Martin anahtarı karısından aldı. "Hadi gidelim. Çıkarken seni evine bırakırım."

"Bu harika bir fikir," dedi Paisley. "Ben de sana kendi anahtarımın bir yedeğini vereceğim. Bunu çoktan yapmamış olmanız aptalca."

"Tabii, elbette."

Kız kardeşime veda edip Martin'in peşinden evden çıktım. Beni daireme soktu, tabii ki anahtarlarım masanın üzerindeydi. Gözlerimi devirdim. Neden böyle şeyler yaptığımı bilmiyordum. Yine de kız kardeşimin beni tekrar kurtarması hoş bir davranıştı. Hâlâ böyle bir şeye ihtiyacım olduğu için kendimi salak gibi hissetmeden edememiştim, şimdiye kadar bu yetişkinlik olayını çözdüğüme inanıyordum.

Karmaşık veri kümelerini analiz edebilir ya da potansiyel romantik partnerleri eşleştirmek için yüzlerce farklı değişkeni hesaba katan karmaşık bir algoritma yazabilirdim. Ancak anahtarlarımı çıkarken yanıma almam gerektiğini hatırlayamıyordum.

Bir nevi umutsuz vakaydım.

12

CORBAN

"Sevilmiş olma isteği kibirlerin en büyüğüdür."
~Friedrich Nietzche

İlk başta masamdaki minik davetsiz misafiri görmedim. Zihnim, çevremle ilgili pek çok şeyi fark edemeyecek kadar doluydu. Veri haritalama, yanıt oranları, karmaşık algoritmik hesaplamalar... Hibe teklifimden bahsetmiyordum bile.

Hazel da onların arasındaydı ama ben öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

Masamdaki küçük penguen heykelini gördüğümde, henüz birkaç saattir çalışıyordum. Şu ana kadar nasıl fark etmemiştim?

Başımı sallayarak küçük pengueni elime aldım. *Bu iyiydi, Hazel.*

Başparmağımı pürüzsüz seramik yüzeyin üzerinde gezdirdim. Sadece birkaç santim uzunluğundaydı, siyah ve beyazın parlak bir tonuna boyanmıştı. Belli ki bunu oraya, en sevdiğim hayvan sohbeti üzerine beni kışkırtmak için koymuştu. Penguenler dediğimde geri adım attığım için hâlâ salak gibi hissediyordum. Aslan ya da boz ayı mı? Gerçekten mi, Corban? Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, onu etkilemeye falan çalışmıyordum. Penguenleri sevdiğimi bilmesi neden umurumdaydı ki?

Onu bir kitap yığınının arkasına, zaten sahip olduğum diğer küçük penguenin yanına koydum.

Eşleşmiş gibilerdi.

Aniden zihnim onunla uğraşmanın başka bir yolunu buldu. En sevdiğim hayvan hakkında benimle dalga geçmek mi istiyordu? Favori bir hayvanı yoktu, bu yüzden masasına her gün farklı bir hayvan koymaya başlayacaktım. *Amazon*'da hızlı bir arama yaptım ve set halinde satılan birkaç küçük plastik hayvan buldum. Hayvanat bahçesi hayvanları, safari hayvanları, deniz canlıları, evcil hayvanlar. Hatta bir paket dinozor bile bulmuştum.

Hazel'ın bir hayvanat bahçesi olacaktı.

Aniden ofisime doğru esen tarçın ve taze pişmiş hamurun kokusu, dikkatimi şaka planlarımdan uzaklaştırdı. Bu da neydi? Nereden geliyordu?

Karşı koyamadığı cezbedici kokuyu takip eden bir çizgi film karakteri gibi, adeta koridora doğru süzüldüm ve Hazel'ın boş ofisinin kapısında durdum. İçeriden güzel kokular geliyordu ama asıl kaynak burası değildi. Havayı koklayarak aramaya devam ettim. Ağzım sulanmış ve midem guruldamıştı. Bir dakika önce aç bile değildim ama kokladığım şey her neyse beynimde ve vücudumda zincirleme tepkiler yaratmıştı.

Burnum beni masalardan birinin etrafında toplanmış bir grup insanın bulunduğu öğretmenler odasına götürdü. Çiğniyorlar, parmaklarını yalıyorlar ve memnun mırıltılar çıkarıyorlardı.

"Hazel, bu şimdiye kadar yediğim en iyi tarçınlı çörek."

Hazel mi? Ah, Tanrım.

Küçük kalabalık bölününce, iki tepsi taze tarçınlı çörek ile zafer kazanmış gibi duran Hazel ortaya çıktı. Bugünkü gömleği bej rengindeydi, siyah bir etekle kombinlemişti. Dikkatimi çeken diğer duyusal uyaranlar -yani tarçınlı çörek kokusu- göz önüne alındığında, ne giydiğini fark etmem tuhaftı. Buna rağmen fark etmiştim. Saçları topuz yapılmıştı, koyu çerçeveli gözlükleri burnunun üzerinde duruyordu ve tırnaklarında açık pembe bir oje vardı. Daha önce hiç oje sürdüğünü görmemiştim.

"Corban, bunlardan birini denemelisin," dedi Elliott ve ağzına bir lokma atıp gözlerini kapattı. "Bunlar benim diyet listemde yok, Hazel. Sana kızmam gerekiyor ama çok iyiler."

"Beğenmene sevindim."

Diğer çalışanlardan birkaçı Hazel'a teşekkür edip, tatlının yapışkan parçalarını ayırmaya devam ederek uzaklaştılar. Gözlerim Hazel ile tepsiler arasında gidip geldi, midem bir tanesini alıp ağzıma atmam için çığlıklar atıyordu.

Yarım saniye boyunca acaba bana bir tane verir mi diye merak ettim.

Hassas hareketlerle, üst kısmı beyaz şekerli kremaya bulanmış kalın bir tarçın rulosunu kesti ve bir peçetenin üzerine koydu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bana doğru uzattı.

Uzattığı peçeteyi aldım. Aman Tanrım, hâlâ sıcaktı. "Teşekkürler."

Taze hamur ve tarçının lezzetli kokusundan ağzım sulanarak altdudağımı ısırdım. Başparmağımla işaretparmağım arasında tutuğum rulodan yumuşak bir ısırık aldım. Hazel hevesli bakışlarla beni izliyordu, sanki tadına bakmamı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi görünüyordu.

Bir dakika.

Tereddüt ettim, tatlı ve tarçınlı cennetin yapışkan parçası ağzımın sadece birkaç santim uzağındaydı.

Bana verdiği parçaya farklı bir şey yapmış olabilir miydi?

Patronumuz da dahil olmak üzere herkes mutlu bir şekilde yiyordu. İnliyorlar, parmaklarını yalıyorlar ve ona iltifat yağdırıyorlardı. Belli ki lezzetlilerdi. Hatta açıkça sıra dışı olmalıydılar.

Bozuk olanı benim için ayırmış olabilir miydi? Bu yüzden mi tatlıları bizzat dağıtıyordu? İçini doldurduğundan emin olmalıydı. Peki içini neyle doldurmuş olabilirdi? Tarçınlı biber mi? Hayır, bu şey harika kokuyordu. Kremanın içine iğrenç bir şey mi koymuştu? Diğerlerinden pek farklı görünmüyordu.

Artık resmî olarak delirmiştim. İş arkadaşımın, sırf benden intikam almak için bol miktarda tarçınlı çörek pişirip özellikle birini mahvettiğini ciddi ciddi düşünüyordum.

Hiç şüphe yok ki ağzımın yarısına kadar soktuğum parçayla öylece durarak durumu tuhaflaştırıyordum. En sonunda ısırdım.

Yumuşak hamurlu rulo ağzımda eridi ve anında mutluluk veren hormonların akışını sağladı. İştah açıcı olmayan malzemelerle onu mahvetmemişti. Tadı mükemmeldi. Kabarık ve yapışkandı. Tarçının lezzetli aroması çöreğe tatlılık kazandırmıştı. Beni, tadını alamadığım bir şeyle zehirlediyse de buna değeceğine karar verdim. Ölmek için kötü bir yol olmayacaktı.

Isırmaya devam ederken, "Aman Tanrım," diye inledim.

Hazel dudaklarını büzdü ve köşeleri küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İkinizin de burada olmasına sevindim." Elliott parmaklarını peçeteye sildi. "Son dakika olduğunu biliyorum ama Kişilik ve Sosyal Psikoloji Konferansı yaklaşıyor. İkinizden biri katılmakla ilgilenir mi?"

"Evet."

"Kesinlikle."

Aynı anda cevap verdik ve bakışlarımız buluştu. Gözleri kısıldı. *Bir* ısırık daha alıp yavaşça çiğnedim.

Kişilik ve Sosyal Psikoloji Konferansı, büyük bir etkinlikti. Sadece alanımızdaki diğer profesyonelleri iş ağımıza ekleme şansı vermekle kalmıyor, aynı zamanda oturumlar, araştırma hibeleri ve fonlar da dahil olmak üzere çok çeşitli konuları kapsıyordu.

Orada olmak istiyordum.

Elliott peçetesini çöpe atarken, "İkiniz de," dedi. "Harika. Konferansı düzenleyenleri tanıyorum, dolayısıyla bunu halledebileceğimize eminim. Tarih çok yakın olduğu için öğleden sonra Maggie ile birlikte ayarlamaları yapın."

İkimizi de mi gönderiyordu? Yani, konferans bileti için rekabet etmek ölümüne oynanan bir gladyatör müsabakasına dönüşmeyecekti. Muhtemelen bu herkes için en iyisiydi. Ayrıca, görünüşe göre çizgi romanlara ara vermem gerekiyordu.

Peki. Hazel ile şehir dışında geziye çıkmak? Gözlerimiz tekrar buluştu ve bundan korkup korkmadığını merak ettim. Ya da konuştuğuna pişman olup olmadığını. Benimle konferansta birkaç gün geçirme düşüncesi onu rahatsız etmiş miydi? Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Ben de ne hissettiğimden pek emin değildim.

"Teşekkür ederim," dedi Hazel. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Çok iyi yönetilen bir konferans," diye devam etti Elliott. "Bundan çok şey elde edeceksiniz. İkiniz de gideceğiniz için birbirinizle koordineli çalışın, böylece farklı oturumlara katılabilirsiniz. Daha sonra notlarınızı paylaşabilir, bu şekilde daha fazla konuyu ele alabilirsiniz."

"Elbette bunu yapabiliriz." Başımı salladım ve son lokmayı da ağzıma attım.

Tabii ki yapabilirdik. İkimiz de yetişkindik. Profesyoneldik. Elliott rızamız dışında ikimizi bir araya getirdiğini bilmiyordu.

Yediğim tarçınlı çörek çok güzel olmasına rağmen bana her şeyi sorgulatıyordu. Bu kadar kötü bir kadın nasıl böyle cennetlik bir yiyecek üretebilirdi?

Elliott'a tekrar teşekkür ettik ve o da bize daha fazla ayrıntı göndermek üzere ofisine döndü.

Hazel, kalan parçaları tepsilerden birine aktarıp üzerini folyoyla kapattı. "Sanırım konferans oturumlarını gözden geçirmek ve bölmek için birkaç dakika ayırmalıyız."

"Şimdi mi?"

"Haftanın geri kalanında programım dolu. Yapılacaklar listemde bekletmek yerine şimdi ilgilenmeyi tercih ederim."

"Fakat henüz seanslara bakmadık bile. Ayrıca öğleden sonra yapacak çok işim var."

"Şimdi bakabiliriz."

Ona yakın olma dürtüsüyle meydan okuma dürtüsü içimde bir savaş veriyordu.

Sadece kabul et ve bu işi halledin.

Hayır, teslim olamazsın.

Sana tarçınlı çörek verdi.

Onunla yarın görüşmek konusunda ısrar et, böylece istediğini elde edemez.

Memeleri o gömleğin içinde harika görünüyor.

Dur bir dakika, sonuncusu nereden çıkmıştı? Doğruydu. düğmelerden biri çözülecekmiş gibi görünüyordu ve aniden açılacağı düşüncesi o kadar tahrik ediciydi ki biraz başımı döndürmüştü. Elbette konumuz bu değildi.

Folyoyu sıyırıp iştah açıcı tatlılarını tekrar ortaya çıkardı. "Bir tane daha ister misin?"

Baştan çıkarıcıydı.

Yine de evet, gerçekten istiyordum.

"Elbette, teşekkürler."

Bir tarçınlı çörek daha kesti ve peçeteye koyup bana uzattı. Folyoyu tepsiye yerleştirip tatlıların altına düzgünce sıkıştırdıktan sonra pencerenin yanındaki boş masaya gidip oturdu.

Verdiği parçayla birlikte gidip karşısına oturdum.

"Konferans oturumlarının tümü internet sitelerinde listelenmiş olmalı." Telefonunun ekranına dokundu. "Evet, işte buradalar."

Telefonumu cebimden çıkarmadan önce parmaklarıma bulaşan yapışkan kremayı yalamak zorunda kaldım. Hazel sayfayı aşağı kaydırırken açıklamaları okuyor, gözleri aşağı yukarı hareket ediyordu. Konferansın internet sitesini açtım ve diğer

elimle dalgın bir şekilde çöreğimi tutarken seçenekleri okumaya başladım.

Telefonu çalınca kısık sesle mırıldandı. "Çalışıyorum, Nora, sana sonra cevap vereceğim."

Birkaç dakika sessizce oturduk. Gözlerim telefonumdaydı ama seans açıklamalarını tam olarak göremiyordum. Beynim, bu konferansa onunla birlikte gitmem gerektiği gerçeği etrafında dönüp duruyordu. Neden evren bizi bir araya getirmek için komplo kuruyor gibiydi? Ondan kaçamıyordum. Özellikle de işteyken. Boş saatlerimde bile kendimi onu düşünürken buluyordum.

Bu, *nerd* seviyesinde bir takıntıydı ve bir şekilde durdurmam gerekiyordu.

Telefonu yine çaldı. Ancak bu sefer gözleri büyüdü ve telefonunu tutamadı neredeyse düşürüyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Şey..." Kaşlarını çatarak ekranı kaydırdı. "Evet. Önemli değil. Yani, mesaj geldi ama önemli bir şey değil."

Omuz silktim ve umursamıyormuş gibi görünerek bir ısırık daha aldım. Çünkü umurumda değildi. Onu bu denli telaşlandıran mesajın ne hakkında olduğunu zerre kadar merak etmiyordum.

Hem de hiç merak etmiyordum.

Tamam, biraz ediyor olabilirdim.

Yanakları neden pembeleşiyordu?

"Yeni erkek arkadaşın sana aletinin fotoğrafını mı gönderdi?" Sanki yürüttüğüm tahminin şaka olması gerekiyormuş gibi sesimi biraz eğlenceli tumaya çalışmıştım. Çünkü bu tamamen doğru olamazdı. Yine de kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz en kötü senaryoyu ortaya atmışım gibi hissediyordum.

Dudakları aralanırken gözleri ekrandan ayrılmadı.

Bir dakika, gerçekten yeni bir erkek arkadaşı mı vardı? Ona aletinin fotoğrafını mı göndermişti? Göndermesini Hazel mi istemişti? Tanrım, bu daha da kötüydü. En azından istenmeyen bir alet fotoğrafı olsaydı, ona salak olduğunu söyleyebilirdim ve bu garip görünmezdi. Fakat eğer fotoğrafı Hazel istediyse...

"Ne dedin?" Sonunda başını kaldırıp bana baktı.

Bir cevap mırıldanarak dikkatimi tekrar telefonuma verdim. "Sadece şaka yapıyordum. Erkek arkadaşın. Sik fotoğrafları. Bilmiyorum."

"Ah. Hayır, o benim erkek arkadaşım değil."

Panikle bakışlarımı kaldırdım. "O senin erkek arkadaşın değil ama sana sikinin fotoğrafını mı gönderdi?"

"Ne? Hayır. Hiçbir şeyin fotoğrafı gelmedi ve kesinlikle cinsel organını gösteren bir şey yok."

"Ah. Bu iyi. Öyleyse neden mesaj seni korkuttu?"

Kaşlarını çatıp gözlüğünü düzeltti. "Neden mesajın beni korkuttuğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü belli ki öyle. Şaşırmış görünüyordun ve sonra da kızarmaya başladın." Konuşurken göğsüme sıcaklık dalgaları yayılıyordu. Hazel'ın yanaklarını hangi kahrolası herif kızartmıştı?

Yanağına dokundu. "Kızarmıyorum."

"Yüzün kıpkırmızı."

"Eğer yüzüm kızardıysa sebebi mesajın içeriği değil, buranın sıcak olması. Önemli bir şey yok. Geçen hafta sonu tanıştığım bir adam. Gerçekten yazmasını beklemiyordum, bu yüzden mesajını görünce şaşırdım."

Dişlerimi birbirine bastırarak bakışlarımı yere indirdim. Şu anda gözlerimin içine baksa ne göreceğini bilmiyordum ama bunu açıklamak zorunda kalmak istemediğimden emindim. Olanları ben bile anlamıyorken ona nasıl açıklayabilirdim?

Hafta sonu tanıştığı bir adam ona mesaj atıyordu. Peki ya bu beni neden kahrolası derecede kızdırmıştı? Telefonuna uzanıp o göt herifi boğazından yakalamak ve ona Hazel'dan uzak durmasını söylemek istiyordum. Ona ya da tarçınlı çöreklerine sahip olamayacaktı.

Yapmam gereken tek şey, çenemi kapalı tutmaktı. Bu çılgınca duygu dalgasının geçmesine izin verecektim.

Peki doğru olanı yapıp sessiz kaldım mı? Tabii ki hayır.

"Sana çıkma teklif etti mi?"

Cevap vermeden önce bir saniyeliğine altdudağını ısırdı. "Evet. Beni kahve içmeye davet etti."

"Kabul edecek misin?" *Kapat çeneni, Corban.*

"Ben..." Aniden telefonunu bıraktı. "Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Sadece merak ediyordum. İşyerindeyken bir adam sana mesaj attığı için telaşlanan sensin."

"Telaşlanmadım."

Soğukkanlı görünmeye yönelik kötü bir girişimle tekrar omuz silktim. "Elbette ama kızarmana sebep oldu."

"Onun yüzünden kızarmadım."

"Tamam." Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım. "Onun yüzünden kızarmadın."

"Kimin kızarmama sebep olduğu, kimin bana mesaj attığı, kimin bana çıkma teklif ettiği ya da benim kabul edip etmediğim seni ilgilendirmez. Eğer onunla çıkmak istersem çıkarım ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Tamamen haklıydı ama benim mantık anlayışım, konu Hazel olunca ortadan kaybolmayı seviyordu. "Evet, biliyorum. Eğer rastgele bir adamla çıkmak istersen, seni kim olarak durdurabilirim ki? Onun bir psikopat olduğu ortaya çıktığında ve

içkine bir şeyler karıştırdığından endişelendiğinde, banyoya kaçıp beni arama."

"Bu senaryo pek olası değil. O, öyle bir adam değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır, bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Numaramı psikotik bir kişiye vermeyecek kadar iyi bir muhakeme yeteneğine sahibim."

"Peki. Eh, bu konuda iyi şanslar."

"Neden bir pislik gibi davranıyorsun?"

Bu mükemmel bir soruydu. Neden pislik gibi davranıyordum?

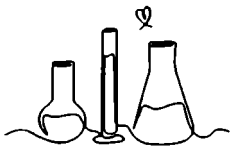
Çünkü Hazel beni delirtiyordu. Bu iyi bir mazeret değildi. Ancak doğruydu.

Kıskançlık damarlarımda dolaşıp öfkemi alevlendiriyordu. Beynim bir gerekçe ve beni bu kadar kızdırmasının sebebini arıyordu. Yine de tutarlı bir şey bulamamıştı. Sadece kızdırıyordu, o kadar.

Buradan gitmem lazımdı.

"Bunlara bakıp sana mail atacağım."

Bakışlarıyla beni izlerken o kadar hızlı ayağa kalktım ki neredeyse sandalyem arkaya devriliyordu. Elimdeki tatlının geri kalanını masanın üzerine bıraktım ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktım.

13

HAZEL

"Fizik bilimi seks gibidir; tabii ki bazı kullanışlı sonuçlar elde edilir ancak yapmamızın sebebi bu değildir."
~Richard P. Feynman

Cuma gecesi geç saatlere kadar çalışmak için tamamen mantıklı üç nedenim vardı. Birincisi, yaklaşan konferansa katılmak beklenmedik bir program değişikliği yaratmıştı ve ofis dışında birkaç gün geçirmeden önce işlerimi halletmek iyi bir fikirdi.

İkincisi, kız arkadaşlarımla bu akşamki koşuyu iptal etmiştik. Everly tabii ki balayındaydı, Sophie bir aile sorunuyla uğraşıyordu ve Nora da bir iş etkinliğine katılmıştı.

Üçüncüsü, evde sadece Erwin, Netflix ve işe yaramaz vibratörlerimle bir akşam geçirme düşüncesinin çekici hiçbir tarafı yoktu.

Özellikle kız arkadaşlarımın olmayışı hayal kırıklığı yaratıyordu. Elbette bunun hiçbiriyle alakası yoktu. Hepimizin kendine ait bir hayatı vardı ve bu durum çoğu zaman planlarımızın önüne geçiyordu. Yine de orgazmlarımın sinir bozucu bir şekilde kayboluşuyla ilgili bazı tavsiyeler istiyordum. Bu konuyu aylar önce gündeme getirmeliydim. Hiç şüphesiz Nora'nın elinde bir çözüm listesi olurdu. Yine de her şeyin kendi kendine normale döneceğini düşünmüştüm.

Dönmemişti. Bende bir sorun olup olmadığını kabul etmekten korkuyordum.

Yine de çalışmak, cinsel açıdan tahrik edici değildi. Giderek artan rahatsızlığıma ve hayal kırıklığıma hiçbir katkısı olmuyordu. Geç saatlere kadar çalışmanın da öyle.

Listemdeki onay işaretlerine bakarken içimi bir memnuniyet kapladı. İş arkadaşlarım hafta sonu için gittiklerinden beri çok üretkendim. Boş binanın sessizliği, odaklanma yeteneğim üzerinde harikalar yaratıyordu. Corban konferans oturumları için tercihlerini hâlâ bana göndermemişti, bu maddeyi pazartesi günkü listeye aktarmak zorunda kalacaktım. Diğer yandan, bu gece tamamlamayı kendime görev edindiğim hemen hemen her şeyi yerine getirmiştim.

Kalemimi masaya vurarak kendi kendime, "Corban," diye mırıldandım.

Ona ikinci bir tarçınlı çörek vermemeliydim. Kim oluyordu da potansiyel randevum hakkında yorum yapıyordu? Antonio ile kahve içmeye çıkmam onu ilgilendirmezdi.

Aslında Antonio'yu reddetmiştim.

Corban kaba bir şekilde öğretmenler odasından dışarı çıktıktan sonra, öfkelenerek bir kabul mesajı yazmıştım ve neredeyse gönder tuşuna basacaktım. Ancak bir şey beni durdurmuştu.

Birkaç derin nefes alıp duygularımı analiz ettim. Gerçek basitti: Antonio ile kahve içmek istemiyordum. Ayrıca sırf Corban'a inat olsun diye randevuya çıkmak istememiştim.

Kabul etmeme sebebim bundan ibaretti.

Gözlüklerimi düzeltip neredeyse tamamlanmış listemi bıraktım. Sinir bozucu iş arkadaşımı düşünmek, ruh halime pek iyi gelmiyordu. Onu zorla da olsa aklımdan çıkaracak, birkaç işi daha bitirecek ve Erwin'e mama vermek için eve dönecektim.

Birkaç fotokopi çekmem gerektiği için önümdeki klasör yığınını alıp masamdan kalktım.

Ofisimin dışındaki isimlik ters çevrilmişti ve boş tarafı dışarı bakıyordu. Yine. Sinirli bir homurtuyla onu tutucudan kaydırıp ismimin görünmesi için bir kez daha düzelttim.

Corban'ın henüz bir isimliği yoktu ama olduğunda ona daha kötüsünü yapacaktım. Benimkine yaptığı gibi tersine çevirmek yerine, başka bir taneyle değiştirecektim. Hâlâ üzerine ne yazdıracağımı düşünüyordum. *Göt herif* muhtemelen başımı belaya sokardı. Belki de ismini yanlış yazardım. Ofisinin kapısında, *Norban Cash* yazdığını fark etmesi ne kadar sürerdi acaba?

Kapalı kapısının önünden geçerek koridorun sonundaki fotokopi odasına doğru yürüdüm. Topuklarım zemine vuruyor, yankıları binanın ürkütücü derecede boş olduğunu gösteriyordu. Alışılmadık sessizlik ensemdeki tüylerin diken diken olmasına sebep olmuştu. Burası nadiren bu kadar sessiz olurdu. Hademe Pete bile evine gitmişti.

Fotokopi odası; elbette bir fotokopi makinesinin, çalışma masasının ve ofis malzemeleriyle dolu rafların bulunduğu küçük bir alandı. Işığı açıp işe koyuldum.

Makinenin ışığı yanıp söndü ve vızıldayarak yan kâğıt tepsisine birkaç sıcak kopya çıkarttı. Bir kolumla klasör yığınımı tutarak kapağını kaldırdım ve orijinal kâğıdı içinden aldım.

Arkamdan gelen ani gürültüyle birlikte kalbim boğazıma fırladı ve nefesim kesilerek klasörleri düşürdüm. Kâğıtlar etrafa uçuştu. Arkama döndüm, bir nefes daha aldım ve kendimi saldırganla yüzleşmeye hazırladım.

Gelen kişi bir saldırgan değildi. Kapı eşiğinde durmuş, aralık dudakarla bana bakan Corban'dı.

"Senin derdin ne?" diye bağırdım. "Geceleri binanın içinde gizlice dolaşamazsın."

"Gizlice dolaşmıyorum." Gömleğini pantolonun içine sokmuştu ama iş kıyafetleriyle birlikte hâlâ *Converse* giyiyordu. Elini gür saçlarının arasından geçirdi. "Burada birinin olduğunu bilmiyordum."

"Ofisimdeydim. Beni görmedin mi?"

"Laboratuvardaydım. Herkesin çıktığını fark etmemişim."

Derin bir nefes verip ayaklarımın etrafına saçılmış kâğıtları almak için eğildim. Corban onları toplamama yardım etti ve ben de ayağa kalkıp elimden geldiğince düzenli bir yığın haline getirdim. Masamdaki her şeyi yeniden toparlamam gerekiyordu.

"Şey, Hazel?"

"Evet?"

Boğazını temizledi.

Fotokopilerimi kâğıt tepsisinden aldım ve bir klasöre yerleştirdim. "Ne?"

"Senin, şey... düğmelerin."

O daha konuşmadan bakışlarımı yüzüne dikmiştim. Gözleri memelerime kaydı ve aniden her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünmeye başladı. Dili altdudağının üzerinde baştan çıkarıcı bir dans yaptıktan sonra ağzının içinde gözden kayboldu. Ardından onu dişleriyle yakalayıp ısırdı ve bacaklarımın arasına beklenmedik bir ısı dalgası gönderdi.

Nefesimi tutarak uyluklarımı birbirlerine bastırdım ve aniden, az önce ne söylediğini fark ettim. Düğmelerim.

Bakışlarımı aşağı indirdim ve yerden kâğıtlarımı toplarken sadece bir değil, iki düğmemin birden açıldığını gördüm.

Gömleğimin üst düğmesini ben açık bırakmıştım çünkü işe uygun bir görünümdü. Ancak iki tanesi daha açıldığında, memelerim tamamen ortaya çıkmıştı. Son zamanlarda, cinsel açıdan yaşadığım hayal kırıklığı yüzünden yaptığım pastacılık denemeleri sayesinde birkaç kilo almıştım ve çoğu da memelerime

gitmişti. Eğer bir kızın az da olsa kilo alması gerekiyorsa, bu kilonun memelerine gitmesi hiç de kötü sayılmazdı. Ancak bu durum, aynı zamanda kıyafetlerimin göğsüme pek oturmadığı anlamına da geliyordu.

Şimdi ise memelerim açık gömleğimin içinden taşmakla kalmıyor, aynı zamanda sutyenimden dışarı fırlamak için de ellerinden geleni yapıyormuş gibi görünüyorlardı.

Kımıldamadan öylece duruyordum. Corban'ın gözlerindeki yırtıcı parıltı karşısında donakalmıştım. Yaşadığımız çatışmalar sayesinde içinde büyüyen hiddeti görebiliyordum. Bakışlarını başka tarafa çevirmek için nasıl çaba harcadığının da farkındaydım. Zihnimin derinliklerinde bir parçam, bunun centilmence bir davranış olduğunu biliyordu.

Ardından bakışlarını gözlerime çevirdi.

İçime doğru akan yoğun arzu, güçlü bir öfkeyle karışmıştı. Ne hakla bana gizlice yaklaşıyordu da onun yüzünden elimdekileri düşürüyordum ve onları yerden almak için eğilip, memelerimi ona sergilercesine gömleğimin açılmasına sebep oluyordum!

"Neden buradasın?" diye tersledim.

"Çalışıyordum."

"Beni korkutmamalıydın."

Bir adım yaklaştı. "İstemeden oldu."

Bacaklarımın arasındaki baskı arttı. Bu küçük alanda bana olan yakınlığı tüm vücudumun karıncalanmasına neden oluyordu. Gözlerim neredeyse istemsizce kasıklarına kaydı. Pantolonundaki şişkinlik açıkça görülüyordu.

Ve etkileyiciydi.

Gözlüğünü düzelterek biraz daha yaklaştı. Karnımda oluşan girdap hissiyle sersemledim. Vücudum karıncalanmaya başlamıştı. Gömleğimin yakasının hâlâ açık olduğunun farkındaydım ama düzeltmeye çalışmıyordum. Yanıma yaklaştığında kalp

atışlarım daha da hızlandı ve bacaklarımın arasındaki baskı, bu konuda bir şeyler yapmam için bana daha çok yalvardı.

Çılgınca şeyler.

Pervasız şeyler.

Bunu düşündüğüm için bile kendime kızacağım aptalca şeyler.

Bana böyle hissettirdiği için ona öfkeliydim.

Büyüyü bozmam gerekiyordu, öfkeme uzanıp onu yakaladım ve sıkıca tuttum. "Araştırman kötü ve burada yerin yok."

Ancak söylediğim sözler istediğim etkiyi yaratmamıştı. Geri çekilmedi. Durmadı bile. Bir adım daha yaklaştı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, çenesi gergindi.

"Çok dar bir pencereden bakıyorsun ve hatalı olduğunu kabul edemiyorsun."

"Dikkatimi dağıtabileceğini düşünüyorsun... yeteneklerinle." Tekrar pantolonundaki çıkıntıya baktım. "Ama işe yaramayacak."

"Asıl sen benim dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun... bütün bunlarla." Gözleri aşağıya kaydı. "Bu haksızlık."

O kadar yaklaştı ki neredeyse bedenlerimiz temas edecekti ve vücudum beklentiyle gerilmişti.

"Senden hoşlanmıyorum," diye fısıldadım.

"Güzel. Ben de senden hoşlanmıyorum."

Dudaklarımız çarpıştığında hareketleri sertti. Gömleğini yakalayıp onu kendime doğru çekerek öfkeli öpücüğüne karşılık verdim. Elini boynumun arkasına dolayıp beni olduğum yere sabitlerken diliyle ağzımı işgâl ediyordu. Islak, kadifemsi yumuşaklık benimkinin üzerinde kaydı.

Tanrım, nasıl öpüşeceğini çok iyi biliyordu. *Kahrolası adam.*

Kendini bacaklarımın arasına iterek onları ayrılmaya zorladı. Eteğim yukarı kalktı ve klitorisime uygulanan ani baskı karşısında ağzına doğru inledim.

Bacağına sakın sürtünme, Hazel. Sakın.

Fakat sürtündüm.

Bunu orgazma fazlasıyla muhtaç olduğum için yaptığıma ve kendimi daha sonra affedeceğime dair bir düşünceyle dolarken, kalçalarımı eğip vücudumu uyluğuna yasladım.

Aman Tanrım, evet. Sürtünme ve baskı, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ağzımın içine doğru hırlarken beni hâlâ öpüyordu, elleri arkamdaydı. Parmaklarını kıçımın kıvrımlarına gömerek beni uyluğuna doğru bastırdı ve hareket etmem için teşvik etti.

Bacaklarımın arasındaki zonklayan basınç, kör edici derecede yoğundu. Beni sımsıkı tutarak sabit bir ritimle bacağına sürttü ve zaten kışkırtıcı derecede yakın olan orgazmı kovalamama yardımcı oldu.

Bekle, bana yardım mı ediyordu?

Boşalmamı istiyordu. Bana, tam olarak burada orgazm yaşatmak istiyordu. Tamamen giyinik haldeyken. Bacağını kullanarak.

Ah, hayır. İşbirliği yapan iyi bir kız olmayacaktım. Corban Nash için yapamazdım. Dişlerimi altdudağına geçirdiğimde, homurdanarak beni kendine daha da bastırdı. Uyarılmasının sert yoğunluğu karnımı dürtüyordu, direnemeyeceğim kadar baştan çıkarıcı bir davetti. Avucumu bedeninden aşağıya kaydırdım ve elimi pantolonunun içine sokup parmaklarımı aletinin etrafına sardım.

Tekrar inledi, ses boğazında gürledi ve kıçımı daha sert sıktı.

"Senden hâlâ hoşlanmıyorum," diye soludum.

"Ben de senden," diye homurdandı. Ensemdeki saçları yumruğunun içine hapsederek başımı yana eğdi ve dişlerini boynuma sürttü. "Yine de boşalmanı sağlayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." *Evet, lütfen boşalmamı sağla, Corban. Lütfen.*

Tenimi dişlemeye ve yalamaya devam ederken uyluğu hâlâ bacaklarımın arasında gergin bir şekilde duruyordu. Diğer eli göğsüme doğru kaydı ve sert meme ucumu sutyenimin ince kumaşına sürtecek şekilde sıktı. Bu konuda çok iyi olması saçmalık derecesinde haksızlıktı.

"Evet, yapacağım. Bana bunu istediğini söyle, Hazel."

Ürpererek inledim.

Yapamazdık. İşteydik.

Ayrıca pes edemezdim. Ona karşı olmazdı.

Ancak saat geç olmuştu. Yalnızdık.

Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

"Söyle." Saçlarımı hapsettiği yumruğunu sıkıp boynumu emdi. "Evet dediğini duymaya ihtiyacım var."

İstiyordum. Üstelik sürekli haklı olmaktan daha çok istiyordum. Kazanmayı istemekten de.

"Evet."

Geri çekildi ve beni boş çalışma masasına doğru çevirdi. Avucunu sırtıma dayayarak eğilmemi sağladıktan sonra, sert elleriyle eteğimi tutup belime kadar sıyırdı.

Omzumun üzerinden, "Bu hiçbir anlam ifade etmiyor," dedim.

"Benim için de öyle." Pantolonunun düğmesini açtı ve boxerını aşağı çekerek sert uzunluğunu ortaya çıkardı.

Sikinin görüntüsü dizlerimin bağını çözünce bundan nefret ettim. Yine de mükemmeldi. Uzun, kalın ve çelik gibiydi. Şarap rengine dönerek kızarmıştı. Altdudağını tekrar ısırdı. Sikini

yumruğunun içine alıp birkaç kez hızlıca sıvazladıkran sonra omurgamdan bir titreme geçti.

İçime gir, Corban. Şimdi.

Bir eliyle kalın ereksiyonunu kavrayarak külotumu kenara itti ve parmaklarını açıklığım boyunca kaydırarak içeri daldırdı. "Sıkıtır, ıslaksın."

Çaresiz ve istekli bir şekilde sırtımı daha çok büktüm. Girişime doğru yöneldi, kalçalarımdan tuttu ve kendini içime itti.

Tüm vücudum bir zevk patlamasıyla sarmalanmıştı. Kaslarımı esnetiyor, kalınlığıyla beni dolduruyordu. Gözlerim geriye doğru yuvarlandığında, dudaklarımdan kaçan inlemeyi bastırmaya gerek duymadım.

Kendini derinlere doğru iterken, "Bir seferlik, Hazel," diye hırladı. "Sikimi sadece bir defa alacaksın."

"Bir daha istemeyeceğim." Söylediklerimin yalan olduğunun farkındaydım. Yine de bunu kabul etmemin hiçbir yolu yoktu.

Cevap vermedi. Aletini ıslaklığıma gömerken sadece homurdandı.

Corban kalçalarımı tutup beni arkadan becerirken, ben de masanın düz yüzeyinden destek alıyordum. İçime her girişi sihir etkisi yaratıyordu. En çok ihtiyacım olan yere baskı yapıp gerekli sürtünmeyi de sağlamayı başarıyordu. Gözlerimi kapatıp dikkatimi sikinin nasıl hissettirdiğine, içeri ve dışarı hareket etmesine verdim. İçimde artan gerilime odaklandım.

Eğer beni boşaltmazsa onu öldürecektim.

"İşini bitirmeden önce beni uyarırsan iyi olur."

Kendini daha sert itti. "Önce sen boşalacaksın."

Onunla tartışma dürtüsü saçma olduğu kadar güçlüydü de. Buna neden karşı çıkacaktım ki? Beynim tutarlı bir şekilde cevap veremeyecek kadar karışıktı, bu yüzden tekrar inledim.

Ağırlığını bir koluyla dengeleyerek üzerime doğru eğildi, sıcak nefesi boynumdaydı. Alçak homurtuları içimde yankılandı ve sinir uçlarımı ateşledi.

Keşke çıplak olsaydık. Eminim tenine dokunmak iyi hissettirirdi.

Ancak bu öyle bir şey değildi. Ten tene yapılan yumuşak dokunuşların, hassas okşamaların ve tutkulu öpücüklerin sırası değildi.

Bu, sert ve öfkeliydi. Aleti derinlerime dalarken memelerim masaya çarpıyor, kenarları kalçakemiklerime batıyordu. Eteğimi yukarı sıyırmış, külotumu yana çekmişti. Pantolonunun fermuarı, her hamlesiyle tenimi çiziyordu.

Sert, ilkel ve konforsuzdu. Havaya ihtiyacım olduğu kadar buna da ihtiyacım vardı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordum, onu bilerek kışkırtıyordum. Bu kadar iyi hissettirdiği için öfkelenerek saldırıya geçmiştim.

Öfkeli homurtusu ilkeldi. Dişlerini boynumun bitimine sapladı ve nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde ısırdı. Kendimi alıkoyulmuş gibi hissediyordum. Bu davetsiz, hayvansı adam tarafından zapt edilmiştim.

Yaptığımız şeyi bu kadar seveceğimi bilmiyordum fakat Aman Tanrım, sevmiştim.

Kulağıma, "Yeterince iyi değilse durabilirim," diye fısıldadı.

"Buna cüret edemezsin."

"Şimdi aletimi içinden çıkaracağım." Kendini içime biraz daha itti. "Ne de olsa kendimi birkaç kez sıvazlayıp boşalabilirim." Daha sert itti. "Yani eğer ihtiyacın yoksa, ben sadece..."

Kedini dışarı çekti ve sadece ucu içeride olacak şekilde durdu.

Omzumun üzerinden ona bakmak için kafamı çevirdim. Yüzü hâlâ bana dönüktü. "Sakın başka bir sikik adım daha atma."

Vücudu ürperdi. "Aman Tanrım, sen az önce sikik mi dedin?"

Daha fazlasını arzulayarak sırtımı eğdim. "Evet, ne var?"

"Ne mi var? Tanrım, bu kadar ateşli olmandan nefret ediyorum." Tekrar içime girdi.

"Sikinin bu kadar iyi hissetirmesinden nefret ediyorum."

"Seni her lanet olası görüşümde beni sertleştirmenden nefret ediyorum."

Kalçalarından destek alarak içimde gidip geliyor, aletini derinlere gömüyordu. Ateş damarlarımda dolaşırken her hamlesiyle içimde yeni bir kıvılcım çakıyordu. İç duvarlarım uzunluğu boyunca kasıldı, klitorisim gerilimle nabız gibi atıyordu.

Eli uyluğumun üst kısmına doğru kaydı, parmakları tam o noktayı bulduğunda neredeyse ölüyordum.

Artık hissettiğim hiçbir şeyi ayırt edecek gücüm kalmamıştı. Şehvet. Kızgınlık. Arzu. Parmakları klitorisimin üzerinde küçük daireler çizerken sıcak bir basınç girdabı oluştu. Kusursuzdu.

Nasıl biliyordu?

Hayır, gerçekten. *Bilmesi* nasıl mümkün olabilirdi?

İçime girip çıkan sikinin ritmi, parmaklarının son derece hassas klitorisime uyguladığı hızlı dokunuşlarla eşleşiyordu. Tüm mantıklı düşüncelerim uçup gitti. Hayatım pahasına masaya tutunarak gözlerimi kapattım. Kalınlığından başka hiçbir şey hissetmiyordum. Vücudu benimkine çarpıyordu. Parmakları hassas sinirlerimin üzerinde dans ediyordu. Isı ve gerilim, git gide artmaya devam ediyordu. Çok hızlıydı, sertti ve çok iyiydi.

Tüm vücudum orgazmın nefes kesici gücüyle sarsılırken başını geriye attım. Amım aletini sararak onu sertçe sıktı, zirveye ulaşırken etrafında nabız gibi atıyordu.

Nihayet. Ah, Tanrı'ya şükür. *Sonunda.*

"Siktir, siktir, ah siktir," diye homurdandı ve aleti içimde seğirdi.

Masa duvara çarparken ayakları yere sürtündü. Corban kulağıma doğru inledi, kasları gerildi ve hareketleri daha da sert bir hal aldı. Sesinin fazlasıyla alçak ve ilkel tınısı, içimde patlayan aletinin hissiyle birleşerek vücudumda yeni bir zevk dalgasının oluşmasına neden oldu. Beni iliklerime kadar sarstı. Masanın üzerine yayılmış, titreyen uzuvlardan başka bir şey olmayana dek birbiri ardına orgazmımı devam ettirdi.

Durdu, kesik kesik nefes alıyordu ve aleti hâlâ içimdeydi. Gözlerimi zorlukla aralayabildim, vücudum nihayet çözülmenin rahatlığıyla titriyordu.

Tek kelime etmeden doğruldu, aletini dışarı çekti. Bacaklarımın ağırlığımı kaldıracağını umarak ayağa kalkmak için masayı ittim. Titreseler de başarılı olarak beni yere düşmenin utancından kurtardılar.

Gerçi bir yanım bunu istiyordu, hem de sırf Corban'ın kollarını bana dolayıp ayakta durmama yardım edeceğini görmek için.

Gözlerimi tekrar kapatıp derin bir nefes verdim ve eteğimi aşağı doğru ittim. Arkamda bir fermuarın sesini duydum. Anlayamadığım birkaç kelime mırıldandı.

Omzumun üzerinden dönüp baktığımda, Corban orada değildi.

14

CORBAN

"Matematik bize sevgiyi nasıl ekleyeceğimizi ya da nefreti nasıl eksilteceğimizi öğretmeyebilir. Ancak her sorunun bir çözümü olduğunu umut etmek için her türlü nedeni verir." ~Anonim

Basketbol topunun yere çarparken çıkardığı ses, spor salonunda yankılandı. Topu birkaç adım daha sektirip ardından şut attım. Tam isabet. Potaya denk getirmiştim.

Daha önce kafamı toplayabilmeyi umarak tırmanmaya gitmiştim ama pek bir faydası olmamıştı. Elbette ne kadar yükseğe tırmandığımın ya da kaç basket attığımın hiçbir önemi yoktu. Hâlâ dün gece işyerindeki fotokopi odasında, bir masada Hazel'ı beceren adamdım.

Hoşlanmadığım kadını.

Beni deli eden kadını.

İlk tanıştığımız andan beri ilgimi çeken kadını.

Bana ne olmuştu? Fotokopi odasına gitmek için bir nedenim bile yoktu. Ancak hayatım üzerine yemin edebilirdim ki bulunduğu yere bol miktarda sarhoş edici bir feromon salgılıyordu. Onun karşısında, kraliçesinin emirlerini yerine getiren bir işçi arı kadar çaresizdim.

Ta ki kontrolü elime alana kadar.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Onu *fethetmiştim*. Hissettiğim şey, tamamen saf bir içgüdü ile dizginsiz bir şehvetti. İşyerindeydik, bir fotokopi odasındaydık ve hemen arkamızdaki kapı açıktı. Binanın boş olduğundan oldukça emindim ama *olmayabilirdi* de.

Ayrıca her detayı acı verici bir şekilde hatırlıyordum. Nasıl hissettirdiğini, ıslaklığının beni nasıl sardığını. Kokusunu ve teninin sıcaklığını. Arkamızdaki açık kapıyı ve biri yaklaşırsa onu nasıl saklayacağımı. Sorumluluk bendeydi, tüm durum kontrolüm altındaydı. Ve onu vahşi bir hayvan gibi becermiştim.

Bundan ne kadar hoşlandığımı düşünmek istemiyordum.

Hayır... buna bayılmıştım.

Siktir, inanılmaz bir şeydi ve nasıl hissettirdiğini anlatmanın başka bir yolu yoktu. Sanki her zaman içimde bir canavar yaşamıştı ve sonunda onu dışarı salmıştım. Aslında onu dışarı salan Hazel'dı.

Diğer yandan, korunmamış olmamız yaptığımız şeyin ne kadar pervasızca olduğunun bir hatırlatıcısıydı.

Sikeyim.

Arkamdan biri, "Naber, Gözlüklü?" diye seslendi.

Topu alıp kolumun altına sıkıştırdım. "Selam, dostum. Nasıl gidiyor?"

Alex kapüşonlusunun fermuarını açtı. En az benim kadar uzundu ve koyu renk saçlarıyla sakalları vardı. "İdare eder. Sen?"

Omuz silktim. *Kesinlikle beynim sikilmiş gibi.* "Fena değil."

Kardeşi Caleb hemen arkasındaydı, Alex'e çok benziyordu. Onunla aynı siyah saçlara ve kare şeklinde bir çeneye sahipti. Yakışıklı adamlardı. Kayınbiraderleri Weston ile haftada birkaç kez basket atmak için buraya gelirlerdi. Bana çoğunlukla *Gözlüklü* deseler de birbirimizin ismini bilecek kadar oyunlarına

katılmıştım. Üçü de evli ve çocuklu olduğu için ben de onlara *Babacıklar* diyordum.

Caleb selam verip kapüşonlusunu çıkardı. Topu Alex'e fırlattım, üçümüz birlikte şut atmaya başladık.

Weston birkaç dakika sonra elleri ceplerinde ve gözünde güneş gözlükleriyle içeri girdi. Sahaya çıkmadan önce sessizce anahtarlarını, telefonunu ve güneş gözlüğünü duvarın yanına bıraktı.

Onlar birbirleriyle sohbet ederken ben de atış yapıyordum. Bazen iş hakkında konuşuyorlardı ama çoğunlukla aile meseleleriydi. Arka bahçedelere kurulan oyun parklarındaki yeniliklerden, piyano resitallerinden, bebeklerin güvenliğini sağlamanın zorluklarından ve eşlerinin söylediği komik şeylerden bahsediyorlardı.

Çoğu zaman onların etrafında olmaktan keyif alıyordum. Bu adamlar evliliklerinde mutlulardı, aileleri vardı. Eşlerinden ya da çocuk sahibi olmanın sorumluluklarından şikâyetçi değillerdi. Gerçekten de ailelerini, bir koca ve baba olmayı seviyorlardı. Bunun mümkün olabileceğine dair bana umut veriyorlardı. Benim gibi bir adam için bile.

Ancak bugün, Caleb'in hamile karısına greyfurt almak için gece geç saatlerde markete gidişini gülerek anlattığını duymuştum. Karısı gerçekten aşeriyordu. Weston ise dalgınca, kızının ayak tırnaklarına oje sürdüğünü ve hayır, birilerinin görmesi için ayakkabılarını çıkarmayacağını söylüyordu... Bunların hepsi, bana buradan çıktıktan sonra boş bir daireye gideceğimi hatırlatmıştı.

Caleb topu bana verirken, "Biri şu adama bir bira versin," dedi. "Neler oluyor, Gözlüklü? İyi misin?"

Weston, "Gerçekten berbat görünüyor," dedi.

Kaşlarımı çatıp Caleb'e döndüm. "Bilmiyorum. İş arkadaşlarımdan biriyle tuhaf şeyler yaşıyoruz."

"Kim o kadın?" diye sordu Alex.

"Kadın olduğunu sana düşündüren ne?" Bir atış yapıp kaçırdım.

Alex topu kapmak için koşarak Weston'a pas verdi. "Sadece bir tahmin ama doğru, değil mi?"

"Evet, bir kadın."

"Peki sorun nedir?" diye sordu Alex. "Ona âşıksın fakat onun bir erkek arkadaşı mı var?"

"Hayır."

"Bundan daha mı kötü? Patronunun kızı falan değil, değil mi? Yoksa direkt patron o mu?"

Caleb gözlerini devirdi. "Neden adamın hayatının bir roman konusu olduğunu varsayıyorsun?"

Alex omuz silkmekle yetindi.

"Ona âşık değilim. Ondan hoşlanmıyorum bile. Beni deli ediyor."

"Bu berbat," dedi Caleb.

"Tam bir baş belası. Yaptığım şeyleri sürekli sorgulayıp bana sataşıyor. Mesela en sevdiğimiz hayvanlarla ilgili bir konuşma yapmıştık ve ben penguenleri sevdiğimden bahsettim. Hemen sonra lafımı geri alıp başka bir şey söyledim. Ama sanki penguenleri sevdiğimi bana zorla kabul ettirmesi gerekiyormuş gibi bunu yapmama izin vermedi. Daha sonra masamda ne buldum dersiniz? Lanet bir penguen heykeli."

Alex ve Caleb, bana boş boş bakıyorlardı ama konuşmaya başladığım için duramıyordum. Weston ise basket atmaya devam ediyordu.

"Öğle yemeğini dondurucuya koyarak bu savaşı benim başlattığımı söylüyor. Aslında o kadar da önemli bir mesele değildi. Yiyeceği şey yoğurttu. Donmuş olması kimin umurunda ki?

Üstelik bunu başlatan da *kendisiydi*. Her şeyi sırf aynı fikirleri paylaşmadığımızı söylemek için internette peşime düşerek başlattı."

Top sekerek yanımdan geçse de görmezden geldim. "Artık her gün birlikte çalışmak zorundayız ve ne yaparsam yapayım, ondan uzak duramıyorum. Dün gece bana araştırmamın saçmalık olduğunu ve departmanında yerim olmadığını söyledi."

Caleb yüzünü buruşturdu. "Ah. Bu acımasızca."

Weston hiçbir uyarıda bulunmadan, topu sert bir şekilde bana paslayınca homurdayarak yakaladım. "Onu ne zamandır beceriyorsun?" diye sordu, ses tonu kayıtsızdı.

"Dostum," dedi Alex.

Weston kaşlarını kaldırdı ama bunun dışında ifadesi değişmedi. "Ne?"

Caleb, "Neden onunla yattığını düşünüyorsun?" diye sordu. "Anlaşamadıklarını söyledi."

Weston, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş ve fark etmediğimiz için aptalmışız gibi, "Bu sikişmedikleri anlamına gelmiyor," dedi.

Bütün gözler bana çevrildi.

"Sadece bir kez. Dün gece."

Weston başıyla beni işaret etti. "Gördün mü?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Birkaç kâğıt almak için yere eğilince gömleğinin düğmeleri açıldı ve sonra tek hatırladığım..." Omuz silkerek sustum. Konuyu anlamışlardı. Ayrıntılı olarak anlatacak değildim. Hazel'a böyle boktan bir şey yapmazdım.

Weston, "Ve şimdi onu tekrar becermek istiyorsun fakat aynı zamanda ondan nefret de ediyorsun," dedi.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Hayır, öyle değil... belki biraz? Bilmiyorum."

Weston, "Onu tekrar becer," dedi ve pası karşılamaya hazır bir şekilde ellerini uzattı. "Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?"

Topu ona verdim.

Caleb, "O pisliği dinleme," diye araya girdi. "Neden bahsettiğini bilmiyor. Yalnız ve perişan olmamasının tek nedeni kız kardeşim."

Weston şut attı ve top potadan içeri girdi. "Haksız değil."

"Üzgünüm çocuklar," dedim. "Dün gece çok büyük bir hata yaptım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Her neyse, hadi oynayalım."

"Emin misin?" diye sordu Alex.

"Evet, sanırım bir süreliğine onu aklımdan çıkarmam gerekiyor."

Gerçi basketbol oynamanın bu konuda pek işe yaradığı söylenemezdi. Hiçbir şey işe yaramazdı. Tenini hâlâ hissedebiliyordum. Kokusunu duyabiliyor, dudaklarının tadını alabiliyordum.

Alex ile Caleb birbirlerine baktıktan sonra konuyu kapatmama izin verdiler.

Weston topu bana paslayıp bizi takımlara ayırdı. Ben ve Weston, Alex ve Caleb'e karşıydık. İkiye ikilik zorlu bir maç oynadık. Bitirdiğimizde bitkin düşmüş, terden sırılsıklam olmuştum. Weston ve ben üç farkla kazanmıştık.

Bu iyiydi, belki de yorgunluğun gece daha rahat uyumama bir katkısı olurdu.

Maçımızın ardından hepimiz su içip eşyalarımızı almak için sahanın kenarına doğru yürüdük. Alex ve Caleb, tişörtlerini giyerken sohbet ediyorlardı. Su şişemden uzun bir yudum alıp kolumun tersiyle alnımı sildim.

Tam yanımdan gelen alçak bir ses, "Ondan nefret etmiyorsun," dedi.

Weston'a baktım. "Ne?"

"Ondan nefret etmiyorsun, yoksa bunların hiçbiri umurunda olmazdı."

Hazel'dan nefret ettiğimi ne kadar söylemek istesem de haklıydı. Etmiyordum. Ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum ama bu kesinlikle nefret değildi. Çok daha karmaşık bir şeydi. "Evet, belki."

Sanki konuşmaya devam etme zahmetine girip girmeyeceğinden emin değilmiş gibi bir an bana baktı. "Gömleğinin düğmeleri açılan başka bir kadın olsaydı, onu becerir miydin?"

"Hayır," dedim beklediğimden çok daha sert bir tavırla.

"Ben de öyle düşünmüştüm. İşte problemin bu."

"Ne?"

"Umursuyorsun. Eğer öyleyse seks asla anlamsız değildir. Yani bu, yaşananlar anlamsız değildi demek oluyor."

"Değil miydi?"

"Hayır. O senin içine işlemiş. Belki seni delirtiyor olabilir. Nedeni de onu ve senin hakkındaki düşüncelerini önemsiyor olman."

Bu, Weston'ın şimdiye kadar benimle yaptığı en uzun konuşmaydı. Acı gerçeğin tam üstüne basmıştı.

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Sikerler, hiçbir fikrim yok." Su şişesinden uzun bir yudum aldı. "Caleb haklı, kimse ilişki tavsiyesi için beni dinlememeli."

Gözlerimi devirdim, sadece saçmalıyordu. "Harika, teşekkürler."

"Yine de bildiğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Eğer seni içten içe bu denli mahvetme gücü varsa, sadece iki seçeneğin var demektir."

"Öyle mi?"

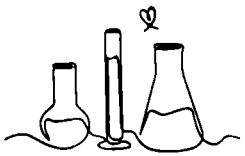
"Ondan olabildiğince uzaklaş, böylece onu bir daha görmek zorunda kalmazsın."

Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı. "Ya da?"

"Onunla evlen."

Weston başka bir şey söylemeden güneş gözlüğünü takıp dışarı çıktı.

Nedenini bilmiyordum ama göğsümün derinliklerinde, haklı olduğuna dair garip bir his vardı.

15

HAZEL

"İster çocuklarınızla, ister ebeveynlerinizle,
ister sevdiklerinizle olsun, ilişkiler en dönüşümsel alandır
çünkü karşınızdaki kişiyi kontrol edemezsiniz."
~Neil Strauss

Limon kremalı turta, olması gerekenden yaklaşık dört dakika daha uzun süre pişmiş ve kenarları fazla kızarmıştı. Sanki bilerek fazla pişirmiş gibi ona bakıp tezgâhın üzerine ittim. Bir yığın şekerli kurabiye, çok renkli süslemelerle süslenmiş iki düzine çikolatalı kek ve bir tabak elmalı turtanın yanındaki yerini almıştı.

Henüz öğleden sonra olmasına rağmen yorgunluktan bacaklarım ve sırtım ağrıyordu. Bu defa güne tek başıma koşarak başlamıştım ama yarı maratona hazır olacaksam, antrenman rejimime sadık kalmam gerekiyordu.

Günümün geri kalanını yemek pişirerek geçirmiştim. Dün gece kafamı dağıtacak herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Corban'dan ve inatçı vücudumdan orgazmı bulup çıkarma konusundaki insanüstü yeteneğinden uzaklaşmam gerekiyordu.

Hem çok iyi hem de çok daha kötü hissediyordum. Bu sabah duştan sonra külotumu giydiğimde, kumaşın tenime teması klitorsimin sızlamasına sebep olmuştu. Bu hoş bir değişiklikti.

Yine de Corban'ın içimde olduğu anların hatırası, kalınlığının hoş baskısı canımı acıtıyordu.

Onu bir daha istemeyeceğimi söylemiştim ve bunu söylediğimde yalan olduğunu biliyordum. Onu yine istiyordum. Daha doğrusu hain vücudum istiyordu. Beynim durumumuzun gerçekliğini algılasa da vücudum bunu beceremiyordu.

Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin vermiştim? Bir orgazm -muhteşem, akıllara durgunluk veren türden bir orgazm- buna değer miydi? Pazartesi günü onunla çalışmak zorundaydım. Gözlerinin içine bakıp onunla konuşacaktım.

Dolaptan bir torba un çıkarıp büyük bir gürültüyle tezgâhın üzerine bıraktım. Havada beyaz tanecikler uçuşunca öksürerek elimle onları dağıtmaya çalıştım. Yemek pişirme seansım başladığından beri her yer unla kaplanmıştı.

Erwin'e, "Bu kadar önyargılı olma," dedim.

Tek gözünü açtı ve kulaklarından biri dikleşti.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ona evet dedin, Hazel. Ona bunu istediğini söyledin. Artık sonuçlarına katlanmak zorundasın." Lavabodan kirli bir karıştırma kabı alıp temizlemeye başladım. Bugün tüm kaplarımı en az bir kere kullanmıştım. "Haklısın. Yaptım. Ama bunu yüzüme vurmanın bir faydası olmuyor."

Karıştırma kabını bir havluyla kuruladım ve fırının zamanlayıcısı çaldığında onu, unun yanına koydum. Limon kremalı turta pişerken tereyağlı kurabiye hazırlamış, çıktıktan sonra onları sıcak fırına atmıştım.

"Erwin, fırın eldivenlerimi nereye koydum ben?"

Kedim hiç fikir vermeyince ben de karıştırma kapları, mutfak eşyaları, ölçü kapları ve kaldırmadığım malzemelerden oluşan yığını aramaya başladım. Sonunda onları yırtık bir fırın kâğıdının altında buldum ve kurabiyeleri fırından çıkardım. Olması gerekenden daha yayvan olmuşlardı.

Başka bir başarısızlık daha.

Hayal kırıklığıyla, soğuması için kurabiye dolu fırın tepsisini yere bıraktım. Böyle biri değildim. Çoğunlukla yaptığım yemekler mükemmel olurdu.

Belki de bilinçaltım harekete geçiyordu. Pişirme hatalarım içsel kargaşamın dışa dönük bir işaretiydi. Oldukça Freud'çu* bir yaklaşımdı ama muhtemelen haklılık payı vardı.

Ellerimi belime yerleştirerek yeni un torbasına baktım. Şimdi ne pişirecektim? Muffin biraz ustalık gerektirse de onu yapabilirdim. Hamurunu aşırı karıştırmamak gerekiyordu ve bu noktada nazik olma yeteneğimden şüpheliydim. Biraz hatayı kaldırabilecek bir şeye ihtiyacım vardı, mahvedemeyeceğim bir şeye.

"Hazel?" Nora'nın dairemin önünden gelen sesini duydum.

Ona daha önce mesaj atarak bir şeyler pişirdiğimi ve gelip bir kısmını alması gerektiğini söylemiştim. Eğer bütün bunlarla yalnız kalsaydım, bana bir sutyen bedeninden çok daha fazlasına mâl olurlardı.

"Mutfaktayım."

"Tanrım, burası neden bu kadar sıcak? Ayrıca neden şey gibi kokuyor..." Köşeyi dönüp de mutfağı gördüğünde aniden olduğu yerde kaldı. "Ne oldu?"

İnledim. "Eh, kapkekler biraz kuru ve kremasının da çok yoğun olduğunu düşünüyorum. Tereyağlı kurabiyeler eşit değil ve cirolar** çok sert. Turtanın kenarları fazla kahverengileşti ve..."

Sözümü keserek, "Hazel," dedi. "*Sana* ne oldu?"

"Hiçbir şey." Sesim tuhaf bir şekilde yüksek çıkmıştı. "Hiçbir şey olmadı. Sadece tarifleri doğru uygulayamıyorum."

Nora'nın gözleri mutfağımdaki felakete kaydı. Ben de sanki ilk kez görüyormuşum gibi şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

*Sigmund Freud, psikanaliz biliminin kurucusudur. Kendisi psikanalizi şu şekilde açıklar: "Bilincin doğrudan ulaşamadığı, derin ruhsal katmanlarda geçen psişik olaylar öğretisi."

**Ciro, içine dolgu malzemesi eklenip hamurun üzerine kapatılarak pişirilmesi şeklinde yapılan bir hamurişi türüdür.

Lavabo bulaşıklarla doluydu. Kusurlu tatlılardan oluşan ve gittikçe büyüyen bir yığın vardı. Tereyağı ve margarin her yere bulaşmış, şeker yere dökülmüş ve neredeyse her şeyin üzeri hafif bir un tabakasıyla kaplanmıştı.

"Neden bana bir şeylerin ters gittiğini söylemedin?" Nora, Erwin'in üzerinden atlayıp ellerimi tuttu ve beni kanepeme götürdü. "Daha erken gelirdim."

"Sana mesaj attım."

"Kurabiye yaptığın için uğramam gerektiğini söyledin. Terapi için yemek pişirdiğinden ya da yarım günde yirmi kilo un tükettiğinden bahsetmedin."

"Daha çok unum var." Beni kanepeye itip yanıma oturduğu sırada mutfağı işaret ettim.

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Gözlüklerimi düzeltip tek seferde söyledim. "Dün gece Corban ile seks yaptım."

Tek kaşını kaldırdı. "Hakkında söylenip durduğun adamla seks mi yaptın?"

"Evet."

"Düşmanım dediğin adamla mı?"

"Evet."

"Siz ikiniz neden buradaydınız ki? Yoksa onun evinde miydiniz?"

"İkisi de değil. İşyerindeydik. Fotokopi odasında."

Nora gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim, tatlım ama sen az önce ne dedin?"

Omuzlarım çöktü. Umutsuz bir halde, "İşyerindeki fotokopi odasında, Corban Nash ile seks yaptım," dedim.

Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve mutfağa gitti. Dolapların açıldığını ve camların tıngırdadığını duydum. Erwin yattığı yerden kalkıp birkaç metre ötedeki kedi yatağına doğru ilerledi.

Bir şişe cin, tonik, limon, kesme tahtısına eşlik eden bir bıçak ve içi buz dolu iki kadehle geri döndü.

Sehpada içki hazırlamaya başlarken, "Dürüst olacağım," dedi. "Bunu tek başıma halledebilecek donanıma sahip miyim, bilmiyorum. Everly balayındayken kendini bu belanın içine sokmak zorunda mıydın?"

"İsteyerek olmadı."

"İsteyerek olmadığını biliyorum, tatlım. Sadece bu konuda sana yol gösterecek kişi ben mi olmalıyım, emin değilim. İlk içgüdüm, sikinin ne kadar büyük olduğunu ve sana kaç orgazm yaşattığını sormak olur ama içimden bir ses şu anda ihtiyacın olan şeyin bu olmadığını söylüyor. Everly nasıl başlayacağını bilirdi. Ben yedek olarak daha iyiyim. Ya da söz konusu stil danışmanlığı yapmak olduğunda yeteneklerimi konuşturabiliyorum ama bunun için yapabileceğim bir şey yok." Üzerimi işaret etti.

"Hey."

"Una bulanmış haldesin. Pekâlâ siki ne kadar büyüktü ve sana kaç orgazm yaşattı?"

Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Gördün mü? Everly'ye ihtiyacımız var." Bana bir cin tonik uzattı. "Şunu iç, daha fazla pişirmek yok."

Nora kalkıp çantasından telefonunu çıkarırken ben de içkimi yudumladım. Mesaj yazarken ayağını yere vuruyordu, ardından gözleri ekranda beklemeye başladı.

Telefonun zil sesi duyulunca cevaplamak için hızla kaydırdı. "Everly, sen dünyanın en iyi, en güzel arkadaşısın. Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama Hazel baş düşmanıyla seks yaptı."

Mutfağıma girip sesini alçalttı ama hâlâ onu duyabiliyordum.

"Evet, Corban denen adamla seks yapmış. *İşyerinde.* Ben de yeni geldim ve o çoktan bir fırın açmaya yetecek kadar tatlı pişirmiş. Onu mutfaktan çıkarıp bir içki hazırladım."

Nora durakladığında, Everly'nin ne dediğini duyamadım.

"İyi fikir, yapacağım. Sanırım bu geceki planlarımı iptal etmem gerekiyor. Evde kalıp sarhoş olacağız."

Bir duraklama daha.

"Sen bir tanrıçasın. Seni seviyorum. Gidip o ateşli kocanı sahilde becer ve sizi bölmemişim gibi davran."

Nora gelip tekrar yanıma oturduğunda içkimden bir yudum daha aldım.

"Bu o kadar büyük bir kriz değil," dedim. "Everly'yi aramana gerek yoktu."

"Tezgâhındaki yığın aksini söylüyor." Bir mesaj daha yazdıktan sonra telefonunu bıraktı. "Ayrıca konu erkekler olduğunda, tavsiyelerimi dengeleyeceği konusunda Everly'ye güvendiğimi biliyorsun. Destek olarak Sophie'yi çağırmamı önerdi."

Erwin paytak paytak yürüyüp ayaklarımın dibine oturdu ve uykulu, yeşil gözleriyle bana baktı. Onu kucağıma alıp yanımdaki kanepeye yerleştirdim.

"Onu neyle besliyorsun?" Nora'nın gözleri kedimin üstündeydi.

"Bu tuhaf bir soru. Kedi maması. Onu başka neyle besleyebilirim?"

"Kurabiyelerinden tıka basa yemediğine emin misin?"

Elimi Erwin'in sırtına koydum. "Kediler genellikle bu tür şeyleri yemezler. Aslında tatlıları algılayacak tat reseptörlerine sahip değiller."

"Genel olarak diyet taraftarı olmadığımı biliyorsun ama onun diyet yapması gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır, gerekmiyor." Onu okşamaya devam ettim. "Sadece tüyleri kabarık."

Nora tek kaşını kaldırdı. "Peki."

"O şişman değil," diye karşı çıktım.

"Hazel, kanepeye bile atlayamıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Yaşlanıyor. Ayrıca şişman değil. Sadece tüyleri kabarık."

Yalnızca bacağıma dokunup içkisinden bir yudum almakla yetindi.

Sophie'nin evi yakındı, geldiğinde Nora ve ben içkilerimizin yalnızca yarısını bitirmiştik. Pembe bir gömlek ve eskitilmiş bir kot pantolon giymişti, kıvırcık saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Mümkün olan en hızlı şekilde geldim. Acil durum nedir?"

Nora başka bir cin tonik hazırlamaya başladı. "Otur, Soph. Everly'nin burada olmadığını biliyorum ama onayını aldım. Artık güven çemberini genişletme zamanının geldiğini düşünüyorum."

Sophie yavaşça kanepenin yanındaki koltuğa oturdu. "Güven çemberi mi?"

Hiç şüphesiz Nora'nın haklı olduğunu biliyordum. Everly, Nora ve ben yıllardır birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptuk ve güven çemberi dostluğumuzun temel taşıydı. Sophie de eksik olduğunu bile fark etmediğimiz bir yapboz parçası gibi bize uyum sağlamayı başarmıştı.

"Aynı fikirdeyim." İçeceğimi bırakıp kollarımı uzatarak ikisinin de elini bir daire oluşturacak şekilde tuttum.

Nora, "Güven çemberi kutsaldır," dedi. "Çemberde paylaştıklarımız çemberde kalır."

"Ve burası yargılamanın olmadığı bir alandır," diye ekledim.

"Çoğunlukla," dedi Nora. "Eğer içimizden biri aptallık ediyorsa, bu konuda dürüst olacağım. Ve hepinizin benim için de aynısını yapmasını bekliyorum."

"Kabul edilebilir."

Sophie ellerimizi tuttu ve altdudağını kemirdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu çok önemli bir an gibi geliyor."

"Öyle." Nora elimizi sıkıp bıraktı. Sophie'nin içeceğine bir dilim limon attıktan sonra ona uzattı. "Tamam, Hazel. Güven çemberi. Bize her şeyi anlat."

Önceki akşam yaşananları anlatmaya başladım. Geç vakte kadar çalıştığımı. Corban'ın fotokopi odasında beni nasıl korkuttuğunu. Gömleğimin düğmelerini ve sonraki tepkisini. Onun bana yaklaşmasını ihtiyatsızca kabul ettiğimi, hayır, teşvik ettiğimi.

"Aman Tanrım." Nora, elini yüzüne doğru salladı. "Seni masanın üzerine eğdi ve becerdi. Çok ateşli."

Sophie gömleğinin ön kısmını tuttu ve sanki bir esinti yaratmaya çalışıyormuş gibi çekiştirmeye başladı. "On üzerinden on, Corban. Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hoşlanmıyorum," dedim hızlıca.

Sophie, "Yine de seni öpmeye başladığında karşılık verdin," dedi.

Nora içkisiyle işaret etti. "Adil olmak gerekirse, herhangi biriyle vahşi ve ateşli bir seks yapmak için ondan hoşlanmana gerek yok."

"Bunu yapmamalıydım." Tekrar kanepeye çöktüm. "Ama aylardır orgazm olmamıştım, hiçbir şey işe yaramıyordu. Uyluğu bacaklarımın arasındaydı ve öpücüğü mükemmeldi ki bu hiç adil değil. Ben de sağduyumu rafa kaldırdım. Bu tür davranışlar hiç benlik değil."

"Gerçekten değil ama tatlım, bu o kadar da kötü bir şey mi?" diye sordu Nora. "Gördün mü, bu yüzden başka bir fikre ihtiyaç

duyduk çünkü ben ortada bir felaket görmüyorum. Özellikle de orgazmın ortadan kaybolmuşsa ki bu benim için yeni bir haber. Bana söyleyebilirdin."

"Biliyorum ama pilli bir şeyle değil, bir erkekle seks yapmam gerektiğini söyleyeceğini düşündüm. Erkeklerle çıkmamaya ya da cinsel ilişkiye girmemeye karar vermiştim."

Nora, "Muhtemelen öyle derdim," dedi. "Ve açıkçası haklı olurdum."

Ona kaşlarımı çattım.

Sophie, "Tamam, buna mantıksal olarak bakalım," diye araya girdi. "Seks rızaya dayalıydı, o yüzden sorun bu değil."

"Doğru."

"Sorun şu ki Corban'dan hoşlanmıyorsun."

"O benim düşmanım."

Sophie başını salladı. "Ayrıca artık seks yaptığınız için işyerindeki durumlar tuhaflaşmaya başlayacak."

Derin bir nefes aldım. "Sadece seks yapmakla kalmadık. Tamamen uygunsuz bir zamanda ve yerde, en ilkel dürtülerimize teslim olduk."

Nora içkisini kaldırdı. "Evet, işte benim kızım."

Nora'nın coşkusunu görmezden gelerek, "Ya kapının önünden biri geçseydi?" diye sordum. "Ya yakalansaydık? İkimiz de işimizi kaybedebilirdik."

Sophie, "En azından seni fotokopi makinesinin üzerine eğerek makineyi kazayla çalıştırmadı ve memelerinin yüz tane kopyasını çıkarmadı," diye karşılık verdi.

Nora ile birlikte bakışlarımızı ona çevirdik.

Hızlıca, "Böyle bir şey hiç başıma gelmedi," dedi. "En azından tam olarak değil."

Nora, "Bunun bir orduyu doyurmaya yetecek kadar karbonhidrat üretme krizi olduğunu hâlâ düşünmüyorum," dedi. "Şehvet dolu dürtülerinize teslim oldunuz ve evet, bunu işyerinde yaptınız. Bu tür yarı tehlikeli cinsel maceraların sana özgü olmadığını biliyorum fakat belki de tam olarak ihtiyacın olan şey budur. Orgazm nasıldı?"

Omuzlarım kontrol edemediğim ağır bir iç çekişle çöktü. "İnanılmazdı."

Nora boşalan kadehimi alıp ayağa kalktı. "Gördün mü? Seks yaptın. İkiniz de bundan keyif aldınız. Çok da büyütülecek bir şey değil."

Sophie, "Ayrıca yakalanmadınız," diye ekledi. "Ne olabileceği konusunda endişelenmenin hiçbir faydası yok."

Nora, "İşte bu yüzden sana ihtiyacımız vardı," dedi. "Teşekkür ederim, Soph."

Sophie güldü. "Memnuniyetle."

"Korunmadık."

Nora durakladı, dudakları hafifçe aralanmıştı. "Pekâlâ, sanırım bu pek iyi değil."

"Bir şey kullanıyor musun?" diye sordu Sophie.

Başımı salladım. "Reglimin düzenli kalması için hap kullanıyorum. Size bahsettiğim şey tam olarak bu. Bu sadece iki kişinin önemsiz seks macerasından ibaret değildi. Davranışlarım pervasızcaydı. Birkaç ay süren cinsel hüsran, sağduyumu kaybetmem için yeterli bir mazeret değil."

Nora mutfağa gitti ve kadehimi buzla doldurup geri döndü. Tekrar kanepeye otururak bana bir içki daha hazırladı. "Yapacağın tek şey şu: Kabullenmek. Göz teması kurmamayı, başka tarafa bakmayı ya da ofisinin önünden geçmemeyi falan deneme."

"Emin misin? Çünkü yapmak istediğim şey bu."

"Hayır. Cinselliğine sahip çık. İstediğin bir şeyi yaptın, sonuna kadar keyif aldın ve bunun kesinlikle utanılacak bir yanı yok."

"Kabul ediyorum," dedi Sophie. "Eğer olmamış gibi davranırsan, bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

Nora kadehi bana uzatınca derin bir nefes aldım. "Yani bana, yanlış yerde ve zamanda, yanlış bir adamla seks yaparak korkunç bir hata yapmadığımı söylüyorsun."

"Gerçekten yanlış adam mı, işte bunu bilmiyorum," dedi Nora.

"O benim düşmanım."

Gülümseyerek, "Daha önce de söylemiştin," dedi. "Ancak vücudun öyle düşünmüyor."

Bu da beni ikilemin özüne geri döndürdü. Derin ve fiziksel bir düzeyde, beynimin mantığın hiçbir etkisinin olmadığı ilkel derinliklerinde, Corban'dan etkilenmiştim. Ondan yoğun bir şekilde etkilenmiştim. Hem de hayatım boyunca hiçbir erkeğe ilgi duymadığım kadar.

Diğer yandan, biz iyi anlaşabilen insanlar değildik. Çok gıcık, sinir bozucu, parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde oldukça etkileyici ve...

"Kafamın daha önce hiç bu kadar karıştığını hatırlamıyorum."

Nora elimi tutup sıktı. "Çok parlak bir zihnin var, Hazel ve bu seni çoğu zaman hayal kırıklığına uğratmıyor. Bazen de yoluna engeller koyuyor."

Önerdiği şeyi yapacak gücüm olup olmadığını merak ederken, "O zaman kabullenmem mi gerekiyor?" diye sordum.

"Kesinlikle. Sadece kahrolası şeyi kabullen ve yoluna devam et." Bana sırıttı. "Ya da daha özel bir yerde buluşup ne olacağını görmek için onunla plan yap."

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Bir daha olmayacak." Nora ve Sophie, buna inanmıyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

Belki de haklılardı. Kabullenmem gerekiyordu. Pazartesi günü, Corban'ın ofisine gidip gözlerinin içine bakacak ve o gece olanların bir daha asla yaşanmayacağını kesin bir dille söyleyecektim.

16

CORBAN

"Güzel bir kıza kur yaparken geçen bir saat,
insana bir saniye gibi gelir. Kızgın közlerin üzerine
bir saniyeliğine oturduğundaysa da bir saat geçmiş gibi gelir.
İşte görelilik budur." ~Albert Einstein

Pazartesi günü bir gerginlik olacağının farkındaydım. Ancak tahmin edemediğim şey, Hazel'ın sabah ilk iş olarak ofisime girip kapıyı arkasından kapatmasıydı. Anahtarlarımı masaya daha yeni bırakmıştım.

Tanıştığımızdan beri ilk kez düğmesiz bir gömlek giyiyordu. Bunun tesadüf olmadığı açıkça belliydi. Saçları yukarıya doğru toplanmış, boynunu ve yumuşak tenini ortaya çıkarmıştı. Artık teninin nasıl bir tadı olduğunu bildiğim için, boynunun omzuyla buluştuğu kıvrımı görmek yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Hazel'ı tam o noktadan ısırmak istedim. Dişlerim o ipeksi pürüzsüz teninde kırmızı izler bırakırken, onu olduğu yere sabitler ve aletimi derinliklerine daldırırdım.

Gerçekten bu düşünceye kapılmış mıydım? Ben kimdim böyle?

Kendini bir sandalyeye bırakıp bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Konuşmamız gerek."

"Evet." Gözlüklerimi düzeltip yerime oturdum. "Doğru. Peki..."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum, sürpriz bir hamilelik konusunda endişelenmenize gerek yok."

Açık sözlülüğü karşısında gözlerim büyüse de omuzlarım gevşedi. İşin bu yönünü çok fazla düşünmemiştim fakat artık böyle bir sorunumuz olmadığını bilmek içimi rahatlatmıştı. "Bu iyi."

"Yine de bu ikimiz açısından da sorumsuz bir davranıştı."

Ona artık cüzdanımda bir miktar prezervatif zulası taşıdığımdan bahsetmeli miydim? Hayır, bunu bir daha yapmayacaktık. Zaten prezervatifleri de onun için almamıştım. Cuma gecesi, her zaman hazırlıklı olmam gerektiğini anlamamı sağlamıştı.

"Evet, farkındayım."

"Güzel," dedi kısaca. "Aramızda geçen olaylara gelince, bu bilgiyi kendimize saklamamızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Bu da ne demekti? "Ne yapacağımı sanıyorsun? Kampüs çevresindeki tüm ilan panolarına afiş mi asacağım? Elliott ile bir sonraki toplantımızda bu konuyu mu gündeme getireceğim?"

"Yapmamanı umuyorum."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten böyle bir şey yapacağımı düşünüyor musun?"

"Çoğu erkek cinsel zaferleriyle övünmeye eğilimlidir."

"Ben *çoğu erkeklerden* değilim."

İfadesi sadece biraz yumuşadı. "Bunu bilmek güzel. O zaman böyle bir şeyin tekrarlanmayacağını açıklığa kavuşturmanın da önemli olduğunu düşünüyorum."

Hazel'ın neden olduğu tanıdık ateş damarlarımda dolaştı. "Biliyorum. Bunu zaten *ben* söylemiştim, hatırladın mı?"

"Buna benzer bir şey söylediğini hatırlar gibiyim, evet."

"O zaman bunun tek seferlik bir şey olduğuna karar veren tek kişi senmişsin gibi davranma."

Kollarını göğsünde birleştirdi. Giydiği şey düğmeli olsun ya da olmasın, memeleri harika görünüyordu. Bu da ellerimi kendime saklama konusunda zorlanmama sebep oluyordu.

Dur, Corban. Memelerinin seni hipnotize etmesine izin verme. Yine.

"Bunun tek seferlik bir şey olduğuna ben karar verdim," dedi.

Tanrım, çok inatçıydı. "Belki de olmaz."

"Bu yüzden açıklama yapmaya geldim. Çünkü bir daha yaşanmayacak."

Ben de kollarımı göğsümde birleştirdim. Tartışmak mı istiyordu? Pekâlâ. Sikimi yalnızca bir seferlik alacağını söylemiş olmam umurumda bile değildi. Sadece onunla kavga etmek istiyordum, bu aynı şeyi tekrar yapmak için tartışmak anlamına gelse bile.

Ayrıca sikerler, gerçekten ama gerçekten onunla tekrar seks yapmak istiyordum.

"Eh, eğer öyleyse söylediklerimin o anın hararetiyle ağzımdan çıktığını ve bunu tam anlamıyla kastetmediğimi açıklığa kavuşturmak isterim."

Ağzı açık kaldı. "Beni tahrik etmek için elde edilmez mi olmaya çalışıyordun?"

"Belki. İşe yaradı mı?"

"Hayır."

Dudaklarımın kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. "Emin misin?"

"Evet, kesinlikle eminim."

Yanaklarındaki kızarıklık ve sesinin hafif de olsa nefes nefese çıkması, aynı şeyi düşünüp düşünmediğimizi merak etmeme neden oldu. Bu masanın üzerinde ikimiz için yeterince yer vardı...

Düşüncelerimi bölerek, "Ne yaptığını anlıyorum," dedi.

"Anlıyor musun?"

"Evet. Beni bir şeye ikna etmek için seksi kullanmaya çalışıyorsun. İşe yaramayacak."

"Seni ne yapmaya ikna etmeye çalıştığımı düşünüyorsun? Tekrar seks yapmaya mı? Benden hoşlanmanı sağlamaya mı?"

"Muhtemelen her ikisi de."

"Bunlardan herhangi biri, bu kadar korkunç mu?"

Bir anlığına dudaklarını büzdü, bunu yaptığında çok seksi oluyordu. "Evet. İkisi de çok korkunç olurdu. Ben böyle düşünüyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Sinirli bir nefes verdi. "Cuma gecesi yaşananlar bir hataydı. Birlikte çalışıyoruz. Fotokopi odasındaki gizli buluşmaların iş ilişkisine herhangi bir katkısı olmaz."

Yüzüne bakarken çenem kasıldı. Bir hata. Ben de tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm ama bunu yüksek sesle söylediğini duymak ve yüzüme açıkça vurması canımı acıtmıştı. Hem de çok fazla.

Weston, onun beni içten içe mahvetme gücüne sahip olması hakkında ne söylemişti?

Bunu başarıyordu. Beni gerçekten mahvediyordu. Sanki göğsümde sıkıca bağlanmış bir düğüm vardı ve onu çözmenin hiçbir yolu yoktu.

"Haklısın. Bu bir hataydı. En azından bu konuda anlaşabildik."

Geri çekildi. Çok fazla değildi ve eğer ona yukarıdan bakıyor olmasaydım fark etmezdim. İfadesindeki o küçük acı parıltısı yüzünden içimdeki düğüm daha sıkı bir hal aldı.

"Güzel." Ses tonu fazlasıyla ciddiydi. "O halde anlaştık."

"Artık seks yok."

"Doğru."

"Bundan sonra tam anlamıyla iki profesyonel gibi davranacağız."

Başını salladı. "Evet."

"İyi."

Dili dudaklarının üzerinde gezindi ve görünüşe göre ön lobumla hiçbir bağlantısı olmayan, mantıktan yoksun olan aletim buna hemen tepki verdi. Damarlarımda dolaşan öfke bambaşka bir şeye benziyordu. Şehvet gibi. O düğmesiz gömleğini başından çıkarıp yırtmak, yüzümü memelerine gömmek ve onu tekrar becermem için bana yalvarana kadar klitorisini okşamak istiyormuş gibi bir halim vardı.

Bu cezbedici fanteziyi tam anlamıyla hayal etmeme yetecek kadar tereddüt ettikten sonra koltuğundan kalktı. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

"Ah, anlıyoruz."

"Bu da ne demek?"

"Demek istediğim, sana katılıyorum."

Ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Öyle mi? Çünkü ses tonundan alaycılık seziliyordu."

"Benden ne istiyorsun, Hazel? Haklısın, bu bir hataydı. Yapmamalıydık."

"Ve bir daha olmayacak."

Omuz silktim. "Sen istemediğin sürece olmaz."

"İstemeyeceğim."

"Tamam, o zaman sorun yok."

Gözlüğünü burnuna doğru itti. "Tabii ki yok. Hâlâ konferans oturumu seçimlerine ihtiyacım var, lütfen bana en kısa zamanda mail at."

Ani konu değişikliği karnıma inen bir yumruk gibi hissettirmişti ve büyüyen ereksiyonumu durdurmaya yetti. Bakışlarımı bilgisayar ekranına çevirdim. "Elbette. Şimdi göndereceğim."

"Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemeden sadece gitmesini bekledim. Bir kalp atışı kadar tereddüt ettiğinde, daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Umarım söylemezdi. Ağzından çıkan her kelime işleri daha da kötüleştiriyordu.

Sonunda kapıyı açıp odadan çıktı.

Sandalyeme çöküp nefes verdim. Neden kendimi bu kadar berbat hissediyordum?

Bunun Hazel'ı tekrar becermek istememle bir alakası yoktu. İstiyordum. İnkâr edemezdim. Onu ilk tanıştığımız andan beri arzuluyordum ve sadece bir kez sahip olmak yeterli olmamıştı.

Ancak esas sorun bu değildi.

Beni reddetme konusunda haklıydı. Ayrıca bununla yüzleşmek kahrolası derecede acı vericiydi.

Hâlâ bekâr olmamın bir nedeni vardı. Kendi teorimin üzerimde hiçbir zaman işe yaramamasının sebebi de buydu. Denemiştim. Kadınlarla yapılan anketin tamamını okumuştum. Yaklaşık bir yıl arayla tam iki kez. Her iki seferde de başlangıçta bir şeylerin kıvılcımını yakaladığımızı ve eğer teorim doğruysa âşık olacağımızı düşünmüştük.

Artık ikisi de evliydi. Benimle olmadıkları da açıkça ortadaydı.

Belki de âşık olmanın şifresini kırmak için bu kadar zaman harcamamalıydım. Muhtemelen neden kimsenin *bana* âşık olamayacağına odaklanmam gerekiyordu. Daima anormal bir veri olmuştum. Uyum sağlayamayan o kişiydim.

Hayat hikâyem bundan ibaretti, her zaman ortama uyum sağlayamayan adam olmuştum.

Hazel'a da uyum sağlamayacaktım. Bana fiziksel olarak nasıl tepki verdiği önemli değildi. Beni istemiyordu. Benden hoşlanmıyordu.

Ben de ondan hoşlanmıyordum.

İnatçıydı. Çıldırtıcıydı. Sinir bozucuydu.

Akıllıydı. İlgi çekiciydi. Seksiydi.

Beni içten içe mahvetme gücüne sahipti ve bir kez daha Weston'ın haklı olup olmadığını merak ettim. Belki de ondan uzak durmam gerekiyordu. Yeni bir iş bulurdum. New Jersey'deki işi kabul edebilirdim. Onları arayıp fikrimi değiştirdiğimi söylemem mümkündü. Ülkenin öbür ucuna gider, Hazel'ı da bir daha asla görmezdim.

Telefonum Molly'den gelen bir mesajla çınladı. İkizim, en yakın arkadaşım. Yakında kız ya da erkek yeğenimin annesi olacaktı.

O doğduğunda, etrafında olmayı gerçekten istiyordum.

Bu evrenden gelen bir mesaj mıydı? Harika, nasıl olsa hayatım yeterince kafa karıştırıcı değildi.

Molly
Gelmiş geçmiş en ürkütücü şeyi görmek ister misin?

Corban
Açıkçası evet.

İlk bakışta tuhaf, koyu bir lekeye benzeyen bir fotoğraf gönderdi. Telefonumu biraz eğdiğimde ultrason görüntüsü olduğunu fark ettim.

Corban
Lanet olsun, Moll! Bu bebek mi?

Molly
EVET! BEBEĞİMİN NE KADAR GÜZEL OLDUĞUNA BAK VE BANA TEŞEKKÜR ET

Corban
Haklıymışsın, çok ürkütücü. Bunun normal olduğundan emin misin?

Molly
Göt. Evet, her şey normal.

Corban
Şu ikinci bir burun mu?

Molly
Hayır. Sadece tek burun. On parmak. On ayak parmağı. Ve bir vajina.

Corban
Bekle, ne? Bir kızın mı olacak?

Molly
Evet, kızım olacak. Doğuma kadar beklemeye karar verdiğimiz için ilk ultrasonumuzda öğrenmemiştik ama bu sefer oraya girdiğimizde kendimizi tutamadık.

Corban
Bu harika, kardeşim. Senin için heyecanlıyım.

Molly
Teşekkürler! İş nasıl?

Corban
İyi.

Molly
Bu kadar mı? Sadece iyi mi?

Hayır, iyi değildi. İşler karmaşık ve kafa karıştırıcıydı. Yine de kız kardeşimle Hazel hakkında konuşmayı gerçekten istemiyordum. Zaten kiminle seks yaptığını bilmek istemezdi.

Corban
Evet, güzel. İşimi seviyorum. Beni bir konferansa gönderiyorlar.

Molly
Harika!

Corban
Bu arada, tebrikler. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Martin'e selam söyle.

Molly
Söylerim. Seni seviyorum, İkizcik.

Corban
Ben de seni seviyorum, tuhaf yaratık.

Yemek vakti gelip geçmişti. Öğle ortasında bir ara saate bakmış ve yemek yemeği unuttuğumu fark etmiştim. Midemin guruldaması şaşırtıcı değildi.

Öğretmenler odasına gittiğimde, kapı eşiğinde duraksadım. Hazel içeride tek başınaydı ve önünde yemeği duruyordu. Dumanı tüten bir fincan çay ve açık bir kitap da ona eşlik ediyordu.

"Sen de mi yemek yemeyi unuttun?" diye sordum.

"Tam olarak öyle söylenemez. Laboratuvarda meşguldüm."

Bir süre, garip bir şekilde olduğum yerde dikildim. Boynumun arkasını ovuşturdum. Onunla konuşmaya devam etmek istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Mucizevi bir şekilde, hayvanlarla ilgili tuhaf gerçekleri dile getirmeye başlamadım. Bu farkındalık ayaklarımın yeniden hareket etmesine neden oldu. Öğle yemeğimi buzdolabından alıp, kaçınılmaz olarak işleri tuhaflaştırmadan önce oradan kaçıp gitmeye hazırlandım.

Bir yandan da gerçekten birlikte çalışmamız gerekiyordu, birbirimizden kaçamazdık. Belki huzurlu bir ortam yaratmaya çalışmak ikimiz için de daha iyi olurdu.

Kendimi bu fikirden vazgeçirmeden önce masasına doğru yürüyüp oturdum. "Bebekleri sever misin?"

Gözlüklerinin ardındaki bakışları büyürken kaşları yukarı kalktı. "Affedersin?"

"Kadın olduğun için bebeklerden hoşlandığını varsaymak istemiyorum. Bazı kadınlar hoşlanmaz. Sanırım üreme dürtüsünün artık evrensel olmaması türümüzün başarısı hakkında bir şeyler söylüyor. Neyse, sever misin?"

"Bebekleri sevip sevmediğimi neden soruyorsun ki?" Yanıma yaklaşarak sesini alçalttı. "Sana zaten endişe edecek bir durum olmadığını söylemiştim."

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Neyden bahsediyordu böy... "Ah, hayır. Demek istediğim bu değildi. Kız kardeşimin bir bebeği olacak ve bana ultrason fotoğrafını gönderdi. İlginç bulacağın bir şey oldup olmadığından emin değildim, bu yüzden önce sormak istedim."

"Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Evet, Molly. İkizim."

"Ah. Evet, bebekleri severim."

Telefonumu çıkarıp ultrason fotoğrafını açtım. "Şu tuhaf görünen leke benim yeğenim."

Hazel'ın gözleri yumuşadı ve dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. Telefonu elimden alıp fotoğrafı büyüttü. "Yanaklarını görebiliyorum."

"Oldukça havalı, ha."

Sanki düşüncelere dalmış gibi uzun bir süre fotoğrafa baktı, yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. Sonra kendine gelmiş gibi görünerek telefonu bana geri verdi. "Tebrikler."

"Teşekkürler. Bütün işi Molly yapıyor. Ben sadece havalı dayı olacağım."

Hazel ile tartışacak bir konu bulmadan önce, şansımı zorlamasam mı diye düşünerek öğle yemeğimin olduğu pakete baktım. Başka bir şey söylemedi, belki de sadece gitmemi istiyordu.

Aramızda uzayan sessizliği bozarak, "İkiz kız kardeşe sahip olmak hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. Çocukken kavga ederdik ama şimdi çok iyi anlaşıyoruz."

Kaşığını yoğurduna daldırdı. "Benim hiç kardeşim yok fakat kardeş gibi görüdüğüm yakın arkadaşlarım var."

Gerçekten sohbet mi ediyorduk? İşte bu yeni bir şeydi.

Güzeldi.

"Arkadaşlarının olması çok hoş. Yakınlarda mı yaşıyorlar?"

Başını salladı. "Evet, öyle. Peki ya kız kardeşin?"

"Evet, o ve kocası bana yaklaşık on dakika uzaklıktalar."

"Yani bebeği sık sık göreceksin."

"Umarım. Bebekler hakkında gerçekten hiçbir şey bilmesem de Molly için heyecanlıyım. O ve kocası gerçekten çocuk istiyordu."

"Ne kadar süredir evliler?"

"Beş yıl. Teorimi geliştirirken anketimi kullanan ilk çiftlerden biri onlardı." Konuşmayı kestim. Lanet olsun, bu konuyu açmamalıydım. Aslında kavga etmeden sadece bir cümleden daha fazla konuşabilmeyi başarmıştık. Fakat araştırmam aramızdaki savaşın sebebiydi. Burası tehlikeli bir bölgeydi.

Gözlüğünü düzeltti. "Anketten önce çıkıyorlar mıydı?"

Kavgacı olmayan sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır. Birbirlerini tanıyorlardı ama pek değil."

"Ve anketin onların âşık olmasını mı sağladı?"

"Aslında bundan daha karmaşık. Soruları birlikte yanıtlama süreci, genellikle aylar veya yıllar süren bir yakınlık düzeyi geliştiriyor. Anketi tamamlamak da bunu hızlandırıyor. Molly ve Martin hemen çıkmaya başladılar ve birkaç ay sonra nişanlandılar."

"Onlar için sonuç başarılı olmuş gibi görünüyor."

"Evet, öyle oldu. Birlikte harikalar."

Parmaklarını kupasının etrafına doladı. "Henüz doğmamış yeğeninin fotoğrafını paylaştığın için teşekkür ederim."

Telefonumu tekrar cebime koydum. "Elbette. Sadece uzun kuyruklu kertenkeleler değil de insan olduğumuza seviniyorum."

Dudağının bir tarafı neredeyse bir gülümsemeyle seğirdi. "Neden?"

"Birçok kertenkele türünün aksine, uzun kuyruklu kertenkeleler yavrularını yetiştiriyor. Ama eğer anne kendisini tehdit altında hissederse yavrularını yiyor."

"O halde, kız kardeşinin yavrusunu yiyeceğinden endişelenmene gerek olmadığına da sevindim. Bazen hayvanlar âlemi acımasız bir yere dönüşebiliyor."

"Evet, gerçekten öyle oluyor." Artık şansımı zorlamamam gerektiğine karar verdim. Sonuçta güzelce sohbet etmiştik. Eğer kendim hakkında bildiğim bir şey varsa, o da normal insan ilişkilerini mahvetmekte çok iyi olduğumdu. Bu sert yorumun nereden geldiğini bilmiyordum fakat kesinlikle gitmem gerektiğinin farkındaydım. "Analiz edilecek çok fazla verim var, o yüzden geri dönsem iyi olur. Yemeğimi masamda yiyeceğim."

Bakışlarımı karşılık veren Hazel gülümsedi. Dudakları kıvrılırken gözleri parladı. Bana ilk kez gerçek anlamda gülümsüyordu ve bu göğsüme derin bir darbe indirdi.

Boku yemiştim.

17

HAZEL

"Bilim sadece mantığın değil, aynı zamanda romantizmin ve tutkunun da öğrencisidir." ~Stephen Hawking

Araştırma laboratuvarının önü gönüllü deneklerle doluydu. Birisi insanların sığabilmesi için plastik sandalyeler getirmişti. Buna rağmen hâlâ duvarların yanında küçük gruplar halinde bekleyen öğrenciler vardı. Emin değildim ama getirdiğim kurabiyelerin katılımın artırmasına yardımcı olduğunu düşünmek hoşuma gitmişti. Özellikle de hevesli bir erkek denek kapıyı koklayarak içeri girmiş ve çalışmaya kaydolmaya karar vermişti.

Ne yazık ki şekerli rüşvetim biraz fazla işe yaramıştı. Veri elde etmeyi istiyorduk ki bu iyi bir şeydi; fakat bu kadar çok kişiyi aynı anda işleme almayı planlamamıştım.

Gönüllülere, fotokopi makinesi yüzünden hâlâ sıcak olan başvuru ve açıklama formlarından biraz daha dağıttım. Bir yandan da bu odada cuma gecesi yaşananları hatırlamamaya çabalıyordum. Ancak kâğıdın ve mürekkebin hafif kokusu, makineden yeni çıkmış sayfaların sıcaklığı, vücudumda hoş ve istenmeyen bir karıncalanma yaratmıştı.

Gerçekten mi, Hazel? Fotokopi kâğıtları artık üzerinde bu etkiyi mi yaratıyor?

"Selam."

"Merhaba." Göğsümdeki çarpıntı hissi nefesimi keserken arkamdan seslenen Corban'a döndüm.

Lacivert bir süveter giymişti ve gömleğinin bir tarafı pantolonunun üzerinden sarkıyordu. Ellerini ceplerine sokup, "Burası çok kalabalık," dedi.

Aklıma gelen ilk yanıt alaycıydı: *Ah, fark etmemiştim, açıkça ortada olanı dile getirdiğin için teşekkür ederim.* Yine de kendimi böyle söylemekten alıkoydum. Corban ile iyi anlaşıyorduk. Resmî olmayan bir ateşkes yapmış gibiydik ve bunu bozan kişi ben olmak istemiyordum.

"Evet, çok kalabalık. Yardımcı olmaları için birkaç yüksek lisans öğrencisi çağırmalıydım ama katılım beklenmedik derecede fazla oldu."

Havayı koklarken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sebebinin kurabiyeler olduğuna bahse girerim. Kokusu koridorun öteki ucuna kadar geliyor. Sen mi pişirdin?"

"Evet. İnsanlar beklerken onları oyalayabileceğini düşündüm."

"İyi fikir, harika kokuyorlar."

Yorumu sayesinde kendimle gurur duymak istemiyordum ama söyledikleri içimi ısıtmıştı. Fazla gülmemeye çalışarak gözlüğümü düzelttim. "Teşekkür ederim."

Bekleme alanına baktı. "Herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Aslında evet. Herkesin formlarını doğru şekilde doldurduğundan ve imza attığından emin olmalıyız. Daha sonra ilk anketi doldurmaları için, üç ya da dört kişilik gruplar halinde A odasına alınmaları gerekiyor."

"Anlaşıldı." Tekrar sırıttı. "Bitirdiğimde kurabiye alacak mıyım?"

"Evet, eğer..." Durdum çünkü gözlerindeki bakış, pişirdiğim çikolatalı kurabiyelerden birini mi yoksa tamamen başka bir şeyi

mi kastettiğini merak etmeme neden oldu. *Kurabiye* derken ima ettiği başka bir şey olabilir miydi? Yoksa aklında seks mi vardı?

Benim aklımdaki kesinlikle sesk yapmaktı.

Onunla.

Kızgın bir tavırla evrak yığınını göğsüne ittim. "Kurabiye olur. Tabii eğer kalırsa."

Ellerini ceplerinden çıkarıp formları aldı. "Tamam. Ben başlayayım."

"Teşekkür ederim."

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu? Ayrıca yanaklarım mı kızarmıştı? Tüm içtenliğimle kızarmadıklarını umut ediyordum. Yine de kanımın yüzümdeki kılcal damarlara dolduğunu hissedebiliyordum.

Corban ile birlikteyken duygularım hep uç noktalardaydı ve bu oldukça kafa karıştırıcıydı. Hiçbir zaman aşırı duygusal bir insan olmamıştım ama içimde ortaya çıkardığı hisler, her zaman olduğundan daha abartılı hissettiriyordu. İlk tanıştığımızda tüm duygularım neredeyse tamamen düşmanlıkla doluydu. Sonra, her şey birden cazibeye dönüştü. Hemen ardından şehvete. Dürüst olmam gerekirse şehvet kelimesi, üzerimde yarattığı kavurucu ateşi ifade etmek için hafif kalıyordu.

Artık ne hissettiğimden emin değildim. İçimde hâlâ bir ateş yakıyordu, yanaklarımın kızarmasının sebebi de buydu. Ancak kaynağı artık öfke ya da kızgınlık değildi. En azından tamamen öyle sayılmazdı. Hâlâ tartışmaya eğilimliydim fakat orada başka bir şey daha vardı.

Corban Nash'ten gerçekten hoşlanıyor muydum? Düşmanım olarak gördüğüm adamdan?

Katılımcı formlarını kontrol etmek için gittiği bekleme alanına bir bakış attım. Burada olmak zorunda değildi. Yapacak çok işi vardı ve çalışmaya başvuran adayları işleme koymak onun

sorumlulukları arasında yer almıyordu. Çikolata parçacıklı kurabiyelerin kokusu onu hesap çizelgelerinden, tablolarından ve veritabanlarından uzaklaştırmak için yeterli miydi?

Belki de onun hakkında biraz yanılmıştım. Diğer yönlerini telafi edecek bazı niteliklere sahip olduğu ortadaydı. Birbirimize saldırmadığımız zamanlarda, ilginç ve komik biri olabiliyordu. İşine tutkuyla bağlıydı.

Evet, Corban'dan gerçekten hoşlanıyordum.

Pantolonunun içindekinden de.

Derin bir nefes alarak gözlüğümü düzelttim. Bunu düşünmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Bir grup deneği A odasına götürüp anketi dağıttım. Çok uzun değildi. Corban'ın gelen katılımcıların uygun şekilde kaydedildiğinden ve belgelendiğinden emin olmasıyla süreç daha hızlı ilerleyecekti.

Denekler bitirince anketleri toplayıp araştırma koordinatörlerinden birine teslim ettim ve yeni grubu getirmek için bekleme alanına döndüm.

Corban'ın etrafı küçük bir grup öğrenciyle çevriliydi. Hepsi de kızdı. Ellerini yine cebine sokmuştu, yüzünde bir gülümseme vardı.

İçimi bir öfke dalgası kapladı. İnsan davranışını, özellikle de çiftleşme ritüelleriyle ilgili olanlarını kapsamlı bir şekilde incelemiştim. Etrafında duran kızların her biri flört ettiklerini belli eden işaretler sergiliyordu. Duruşlarından yüz ifadelerine kadar, tüm hareketlerini bir sayfadaki kelimeleri okur gibi okuyabiliyordum. Hayır, yanıp sönen ışıklarla çevrili dev bir reklam panosu demek daha doğru olurdu.

Oraya doğru yürüyüp, kendimi ona bir koala gibi bağlamak için karşı konulmaz ve çok tuhaf bir istek duydum. Kolunun altına sokulup boynunu öperdim. Tüm o kızlara çekingen

gülümsemeleri ve müstehcen vücut dilleriyle zamanlarını boşa harcadıklarını gösterirdim.

O, benimdi.

Fakat değildi. Bir seferliğine ilkel dürtülerimize teslim olmuştuk ve ne kadar iyi olursa olsun -iyi yeterli bir kelime değildi ama bunun üzerinde durmak istemedim- ikimiz de bunun hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorduk. Bunun hiçbir anlam ifade etmediğini açıkça *ifade etmiştik.*

Peki o zaman neden onu, etrafı bu kızlarla çevriliyken görmek beni hem sinirlendiriyor hem de midemi bulandırıyordu?

Ona doğru yürüdüm ama fiziksel temastan kaçındım. "Evrakların hepsi doğruysa onları geri alabilirim."

"Hımm, evet." Elleri hâlâ ceplerindeyken geriye doğru küçük bir adım attı. "Sanırım hepsi hazır. Sadece başka kimlerin kontrol edilmesi gerektiğine bakacağım."

"İşimiz bittiğinde burada olacak mısınız?" diye sordu kızlardan birisi.

Omuz silkti. "Eğer Hazel'ın hâlâ bana ihtiyacı olursa."

Cevabı abartılı duygularımı yatıştırma konusunda harikalar yarattı. Bakışlarımız buluşunca ona gülümsedim. "Tekrar teşekkürler."

"Umarım kurabiyelerimiz bitmez."

"Her zaman daha fazlasını yapabilirim."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Gözlerimi kırptığım sırada, bekleme alanının ortasında öylece durup Corban'ı izlediğimi fark ettim.

Yanaklarım yeniden ısınınca bakışlarımı kaçırdım. "Bu taraftan."

Kızlar birbirleriyle sohbet ederek beni A odasına kadar takip ettiler. Kısık sesle konuşuyorlardı ama söylediklerini hâlâ net bir şekilde duyabiliyordum.

"Ne kadar tatlı olduğunu gördün mü?"

"Değil mi ama? Resmen ateşli bir *nerd*'e tutuldum."

"Acaba profesör mü? Eğer öyleyse, bütün derslerini alacağım."

Alev alev yükselen kıskançlığım sırtımın dikleşmesine sebep olsa da yorum yapmadım. Corban hiçbirini fotokopi odasındaki çalışma masasının üzerine eğmemişti, değil mi? Ayrıca canının çektiği tek şey de benim kurabiyelerimdi.

Beni içten içe kemiren kafa karıştırıcı duygu girdabını umutsuzca bastırmaya çalışarak anketleri dağıttım. Son on dakikada, bir hafta içinde hissedebileceğimden çok daha fazla duygu geçişine maruz kalmıştım. Yaşadığım bu kıskançlık dalgası hiç bana göre değildi.

Bir şekilde duygularımı hayalî bir kürenin içine hapsedip odaklanmayı başardım. Corban, bekleyen diğer adaylarla ilgilenmeme yardım etti. Ne zaman yeni bir öğrenci grubu almak için bekleme salonuna geri dönsem, o hayalî kürenin bir kısmı parçalanıyor ve duygularım konfeti gibi etrafa saçılıyordu. Kendimi kontrol altına almak için derin nefesler alarak tüm duyguları yeniden içeri hapsediyordum.

Sonunda bekleme odası boşalmıştı. Corban kanepelerden birine oturmuş, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Son öğrenci grubunu uğurlayıp, devam soruları için iletişime geçeceğimizi bildirdim.

Kurabiye tabağı boşalmıştı, Corban'ın neden hâlâ burada olduğunu merak etmeden duramadım.

Ayağa kalkıp telefonunu cebine koydu. "Bitti mi?"

"Evet. Yardımın için tekrar teşekkür ederim."

"Her zaman."

Kurabiye tabağının üzerine saçılan kırıntılara baktım. "Sanırım sana bir kurabiye borçluyum."

"Bana kesinlikle bir kurabiye borçlusun. Hatta belki de birden fazla. Geriye tek bir tane bile kalmadığı gerçeğini telafi etmen için."

"Öyle mi? Üniversite öğrencilerinin kurabiyelere karşı doyumsuz bir iştaha sahip olması benim suçum değil. Arta kalanları eve götüreceğimi düşünmüştüm."

"Bunun olacağını bilmeliydin. Ayrıca o çocukların iştahı, benimkinin yanından bile geçemez."

Neye olan iştahından söz ediyordu? Hâlâ kurabiyelerden mi bahsediyorduk?

Gözlerinde yine o yırtıcı parıltı varken bacaklarımın arasında artan baskıyı görmezden gelemedim. Bu, fotokopi odasında gördüğüm parıltıydı. Sanki beni bir mağara adamı gibi omzuna atacak ve görüşme odalarından birine sürükleyecekmiş gibi...

"Bugün işler nasıl gitti?"

Birisi benimle konuşuyordu. Tanrım, bu Elliott'tı. Patronum. Birbirimize dokunmuyor olmamıza rağmen sevişirken yakalanmışız gibi Corban'dan hızla uzaklaştım.

"Güzel." Saçlarımla gözlüklerimi düzelttim. "Katılım beklediğimizden de yüksek oldu."

"Harika. Laboratuvardaki çalışmayı denetlemek için ikinci aşamada burada olacağım."

"Doğru. Güzel. Elbette." Fazlasıyla telaşlı görünüyordum, kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Corban, eğer sabah vaktin varsa hibe teklifini gözden geçirmek için seninle görüşmek istiyorum."

"Harika, olur tabii. Sabah benim için uygun."

Hibe teklifi mi? Corban neden bir hibe teklifi hazırlıyordu?

Elliott'ın gözleri ikimizin arasında gidip geldi. "Tamam. Eh, benim dersim var o yüzden ikinizle de daha sonra sohbet edeceğim."

Corban ona veda ederken ben de benzer bir şey mırıldandım. Ancak gözlerim Corban'ın üzerindeydi. Birdenbire duygu kokteylime bir miktar şüphe eklenmişti.

"Bir hibe teklifi üzerinde mi çalışıyorsun?"

Gözlüğünü burnuna doğru itti. "Evet. Elliott araştırmama fon sağlamak için benimle çalışıyor."

Bu mantıklıydı. Daha önce de belirttiğim gibi, Corban'ın sözde teorisi pek çok kez gerektiği gibi test edilmemişti. Finansman arıyor olması şaşırtıcı olmamalıydı.

Aniden karnımda bir kıvılcım patladı, ben de finansman arama sürecindeydim. "Hangi hibeye başvuruyorsun?"

"Glasner Vakfı Hibesi."

Dişlerimi sıktım, vücudum kasıldı. Nasıl tepki vermem gerektiğini düşünmeye fırsat bulamadan konuşmaya başladım. "O hibeye başvuramazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ona ben başvuruyorum."

Gözleri kısıldı. "Bu neden benim başvuramayacağım anlamına gelsin?"

Mantıksal olarak böyle bir anlama gelmediğini biliyordum. Aynı kurumdan iki kişinin teklif vermesinde bir sakınca yoktu. Böyle şeyler hep olurdu.

Ancak duygularımı sıkı sıkıya hapsettiğim hayali kürem öyle bir patladı ki mantıklı düşüncelerin artık hiç şansı yoktu.

"Çünkü hibe parası için rekabet edemeyiz." Hemen sonra, şimdiye kadar ağzımdan çıkan en çocukça şeylerden birini söyledim. "Ayrıca ilk önce ben başvurdum."

"Önce sen başvurdun diye ben başvurumu gönderemez miyim?" Kollarını göğsünde birleştirdi. "Hiç sanmıyorum."

Mantıksız davrandığımı biliyordum. Gayet farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. Bu adam beni tam anlamıyla deli

ediyordu. Duruşunu taklit ederek kollarımı göğsümde birleştirdim. "O zaman yenilgiye hazır ol çünkü o hibeyi ben alacağım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Benim teklifim seninkinin kıçını tekmeleyecek."

"Maalesef hiç de öyle olacağını düşünmüyorum."

Tartışmayı devam ettirmek istiyordum. Ona sözde teorisinin temelsiz olduğunu ve bunun için asla fon alamayacağını söylemek istiyordum. Mantıksız bir şekilde ona saldırıyor olsam da kendimi yalan söylemeye ikna edemedim. Çalışmalarına yönelik eleştirilerime rağmen, yaptığı şey merakımı cezbediyordu. Teorisinin uygun test koşulları altında geçerli olup olmayacağını görmek istiyordum.

Ancak bunu ona itiraf edecek değildim. En azından şimdilik.

"Ne var biliyor musun? Senin onayına ihtiyacım yok." Gözlerindeki ateşin sebebi artık şehvet değildi ve bu, beklenmedik bir hayal kırıklığıyla sarsılmama sebep oldu. "Teorim, araştırmam ya da verilerimi nasıl elde ettiğim hakkında ne düşündüğün umurumda değil. Bir şeylerin peşindeyim ve o hibeyi alacağım."

Fazla aptalca bir gurur beni ele geçirmişti. Geri adım atıp hızla kötüleşen bu sohbeti sakinleştiremeyecek kadar telaşa kapılmıştım. "Haklısın, onayıma ihtiyacın yok. Hibeyi aldığımda, kaybının acısını hafifletebilmesi için sana yığınla kurabiye yapacağım."

Dudaklarından öfkeli bir homurdanma yükseldi. "Gitmem gerek. Yapacak işlerim var."

"İyi."

"İyi."

Gözleri üzerimde gezindi, kaşları çatıldı. Sonra da dönüp hızla uzaklaştı.

18

CORBAN

"Hepimizin üzerinde çalışması gereken ilişki sorunları vardır. Her birimizin. Bu insan doğasının bir parçasıdır. Tek soru, birlikte çalışacağınız kişinin kim olacağıdır." ~Esther Perel

Ateşkesimiz buraya kadardı.

Hazel ve ben, başladığımız yere dönmüştük. Rakipler. Düşmanlar. Benimle konuşurken yalnızca kısa cümleler kuruyordu. Artık gülümsemiyordu. Gözlüklerinin ardından bana bakarken tavrı hiç de yumuşak değildi. Doğrudan ve iş odaklıydı.

Kısacası, beni yok etmeye çalışıyordu.

Ve şimdi, Florida'ya giden bir uçakta tam kafasının arkasına bakıyordum.

En azından yan yana oturmamıştık. Bu konferansa yalnızca ikimizin gidiyor olması zaten yeterince kötüydü. Eğer yanımdaki koltuğa oturmuş olsaydı muhtemelen delirirdim.

Doğrusunu söylemek gerekirse aramızdaki gerilimin yüzde ellisinden ben sorumluydum. Belki altmış. Onu bilerek kışkırtıyordum. Ofisinin önünden her geçtiğimde isimliğini ters çevirmiştim. Öğle yemeğini buzdolabının arka kısmına saklamıştım. Kısa ve öz hatırlatma notları göndermiştim. Bana gönderdiği notları cevap vermeden çöpe atmış, o izlerken onları parçalamıştım.

Fakat yaptığım en kötü şey, dün işe getirdiği browniey görmezden gelmek olmuştu. Bu sabah havaalanında uçağımızı beklerken bana adeta hançerler fırlatan bakışlarının sebebi de buydu.

Personel salonunda akıcı brownieden kalın parçalar kesip bunları küçük peçetelere dağıtırken, her bir parça çikolata cenneti gibi kokuyordu.

Kapının eşiğinde durmuştum. Bakışlarımız buluştuğunda gözleri kısılmıştı. Sanki brownielerine karşı koymam için beni cesaretlendiriyormuş gibiydi. Ona karşı gelme isteğim o kadar güçlüydü ki arkamı dönüp dışarı çıkmıştım.

Hayır, Hazel Kiegen'ın brownielerinden hiçbirini yemiyordum.

Hâlâ biraz pişmandım -çok güzel kokuyorlardı- ama aldığım kararın arkasındaydım. Ya da sadece inatçı aptalın tekiydim.

Muhtemelen ikincisiydi.

Öte yandan, artık kararımı vermiştim. Birlikte bir konferansa gidiyor olmamız hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Uçuşu hibe teklifim üzerinde çalışarak -al bakalım, Hazel- ve molaya ihtiyacım olduğunda da kitap okuyarak geçirdim.

Ayrıca kendime defalarca ondan uzak duracağımı söyledim.

Elbette bu sadece uçaktan inene kadar sürdü.

Tekerlekli valizini çekerek önümde yürürken pürüzsüz at kuyruğu her adımında sallanıyordu. Gözlerim kıçına kaydı. Kalçalarının sallanışı beni büyülüyordu. Hızlı hareket ediyordu ama ben ona ayak uydurabiliyordum. Aslında yavaşlayabilirdim, otele gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için durabilirdim. Beni geçmesine izin vermiş olur, böylece arkasından yürümek zorunda kalmazdım. Bu sayede ona ne yapabileceğim hakkında edepsiz düşünceleri de bir kenara bırakabilirdim.

Kimsenin bizi tanımadığı, yakalanmamızın önemli olmadığı bir şehirde yalnız olduğumuz gerçeği hakkındaki düşünceleri...

Yolcu karşılama alanı çıkışının hemen önünde durdu ve hızla arkasına döndü. "Uberi paylaşmalıyız."

Sesi dost canlısı değildi ama düşmanca da sayılmazdı. Yarım saniye kadar dudaklarına baktım, onu kavrayıp öpmek için duyduğum vahşi istek neredeyse beni ele geçiriyordu.

Bunu yapma, Corban. Bir bahane uydur. Mesafeni koru.

"Evet, yapabiliriz."

Başıyla onayladıktan sonra telefonunu çıkardı.

Güçsüz. Evet, bu kadına karşı güçsüzdüm.

Aracı beklememiz uzun sürmedi. Şoför çantalarımızı yerleştirmemize yardım etti ve ikimiz de arka koltuğa geçtik. Araba küçüktü -tabii ki öyleydi- ve Hazel ile aramda sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Baştan çıkarıcı bacaklarına dokunmaya çok yakındım... Benimle uğraşmak için etek giymişti, bundan emindim. Yoksa kim uçakta böyle bir etek giyerdi ki?

Bacak bacak üstüne attı ve eteği kalçasından yukarı doğru kaydı. Evet artık emindim. Bunu bana işkence etmek için yapmıştı.

İşe yarıyordu.

Arabanın içinde kapalı bir alanda olmamız, ona karşı olan farkındalığımı arttırmıştı. Yine hafif de olsa vanilyalı krema gibi kokuyordu. Bu da bende her yerini yalama isteği uyandırıyordu.

Etrafındayken hissettiğim her şey neden bu kadar güçlüydü? Beni sadece kızdırmıyor, öfkeden aklımı kaçırmama sebep oluyordu. Hazel'a sadece ilgi duymuyordum, ona takıntılıydım. Ortası yoktu. Bana gülümsediğinde, onu öpmek istiyordum. Ya da bana bakıyordu ve ben de onu öldürmek istiyordum.

Veya içindeki kavga etme arzusunu yok edene kadar onu becermek.

Özellikle sonuncusu.

Hiçbiri mantıklı değildi. Ben, sabahları gömleğinin yarısını içeri sokmayı unutan ve saate dikkat etmediğim için öğle yemeğini kaçıran türden bir adamdım. Yine de Hazel'ın, geçen hafta boyunca her gün ne giydiğini tüm ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordum. Saçını nasıl yaptığını... Otele gelirken sürücünün dikiz aynasından defalarca ona baktığının da kesinlikle farkındaydım. Ellerini kucağında hareket ettirişinin ve yüzünü pencereye doğru eğik tutuşunun da öyle.

Ona doğal olmayan bir şekilde alışıyordum ve bu beni kahrolası bir deliye çeviriyordu.

Otele doğru kısa ve sessiz bir yolculuktan sonra arabadan inip bagajdan çantalarımızı aldık. Dışarıdaki hava sıcaktı ve nemden dolayı yoğundu. Tesis sahilin ortasındaydı. Konferans için harika bir yerdi. İçeri girerken buna odaklanmaya çalıştım. Hazel ve onun sarhoş edici kokusuna değil.

Kayıt masasına doğru yürürken yan yanaydık. Sıra yoktu, bu yüzden en baştaki görevlinin yanına gittik. Üniforması turkuaz rengiydi ve üzerinde deniz kaplumbağası şeklinde bir broş vardı.

"Adınızı alabilir miyim, lütfen?" diye sordu.

"Corban Nash ve Hazel Kiegen," dedim.

Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken kaşları çatıldı. "Kusura bakmayın, size ayrı odalar vermek durumundayım."

Hazel ve ben endişeyle birbirimize baktık.

"Hayır, biz birlikte..."

"Biz birlikte değiliz."

"Ayrı odalar doğru."

"Sadece aynı uçaktaydık."

"Birlikte çalışıyoruz."

"Konferans için buradayız."

Konuşmayı bırakıp ensemin arkasını ovuşturdum.

Görevlinin gözleri aramızda gidip geldi ama sadece gülümsemekle yetindi. "Sorun değil."

Görevli kredi kartlarımızı ve kimliklerimizi alırken Hazel yanımda kıpırdanıyordu. Odalarımızın yan yana olmamasını umuyordum. Aramızda duvardan başka bir şeyin olmadığı bir odada uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Kimliklerimizi ve kredi kartlarımızı bize geri verdikten sonra, "Size bitişik odalar veriyoruz ama aralarındaki kapı kilitli kalabilir," dedi.

Anlaşıldı.

"İşte odanızın anahtarı, Bay Nash." Tezgâhın üzerinden bir anahtar kartı kaydırdı. "Beş yüz on altı numaralı oda. Asansörler şu koridorun hemen aşağısında. Beşinci kata çıkıp sola dönün."

Garip bir şekilde olduğum yerde kıpırdandım. Odaya birlikte çıkmak için Hazel'ı beklemeli miydim yoksa işim bittiği için anahtarımı alıp tek mi gitmeliydim? Kolum yanlışlıkla onun koluna sürttü ve bu beklenmedik temas, üzerimde bir yıldırım etkisi yarattı.

Aniden, "Su samurları uyurken el ele tutuşurlar," diye ağzımdan kaçırdım. "Bazen yüz tanesi bir araya gelip su samuru salları oluşturuyorlar. Suda uyumak yırtıcı hayvanlara karşı koruma sağlıyor ve ayrılmamak için de birbirlerine tutunuyorlar."

Görevli bana gözlerini kırpıştırarak bakarken kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendiklerini merak ediyorum," dedi Hazel. "Bir su samuru hangi noktada diğer su samurunun uzantılarını kavrayıp tutunmak için yatmış olabilir? Ayrıca bu eylem daha büyük bir su samuru popülasyonuna yayılmaya başlayana kadar, bu şekilde kaç kez uyumuş olabilirler?"

"Peki bunların ne kadarı içgüdüye karşı öğrenilmiş davranış?"

Hazel dudaklarına dokundu. "Güzel soru."

"Hazırsınız." Görevli tezgâhın üzerinden başka bir odanın anahtarını iterken hâlâ ne kadar tuhaf olduğumu düşünür gibi bana bakıyordu. "Beş yüz on sekiz numaralı oda. Konaklamanızın keyfini çıkarın."

"Teşekkür ederim." Hazel valizinin kolunu yeniden ayarlayıp bana baktı. "Çıkalım mı?"

"Elbette."

Asansörlere doğru yürüdük ve sessizlik içinde beşinci kata çıktık. Kalbim göğsümde sert bir şekilde çarpıyordu. Hazel o kadar güzel kokuyordu ki kendimi istemsizce ona doğru kayarken buldum. Derin bir nefes aldım. Aslına bakılırsa saçını kokluyordum.

Farkında değilmiş gibi görünüyordu, fark ettiyse de tepki vermemişti. Vücudu gergin, duruşu sertti. Asansör kapıları açılmadan önce ona hızlı bir bakış attım. Nabzının boynundaki atışını neredeyse görebiliyordum, narin teninin altında hafif bir titreme gibiydi.

Bir yanı açık olan balkona benzer koridor boyunca odalarımıza doğru yürürken, hâlâ ikimiz de konuşmamıştık. Odalarımız bitişikti. Bir duvar paylaşacaktık. Sanki uyum içindeymişiz gibi anahtar kartlarımızı kilitlere doğru kaldırarak kapılarımıza ilerledik. Kapılar bir klik sesiyle açıldı, üzerindeki ışıklar yeşile döndü.

Kolu çevirip ittim ve kapıyı bir santim açtım, ardından bakışlarımı Hazel'a çevirdim. Bakışlarımız buluştu ama hemen gözlerini kaçırdı. Tek kelime etmeden odasına girip kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Ben de kendi odama girdim.

Klasik bir otel odasıydı. Kliması vardı ki bu iyiydi çünkü dışarısı sıcaktı. Küçük bir banyosu vardı. Kalın perdeler kapalıydı ve ışığın çoğunu engelliyordu. İki sandalyeli bir masa, duvara monte edilmiş bir televizyon ve bembeyaz çarşaflarla kaplı birleşik ikili yatağın yanı sıra, lambalı komodinlerle tasarlanmıştı.

Hazel'ın odasına açılan iç kapıya baktım. Odası muhtemelen benimkinin bir yansımasıydı. Bu da duvarın diğer tarafında ikili yatağı olduğu anlamına geliyordu. Bir otel duvarının ne kadar kalın olabileceğinden emin değildim ama yeterince kalın olmadığı kesindi. Hemen yan tarafta uyuyor olacaktı.

En azından ayrı odalardaydık.

Bavulumu dolabın yanına koydum, ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi yataklardan birine bıraktım. Bu akşamki açılış konuşmasına kadar konferansla ilgili bir program yoktu. Bu da birkaç saatlik boşluğum olduğu anlamına geliyordu. İşle ilgili dosyalarımı ve okunacak birkaç şey getirmiştim. Odada televizyon vardı. Dizüstü bilgisayarım yanımdaydı ve Wi-Fi de mevcuttu. İnternet, potansiyel dikkat dağıtıcı şeylerle dolu bir okyanustu. Ya da dışarı çıkıp çevreyi keşfedebilir, biraz sahilde dolaşıp kafamı boşaltabilirdim.

On beş dakika sonra hâlâ yatakta yatıyordum, Hazel ile ilgili belli belirsiz hayaller kurmaya başlamıştım. En ufak bir ses bile dikkatimi çekiyor, orada ne yaptığını merak etmeme neden oluyordu. Muhtemelen odasına yerleşen insanlardandı. Giydiği tüm hırkaları ve gömlekleri dikkatle dolabına astığını hayal edebiliyordum. Kalem eteğinin kumaşını kırışmasın diye düzeltiyordu.

Sıkılmış mıydı? Kitap mı okuyordu? Televizyonun sesini duymuyordum ama kısmış da olabilirdi. Acaba bu akşamki açılış konuşmasından önce duş alır mıydı? Duşa girse muhtemelen akan suyun sesini duyardım.

Aman Tanrım... Hazel'ı duşta düşünmek...

İçine girmiştim ama onu çıplak görmemiştim. Kıçı hariç. Bir de külotunu kenara ittiğimde amına attığım o kısa bakışı da saymazsak, onu tamamen çıplak görmüş sayılmazdım.

Bir yastık alıp yüzüme bastırdım ve inledim. Yaşadıklarım neden bu kadar acı vericiydi?

Peki sikim neden acı verecek kadar sertleşmişti?

Burada uzanmış onu düşünerek kendime eziyet etmekle meşguldüm. Çıplak vücudunu duşta ya da duvarın hemen diğer tarafındaki yatakta uzanmış halde hayal ediyordum. Yatakta neden çıplak olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama hayalimde öyleydi.

Acaba o da beni düşünüyor muydu?

Muhtemelen düşünmüyordu. Bugün gergin görünüyordu ama bu, çektiği acıya son vermek için kendini bir yastıkla boğmaya hazır olduğu anlamına da gelmiyordu.

Bunu yapan yalnızca bendim.

Belki de sertleşen sikimle kendi başıma uğraşmam gerekiyordu. Mastürbasyon yapmak, onu tekrar gördüğümde çiftleşme mevsimindeki bir hayvan gibi tepki vermeme engel olmayacaktı. Yine de sakinleşmeme yardımcı olabilirdi ve böylece rahatlayabilirdim. Muhtemelen uçağa yetişmek için erken kalkmak beni yormuştu. Belki kendimi rahatlatırsam akşam yemeğinden önce biraz uyuyabilirdim.

Üzücü olan şey -ya da belki de iyi olan şey, bunu nasıl ifade edeceğimden emin değildim- herhangi bir yardıma ihtiyacım olmamasıydı. Pornoya ihtiyacım yoktu. Onu fotokopi odasında becerdiğimden beri Hazel ile ilgili fanteziler dışında bir şeye ihtiyaç duymamıştım. Bütün yaşananlar hafızama kazınmıştı. Tıpkı bir film gibi her şeyin zihnimde oynamasına izin verebilirdim.

İçimdeki biliminsanı, onun hakkında fanteziler kurmaya devam ederek işleri daha da kötü hale getirip getirmediğimi merak ediyordu.

Ancak dinmeyen o baskıyla beraber aletimin acıdığını hissedebiliyordum. İşte bu his, beynimindeki herhangi bir mantıklı fikirden çok daha fazla gürültü çıkarıyordu.

Aklıma gelen bir başka düşünce ise içlerinde en kötüsüydü.

Hemen yan odadaydı.

Gerçekten, oraya gidersem en kötü ne olabilirdi ki? Kapıyı açıp bana gitmemi mi söylerdi? Bir şey hakkında mı tartışırdık? Lanet olsun, fotokopi odasında seviştiğimiz süre boyunca da tartışmıştık. Bunun pek önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Sikerler.

Ayağa kalkıp odamdan çıktım ve doğrudan onun odasına yönelerek kapıyı çalmak için elimi kaldırdım.

Yumruğum daha ahşaba temas etmeden kapı açıldı.

Hazel, kocaman açılmış gözleriyle kapıyı tutuyordu. Aklıma gelen ilk şey nereye gittiği oldu.

Ta ki düğmelerini görene kadar.

Şu lanet düğmeler.

Gömleği kısmen açıktı, memelerinin üst kısmı ve ten rengi dantel sutyeninin bir parçası görünüyordu.

Dudaklarım yırtıcı bir sırıtışla kıvrıldı. *Siktir. Evet.*

Tişörtümü yakalayıp beni içeri sürükledi.

19

CORBAN

"Kitapların bir sonu vardır, cinsel birlikteliklerin bir sonu vardır ama okumaya ve sekse duyulan arzu sonsuzdur." ~Roberto Bolaño

Hazel'ın gömleğini yakalayıp yırtmadan önce kapının arkamdan kapanmasını beklemedim. Düğmeler her tarafa uçuştu ama umurumda bile değildi. Tek bir amacım vardı, o da bu kadını çıplak bırakmaktı.

Şimdi.

Tek kelime etmeden gömleği omuzlarından aşağı sıyırdığımda, yere düşmesine izin verdi. Onu kendi etrafında döndürdüm ve parmağımı sutyeninin altına sokup kendime daha da yakınlaştırmak için çekiştirdim. Bir adım gerilerken nefesi kesildi. Eğilerek dudaklarımı çıplak omzuna bastırdım ve ardından sutyen askısına ulaşana kadar dişlerimin tenini sıyırmasına izin verdim.

"Corban."

Sutyeninin askılarını omuzlarından aşağı ittim. "Evet?"

"Bu olmaz..."

Öne uzanıp ellerimi sutyeninin gevşemiş kumaşının altına kaydırdım ve memelerini avuçladım. Uçları sertleşmişti.

"Ne olmaz?"

"Tekrar olmaz. Bu seferkinden sonra."

Memelerini sıktığımda sırtını büktü. "Sadece bu seferlik."

Başını salladı. "Tek sebebi..."

Boynuna ıslak öpücükler kondururken cümlesini, "Şehir dışında olmamız," diye tamamladım. Ardından geri çekilip sutyeninin kopçasını çözdüm. "Sorun değil. Sadece lanet külotunu çıkar."

Soyunmayı bitirdi ve gözlüğünü komodinin üzerine bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerimi çıkarıp yere fırlattım. Vücuduna hayranlıkla bakmak için yeterli zamanı bulamadan -ki Hazel kahrolası bir tanrıçaydı- onu yatağa ittim. Yarım saniye boyunca bacaklarını açıp üstüne çıkmayı düşündüm.

Ancak bu yüz yüze olmamız anlamına geliyordu. Bununla baş edebilir miydim, bilmiyordum. Bu pozisyon çok yakındı. Fazla samimiydi.

Onu masaya eğdiğim seferki gibi değildi ama buraya onunla tatlı tatlı sevişmek için de gelmemiştim. Hazel'ın odama gelmek üzere olmasının sebebi de bu değildi.

Yatağa çıkıp onu ters çevirdim. Göğsü hâlâ yatağa yaslıyken kalçalarını kıçı havada olacak şekilde kaldırdım.

Tanrım, bu kıç. Mükemmeldi. Onu iki elimle kavrayarak başparmaklarımı kıvrımlarında gezdirdim. Çoktan ıslaklığıyla parlıyordu. Şişmişti ve pembeydi. Çarşaflara doğru inleyerek sırtını daha sert bir şekilde büktü.

Ellerim hâlâ kıçının yanaklarını kavrarken, sert uzunluğumu ona doğru bastırdım ve birkaç kez üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. İpek gibi pürüzsüz teni, aletimin altında kaygan ve sıcaktı.

"Corban."

Sikimi amına doğru kaydırdım. "Neye ihtiyacın var?"

Vücudu ürperdi. "İçimde olmana ihtiyacım var."

Aletimin ucunu girişinde gezdirdim. "Buna mı?"

"Evet." Sızlanır gibi bir ses çıkardı.

"Biliyorum, tatlım. Benim de içinde olmaya ihtiyacım var."

Onu sikimle doldurduğum anda inledim, gözlerim geriye doğru kaydı. İç duvarları aletimin her tarafını sıkıştırıyordu. Bir amın ihtiyacı olan her şeye sahipti, sıcak ve ıslaktı.

Hatta daha fazlasıydı.

İçinde olmak sadece iyi hissettirmiyordu, aynı zamanda kahrolası derecede rahatlatıyordu.

Kalçalarını tutarak içine girip çıkarken kaslarım esnedi. Yumuşak kıvrımlarına karşı sertliğim... Her hamle, ona ilk kez sahip olduğumdan beri beni ele geçiren acıyı hafifletiyordu. Buna ihtiyacım vardı. İyi hissettirmesinden çok ona ihtiyaç duyuyordum. Ancak bu, şu anda umurumda değildi.

Kendimi sertçe içine itip daha derinlere daldım. Çarşafları kavrarken nefesini tutup inledi, gözleri kapalıydı.

Sıcacık teni ona dokunmam için beni kışkırtıyordu. Kendimi dışarı çektim, bacaklarını düzleştirdim ve kıçını yatağa doğru bastırdım, böylece yüzüstü yatacaktı. Üstüne çıkıp aletimi tekrar içeri kaydırdım, kalçalarım kıçına dayanmıştı. Vücudum onunkinin üzerine kapanmıştı ve bu temas, fazlasıyla heyecan vericiydi.

Kollarının üzerinde doğrulup sırtını büktüğünde, içimdeki canavar uyandı. Kulağına doğru hırlayarak elimi boğazına sardım. Tamamen benim kontrolümdeydi, altımda sabitlenmişti. Boynunu öpüp yaladım ve ıslaklığının içinde kaybolmaya devam ederken omzunu ısırdım. Dudaklarından dökülen inleme beni çileden çıkarıyordu.

Kim olduğumu bilmiyordum. Garip veri dehası Corban Nash değildim. Saf içgüdüyle hareket eden bir hayvana dönüşmüştüm. Dikkat dağıtıcı hiçbir şey yoktu. Farklı doğrultulara ilerleyen o düşünce lokomotifleri yoktu. Sikimin o tatlı ve sıkı amının içinde oluşundan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Benimkine değen teni, her yere sinen kokusu vardı. Elim boğazındaydı ve vücudu

altımda sabitlenmişti. Bastıramadığı zevk inlemeleri benim sert hırlamalarıma karışıyordu.

Bu sefer ikimiz de konuşmadık. Tartışmadık bile. İstesem de yapamazdım. Varlığı karşı konulmazdı. Zirveye ulaşmak üzereydim ama bunun bitmesine kendimi hazır hissetmiyordum. Bu yüzden onu becermeye devam edebilecek kadar kendimi tuttum.

Üstelik önce o boşalacaktı.

Hazel'ın benden önce boşalmasını sağlamak çok büyük bir zafer gibi geliyordu. Ne hakkında tartışırsak tartışalım ya da birbirimize ne sıklıkla saldırırsak saldıralım onu parçalara ayıran bendim. Bunu ben başarıyordum. O nabız gibi atan titremelerin sebebi olmuştum, onu zevkin doruğuna çıkarıp etrafımda çözüldüğünü hissetmiştim.

Bunu tekrar yapacaktım.

Farkındalığım beni, kasıklarımdaki yoğun baskıdan ve kaygan duvarlarının sikimi sararken yarattığı enfes histen biraz da olsa uzaklaştırmıştı. Boğazında atan nabzının elime çarptığını hissedebiliyordum. Sırtını dikleştirerek kıçını kalçalarıma bastırdı. Yumuşak, muhtaç inlemeleri kulaklarımı dolduruyordu.

Merak etme, Hazel. Sana ihtiyacın olanı vereceğim.

İçinden çıkıp onu sırtüstü çevirdim. Onu bu şekilde becermek, yüz yüze gelmemiz anlamına geliyordu ama her şeyi içgüdülerimin kontrolüne bırakmıştım. Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi kalçalarının arkasına yerleştirdikten sonra bacaklarını omuzlarına doğru ittim.

Aletimi tekrar içine ittirdiğimde, gözleri geriye doğru kaydı. Eğilip bacaklarını omuzlarıma yerleştirdim ve kendimi üstüne bıraktım. İçine tekrar girdim, bu defa hareketlerim daha sertti.

"Evet," diye inledi.

Geriye çekiliyor, kendimi tekrar içine itip derinlerine giriyor, yalnızca Hazel'ın beni dönüştürebileceği bir canavar gibi hırlıyordum. Çığlıkları yükselmişti ve kontrolsüzdü. Bacaklarını yukarıya

doğru ittim, onu neredeyse ikiye katlamıştım. Dizleri omuzlarına dayandı. Memeleri göğsüme sürtündü ve sıktır, tamamen içindeydim. Sonuna kadar gidiyor, her zerresini dolduruyordum.

Ağızlarımız öfkeli bir öpücükle buluştu. Dillerimiz birbirine dolanırken, dişlerimiz dudaklarımıza çarpıyordu. Onu daha sert, daha hızlı becerdim. Artık sırtı resmen yatağa değmiyordu.

"Durma." Dilini benimkinin üzerinden kaydırdıktan sonra dudağımı ısırdı. "Sıktır, sakın durma."

Hazel'ın küfretmesi şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeydi. Bu, işyerinde tartıştığım dik kafalı, mesafeli biliminsanı değildi. Altımdaki kadın bir seks tanrıçasıydı.

"Eğer seni bütün gün sikmemi istiyorsan tatlım, ben de bu dileğini yerine getireceğim."

"Bu işte bu kadar iyi olmandan nefret ediyorum."

Gözleri kapanırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Onu gülümsetmiştim.

Aletim onu gülümsetiyordu.

Tanrım, buna bayılmıştım.

Ona istediğini -ihtiyaç duyduğu şeyi- sert uzunluğumla içinde gidip gelerek veriyordum. Kendimi girebildiğim kadar derine itiyor, klitorisine sürtünüyordum.

Daha hızlı.

Daha sert.

Amı sıcaktı, kaslarıyla beni sıkıyordu. Yaklaştığını biliyordum. Uçurumun eşiğine tırmandığını, patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyordum. Ben de orada, hemen yanındaydım. Boşalmak üzereydim ve hayalarım iyice gerilmişti. Baskı o kadar yoğundu ki tüm vücudumu esir almıştı.

Bakışlarımız buluştu. Gözleri cam gibiydi, odağını kaybederken yanakları kızarmıştı. Dudakları aralandı, kirpikleri titredi ve inlerken sesi göğsümde yankılandı.

"İşte bu." Kendimi içine ittim. "Benim için gel." Bir kez daha. "Siktir, benim için boşal."

Bir kez daha sertçe derinlerine girdiğimde, amı kasıldı ve aletimi iyice sıkıştırdı. O kadar derindeydim ki iç kaslarının her santiminin beni sarmaladığını hissedebiliyordum.

Bu da lanet aklımı kaybetmeme sebep oluyordu.

Kaslarım sertleşti, sırtım gerildi ve bir bomba gibi patladım. Sıcak menilerimi içine boşaltırken aletim zonkluyordu. Kendimi sertçe iterek derinlere girmeye devam ettim. İnleyerek ve hırlayarak onu tekrar ısırdım. Boşalırken boynunu emdim.

Kontrolsüz ve vahşiydim. İstediğimi alıyordum. Ona sahip olma yönündeki ilkel içgüdümü tatmin ederek onu işaretliyordum. Hem tatlı bir rahatlama hem de nabız gibi atan bir ıstıraptı.

Gerçeklik, boşluğu dolduran hava gibi hızla geri geldi. Hazel yatağın üzerinde iki büklüm olmuştu, bacakları omuzlarımdaydı. Nefesim düzensizdi, alnımda ve göğsümde parlayan bir ter tabakası vardı. Gözleri yarı açıktı, saçları birbirine karışmıştı ve o da benim kadar hızlı nefes alıyordu.

Vay canına. Az önce ne yaşanmıştı böyle?

Etkileyici esnekliğini düşünerek kendimi üzerinden çektim. Ancak temasın ani kaybı kendimi boş hissetmeme neden olmuştu ve bu kadar sert bir sevişmenin ardından sarsıcı bir şok etkisi yaratmıştı.

Görüşüm değişti ve gözlüğümü takmadığımı fark ettim. Yerdeydi, oraya nasıl gittiklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Almak için yataktan kalktım.

Hazel'a döndüğümde gözlüğünü tekrar taktığını gördüm. Hâlâ çıplaktı, saçları dağınıktı. Gözleri, sanki bundan sonra ne yapacağından emin değilmiş gibi etrafta geziniyordu.

Ben de bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

Bir yanım onunla yatağa girmek, bedenini kollarımın arasına alıp kendime yaslayarak uykuya dalmak istiyordu.

Fakat onun bunu istemediğini biliyordum.

İstediği *ben* değildim. Tam olarak değil. Bu ilkel çekim tamamen fizikseldi. İyi geçinmeye çalışmıştık, pek işe yaramamıştı. Hormonlarımız ve beyin kimyasallarımız, henüz aynı düzeye gelmemişti.

Kıyafetlerimi alıp hızla boxerımı ve pantolonumu giydim. Yataktaki sıcak vücudu, göğsümdeki bir şeyi çekiştirerek bana sesleniyordu. Göz ucuyla ona hızlı bir bakış attım. Yatağın kenarına oturup çarşafı göğsüne kadar çekmişti.

"Açılışta görüşecek miyiz?" diye sordu.

"Evet, orada olacağım."

Onu akşam yemeğine davet etsem mi diye düşünürken pantolonumu iliklediim. Yemek yememiz gerekiyordu. Ayrıca ikimiz de burada kimseyi tanımıyorduk. Birlikte akşam yemeğine çıkmak mantıklıydı.

Ancak az önce açılış konuşmasında görüşeceğimizi söylemişti. Bu da akşam yemeğinden *sonra* demek oluyordu.

Yaşadığımız şey sadece seksti. Benden başka hiçbir şey istemiyordu.

Tabii ki istemezdi. Benden hoşlanmıyordu bile.

Tişörtümü giydim. Hazel hâlâ yatağın kenarındaydı, çarşafı yumruğunun arasında tutuyordu. Sanki kalkıp kıyafetlerini tekrar giymek için benim gitmemi bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"Corban..."

"Biliyorum." Ne söyleyeceğini biliyordum. Duymak istemediğim için sözünü kesmiştim. "Bir daha olmayacak."

İrkildi ve gözlerinde parlayan acıya anlam veremedim. Bunun bir daha olmayacağını söyleyen kendisiydi. Ben sadece onu onaylamıştım.

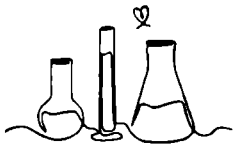
Bacaklarım garip bir şekilde ağırlaşmıştı. Sadece uzanmak istiyordum. Belki de başka bir şey söylemeliydim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Eğer söylemeyi deneseydim, muhtemelen iyileştirmek yerine durumu daha da kötüleştirirdim. Ya da hayvan davranışlarıyla ilgili rastgele bir gerçek aklıma gelirdi -beynim en kötü zamanlarda bunları ortaya çıkarıyordu- ve bunu ağzımdan kaçırırdım.

Lanet olası garip huylarım vardı.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek gitmek için arkamı döndüm. "Sonra görüşürüz."

Cevap vermedi.

Ben de kalmadım.

20

HAZEL

"Matematik aşk gibidir. Basit bir fikirdir fakat her an karmaşıklaşabilir." ~Anonim

Corban beni görmezden geliyordu

Hayır, bundan daha başka bir şeydi. Görmezden gelmek, göz temasını kesmeyi veya konuşmaya katılma konusundaki isteksizliği içerirdi. Dün geceki açılış konuşmasında salonun diğer tarafında oturmak, görmezden gelmek anlamına gelebilirdi. Ya da içinde bulunduğumuz koşullar bizi bir araya getirmeden önce sıvışmak.

Corban beni görmezden gelmiyordu. Sadece burada değildi.

Açılış konuşmasında onu görmemiştim. Daha sonra bir araya gelip kokteyl içen katılımcılar arasında da yoktu. Sabah lobide de ilk konferans oturumuna giderken de onunla karşılaşmamıştım.

Konferans salonu büyüktü ama birini tamamen gözden kaçırabileceğiniz kadar kalabalık değildi. Onu bu kadar dikkatle aradığım halde gözden kaçırmış olamazdım.

Elbette sadece meslekî kaygılardan dolayıydı. Meslektaşımın nerede olduğunu merak etmem normal bir şeydi.

Dün öğleden sonra yaptığımız şeyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu, sadece iki tarafa da fayda sağlayan bir cinsel birliktelikti. Fiziksel uyumlarını fark etmiş iki kişinin, karşılıklı olarak birbirlerini tatmin etmesinden ibaretti. Hepsi bu kadardı.

Bu da aniden odamdan ayrıldığında, canımın bu kadar çok yanmaması gerektiği anlamına geliyordu. Fakat yanmıştı.

Yarı giyinik bir halde tereddüt ettiğinde, bir anlığına kalmak isteyip istemediğini merak etmiştim. Ya da birlikte akşam yemeği yememizi önermesini beklemiştim. O sırada aptalca bir şekilde bunun özlemini çekiyordum. Mantıksız kalbim umutla dolmuştu.

Ancak öyle olmamıştı. Bunu yapmak yerine çıkıp gitmişti.

Onu tekrar görmek için bu kadar hevesli olmamın nedeni de tam olarak buydu. Aptal kalbime, Corban Nash söz konusu olduğunda işlerin karışması gerekmediğini göstermem gerekiyordu. Aramızda hiçbir şey olmamıştı, bugün kalbimin acımasına gerek yoktu.

İlk seanstan yaklaşık bir dakika erken çıktım. Gözlüklerimi düzelterek konferans salonlarının dışındaki lobiyi taradım. Bir avuç insan vardı, hepsi de boyunlarında yaka kartları taşıyan katılımcılardı ama Corban yoktu. Telefonumu kontrol ettim, mesajlarıma cevap vermemişti.

Muhtemelen yan taraftaki konferans odasında farklı bir oturumu dinliyordu. Belki de ben ilk konferans için yerimi aldığımda, birkaç dakika geç kalmıştı ve onu kaçırmıştım.

Ya da belki de sahilde yürüyüş yapmak için sabahki oturumu pas geçmeye karar vermişti. Bu mümkündü. Hiç onluk bir hareket olmasa da hava çok güzeldi.

Oturumlar sona erdi ve konferans odasının dört kapısı da açıldı. Katılımcılar dışarı çıktığında lobideki gürültü arttı. Bazıları kahve standında büyüyen sıraya doğru yöneldi. Diğerleri ise programlarını veya telefonlarını kontrol etti. Küçük insan grupları toplandı, tanışmalar yapıldı, sohbetler başladı veya kaldıkları yerden devam etti.

Corban hâlâ ortalıkta yoktu.

Neredeydi?

Telefonuma bildirim gelmediği halde yine de tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Kendimi tedirgin ve gergin hissediyordum. Bu hissettiğimin yalnızca mesleki bir kaygı olduğuna kendimi inandırarak konferans salonlarının her birine baktım. Belki de birisiyle sohbet ediyordu. Sunum yapanlardan biriyle konuşuyor olabilirdi.

Orada da değildi.

Göğsümde hastalıklı bir his yeşermeye başadı. Gitmiş miydi? Bu hafta sonuna kadar eve dönmeyecektik ama havayolunu arayıp uçuşunu değiştirmesi mümkündü.

Benim yüzümden eve mi gitmişti?

Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Konferanslara devam edip yokluğunun mantıklı bir açıklaması olduğunu mu varsaymalıydım? Kayıt masasına çıkış yapıp yapmadığını mı sormalıydım? Yoksa Corban'dan haber alıp almadığını öğrenmek için Elliott'ı mı aramalıydım?

Seanslar arasında on beş dakikalık molalar vardı. Bu da yukarı çıkıp kapısını çalmak için bolca vaktim olduğu anlamına geliyordu. Oraya gidip neler olup bittiğini kendi gözlerimle görecektim.

Çünkü orada olması gerekiyordu. Gitmiş olamazdı.

Asansör yavaş çekimde hareket ediyor, bir kattan diğerine sanki acele etmesi için hiçbir neden yokmuş gibi yükseliyordu. Ayağımı yere vurup yaka kartımı çekiştirdim, giderek sabırsızlanmaya başlıyordum.

Ayrıca öfkeleniyordum.

Corban, bana hayatımın en yoğun orgazmlarından birini yaşatmıştı. Fotokopi odasında yaşadığım orgazmla -ki bu da Corban sayesinde olmuştu- bu unvan için yarışırlardı. Ve sonra ortadan kaybolmuştu. Eğer konferanstan ayrılmaya karar verdiyse

en azından bana mesaj atarak haber verebilirdi. Onu dün gece olmasa bile bu sabah görmeyi beklediğimi anlaması gerekiyordu.

Asansörün kapıları paylaştığımız kata açıldı. Dış koridorun nemini zar zor fark ettim. O sırada Corban'a öfkelenmekle meşguldüm. Topuklarım yere vururken yürüyüşüm kararlı adımlara dönüşüyordu. Beni terk etmesine üzülmemiştim. Kabalığına kızmıştım.

En azından kendime söylediğim şey buydu.

Odasının önünde durdum, sırtımı dikleştirdim ve kapıyı çaldım. Sertçe.

Hiçbir şey olmadı.

Kapıyı tekrar çaldım. Bekledim. Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Boğazıma bir yumru oturdu. Kapıya yaklaşarak içerideki yaşam belirtilerini dinlemeye çalıştım. Bana hâlâ burada olduğunu gösterecek herhangi bir ses arıyordum.

Sessizlik.

Öfke yine içimi kapladı ve gözyaşlarının sinir bozucu yakıcılığını hissettim. Lanet olası herif. Bana haber vermeden buradan gitmeye hakkı yoktu. Onu bir dahaki sefere gördüğümde...

Kapı açıldı.

İlk fark ettiğim şey, Corban'ın gözlük takmamış olmasıydı. Saçları her zamankinden daha dağınıktı, tişörtü ve eşofmanı sanki yataktan yeni çıkmış gibi kırışıktı. Ancak nefesimi kesen şey yüzüydü. Gözleri baygın bakıyordu, koyu halkalarla çevrelenmişti ve teni ölümcül derecede solgundu.

"Aman Tanrım, sana ne oldu?"

"Dur." Avucu dışarı bakacak şekilde elini kaldırdı, ses tonu sertti. "Yaklaşma."

"Neden?"

"Seni hasta etmek istemiyorum."

Sanki her an düşebilirmiş gibi dengesiz görünüyordu.

"Yatağına geri dönmen gerekiyor."

Zayıf itirazlarını görmezden gelerek odasına girip kolumu beline doladım. Yatağa doğru ilerledi, ayaklarını yerden zar zor kaldırıyordu. Teni yanıyordu, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Bu ne zaman oldu? Dün iyi görünüyordun."

Yatağa çökerek gözlerini kapattı. "Dün gece. Şeyden... biliyorsun, ondan sonra kendimi biraz kötü hissettim. Odamda uyuyakalmışım. Birkaç saat sonra sanki otobüs çarpmış gibi hissederek uyandım."

Eşyalarımı yere bıraktıktan sonra elimin tersiyle alnına ve yüzüne dokundum. "Ateş. Diğer belirtilerin neler?"

"Her yerim ağrıyor ve ölmek istiyorum."

"Hiç kustun mu?"

"Hayır."

"İshal?"

Tek gözünü açtı. "Tanrım, Hazel. Gerçekten mi?"

"Dehidrasyon tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Hayır. Burada olmamalısın. Bu her ne ise sana bulaşmasını istemezsin. Güven bana."

"Corban, yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce bol miktarda vücut sıvısı alışverişinde bulunduk. Eğer bu viral bir enfeksiyonsa, çoktan maruz kaldım demektir."

Sadece inleyip gözlerini kapattı.

Bir an ona baktım. Cenin pozisyonunda yan yatmıştı. Yüzü ateşten kızarmıştı, cildi solgundu. Dağınık ve perişan bir haldeydi.

Ayrıca son derece sevimliydi.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Neredeyse arkadaş bile olmadığımızı düşünürsek bu fazlasıyla samimi bir hareketti. Aynı zamanda iki kez yatmıştık, bu yüzden onu fiziksel olarak rahatlatma dürtümün yersiz olmadığına karar verdim.

"Hiç su içtin mi?"

Gözlerini açmadı. "Biraz."

"Peki ya yemek yedin mi?"

"Hayır."

"Bir şey ister misin?"

"Ölmek. Uyumak. Bilmiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım ve gitmeden son kez saçlarını okşadım. "Hemen döneceğim."

Komodinin üzerindeki oda anahtarlarını cebime koyup çantamı aldım ve ihtiyaçlarını almak üzere alt kata inerek lobideki dükkâna gittim. Ateşini düşürmek için bir şişe su, mikrodalgada pişirilebilen çorbalar ve ibuprofen* bulabilmiştim. Aldıklarımla birlikte odasına geri döndüm ve onu biraz su içmesi için uyandırdım.

Vücudu hâlâ sıcak ve nemli olduğu için bir bez alıp soğuk suya batırdım. İlk başta yatağın yanında durup bezi alnına tutuyordum ama garip bir açıyla eğilmek zorunda kaldığım için sonunda yatağa, yanına çıktım.

"Konferansa geri dönmelisin," diye mırıldandı.

"Benim için endişelenme. Döneceğim."

Bezi boynuna bastırıp yavaşça sırtını okşadım. Rahatlamasına yardımcı oluyormuş gibi görünüyordu. Alnındaki gerginlik azaldı ve nefesi yavaşladı. Bez ısındıktan sonra bile yanında kalıp ona yumuşak bir şekilde dokunmaya devam ettim. Sırtında

*Ağrı kesici ve ateş düşürücü özelliği olan bir ilaç.

yavaşça daireler çiziyor, parmaklarımı tembel tembel saçlarının arasından geçiriyordum.

Bir süre sonra uykuya dalmış gibi göründü. Yatağın yanındaki saate baktım. İkinci oturumu kaçırmıştım, eğer şimdi ayrılırsam öğle yemeği oturumunu dinleyebilirdim.

Ancak Corban uyandığında aç olabilirdi. Aldığım çorbadan içmek isterse, onun için burada olup çorbayı ısıtmam daha kolay olurdu.

Kalsam bir sorun olmazdı. Burada fazladan bir yastık vardı. Böylece durumu kötüleşirse ona yakın olurdum.

Ne yaptığımı merak ederek kapıya baktım. Hiç mantıklı değildi ve bunun farkındaydım. Neden kalacaktım ki? Kesinlikle gerekli değildi ve ilişkimizin doğası göz önüne alındığında, muhtemelen yersiz bir hareketti. Nedenini açıklayamasam da onun yalnız kalmasını istemiyordum. Yanında kalmam gerektiğini hissediyordum.

Gözlüklerimi komodinin üzerine bırakıp yanına oturdum. Bir süre sonra gözlerimle odayı tarafım, etrafta bizi görecek kimse yoktu. Ben de ona doğru sokuldum.

Daha yakına.

Biraz daha yakına.

Ta ki sırtına yaslanıp nefes aldığını hissedene kadar.

Elbette bu, durumunun önemli ölçüde kötüleşmesi ihtimaline karşı alman bir önlemdi. Kesinlikle vücudumun onunkine yakın olmak için duyduğu arzudan değildi.

Hâlâ ateşi olsa da huzurlu bir şekilde uyuyordu. Kısa bir süreliğine kalacaktım. Bedenimi ona yaslayarak rahatladım ve Corban uyurken yanında bekledim.

21

CORBAN

"Matematik; sayılar, denklemler, hesaplamalar ya da algoritmalarla ilgili değildir. Anlamakla ilgilidir."
~William Paul Thurston

İlk uyandığımda Hazel yanımdaydı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama perdelerin oluşturduğu küçük aralıktan gün ışığı sızıyordu. Yanıma kıvrılmış, ellerini yastığın altına koymuştu ve gözleri kapalıydı. Zihnim çok bulanıktı, vücudum bunun ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar çok ağrıyordu. Tek bildiğim, burada olmasından memnun olduğumdu.

Rahatlayarak tekrar uykuya daldım.

Bir sonraki uyanışımda yanımda oturmuş, lambanın ışığında kitap okuyordu. Yüzüme dokunduğunu ve saçlarımı düzelttiğini belli belirsiz fark edebilmiştim. Bana birkaç yudum su verip çorba teklif etti ama yemek yemeye hazır değildim.

Yakalandığım virüs her ne boksa, dün gece beni uyutmayıp sürekli sağa sola dönmeme sebep olmuştu. Ancak önceki gecenin aksine, bugün vücudum sakindi. Rahatlamıştım. Biraz daha su içip tekrar uyumaya döndüm.

Hazel'ın burada olduğunu bilmek yardımcı oluyordu.

Gözlerimi üçüncü kez açtığımda, ateşimin düştüğünü anlamıştım. Kendimi tam olarak iyi hissetmiyordum ama zihnimdeki sis dağılmıştı. Ayrıca artık vücudum sıcak ve terli değildi.

Perdelerin aralığından içeriye ışık sızıyordu. Muhtemelen sabah olmuştu.

Doğrularak bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp yüzümü ovuşturdum. Güçsüzdüm ve ağrım vardı ama en kötü kısmı geride kalmış gibi görünüyordu. Hastalanmak için ne berbat bir zamandı. Halihazırda pek de iyi vakit geçirdiğim söylenemezdi ama evimden binlerce kilometre uzakta bir otelde yalnız kalmak özellikle berbattı.

Fakat yalnız değildim. Hazel dün bütün gününü burada geçirmiş olmalıydı. Benimle ilgilenmek için konferansın ilk gününü kaçırmıştı.

Bu farkındalıkla birlikte göğsüm sıkıştı. Sadece beni aramaya gelmekle kalmamış, aynı zamanda yanımda olmuştu.

Gözlüklerimi takıp telefonumu kontrol ettim. Uyandığımda ona haber vermemi isteyen bir mesaj atmıştı. Ona daha iyi hissettiğime ve uyandığıma dair bir şeyler yazdım. Bir dakikadan az bir süre sonra kapım çalındı.

Kapıyı açtığımda, "Günaydın," diyerek onu selamladım.

Hazel, üzerinde mavi puantiyeleri olan inci beyazı düğmeli kısa kollu beyaz bir gömlek giymişti. Bir önceki gün, gömleğinin düğmelerinin uçuştuğunu düşünmek dudaklarımın bir gülümsemeyle seğirmesine sebep oldu. Muhtemelen gömleği mahvetmiştim ama pişman değildim.

"Görünüşe göre hızla iyileşiyorsun." Bir adım atıp elinin tersini önce alnıma sonra boynuma değdirdi. "Vücut ısın normal görünüyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Kapıyı kapattığımda beni içeri kadar takip etti. "Hâlâ bitkin durumdayım ama uçuştan beri yemek yemedim."

"Biraz çorba ısıtmamı ister misin?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Konferansın geri kalanını kaçıracaksın."

Kaşlarını kaldırdı. Bu bakışı biliyordum. Kararlılık, belki de inatçılık. Bu, geri adım atmayacağı anlamına geliyordu.

"Sorun yok. Kalabilirim."

Kendimi yataklardan birinin kenarına bıraktım. "Seninle tartışacak enerjim yok. Ama çorbadan daha fazlasına ihtiyacım var. Oda servisinden faydalansak nasıl olur?"

"Sindirim sisteminin katı bir şeye hazır olduğuna emin misin?"

"Evet. Sindirim sistemim waffle yemeye ihtiyaç duyuyor."

Bu, onu gülümsetti. "Pekâlâ. Waffle öyleyse."

Oda servisini arayıp yumurta ve waffle siparişi verdikten sonra kendim için kahve, Hazel için de çay istedim. Kahvaltıyı beklerken duş almaya karar verdim. Buraya geldiğimden beri duş almamıştım ve ateşten dolayı kendimi berbat hissediyordum. Temiz bir tişört ve eşofman giyerek dışarı çıktığımda, kendimi büyük bir oranda yeniden insan gibi hissettim.

Siparişlerimiz geldiğinde tepsiyi yataklardan birine götürdük. Tabağımdaki her şeyi silip süpürmek için hiç vakit kaybetmedim. Hazel eğleniyor gibi görünüyordu ama umurumda değildi. Açlıktan ölüyordum.

"Daha iyi misin?" Çayından bir yudum aldı.

"Fazlasıyla."

"Güzel."

Muhtemelen çayını bitirdikten sonra gidecekti ve bu da berbat bir şeydi. Gitmesini istemiyordum ama kalmasını istemek de mantıklı değildi.

Zihnimde bir düşünce treni harekete geçti ve bu fikir beynimde hızla dolaşmaya başladı.

Tehlikeli bir fikir.

Korkunç bir fikir.

Karşı konulmaz bir fikir.

Söz konusu düşünce, ön lobuma çarptıktan sonra, onu oradan çıkarmak imkânsız bir hale geldi. Ben de dile getirmeye karar verdim. "Anketimi birlikte yapmak ister misin?"

Dudakları aralandı ve gözlüğünün ardından birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Anketini seninle yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"İnsanları birbirine âşık ettiğini iddia ettiğin anketi mi?"

Buna karşı çıkmayacaktım. *İnsanları gerçekten de birbirine âşık ediyordu* ama bunu önerdiğim için bana bir şey fırlatmamış olmasını bir kazanç olarak görmeye karar verdim.

"Aslında bundan daha karmaşık. Anket, âşık olmanın gerekli koşulu olan yakınlığı geliştirmek için tasarlandı."

"Yani benimle yakınlık geliştirmek istediğini mi söylüyorsun?"

Düşünce treni hâlâ kafamın içinde hızla ilerliyordu ve ben de bu yolculuğa eşlik ediyordum. Anketimi neden yapmamızı önerdiğimi özellikle düşünmek istemedim, bazı sebeplerim vardı. Bunların bilincimin sınırlarını zorladığını hissedebiliyordum. Ayrıca bu nedenler hakkında çok fazla düşünürsem hata yapacağımın az da olsa farkındaydım.

Gözlüklerimi düzelttim. "İlginç olabileceğini düşündüm. Hem endişelenmene gerek yok. Anket isteğin dışında bana âşık olmanı sağlamayacak."

Duruşu dikleşti. "Öyle olmayacağına eminim."

Tabii ki olmayacak. Anket benim üzerimde işe yaramıyordu.

"Yapacak mısın?"

Dudaklarını büzdü ama cevap vermedi.

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrılırken sırıttım. "Ya sana meydan okursam?"

"Biz oyun parkındaki çocuklar mıyız? Bana meydan mı okuyacaksın?"

Gözlerindeki kıvılcım, sözlerine tezat oluşturuyordu, onu ikna ediyordum.

"Evet yapacağım. Hazel, anketimi benimle yapman için sana meydan okuyorum. Hemen şimdi."

Gözleri kısılırken yanaklarına pembe bir renk yayıldı. Bakışları çok heyecan vericiydi. Sebebinin tartışmamız olmaması daha da iyiydi.

"Bu kontrollü bir ortam değil. Hiçbir bilimsel değeri olmayacak."

"Biliyorum. Bu bir deney değil. Bir otel odasında, birbirlerine sorular soran iki kişiyiz sadece."

"Peki." Gözlüğünü burnuna doğru itti. "Yapacağım. Ama yalnızca meslekî meraktan dolayı."

Kahvaltıdan arta kalanları topladıktan sonra dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Küçük bir masa ve iki sandalye vardı ama Hazel, yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturduğu için ben de öyle yaptım. Burada oturmayı seçmesi hoşuma gitmişti, daha kişisel hissettiriyordu.

Üstelik yatağımda olmasını seviyordum. Giyiniktik ve onu ikiye katlamamıştım. Yine de burada olması hoşuma gidiyordu.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Belgeyi açmak için tıkladım. "Oldukça basit. Otuz soru var ve sorular..."

"Giderek derinleşip karmaşıklaşıyor. Biliyorum, makalelerini okudum."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Ve hepsine karşı çıktın."

"Geçerli eleştirilerdi."

"Eğer öyle diyorsan. Makalelerimi okudun ancak anketimi henüz kamuya açık olarak yayınlamıyorum, dolayısıyla bunu görmedin. Ortak katılımcıların her birini giderek daha açık ve savunmasız kılmak için tasarlanmış otuz soru."

Rahat olmaya çalışıyormuş gibi kıpırdandı. "Elbette. Takip edilmesi gereken belirli parametreler var mı?"

"Güzel soru. Gündelik konuşmalara teşvik etmek veya caydırmak ya da zaman sınırı koymak gibi değişkenlerin, sonuçları nasıl etkilediğini tespit etmedim. Açıkçası çok daha fazla veriye ihtiyacım var. Madem bunu yapmamızın sebebi sadece... ne demiştin meslekî merak mı?"

Başını salladı.

"O zaman işlerin nasıl gittiğini görebiliriz."

"Haklısın."

Dizüstü bilgisayarımı ikimizin de görebilmesi için çevirdim. "Soruları sırayla birbirimize sormamız en iyisi gibi görünüyor. İkimizin de her birine cevap vermesi gerekiyor. Başlamak ister misin?"

Başını sallayıp derin bir nefes aldı. "İlk soru. En sevdiğin tatil hangisi ve neden?"

"Noel çünkü hediye almayı seviyorum. Ayrıca insanlara hediye vermeyi de seviyorum."

"Oldukça anlamlı, Corban. Artık senin hakkında çok şey bildiğimi hissediyorum."

"Sadece soruya cevap ver."

Dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Cadılar Bayramı çünkü liseden beri arkadaşım olan Nora, bizim için uyumlu kostümler seçiyor. Beni giydiriyor ve ben de başka biri ya da başka bir şeymiş gibi davranabiliyorum."

"Neden başka biri olmak istiyorsun?"

Ekrana baktı. "Bu, bir sonraki soru değil."

"Biliyorum. Merak ettiğim için soruyorum."

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Sanırım rol yapmak eğlenceli olduğu için. Arkadaşlarımdan farklıyım ama hepimiz kedi, cadı ya da zombi balo kraliçesi gibi giyindiğimizde, kendimi içlerinden biri gibi hissediyorum. Aslında düşündüğümde tuhaf bir duygu çünkü bana kendimi asla dışlanmış hissettirmiyorlar."

"Zombi balo kraliçeleri mi?"

"Nora kostüm seçiminde mükemmel bir iş çıkarıyor."

Tanrım, çok tatlıydı. "Tamam, sonraki soru. Çocukken kariyer hedeflerin nelerdi?"

"Annem okulda kütüphaneci olduğu için uzun süre bunu yapacağımı düşündüm."

Gerçekten ateşli kütüphaneciydi. Kızgın olmadığında daha da ateşliydi. Tabii bu sinirliyken çok seksi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Gömleğinin kısmen açık yakasından memelerinin ne kadar güzel göründüğüne değil de soruya odaklanmak için ekrana baktım. "Beş-altı yaşlarındayken yarış arabası sürücüsü ya da itfaiyeci olmak istiyordum. Biraz daha büyüdüğümde ise astronom olmak istedim."

"Ve artık bir veri analisti ve psikoloji araştırmacısısın."

"Evet. Ne zaman olduğundan emin değilim ama bir noktada gökyüzüne bakmayı bırakıp etrafımdaki insanlara bakmaya başladım."

"İnsanlar oldukça büyüleyici varlıklardır." Öne doğru eğildi, sesi tutkulu çıkıyordu. "Fazla kafa karıştırıcılar ama yine de pek çok insan davranışı, algılanabilir kalıpları takip ediyor."

"Kesinlikle. Bunu verilerde bile görebilirsin. İnsan davranışını sayısal verilere indirgemenin, insani değişkenleri işin içinden çıkaracağını düşünürsün ama durum tam tersi. Kalıpları

anlayabildiğinde, bazı şeylerin tahmin edilebilir olduğunu fark etmek, her şeyi daha da ilginçleştiriyor."

"Evet, biliyorum. Lisans öğrencisiyken arkadaşlık oluşumunun psikolojisi üzerine bir meta-analiz ile karşılaştım. Verilerin kendi gündelik gözlemlerimi ve deneyimlerimi ne kadar desteklediğine inanamadım."

Birbirimize gözlerimizi kırpıştırarak bakıyorduk. Hava hâlâ paylaştığımız heyecanla uğulduyordu. Neredeyse aynı anda ikimiz de gözlüklerimizi düzelttik ve bakışlarımızı başka tarafa çevirdik.

Birden bunun aklıma gelen en kötü fikir olup olmadığını merak ettim. Hazel'ı işyerindeki fotokopi odasında becermekten bile daha kötü olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse bu, ilkel bir içgüdüyü. Onu takip edip içimdeki seks canavarının kontrolü ele almasına izin vermek kadar kötü bir fikir değildi. Yine de sadece ikinci sorudaydık ve bu durum şimdiden biraz yoğunlaşmaya başlamıştı.

Bunu daha önce de yapmıştım. Soruların hepsini tüm ayrıntılarıyla biliyordum. Buna rağmen onlara cevap vermek, özellikle de ilk sorulara, hiç böyle hissettirmemişti. Yollarını ezberlediğimi düşündüğüm bir labirentte yürümek ve tüm duvarların hareket ettiğini fark etmek gibiydi.

Fakat artık geri dönmek için çok geçti. Yol bizi nereye götürürse götürsün, bu işe çoktan girişmiştim.

22

HAZEL

"Hayatta korkulacak hiçbir şey yoktur,
yalnızca anlaşılacak şeyler vardır. Şimdi daha çok anlama zamanı.
Böylelikle daha az şeyden korkabiliriz." ~Marie Curie

Bu işe yaramayacaktı.

Daha Corban'ın anketine göz atmadan önce bile karar vermiştim. Ah, onun sorularını yanıtlıyordum. Hatta dürüst davranıyordum. Yine de bu durum aramızda bir yakınlık yaratmayacak ya da bir şeyleri hızlandırmayacaktı. Ayrıca kesinlikle, benim ona âşık olmamı da sağlayacak değildi.

On beşinci soruya gelmiştik ve anketi yarılamıştık. Pes etmemiştim.

Çoğunlukla.

İlk sorular; en değerli varlığımız, korkularımız, onların yokluğu, topluluk önünde konuşma, film veya TV dizileri izlerken spoiler sevip sevmediğimiz gibi konuları tartışmaya yönelikti. Ayrıca, hikâye dramatik ya da gergin olsa bile her şeyin ortaya çıkmasının yarattığı heyecanın, sonunu bilememe kaygısına değeceği konusunda hemfikirdik.

Anketin arkasındaki metodolojiyi hissedebiliyordum. Bazılarına cevap vermek kolaydı: *Neyi rahatlatıcı buluyorsunuz?* Ben yemek pişirmek demiştim, o da kaya tırmanışı. Görünüşte, başka bir kişiyle paylaşılabilecek zararsız bilgilerdi. Ancak cevapladığımız her soru mini bir sohbetin fitilini ateşliyordu.

Yemek pişirmenin rahatlamama yardımcı olduğunu düşünmemin sebebi neydi? Yoğun bir fiziksel aktivite olan kaya tırmanışı neden rahatlatıcı bir deneyim sağlıyordu? Peki neden ikimiz de kitap okumak ya da masaj yaptırmak gibi daha eylemsiz bir şey söylememiştik?

Her soruda bir sonrakini cevaplamak daha kolay oluyordu. *Kendi cenazenizi planlasaydınız, içeriği nasıl olurdu?* Bu soruya ikimizin de dürüstçe cevap verebileceğinden şüpheliydim. On bir numaralı o soruya geldiğimizde sanki ikimiz de cevap vermeye hazır gibiydik. Konuşmamız o kadar kolay aktı ki kendimi farklı koşullar altında paylaşamayacağım şeyleri anlatırken buldum.

Corban'ın, söylediği bazı şeyler karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırması, onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etmeme sebep oluyordu.

Ancak onun hakkında bir şeyler öğrenmek, hatta ilginç şeyler öğrenmek fikrimi değiştirmeyecekti. Herhangi bir şey hakkında.

Dizüstü bilgisayarının ekranındaki soruyu okudu. "Eğer aniden kimseye bağımlı olmadan zengin olsaydın, hayatında neyi değiştirirdin?"

"Taşınırdım. Dairem yeterli ama daha fazla alana sahip olmaktan keyif alırdım. Ayrıca üst ya da alt katımda yaşayan kimse olmazdı."

"Sadece bu kadar mı?"

"Profesyonel hayatımda bazı değişiklikler olur diye düşünüyorum ama yine de araştırma yapardım. Peki ya sen?"

Durdu ve sanki konuşmadan önce düşünceleri üzerinde çalışıyormuş gibi sessizce başını salladı. "Para, güvenlik demektir. Bu, kendi kaderinin kontrolünü elinde tutmak anlamına gelir. Ben de taşınırdım. Şu an yeni bir evi karşılayamadığım ya da daha fazla para bunu mümkün kılacağı için değil, istediğim sürece olduğum yerde kalabileceğimi bildiğim için."

"Daha önce çok mu taşındın?"

"Çocukken birkaç kez taşınmıştık. Çocukluğumu geçirdiğim bir evin olmamasından bıkmıştım. Yetişkin olduğumda da her zaman kariyerimi takip ettim ve yeni bir iş bulduğumda taşındım."

"Ve istediğin bu değil."

"Hayır, değil. Artık Seattle'a döndüğüme göre kalabileceğimi bilmenin verdiği güveni yaşamak istiyorum. Özellikle de Molly'nin bir bebeği olacağını öğrendiğimden beri."

Tepki verdiğimi görmesin diye gizlice dudağımın içini çiğnemeye çalıştım. Bu ifade kesinlikle yumurtalıklarıma isabet etmemişti.

Hayır, bu bir yalandı. Gerçekten isabet etmişti.

Bir sonraki soruyu okuma sırası bendeydi. Bu avantajı, konuyu bebeklerden uzaklaştırmak için kullandım. Bir de Corban'ın yeğeninden bahsetmesinin olduğum yere sebep olmasından...

"Şimdiye kadar sana verilen en iyi tavsiye neydi?"

"Lisede bir öğretmenim insanların seni sevmesini sağlamak için kim olduğunu değiştirmek kadar yorucu ve yararı olmayan çok az şey olduğunu söylemişti. O zamanlar, kız kardeşimin en iyi arkadaşı Paisley Hayes'e âşıktım. Güzel ve popülerdi. Benim varlığımdan haberdar olmasının tek nedeni kız kardeşimdi. Matematik meraklılarıyla değil, sporcularla ve havalı çocukarla çıkıyordu. Öğretmenim özellikle kızlardan bahsetmemişti ama söylediklerini düşünmüş ve beni hiç fark etmeyen bir kıza âşık olmanın, benim için biraz aptalca olduğunu fark etmiştim."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yani, seni fark etmeyen birine âşık olma kısmından bahsediyorum. Lisede beyzbol takımındaki bir çocuktan hoşlanıyordum ama o, arkadaşım Nora'dan hoşlanıyordu. Tabii ki bütün erkekler Nora'dan hoşlanırdı."

"Nora onunla mı çıkıyordu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ondan hoşlandığımı biliyordu, bu yüzden çocuğun dikkatini bana yöneltmeye çalıştı. Doğal olarak, bu bir şeyi değiştirmedi fakat on yedi yaşındaydık ve işe yaramayacağını anlayacak kadar tecrübeli değildik. Bana çıkma teklif etmeyince ondan nefret ettiğimize karar verip, arkadaşım Everly'nin evindeki şöminede onun fotoğrafını yaktık."

Corban kısık sesle güldü. "Molly'nin bir adamın resmini ya da eşyalarını birden çok kez yaktığına eminim."

"Oldukça iyi bir terapi yöntemi."

"Peki ya sen? Şu ana kadar sana verilen en iyi tavsiye neydi?"

Bunu bir anlığına düşünmem gerekiyordu. "Bilirsin, yıllar boyunca profesörlerden ve meslektaşlarımdan çok sayıda bilgece söz duydum. Ama sanırım şimdiye kadar bana verilen en iyi tavsiye Nora'dandı. Bana kabullenmem gerektiğini söyledi."

"Neyi kabullenmeni?"

Seninle fotokopi odasında seks yaptığımı. "Belirli bir olaydan bahsediyordu ama aslında her şeye karşı kabullenmeyi kastetmişti. Seçimlerimi. Kendimi. Kim olduğumu."

Sırıttı. "Bu iyi bir tavsiye."

Bir şeyler atıştırmak için durduk. Corban'ın midesi, yemek yemeden geçirdiği bir günün ardından doymak bilmiyordu. Daha sonra devam etmek için tekrar yatağa yerleştik.

Sonraki birkaç soru rahatsız edici olmasa da düşündürücüydü. Tekrarlayan rüyalardan bahsettik ve ikimizin de stresli zamanlarda üniversite final sınavını kaçırdığımızı hayal ettiğimizi keşfettik. Ayrıca ikimiz de bu tür rüyalarla ilgili literatürün çoğunu okumuştuk.

Rüya tartışmasının ardından ankete geri dönerek birkaç soruyu daha cevapladık. Sonra yirmi ikinci soruya geldik.

Corban, "Partnerinize, bir daha asla yapmayacağınız bir hatadan bahsedin," dedi.

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Yanlış adamla evlenmek."

Ağzım hızla kapandı. Ah, hayır. Bunu söylememeliydim. Bu tartışmaktan keyif aldığım bir konu değildi.

"Evli miydin?"

Derin bir nefes aldım. "Evet. Yüksek lisansımızı yaparken evlendik. Çok uzun sürmedi."

"Ne oldu?"

"İkimiz de Londra'daki bir işe başvurduk. Riskli bir girişimdi ama heyecan verici bir fırsattı. O işi aldı, ben alamadım. Kariyerine bu teklifi geri çeviremeyecek kadar çok faydasının olduğuna ve uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütebileceğimize karar verdik. Zaten ikimiz de o kadar meşguldük ki birbirimizi pek göremiyorduk. Halihazırda yaşadığımız durumdan bir farkı olmazdı. O da gitti."

"Ve uzun mesafe işe yaramadı."

"Hayır. Aslında ilk başta *işe yaradığını* düşünmüştüm. Haklıydım, aynı çatı altında yaşadığımız zamandan pek bir farkı yoktu. Muhtemelen bu, sana kısa evliliğimiz hakkında bilmen gereken her şeyi anlatıyor."

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

Başımı iki yana salladım. "Bunun birbirimize çok benzememizden kaynaklandığını sanıyordum. İkimiz de aşırı duygusal ya da hassas değildik. Daha çok bağımsız insanlardık ve kariyerimize odaklanmıştık. Benim duygu eksikliği olarak algıladığım şeyin aslında bana âşık olmaması olduğu ortaya çıktı."

Corban'ın eli, sanki uzanıp benimkine dokunacakmış gibi seğirdi. Yine de yapmadı.

"Boşanmak istediğini söylemek için aradığında üç aydır yoktu. Bana hiçbir zaman gerçekten âşık olmadığını ve bunu artık bildiğini çünkü başka biriyle tanıştığını söyledi. Ona karşı hisleri o kadar güçlüymüş ki beni aldatmamak için zorlanıyormuş.

Onun romantik ya da başka türden güçlü duygulara sahip olabileceğini fark etmemiştim. Daha önce hiç kavga bile etmemiştik."

"Gerçekten mi? Hiç mi?"

"Bir kez bile. O Londra'ya taşınmadan önce bir yıl evli kaldık." Kucağımda duran ellerime baktım. "En iyisiydi. Üç aydır yoktu ve onu pek özlemiyordum. Bu yüzden sessizce boşandık."

"Zor olmuş olmalı."

"Hem öyleydi hem de değildi. Sadece birkaç evrak işinden ibaretti. Çocuğumuz ya da ortak varlığımız yoktu. Ama..." Durdum. Bu kısmı paylaşmak daha zordu. Yine de bir şekilde kendimi Corban ile bunu paylaşacak kadar güvende hissediyordum. "En zor kısmı boşanmanın yarattığı başarısızlık hissiydi. Onun hakkında çok yanılmıştım. Daha akıllı davranmalıydım."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Bu kadar yanılmış olmaktan nefret ediyordum.

Omuz silkti. "Bazen, madalyonun diğer yüzünü görene kadar bazı şeyleri oldukları gibi göremezsin."

Başımı salladım. "Sanırım ben de ona âşık değildim. İşler bittiğinde üzüldüm ama yoluma devam etmem çok uzun sürmedi. Evliliğimin sona ermesinden daha kötü olan ayrılıklarım oldu."

Sanki sormak istiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Sorma. Sıra sende. Bir daha asla yapmayacağın hata nedir?"

Tereddüt etmeden önce, yüzünde yine düşünceli bir ifade belirdi. İş arkadaşıyla fotokopi odasında seks yaptığını söyleyemeyeceğini umuyordum.

"Bir daha asla yapmak istemediğim tek hata var ama bazen bunu söylemek yapmaktan daha kolay geliyor."

Devam etmesini bekleyerek altdudağımı ısırdım.

"Flört uygulamasının algoritması üzerinde çalışıyordum ve her şey yerine oturmaya başlamıştı. Küçük ölçekte pazar testine

başlamıştık. Ekibimin ve benim beklediğimizden daha iyi sonuç vermişti. Aynı zamanda anketi geliştiriyordum, ayrıca psikoloji dersleri alıyor, çekim ve ilişki gelişimi üzerine bulabildiğim tüm araştırmalara dalıyordum. Verisel şeyleri seviyordum fakat yapmak istediğim bu değildi. Piyasadaki her şeyden daha kesin sonuç verse bile, bir telefon uygulamasını kullanarak insanları eşleştirmenin yollarını bulmak beni heyecanlandırmıyordu. Daha derine inmek istedim. Verilerin ardındaki insanlığa odaklanmak istedim."

"Ama yapmadın mı?"

"Hayır, hatam buydu. Bu konuda ailemle konuştum ve işimde kalmam konusunda beni ikna etmelerine izin verdim. İçgüdülerime güvenmedim. Sonuç olarak her şey yolunda gitti. Sonra da görüldüğü üzere işimden ayrıldım. Şimdi buradayım. Ancak bu, o zamanlar güvenimi sarsacak türden bir darbeydi."

"Sonunda içgüdülerine güvenmene sevindim."

Bakışlarımız buluştu. "Ben de."

Kendimi rahatsız edici derecede savunmasız hissederek bir sonraki soruyu okumak için dizüstü bilgisayarı kaydırdım.

İşimi kolaylaştırmadı.

Başlamadan önce anketin mantığını akademik olarak anlamıştım. Öte yandan bunu deneyimlemenin nasıl bir his olduğunu fark etmemiştim. Özellikle de Corban ile deneyimlemenin nasıl bir duygu olacağını hesaba katmamıştım.

Düşündürücü sorular derin yanıtlar ortaya çıkarıyordu. Verdiği cevaplar benim dürüstlüğümü besliyordu. Sanki bilinçaltım kırılganlığını sezmiş ve uyum sağlamaya çalışmıştı. Bir girdapta dönüyormuşuz gibi, ne kadar çok soruyu yanıtlarsak o kadar çok şey paylaşıyorduk. Paylaştıkça tepkilerimiz daha da derinleşti. Tepkilerimiz derinleştikçe devam etmek daha kolay oldu ve aniden hiç beklenmedik bir şey hissettim.

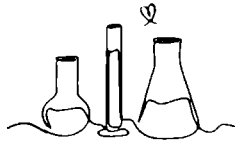
Bağ.

Anlayış.

Aşinalık.

Devam etme yönündeki tuhaf arzuya karşı koyamadım. Son birkaç soruyu yanıtladığımızda, bir şeyler olduğunu fark ettim. Parlak, derin ve gerçek bir şey.

Yine de anketi, beni ona âşık etmeyecekti.

23

HAZEL

"İyi bir hayat, sevgiden ilham alan ve bilginin rehberlik ettiği türdendir." ~Bertrand Russell

Florida'da geçen neredeyse bir haftanın ardından Seattle havası serin hissettiriyordu. Aslında pek dışarı çıkmamıştım. Sabahın erken saatlerinde kumsalda yaptığım birkaç koşu dışında çoğunlukla oteldeydim.

Corban ile birlikte. Elbette bu, şu anda düşünmek istediğim bir şey değildi.

Brody's Bar'ın karşısındaki otopark neredeyse doluydu. Güzel havanın tadını çıkarmak için yürüyüşe ya da koşuya çıkan birkaç kişi görmüştüm. Arabamın yanında durup Nora ve Sophie'nin gelmesini beklerken kuadriseps* kaslarımı esnettim. Everly henüz balayından dönmemişti ama geri kalanımız yarı maraton antrenman programımıza bağlı kalıyorduk. Kilometremizi artırmıştık ve hepimiz -Nora bile- hafta boyunca tek başımıza koşuya çıkmaya devam ediyorduk.

Yolculuğumdan dolayı hâlâ biraz jet-lag** yaşamama rağmen, bugün koşu için arkadaşlarımla buluşacak olmak beni mutlu

*Uyluğun önündeki dört tane kası içeren büyük bir kas grubudur. Ayrıca bu kaslar diz eklemini önden saran kaslar olarak da bilinir.

**Uzun süreli uçuşların ardından vücudun değişen saat diliminden etkilenmesi sonucu ortaya çıkan bir rahatsızlıktır. Aşırı yorgunluk, uykusuzluk ve dikkat eksikliği en bilinen etkilerindendir.

etmişti. Onları görmek konferanstan sonra ihtiyacım olan normalliği sağlayacaktı.

Özellikle Corban ile yaşadığım, o akıllara durgunluk veren otel seksinden sonra.

Konferansın ilk gecesinde, ikimiz de bunun bir daha olmayacağını söylemiştik. Buna rağmen birbirimizin cazibesine defalarca yenik düşmeye devam ettik. Bir yandan keyifli ve tatmin ediciydi. İnanılmaz derecede tatmin edici. Hem de daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyecek kadar...

Diğer yandan, tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değildim. Ya da devam edip etmeyeceğinden. Devam etsin ya da etmesin, bu konuda ne hissedeceğime karar veremiyordum.

Düşünülecek çok fazla şey vardı. Arkadaşlarımla birlikte koşarak geçireceğim bir öğleden sonra, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ve hemen ardından çok güçlü bir martini.

Nora, üstü açık kırmızı Jeep'iyle yanaştığında, Sophie'nin yolcu koltuğunda oturduğunu gördüm. İkisi de arabadan indi ve Nora spor sutyeninin askılarını düzeltti. Bugün koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerine tam oturan kolsuz bir bluzla bacaklarını gösteren siyah bir şort giyiyordu. Vücuduna olan güvenine her zaman hayran kalmıştım.

"Florida nasıldı?" diye sordu. "Ayrıca neden bronz değilsin?"

"Konferans... oldukça bilgilendiriciydi. Ve çoğunlukla içeride deydim."

"Neyse, zaten böylesi cildin için daha iyi. Harika görünüyorsun. Fazlasıyla da memnun."

Bakışlarımı başka yöne çevirip diğer bacağımı esnetmek için kaldırdım. "Zamanımı güzel geçirdim ama evde olduğum için mutluyum."

"Zamanını güzel geçirdin demek? Ah, Hazel."

"Ne?"

Nora gülümsedi. "Hiç."

"Gerçekten harika görünüyorsun," dedi Sophie. Kıvırcık saçları alışılmadık derecede uysal görünüyordu. Saçlarının çoğunu kalın bir topuzun içine saklamıştı. Mor kolsuz bir bluz, siyah kapri ve görünüşe göre yeni bir çift koşu ayakkabısı giyiyordu.

"Teşekkür ederim. Ayakkabıların yeni mi?"

"Öyleler." Bir ayağını öne atıp, ayakkabısının ucunu işaret etti. "Fark ettiğin için teşekkürler. Geçen hafta sonu şık bir koşu ayakkabısı mağazasına gittim. Bana yardım eden satış elemanı çok tatlıydı."

"Numarasını aldın mı?" diye sordu Nora.

"Hayır. Büyük raflardan birini devirdikten sonra oradan hemen çıkmak istedim. Ama sorun değil, çünkü bunları aldım ve şimdiye kadar sahip olduğum en rahat ayakkabılar. Geçen gün on bir kilometre koştum ve ayaklarım içinde çok rahattı. Üstelik bir kere bile takılıp düşmedim."

"Bu çok etkileyici bir artış," dedim.

Sophie neşeyle, "Teşekkürler," dedi. "Henüz çok hızlı değilim ama gerçekten bu yarışı bitirebileceğimi düşünmeye başlıyorum."

Nora, "Tabii ki bitireceksin," diye karşılık verdi. "Hazel antrenman programını hazırladı ve o, bu konuda harikadır. Bu yüzden işe yarayacağını biliyoruz."

"Kesinlikle işe yarayacak. Araştırmalar diyor ki..."

Nora, "Dur," dediğinde sustum. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama bize araştırmalarla ilgili her şeyi çoktan anlattın."

"Haklısın, anladım. Belki de artık başlasak iyi olur."

Nora bir kez başını salladı. "Hadi halledelim şu işi."

"Eyvah." Sophie otopark girişini işaret etti. "Yine buradalar."

Beyaz bir SUV* birkaç araba ötedeki bir noktaya yanaştı ve içinden Göz Kamaştıran Kaltaklar indi. Üzerlerinde yine taşlarla kaplı tişörtleri vardı ve kombinlerine, daha göz kamaştırıcı bir şekilde dekore edilmiş, uyumlu şapkalar eklemişlerdi.

"Daha ucuz görünmeleri mümkün mü?" Nora kollarını kavuşturdu.

"Ah, şunlara bakın. Siz üçünüz ne kadar da tatlısınız." Bella ve yancıları önümüzde durdular. "Ama görünüşe göre bir eksiğiniz var. Aptal sarışına ne oldu?"

"Ah, hayır bunu söylemedi," diye mırıldandı Sophie.

Elimi kolunun üzerine koydum.

"Eğer geri dönmezse onun yerini alacak birini bulmanız gerekecek. Aksi takdirde aptal olma görevini kim yerine getirecek? Zaten dolgun vücutlu bir arkadaşınız var," derken Bella *dolgun* vücutluyu göstermek ister gibi havada bir şekil çizdi. "Ayrıca inek ve sürtük olan da var."

"Bunun hakaret mi olması gerekiyordu?" diye sordu Nora.

"Belli olduğu üzere," dedi Drew.

"Yapabileceği en iyi şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Evet, Sophie *dolgun* vücutlu. Kadınlar böyle memelere ve kalçalara sahip olmak için oldukça iyi para öderler. Hazel'a inek mi diyorsun? Gerçekten mi? Şu anda gözlük takan her kadının size gözlerini devirdiğinden emin olabilirsiniz. Ve sanırım sürtük olan da benim, öyle mi?"

Bella, "Üstüne alındığına göre," dedi.

"Sıkıcı ve hiç de orijinal değil. Hatta aşağılayıcı bile değil. Bir dahaki sefere artık, tatlım. Belki koşmaya ve kamyon durağındaki striptizciler gibi giyinmeye devam ederseniz, sizin için daha iyi olur."

*Arazi için de kullanıma uygun olarak bilinen, cip tipi bir arabadır.

Bella ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Drew ile ben sadece okul masraflarını karşılamak için dans ediyorduk ve bir kamyon durağında yapmıyorduk."

"Bunu meslek seçimine hakaret etme niyetiyle söylendiğini sanmıyorum," dedim. "Nora daha çok moda zevkin ya da bu zevkin yoksunluğundan bahsediyor."

"Her neyse."

Nora, "Bu tamamen zaman kaybı," dedi.

"Aynen öyle." Saatimi kontrol ettim. "Antrenman yapmamız gereken bir yarı maraton var."

Bella kahkaha attı. Drew ve diğer iki yardakçı da aynı şeyi yaptı. Ancak Bella'nın neden bu kadar eğlendiğini anladıklarından şüpheliydim.

Bella, gözünün kenarından akan bir gözyaşını silerken, "Yarı maratona mı hazırlanıyorsunuz?" diye sordu. "Çamurlu Seattle Yarı Maratonu'na mı?"

Arkadaşlarıma şaşkınlıkla baktım. "Evet. Bunun neden komik olduğunu anlayamıyorum."

Bella, "Biz bu yarışa her yıl katılıyoruz," dedi. "Pek sızılık değil. Hiçbiriniz ciddi koşucular değilsiniz."

Bakışlarım Göz Kamaştıran Kaltaklar ve onların şatafatlı kıyafetleri üzerinde gezindi. "Ve siz öyle misiniz?"

"Fazlasıyla." Bella bileğini uzatarak Garmin marka koşu saatini gösterdi. Diğer üçü de aynısını yaptı. Doğal olarak hepsi birbiriyle uyumluydu.

Drew, "Koşmak bizim için bir yaşam biçimi," dediğinde diğer üçü ciddi bir ifadeyle başlarını salladılar. "*Koşucuların Dünyası* dergisine bile aboneyim."

"Ne güzel," dedi Nora.

"Alınmayın ama..." Bella bizi baştan aşağı süzerek durumu dramatize etti. "Hiçbiriniz bunun için yaratılmamışsınız. Yarı maraton, evinizin etrafında yaptığınız küçük koşulara benzemez."

"Mesafenin ve bunun için gereken antrenmanın farkındayız," dedim.

"Aman Tanrım, ne zaman konuşmaya başlasan bir yerlerime kramp giriyor." Bella iğneleyici bakışlarını bana çevirdi. "Tüm bu hiç değişmeyen çok akıllıyım olayını bırakır mısın artık? Lisede tuhaftı ve hâlâ tuhaf olmaya devam ediyor."

"Ne var biliyor musun?" Sophie bir adım öne çıktı. "Bundan bıktım. Kendinize olan saygınızın düşük olması ya da berbat insanlar olmanız umurumda değil, arkadaşlarıma kötü davranmaya hakkınız yok. Ve evet, Çamurlu Seattle Yarı Maratonu'na katılacağız. Başka ne var biliyor musun? Bunu yaparken dördünüzün de kıçını tekmeleyeceğiz."

Bella kaşlarını çattığında yüzü buruştu ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Bizi yenebileceğinizi mi sanıyorsun?"

"Yenebileceğimizi biliyorum." Sophie biraz daha yaklaştı. "Hem de yarışı hepinizden önce bitireceğiz ve siz çizgiyi geçtiğinizde, biz çoktan bitiş çizgisinde olacağız. Hem de üzerimizde *'Alın bakalım, Göz Kamaştıran Kaltaklar'* yazan tabelalarla birlikte. Üstelik simli yazılarla."

Bella parmağını aşağı yukarı hareket ettirerek Sophie'yi işaret etti. "Tüm bunlarla benden daha erken bitireceğini söyleyerek şaka yapıyor olmalısın."

"Bu bir şaka değil." Sophie'nin elleri yumruk haline geldi. "Parasına bahse girerim."

"Sakin ol, Sophie." Nora, kolunu tutmaya çalıştı ama Sophie omuz silkerek kendini geri çekti.

"Ben ciddiyim. Hepinizden önce bitireceğimize dair beş yüz dolarına bahse girerim."

"Bu iddiayı kabul edeceğim," dedi Bella.

Drew ona yaklaştı ve fısıldadı. "Emin misin? Bu çok fazla bir miktar."

"Kapat çeneni, Drew." Bella elini Sophie'ye uzattı. "Kabul."

Sophie onun elini tutup sıktı. "Kaybetmeye hazırlanın."

Nora ile bakışlarımız buluştuğunda birbirimize kafa salladık. Sophie'yi buradan uzaklaştırmamız gerekiyordu.

"Eh, ortalık hızla kızıştı." Nora, Sophie'nin bir koluna girerken ben de diğerini kavradım. "Hadi gel, Soph. Gidelim."

Biz onu uzaklaştırırken Sophie, Göz Kamaştıran Kaltaklar'a bağırmak için kafasını çevirdi. "Tüm bu iğrenç enerjinizi üzerimize savurmayı bırakıp kendinize saklasanız iyi olur. Çünkü ona çok ihtiyacınız olacak."

Nora ve ben onu caddenin karşısına, doğruca Brody's Bar'a götürdük.

"Bekleyin, önce koşmamız lazım," dedi Sophie.

Kapıyı açtığımda Nora onu içeri sürükledi. "Sonra telafi ederiz."

Bulduğumuz bir masaya Sophie'yi oturtup yanındaki yerlerimizi aldık. Nerede olduğundan emin değilmiş gibi gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı. "Aman Tanrım, ben ne yaptım?"

Nora, "Muhtemelen bunun için sana kızmam gerekiyor ama kabalığının tadını çıkarmakla çok meşgulüm," dedi. "Parasına bahse girmek kötü bir fikirdi ama kahretsin, Soph. İçinde böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum."

"Beni çok kızdırdılar. Benimle dalga geçmeleri umurumda değil. Asla sıfır beden olmayacağım ve bunu sorun etmiyorum. Ama onlar Everly'ye aptal, sana da sürtük dediler ve Hazel ile

konuşma şekilleri bende onların lanet suratlarına yumruk atma isteği uyandırdı."

Ona gülümsedim. "Garip bir şekilde, bunu söylemen çok hoş bir şey."

Nora, "Bu aşağılık kaltakların dördü de suratlarına bir yumruk yese iyi olur," dedi. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz tek bir şey var," dedim.

"Ne?"

Gözlüklerimi düzelttim. "Kazanmak."

24

CORBAN

"BBiliminsanları, sonsuzluk denen anahtar deliğinden dışarıya bakan röntgencilerdir." ~Arthur Koestler

Alarm çalar çalmaz yataktan fırladım. Elliott ile hibe teklifimi gözden geçirmek için yapacağım toplantı da dahil olmak üzere, bugün çok işim vardı. Bu yüzden işe gitmek için sabah rutinimi tamamlarken acele ettim. Elbette yan ofiste çalışan huysuz iş arkadaşımla hiçbir ilgisi yoktu. Geçen haftanın çoğunda yoktum ve konferans harika geçmiş olsa bile yetişmem gereken çok şey vardı.

Bana bulaşan virüs her ne ise yaklaşık bir gün içinde etkisini yitirmişti. İkinci sabah, aşağı yukarı normale dönmüştüm. Hazel ile konferansı bitirecek kadar iyileşmiştim. Oturumlar arasında takılmış ve yemeklerimizi birlikte yemiştik. Randevu sayılabilecek bir şey değildi ama onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyordu.

Ancak onunla birkaç kez daha çıplak olmak işin en iyi kısmıydı.

Bu planımızda yoktu ama bariz bir şekilde aynı cinsel eğilimleri paylaşıyorduk. Kahrolası derecede muhteşem bir şeydi...

Artık evde olduğumuza göre, kafamı tekrar oyuna vermeliydim. Ateşli otel seksleri yoktu. Hazel ve ben sadece uzakta olduğumuz için yattığımız konusunda birçok defa ısrar etmiştik.

Bu doğru muydu? Cevabı gerçekten bilmiyordum ama eğer fırsatım olursa, lanet olsun ki onunla tekrar sevişeceğimi çok

iyi biliyordum. Bu fırsatı yakalayıp yakalayamayacağımı zaman gösterecekti.

İşe gitmeden önce duş aldım, giyindim ve hızlı bir kahvaltı yaptım. Ofisinin yanından geçerken Hazel'ın elinde bir fincan çayla içeride olduğunu gördüm. Durakladım, ilk içgüdüm oraya gidip onu öpmekti fakat bu isteğimi bir kenara ittim. Seks ne kadar ateşli olursa olsun, biz birlikte değildik. Geçen haftadan önce birbirimizden neredeyse hiç hoşlanmıyorduk. Bu yüzden bana verdiği küçük gülümseme, bir zafer gibi hissettirmişti. O gülücüğü ben kazanmıştım.

Anketimi onunla birlikte yapmak, bir başka büyük kazançtı. Yarattığım şeye ve arkasındaki verilere inanmıştım. Bu sorulara yol açan bilgileri analiz etmek için saatlerce çalışmıştım. Yaptığım şeyden gurur duyuyordum ve bunu onunla paylaşmak hoşuma gidiyordu.

Bizi birbirimize âşık falan etmemişti. Zaten bunu beklemiyordum. Bende işe yaramadığının farkındaydım. Beynimin bir köşesindeki hoşnutsuzluk uğultusunun, artık iyi anlaştığımız gerçeğini mahvetmesine izin vermeyecektim. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Sadece her şeyin mahvolmaması için aptalca bir şey söylememeyi umuyordum.

Sabah yoğun geçti. Hazel ortadan kaybolmuştu, muhtemelen laboratuvardaydı. Yine zaman kavramını kaybetmiştim ama öğle yemeğine kadar pek çalışamamıştım. Saat bir civarında yemek yerken okumak için getirdiğim çizgi romanı alıp öğretmenler odasına doğru yürüdüm.

Çoğunlukla boş olan koridorda yürürken bir yandan sayfaları çeviriyor, diğer yandan da yavaşça ıslık çalarak çizgi romanımı okuyordum. Ayak parmağım sert bir şeye çarptığında kapı çerçevesiyle bütünleşmeden önce yukarı baktım.

Bu gerçekten berbat olurdu.

Yarım saniyeliğine kafam karıştı. Neredeydim? Burası öğretmenler odası değildi.

Doğruca fotokopi odasına gelmiştim.

Buranın nesi vardı? İkinice kez istemsizce buraya gelmiştim.

Ve Hazel bir kez daha fotokopi makinesinin önünde duruyordu.

Feromonlar, dostum. Siktiğimin feromonları.

Dudaklarım bir sırıtışla kıvrıldı. Bugün elbise giymişti. Minik beyaz puantiyeleri olan koyu mavi, belden kuşaklı bir elbise ve kahverengi topuklu ayakkabılar.

Arkasına geçip kalçalarını tutmayı hayal etmemek imkânsızdı. Boynunu öperken kendimi ona bastırdığımı ve elbisesini beline kadar sıyırdığımı...

Omzunun üzerinden baktı, beni incelerken gözleri yukarı aşağı hareket ediyordu. O da o geceyi mi hatırlamıştı? Onu tam da o masaya eğdiğimde nasıl hissettirdiğini düşünüyor muydu?

Bir adım daha yaklaştım. "Burada bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız."

"Burada *buluştuğumuz* yok. Fotokopi çekiyorum."

"Şimdilerde böyle mi deniyor?"

Gözlerini devirerek fotokopi makinesine döndü.

Sırıtmaya devam ettim. Bana kızdığında çok tatlıydı. Sesimi alçalttım. "Tam olarak ne olmuştu? İkimiz de geç saatlere kadar çalışmış ve tesadüfen burada mı karşılaşmıştık? Hazel, çok şaşırdım. Bu kulağa pek de kaza gibi gelmiyor."

"Sessiz olur musun? Biri seni duyabilir."

"Sadece işleri profesyonel tutmaya çalışıyorum."

Omzunun üzerinden bana bir bakış daha attı.

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. "Gerçekten öyle yapıyorum. Burada fotokopi makinesinin yanında durup gayet hoş görünen sensin. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Neyle?"

"Seninle."

Kendi etrafında dönüp, "Hiçbir şey," diye fısıldadı. "Burada olmaz."

Abartılı bir tavırla etrafa bakındım. "Fısıldamana gerek yok. Yalnızız."

"Corban."

"Tamam, burada değil. Koridorun sonunda bir dolap var. Yoksa görüşme odalarından biri mi olsun?" Bir nefes verdi ve fotokopilerini makineden aldı. Yine de saklamaya çalıştığı küçük gülümsemeyi yakalamıştım.

Tekrar kısık bir sesle güldüm. "Tamam, haklısın. İşteyiz."

"Teşekkür ederim." Fotokopilerini düzgün bir yığın haline getirdi. "İşten bahsetmişken, ofisime geri dönmem gerekiyor."

Etrafımda dolaşmak için bir adım attı. Hiç düşünmeden önün kesmek için yana doğru kaydım. Dudaklarını büzüp geçmeye çalıştı. Adım attığı yöne geçtiğimde, aynı hareketleri bir kez daha tekrarladık.

"Corban."

"Ne?"

"Yolumu kesiyorsun."

İkimiz de yine aynı yöne doğru adım attık.

"Geçmene izin vermeye çalışıyorum."

Gözlerini tekrar devirdi ama dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı. "Hayır, çalışmıyorsun."

"Güvercinlerin matematik işlemi yapabildiğini biliyor muydun?" Bunun nereden çıktığını bilmiyordum ama onu durdurmaya yetmişti.

"Matematik mi? Bence uyduruyorsun."

Ona doğru küçük bir adım daha attım. "Hayır. Bu doğru. Yapılan bir çalışma, güvercinlerin onlara verilen resimleri üzerindeki nesneleri sayısına göre sıralayabildiğini belirlemiş. Yani sayı sayabiliyorlar."

"Bir çalışma mı?" diye tekrar etti. "Bulguları doğrulayacak ek veriler olmadan, şehirdeki leşçil kuşların matematik becerileri konusunda şüphe duymaya devam edeceğim."

"Bu, ilk sonuçların geçerli olmadığı anlamına gelmiyor."

Başını eğip kaşlarını kaldırdı. "Bu, *o* kuşlar için geçerli olduğu anlamına geliyor. Başka örnekleri var mıydı? Yoksa araştırmacı kendi kuşlarını inceleyip sonuç çıkarmak için bunu yeterli mi buldu?"

Araştırmamla ilgili beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum ama umurumda değildi. Yavaşça ona yaklaşıyordum. Çok yakında yeterince yakın olacaktım...

"Hazel," dedi Elliott arkamdan.

Hazel kâğıt destesini göğsüne bastırırken tüm vücudu kasıldı.

Kapı eşiğinde dururken, "Merhaba Corban," dedi. "Geri dönmenize sevindim. Konferans nasıl geçti?"

Hazel'ın gözleri büyüdü. "Tipik bir konferanstı. Sıra dışı bir şey olmadı."

Elliott'ın kafası karışmış görünüyordu ve bakışlarını bana çevirdi.

"Maalesef biraz hastaydım ve ilk günü kaçırdım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hazel beni kontrol edip iyileşmeme yardım etme nezaketini gösterdi."

"Şey, evet. Bunu yaptım."

"Kendimi toparladıktan sonra haftanın geri kalanı iyi geçti. Çok fazla şey öğrendim. Konferanslar harikaydı ama en iyi deneyimlerimin mesai saatleri dışında olduğunu düşünüyorum." Bakışlarım Hazel'a kaydı.

Gözleri kısıldı ve başını hafifçe iki yana salladı.

"Güzel," dedi Elliott. "Sosyal ağ oluşturma fırsatları her zaman değerlidir."

"Kesinlikle. Hazel ile birlikte *fazlasıyla* sosyal ağ oluşturduk."

Hazel'ın boğazından bir ses yükseldi.

Elliott bunu fark etmemiş gibiydi. "Konferanslar arasından sizin için öne çıkan oldu mu?"

"Eh, şey..." Hazel biraz kekeledikten sonra sustu. Sinirlendiğinde çok sevimli oluyordu.

"Bana göre keşfedici grafik analizindeki ilerlemeler ve uygulamalarla ilgili olan konferans çok başarılıydı," dedim. "Tekniği, özellikle çok değişkenli verilerdeki gizli değişkenlerin sayısının değerlendirilmesi söz konusu olduğunda büyüleyiciydi."

"Harika."

Hazel yine bana dik dik bakıyordu ve yüzünü ifadesiz tutmakta zorlandığı belliydi. Kâğıt destesini düzeltti. "İnsanların sözsüz iletişimini anlamak için, temel seviyede olan sosyal sinyalleşme üzerine bir sempozyuma katıldım. Laboratuvar ortamında sinyalleşmeyi incelemek için fonksiyonel yakın kızılötesiyle ilginç çalışmalar yapıyorlar."

"Görünüşe göre ikiniz de bundan çok şey çıkarmışsınız," dedi Elliott. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Gerçekten de öyle. Ayrıca Hazel ile çok fazla baş başa zaman geçirme fırsatımız oldu..." Kıvrandığını görmek için bilerek duraksadım. "Notları karşılaştırmak ve öğrendiklerimizin üzerinden geçmek için."

"Evet, zamanımızı böyle geçirdik," dedi hemen. "Öğrendiklerimizi karşılaştırarak."

"Mükemmel. Ben de öğrendiklerinizi birbirinizle paylaşırsınız diye umuyordum."

Başımı salladım. "Fazlasıyla paylaşımda bulunduk. Oldukça verimli geçti."

Hazel, *hemen çeneni kapat* der gibi kocaman açtığı gözlerini yeniden bana dikti. Sadece gülümsemekle yetindim.

"Harika. Hazel, bugün saat üçteki dersimde sana ihtiyacım olacak."

"Elbette. Problem değil. Orada olacağım."

Elliott gülümsedi. "Teşekkürler. Biraz sonra ofis saatim başlayacak ama ikinizle de daha sonra sohbet edeceğim."

Birlikte Elliott'a veda ettik ve o gittiği anda kolumu dürttü. "Durman gerek."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Notlarımızı karşılaştırıp fazlasıyla sosyal ağ mı oluşturduk? Bunların hiçbirini kayda değer miktarlarda yapmadık."

Ona geniş bir gülümseme sundum. "Biliyorum."

"İmkânsız birisin."

"Sen de bana kızdığında çok tatlı oluyorsun."

Onu öpme isteği direnemeyeceğim kadar yoğundu. Hazel'a tıpkı uyuşturucu gibi ihtiyaç duyuyordum ve tam burada, yalnızca birkaç santim uzağımdaydı. Biraz daha yaklaşarak kollarımı etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımı onunkilere bastırarak dilimi yavaşça dışarı kaydırdım.

Başta vücudu kaskatıydı. Hızlı bir nefes aldı, duruşu dikleşti. Bir saniye sonra bedeni gevşedi. Dudakları ayrıldı ve dili benimkiyle buluşarak damarlarıma ani bir ateş dalgası gönderdi.

Onu bu şekilde gevşetmeye bayılıyordum. Ateşli kütüphaneci dış görünüşünü eritmek hoşuma gidiyordu.

Devamını getirmeyi ve üzerindekileri yırtmayı ne kadar çok istesem de henüz o derece aklımı kaçırmamıştım. Günün ortasıydı. Geri çekilerek ellerimi vücudundan uzaklaştırıp gitmesine izin verdim.

Gözleri parlarken dudaklarını yaladı. Ben de aynısını yaptım ve dudaklarımdaki tadının keyfini çıkardım.

Aynı hızla tekrar toparlanıp gözlüğünü düzeltti.

Sırıttım. "Gerçekten işine geri dönmelisin. Eminim yetişmen gereken çok şey vardır ve saat üçte Elliott'a yardımcı olman gerekiyor."

Hızlı ve oldukça sevimli bir şekilde gözlerini devirdikten sonra bana temas ederek yanımdan geçti. Bu sefer geçmesine izin vermiştim.

Kapının hemen önünde durup kâğıtlarını hâlâ göğsünde tutarak arkasını döndü. "Artık rakip hibe başvurularımız olmasını olumsuz bir durum olarak görmüyorum. Muhtemelen en başta bunu yapmamalıydım ve söylediklerim için üzgünüm. Her konuda, başvurunu olabildiğince güçlü kılmak için tavsiyeye veya öneriye ihtiyacın olursa yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

Beklenmedik bir sıcaklık hissi göğsümü doldurdu. Bu da başka bir zaferdi. Büyük bir tane. "Teşekkür ederim, Hazel. Buna gerçekten memnun olurum."

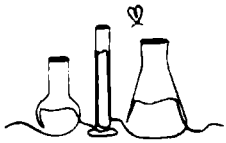
"Rica ederim." Gülümsedi sonra arkasını dönüp uzaklaşarak beni kaçınılmaz bir farkındalıkla baş başa bıraktı.

Hazel'dan hoşlanıyordum. Hem de çok.

Hissettiğim şey artık nefret-şehvet karışımı değildi. Ondan hiç nefret etmiyordum. Hazel ile dalga geçmek, tartışmakla aynı şey değildi. Ona kızmıyordum ama yine de onu kolaylıkla tekrar o masaya eğebilirdim.

Hazel'ı hâlâ istiyordum. Ve bunun düşman olmamızla hiçbir ilgisi yoktu.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

25

HAZEL

"Bilgeliğin yarısı, öğrendiklerinizden hangilerini unutacağınızı bilmektir." ~Larry Niven

Corban'ın ofisinin önünde tereddütle beklerken zihnimde içeri girmek için geçerli nedenlerin sıralamasını yaptım. Hepsi işle ilgiliydi. Hiçbirinin, sürekli beni kendisine çeken bir mıknatıs gibi hissettirmesiyle ilgisi yoktu. Yakında test deneklerini hareket yakalama laboratuvarına getirecektik ve bu da bize konuşacak çok şey veriyordu. Onu görmek istememin tek nedeni buydu.

"Selam." Beni görünce yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve klavyesini itti.

O gülümseme. Yumuşacık olmuştum ve ben genellikle yumuşak kızlardan değildim.

"Merhaba. Birkaç dakikan var mı? Çalışma protokollerini gözden geçirebileceğimizi düşündüm."

"Elbette. Otursana."

Kendimi koltuğa bırakırken acıyla yüzümü buruşturdum. Antrenmanlarımızın uzaması bacak kaslarımda aşırı laktik asit birikmesine neden oluyordu.

"İyi misin?"

Eteğimi düzeltttim. "Evet, iyiyim. Sadece biraz ağrım var."

"Neden?"

"Koşu yüzünden. Kız arkadaşlarımla Çamurlu Seattle Yarı Maratonu için antrenman yapmaya karar verdik."

"Öyle mi? Daha önce hiç katılmış mıydın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bir süredir birlikte koşuyoruz ama bu bizim için yeni bir şey. Arkadaşım Sophie, başka bir grup koşucuyla maratonu onlardan önce bitireceğimize dair bahse girdiği için işler daha rekabetçi bir hal aldı."

"Bunu neden yaptı ki?"

"Tipik kötü kız sosyal davranışları sergiliyorlar."

İfadesi ciddileşti. "Sana kötü mü davranıyorlar?"

Omuz silktim. "Öyle olmaya çalışıyorlar ama artık duygularımı incitme gücüne sahip değiller."

"Öyle olsa bile bu doğru değil."

"Görünüşe göre Sophie de seninle aynı fikirde. Onu meydan okumaya iten, tam olarak bu davranışlardı. Maratonu onlardan daha iyi bir zamanlamayla bitirceğimize dair beş yüz dolarına bahse girdi."

"Vay canına. Eğer bir koşu arkadaşına ihtiyacın olursa ben de seninle gelebilirim."

Dudaklarımın kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kalbim tuhaf bir şekilde küt küt atmaya başladı. "Teşekkür ederim."

"Her zaman."

Masasındaki bir şey dikkatimi çekti. Kenarda neredeyse gizlenmiş bir şekilde, onu kızdırmak için bıraktığım penguen heykeli duruyordu. Yanında da benzer büyüklükte başka bir penguen vardı.

"Penguenleri sevdiğini biliyordum." İkiliyi işaret ettim. Utangaç sırıtışı ve küçük omuz silkmesi göğsümde hoş bir karıncalanma yarattı. "Yakalandım. Onlar benim en sevdiğim hayvanlar."

"Neden?"

İki pengueni de eline aldı. "Tek eşli bir yaşam sürüyorlar. En azından bazı türleri böyle. Bir eş seçiyorlar ve senelerce ona bağlı kalıyorlar."

Neden bu kadar sevimli olmak zorundaydı ki? Masasına çıkıp üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Diğer penguenlerden oluşan bir denizde eşlerini bulma yetenekleri yürek ısıtıcı," dedim. "Yumurtalarını birlikte korumaya olan bağlılıkları gibi."

"Evet, gerçekten öyle. Kulağa hoş gelmiyor ama her zaman kendi penguenimi bulmak istemişimdir."

Kalbim küt küt atıyordu ve eğer ayakta duruyor olsaydım dizlerim beni taşıyamazdı. Bu çok tuhaftı. Neyse ki konuşmaya devam etti ve "*Ben senin penguenin olurum, Corban*" gibi saçma bir şey söylememi engelledi.

"Sorun şu ki ben penguen değilim."

"Tabii ki değilsin. Sen bir insansın."

Tekrar sırıttı. "Hayır, hayvan eşdeğerimi kastediyorum. Ben daha çok ördek gagalı ornitorenk gibiyim."

"Neden ördek gagalı ornitorenk?"

"Çok açık değil mi? Sosyal açıdan gezegendeki en garip hayvanlar onlar."

Onun sosyal açıdan hiç de garip olmadığını düşündüğümü söylemek üzereydim. Çünkü eğer Corban öyleyse, belki ben de öyleydim. O sırada arkamdaki bir şey dikkatini çekti.

Ayağa kalkarken yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Selam, Molly."

Hem kalbim hem de midem tepki vermeye devam etti. Ancak bu tepkiler kanat çırpışlardan ve kelebeklerden kaynaklanmıyordu, beklenmedik bir paniğe dönüşmüşlerdi.

Corban'ın kız kardeşi.

İkiz kız kardeşi. Yakın olduğu bir aile üyesi ve daha fazla analiz yapmadan anlayamadığım nedenlerden ötürü, benden hoşlanmasını çok istediğim kadın.

Aniden terleyen avuçlarımı eteğime silip ayağa kalktım. Corban çoktan kapı eşiğinde ona sarılıyordu. Geri çekildiğinde, onun kadın versiyonu olan hamile kız kardeşi göründü. Kahverengi saçları sevimli bir şekilde küt kesilmişti. Ağız ve burun yapıları benziyordu. Yüz hatları daha kadınsıydı ama benzerliğin gözden kaçırılması imkânsızdı.

Gözleri bana takıldı. "Ah, merhaba. Ben Molly, Corban'ın kız kardeşiyim."

"Üzgünüm," dedi Corban. "Bu Hazel. O şey... biz birlikte çalışıyoruz."

Beni tanıtma şekli yüzünden kalbimin biraz burkulmasını kesinlikle görmezden geldim. Çünkü birlikte çalışmaktan çok daha fazlasını yapmıştık. Başka nasıl tanıtacaktı ki? Sorun yoktu.

Molly bir elini hamile karnının üzerinde tutup diğer elini bana doğru uzattı. Tokalaştık ve bu bana sesimi bulmam için ihtiyacım olan zamanı verdi.

Neden bu kadar gergin olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Molly. Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Dudaklarında beliren ışıltılı gülümsemeyle karnını ovuşturdu, ardından kenara çekilip omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Bu arkadaşım Paisley."

Dudak uçuklatacak kadar güzel bir kadın, Molly'nin yanına geçtiğinde gülümsemem soldu. Sarı saçları zahmetsiz görünen kusursuz dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve bunu elde etmenin büyük bir uzmanlık gerektirdiğini biliyordum. Yüksek belli bir pantolonla şık bir beyaz gömlek giymişti. Ayrıca

makyajı yüz hatlarının güzelliğini ortaya çıkarıyordu; dürüst olmak gerekirse ona dair güzel olmayan hiçbir şey yoktu.

Paisley Hayes, bu kadın mıydı? Kız kardeşinin en iyi arkadaşı? Lisede âşık olduğu kız?

Corban, "Merhaba, Paisley," dedi.

Sesi kayıtsızdı, sanki onu görmeyi bekliyormuş gibi çıkmıştı ki bunun sebebini de merak etmiştim. Eskiden âşık olduğu kadını hâlâ düzenli olarak gördüğünü bilmiyordum. Yine de onun burada Molly ile birlikte olması ve Corban'ın tepkisi, öyle olduğunu gösteriyor gibiydi.

Kendime hızlıca bunun sorun olmadığını söyledim. Bir kez daha.

Ta ki Paisley dikkatini Corban'a çevirene kadar.

Sanki bir film sahnesini yavaş çekimde izliyormuş gibi hissediyordum. Vücudunu onunla aynı hizada olacak şekilde eğdi, fiziksel olarak birbirlerinin eşi gibiydiler. Dudakları bir gülümsemeyle aralandı ve birkaç adım öteden bile gözbebeklerinin büyüdüğünü fark etmiştim. Bakışlarıyla Corban'ı baştan ayağa süzerken diliyle dudaklarını ıslattı.

"Merhaba, Corban." Sesi, ilgisini belli edecek kadar baştan çıkarıcıydı ama sıradan bir gözlemcinin anlayabileceği kadar da flörtöz değildi.

Elbette ben sıradan bir gözlemci değildim ve niyetini açık bir şekilde görebiliyordum.

Onu istiyordu.

Bu kadından nefret etmiştim.

Kıskançlığın baş döndürücü dalgası, o kadar hızlı ve beklenmedikti ki neredeyse nefesimi ciğerlerimden çaldı. Paisley'nin Corban'a yaklaşıp kollarını omuzlarına dolayarak ona sarılmasını dehşetle izledim. Karşılık olarak Corban da ona sarıldı ve ben

tırnaklarımı avuçlarıma batırırken Paisley'nin sırtına garip bir şekilde hafifçe vurdu.

Kollarını indirse de birkaç santimden fazla uzaklaşmadı. "Umarım öğle yemeğinde size katılmamın bir sakıncası yoktur."

"Hayır, bir sakıncası yok."

Gözlerim Molly'ye kaydı. Aralarını mı yapmaya çalışıyordu? Paisley ondan Corban ile kendisini bir araya getirmesini mi istemişti? Molly, erkek kardeşinin en yakın arkadaşıyla evlenme hayallerine çöpçatanlık mı yapıyordu?

Karar vermek zordu. Molly telefonunu çıkarmıştı ve Paisley'nin arsızca kendini Corban'ın üzerine atmasını izlemek yerine birine mesaj atıyor gibi görünüyordu.

Belki *arsızca kendini atmak* biraz dramatik bir ifadeydi. Sonuçta sadece ona sarılmıştı. Yine de kıskançlığın içimde yarattığı sis çok şiddetliydi. Ona dokunması bir kenara, yakınında bile olmasına tahammül edemiyordum.

Ellerini sanki düzeltmek istermiş gibi gömleğinin önünden aşağı doğru kaydırdığında dudağımın içini ısırdım.

Molly telefonunu çantasına koydu. "Kusura bakmayın, otuz saniye içinde ona mesaj atmazsam Martin çıldırıyor. Hazır mısınız, millet?"

Corban ellerini ceplerine soktu. "Elbette."

"Eyvah." Paisley sanki onu incelemek istermiş gibi başını eğdi. "Gömleğinin kenarı belinden çıkmış."

Sanki gömleğini tutup belinin içine sokacakmış gibi uzandı.

Pantolonunun içine.

Elleriyle.

Elleri onun pantolonunun içinde.

Tepem atmıştı.

Corban, o bunu yapamadan önce gömleğini pantolonunun içine soktu. "Ben hallettim."

Molly gülerek, "Tanrım, Paisley. Onu rahat bırak," dedi. "Hadi gidelim, açlıktan ölüyorum."

Paisley, Corban'ın gömleğinin belini tutup biraz çekiştirdi. Sonra ön kısmını düzeltip ellerini gövdesinin üzerinde gezdirdi. "İşte. Çok daha iyi. Öğle yemeği için nereye gidelim?"

Kısa konuşmalarının geri kalanını zar zor duydum. Paisley'e dik dik bakmamak için çabalıyordum. Yaşadığım kafa karıştırıcı duygu selini çözmekle o kadar meşguldüm ki söylediklerine odaklanamadım.

Bir süre sonra öğle yemeği mekânına karar vermiş gibi görünüyorlardı. Molly çoktan koridora çıkmıştı ve Paisley de hemen arkasındaydı.

Paisley başını çevirdi, sanki burada olduğumu yeni fark etmiş gibi gözleri bana takıldı. Bakışları benden Corban'a, ardından tekrar bana doğru kaydı. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade o kadar anlıktı ki neredeyse yakalayamayacaktım. Mikro ifadeler üzerinde oldukça kapsamlı bir şekilde çalışmıştım ve yüzündekinin küçümseyici bir ifade olduğundan çok emindim. Bakışları şöyle diyordu: *"Sen benim için bir tehdit değilsin."*

Elbette değildim. Çünkü Corban'ın kız arkadaşı değildim. Evet, yatmıştık ama ikimiz de bunun yalnızca şehir dışında yaşadığımız bir kaçamak olduğu konusunda ısrarcıydık. İstediğini yapmakta özgürdü. Aniden gelen yoğun kıskançlık hissi, mantıksız olduğu kadar aptalcaydı.

Üstelik ben hiçbir zaman birini kıskanmazdım. O tür bir kadın değildim.

Öyle miydim?

Molly hafifçe el sallayarak, "Tanıştığımıza memnun oldum, Hazel," dedi.

"Ben de." Güzel, sesim kulağa tamamen normal geliyordu.

Corban kapı eşiğinde durdu. "Aç mısın? İstersen bizimle gelebilirsin."

Paisley'nin yüzünde bir anlığına beliren öfkeyi gözden kaçırmamıştım. Bir parçam -kıskançlığı yoğun bir şekilde yaşayan parçam- sırf Corban ile Paisley'nin arasında tampon görevi görmek için oraya gitmek istiyordu. Böylece ona yaklaşmaya yönelik her türlü planını mahvedebilirdim.

Yine de yapmam gereken işler vardı. Bu tür oyunlara vaktim yoktu. Corban yetişkin bir adamdı, istediğini yapabilirdi.

"Teşekkür ederim ama beni laboratuvarda bekliyorlar."

"Belki başka zaman," dedi Molly.

Omuzlarımı dikleştirip gözlüklerimi düzelttim. "Bunu çok isterim."

Corban çarpık bir gülümsemeyle gözlerime baktı.

Bu bakış damarlarımda uğultulu bir sıcaklık yaratırken, tuhaf ve hiç benlik olmayan kıskançlık alevi geri dönmüştü.

"Corban, gitmeden önce akşam yemeği yemek ister misin diye soracaktım. Benimle. Evimde. Yemeği ben yapacağım."

Kaşları havaya kalktı, teklifim onu şaşırtmıştı.

Beni de şaşırtmıştı. Ne yapıyordum ben?

Hızlıca, "Hareket yakalama çalışması üzerinde hâlâ yapacak çok işimiz var," diye ekledim.

"Elbette, olur. Kulağa hoş geliyor." Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda ellerini ceplerine soktu. "Ele almamız gereken çok fazla veri var."

Hem iddialı hem de utangaçtı ve bu yönünde insanı savunmasız bırakacak kadar seksi bir şeyler vardı. Gözlerindeki yakıcı bakışı kaçırmak mümkün değildi ama ellerini ceplerine sokma

şekli hayranlık uyandıracak kadar utangaçtı. Bu kombinasyon onu tam şu anda öpmek istememe sebep oluyordu.

Yine de bunu yapamadım.

"Harika. Ayrıntıları daha sonra konuşabiliriz. Kız kardeşin acıktı, o yüzden muhtemelen gitmelisin."

"Doğru." Sanki çevresinde olup bitenleri unutmuş gibi bana ve Molly'ye baktı. "Evet, öğle yemeği. Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam."

Bakışlarım Paisley'ye kaydı. Yüzündeki kibir gitmiş, yerini öfkeye bırakmıştı.

Tehdit olmadığımı düşünmüştü, öyle mi? Göreceğiz.

Onlar gider gitmez derin bir nefes verdim. Az önce ne yapmıştım? Corban'ı akşam yemeğine davet etmek, bir randevuya çok benziyordu.

Bunun bir randevu olmasını istiyor muydum?

Artık emin değildim.

İlk olarak, o benim düşmanımdı. Bir zayıflık anında ki bu sıcak ve şehvet doluydu, onunla yatmıştım. Hiç hoşlanmadığım adamla. Peki ya şimdi? Aramızda işler değişmişti. Bunu kabul etmem gerekiyordu. Artık düşman değildik.

İş arkadaşı olmanın yanı sıra arkadaş da olmuştuk. Bu da kesinlikle birlikte akşam yemeği yiyebileceğimiz anlamına geliyordu. Özellikle de söz konusu iş arkadaşlarına önemli çalışma verilerini analiz etme görevi verilmişse.

Daha fazlası yoktu. Hayatımda neye ihtiyacım olduğunu biliyordum ve bu, randevuya çıkmak değildi. Kararımı çoktan vermiştim.

Duygularımı kararlı bir şekilde kenara ittim ve laboratuvara doğru giderken akşam yemeği menüsüne odaklandım.

26

CORBAN

"Seks her zaman duygularla ilgilidir.
İyi seks özgür duygularla; kötü seks ise
engellenen duygularla alakalıdır." ~Deepak Chopra

Hazel, üzerinde küçük kurabiye desenleri olan bir mutfak önlüğüyle kapıyı açtı. Saçlarını toplamıştı ve burnunun üzerine bir miktar un bulaşmıştı.

Bundan daha tatlı olamazdı.

"Merhaba." Gözlüğünü düzeltti. "Biraz geç kaldım."

"Sorun yok."

Geri çekilerek kapıyı biraz daha araladı. "Girsene."

"Teşekkürler."

Onu tutup deli gibi öpmemek için ellerimi ceplerime soktum. Beni bunun için davet ettiğinden şüpheliydim. Yine de belli olduğu üzere umudum bu yöndeydi. Ancak hareket yakalama çalışması üzerinde çalışmak istediğini söylediğinde, gerçekten bunu kastetmiş olabilirdi.

Üstelik pişirdiği -ki mutfağından harika kokular yükseliyordu- yemeği yakmasının onu üzeceğini biliyordum. Sebebi elbiselerini çıkarıp yüzümü bacaklarının arasına gömmem olsa bile.

Bu yüzden kendimi tuttum, onu kendime çekme ve o sevimli dudaklarını tatma dürtümü bastırarak içeri kadar peşinden gittim.

Dairesi tam da hayal ettiğim gibiydi. Bir kanepesi ve üzerine battaniye örtülmüş bir koltuğu vardı. Mutfağın yanında dört sandalyeli yuvarlak bir masa ve iki kitaplık yer alıyordu. Kitaplıklara baktığımda neye göre dizildiklerini tek bakışta anlamıştım. Kitapları önce kategorilerine göre, sonra da yazarlarına göre alfabetik olarak sıralanmıştı. Üç kapısı olan kısa bir koridoru vardı: yatak odası, banyo ve belki de bir giyinme odası.

Çoğunlukla toprak tonlarında olan renklerin hepsi birbiriyle uyumluydu ve her santimetresi düzenli görünüyordu. Sadece temiz değil, aynı zamanda özenliydi. Sanki her şeyi tam olarak istediği yere koymuş gibiydi.

Bu tamamen Hazel'lık bir davranıştı.

"Oturabilirsin." Kanepeyi işaret etti. "Şunları bitirmem gerekiyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Teşekkür ederim ama yok."

Hazel mutfağa gittiğinde, ben de tekrar etrafıma bakındım. Kapının yanında bir çift koşu ayakkabısı ve sehpanın üzerinde de maraton antrenmanlarıyla ilgili birkaç kitap vardı. Genelde çevremin pek farkında olmazdım ama bu bir süper kahramanın gizli sığınağına göz atmak gibiydi. Burası onun eviydi. Ayakkabılarını çıkardığı -ayrıca elbiselerini de çıkardığı ama bunu düşünmemeye çalışacaktım- ve rahat ettiği yerdi. Yemek yediği, uyuduğu, rahatladığı ve *yaşadığı yer* burasıydı.

Her zaman bu kadar güzel kokuyor muydu? Midemin guruldamasına ve ağzımın sulanmasına neden olmasına rağmen, güzel koku sadece pişirdiği yemeklerden gelmiyordu. Tüm bunların ötesinde, içerisi onun gibi kokuyordu ve bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Bu kadar düzenli olmasına bir kez daha hayran kalarak kanepeye oturdum. Dudaklarım bir sırıtışla yukarı kıvrıldı ve sırf

fark edip etmeyeceğini görmek için masa lambasını birkaç santim yana kaydırdım. Kendime engel olamamıştım.

Hayatımda gördüğüm en şişman kedi koridorda geziniyordu. Esnemek için durup sırtını gerdi. Ya da en azından öyle görünüyordu. Kediler genellikle gerinirdi ama bu kedinin muazzam miktardaki gri tüylerinin altında ne yaptığını söylemek zordu.

Kedi başını bana doğru çevirdi. Uzun bıyıkları ve yassı bir yüzü vardı. Görünüşe göre esnedikten sonra buraya gelip sahibinin misafirini incelemesi gerektiğine karar vermişti. Uzun tüyleri ve hatrı sayılır cüssesinden dolayı bacaklarını güçlükle görebiliyordum. Büyük; kabarık, gri bir topu andırıyordu ve odanın karşı tarafından sürünerek bana doğru geliyordu. Ayağımın yanına oturup pantolonumu kokladı.

"Merhaba, kedicik." Eğilip kafasını okşadım.

Hazel mutfağın girişinden, "Bu Erwin," dedi.

Kısık sesle güldüm. "Erwin. Anladım. Erwin Schrödinger. Schrödinger'in kedisi.* Komikmiş."

"*Cidden* komik. Ama hiç kimse şakayı anlamıyor."

"Gerçekten mi?" Onu sevmeye devam ettim ve Erwin de buna izin verdi. Yumuşak kürkü mükemmel bir şekilde taranmıştı, tek bir düğüm bile yoktu. Tüylerinin kalınlığı göz önüne alındığında bu durum etkileyiciydi.

"Hem espriyi anlayan hem de bundan keyif alan ilk kişi sensin." Başını eğdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. "Senden hoşlandı. Onu alıp kanepeye yatırmanı bekliyor."

"Kanepeye zıplamayacak mı?"

"Hayır, artık yapamıyor."

*Fizikçi Erwin Schrödinger tarafından ortaya atılmış, kuantum fiziğiyle ilgili bir düşünce deneyidir.

Tekrar güldüm. "Erwin, annenin iyi bir aşçı olduğunu biliyorum ama eğer kanepeye zıplayamıyorsan muhtemelen bu, o işteyken çok fazla kurabiye yediğin anlamına geliyor."

"Kanepeye zıplamasını engelleyen şey kilosu değil. Sadece yaşlanıyor."

"Emin misin? Çünkü kedin çok büyük."

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Sadece tüyleri kabarık."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıp ellerimle onu kavrayarak yanımdaki kanepeye koydum. Çok kabarıktı, bunda haklıydı ama en az dokuz kilo olduğuna emindim. "Tanrı aşkına, Hazel. Çok ağır."

"O kadar ağır değil. Ayrıca son derece sağlıklı."

Erwin yastığa yerleşirken tüylerini düzelttim. Kulakları ve basık bir yüzü olan gri bir tüy yığınına benziyordu. "Kesinlikle mutlu bir kedi."

Kararlı bir ses tonuyla, "Aynen öyle," dedikten sonra mutfağa geri döndü.

"Ne düşünüyorsun, Erwin?" Onu okşamaya devam ederken sesimi alçalttım. "Annen beni gerçekten çalışma verilerini tartışmak için mi davet etti?"

Erwin gözlerini kapattı.

"Ben öyle düşünmemiştim."

Hazel mutfaktan çıkarken önlüğünü bir kenara koydu. "Akşam yemeği hazır."

"Nefis kokuyor." Ayağa kalktım bakışlarım hâlâ kanepede oturan Erwin'in üzerindeydi. "Kendi başına aşağı inebilir mi?"

"Ah, evet. O halleder."

Masayı çoktan iki kişilik olacak şekilde hazırlamıştı. Ben de Hazel'ın mutfaktan akşam yemeğini getirmesine yardım ettim. Tavuk ve limonlu kremalı makarna yapmıştı. Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Oturup yemekleri tabağımıza aldık. Makarna oldukça lezzetliydi. Bu tür ev yapımı yemekleri çok sık yemezdim ve Hazel daha ilk tabağındayken ben iki tabak bitirmiştim.

Çoğunlukla işten bahsettik ve Hazel hareket yakalama konusunu gündeme getirdi. Aklımın bir köşesinde bir kez daha beni davet etmesinin sebebinin gerçekten bu olup olmadığını merak ediyordum. Öyle olabilirdi. Belki de artık o çılgın cinsel uyuma sahip değildik.

Ancak ben öyle hissetmiyordum. Burada, tamamen Hazel'a ait eşyaların arasında ne kadar çok vakit geçirirsem, üzerindekileri çıkarmayı o kadar çok düşünüyordum.

Yemeklerimiz bittiğinde, "Tatlı yaptım," dedi.

Ayağa kalkıp masayı topladı. Kısa konuşma şekli ve sert duruşu, bana Florida'ya konferans için uçtuğumuz günü hatırlatmıştı. Bana kızgın olduğu için böyle davrandığını düşünmüştüm.

Ama artık onu daha iyi tanıyordum. Takındığı bu *Tamamen profesyonel* davranışları, içindeki seks açlığını saklayan bir maskeden ibaretti.

Servis tabaklarını alıp peşinden gittim. Tabakları lavaboya koydu ve kare tepsinin üzerindeki folyoyu çekti.

Brownie. Brownie yapmıştı.

O gün işteyken brownielerini yemeyi reddetmiştim. Ve Hazel da benim için tekrar yapmıştı. Bu hareketinin neden göğsümde yoğun bir ağırlık oluşturduğunu bilmiyordum ama tabakları tezgâhın üzerine bırakıp onu belinden tuttum ve kendime çevirdim.

Öpücüğüme hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. Dudaklarımız birbirine dokunduğu anda damarlarımda bir ateş patladı. Ona dokunmak için can atıyordum. Tadına bakmak. Tenini tenimde hissetmek.

Onu, brownieyi istediğimden çok daha fazla istiyordum. Bunun bir anlamı vardı.

Kollarını boynuma dolarken vücudunu benimkine bastırdı. Ellerim kıyafetleriyle uğraşırken onu mutfaktan çıkardım, kanepeye ya da yatağa doğru ilerledim. Neresi olduğu umurumda değildi. Tek bildiğim ona ihtiyacım olduğuydu. Hemen şimdi.

Kanepenin yanında durduk ve üzerimizdekileri çıkarabilmek için dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Benimkinin yere düşmesine izin verdim ve onu yakalayıp tekrar öpmek için kendime doğru çektim. İçimdeki canavar uyanmıştı. Ona yüzlerce edepsiz şey yapacaktım. Onu, bu dairenin her yerinde kendinden geçersesine becerektim.

Gözlerim bir anlığına açıldı ve hâlâ kanepede oturmuş, bizi izleyen Erwin'i gördüm.

Ellerim saçlarına dolanmışken donakaldım. Kedi yeşil gözlerini hiç kırpmıyordu.

Bu şekilde olmayacaktı.

Hazel'ın eli aşağı kaydı ve pantolonumun içinden aletimi kavradı. İnledim. Kedi umurumda değildi. Onu kucağıma alıp omzuma attım ve yatak odasına taşıdım.

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra onu yatağa fırlattım. Neredeyse yatağın üzerinde zıpladı ve dudaklarından ufak bir cıyaklama kaçtı. Hızla pantolonumu çıkardım. Dudaklarımı beklentiyle yalayıp kıyafetlerinin geri kalanını çıkardım ve yatağın yanında diz çökerek bacaklarını araladım.

Dilimi kadınlığı boyunca kaydırmadan önce inledim. Tadının ne kadar güzel olduğunu anlatacak bir kelime yoktu. Elinden çıkacak tüm tatlılardan daha güzeldi. Dilimi içine sokup çıkararak ona sataştım ve hızlı darbelerle klitorisine dokundum.

Çarşafların üzerinde kıvranıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. Hoşuna giden bir ritim bulup dilimle hafifçe klitorisine bir fiske attım.

İki parmağımı içine kaydırdığımda, dudaklarından başka bir inleme daha kaçtı. Sıcak ve ıslaktı, kasları gerginlikten titriyordu. Klitorisine dilimle hafifçe vurmaya devam ettim ve parmaklarımı yavaşça kıvırarak ileri geri hareket ettirdim. Kalçalarını kıpırdatarak yüksek sesle inledi.

Ona bunu yapmayı seviyordum. Ona kendini o kadar iyi hissettiriyordum ki tüm o çekingen tavırlarından kurtularak bana teslim oluyordu. İnledi, kalçalarını kaldırdı ve saçımı yakaladı.

Sikim acı verecek kadar sertleşmişti ama o boşalana kadar durmak istemiyordum. Parmaklarımı dışarı kaydırıp ıslaklığını aletime sürmek için durdum.

"İzlemek istiyorum," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım.

Altdudağını ısırarak başını salladı.

Yatağın üzerinde geriye kaydı ve ben de üzerine çıkıp önünde diz çöktüm. Aletimi tutup elimle sertliğimi sıvazladım. Hazel'ın parmakları tereddütle kalçasının ve uyluğunun üzerinde gezindi. "Siktir, evet," derken gözlerim kışkırtıcı parmaklarına kilitlenmişti. "Yap. Kendine dokun."

O iki parmağını içeri daldırırken ben de aletimi tekrar sıvazladım. Bacakları aralandı ve parmaklarını hareket ettirirken bir yandan da klitorisini avucunun içiyle ovuşturdu.

Ritimine uyum sağlayarak uzunluğumu okşadım. Kaygan ıslaklığı her tarafıma dağılmıştı. Sikimin her yerindeydi. Gerginliğin yoğunlaştığını hissederek aletimi sıktım.

Hazel büyüleyiciydi. Yanakları kızarmıştı ve kirpikleri titriyordu. Parmaklarını içine daha sert sokmaya başladı. Hareketleri hızlanırken gözleri asla aletimden ayrılmıyordu. Kolayca devam edebilirdim. Her yerine boşalacak şekilde kendimi okşayabilirdim ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu becermem gerekiyordu.

"O tatlı amı istiyorum," diye hırladım.

Ben onun üstüne çıkıp kendimi içine iterken o da bana tutundu.

Aletimi içine ittiğimde, gözlerim geriye doğru kaydı. Sıktır, ne kadar tatlı bir rahatlamaydı bu.

Yüzümü boynuna gömüp kalçalarımı ona doğru ittim. Onu yutmak istiyordum. Teninin her santimini yalamak istiyordum.

Yatak duvara çarpana ve o tırnaklarını sırtıma batırana kadar onu sertçe becermeye devam ettim. Hâlâ serttim. Beni daha derinine alabilmek için dizlerini yukarı kaldırdı, kulağımdaki talepkâr mırıltıları evetlerden oluşuyordu. Her itişte hırlıyordum. içgüdünün ve şehvetin kontrolü ele almasına izin vermiştim.

O boşalmaya başladığında bir şekilde yana doğru dönmüştük ve başı yataktan aşağı sarkıyordu. İkimiz de umursamadık. Kalçalarını tuttum, onu geri çektim ve amı etrafımda kasılırken kendimi ona doğru ittim.

Kalçalarını sıkıca tutmaya devam ederek kendimi daha hızlı itmeye başladım. Kaslarım gerildi ve bir anda baskı ortadan kalktı. İçine boşaldığım sırada aletim zonkluyordu. Yaşadığım rahatlamayla inledim. Sikimin her nabız gibi atışında kendimi daha çok iterek kaygan duvarlarıyla bütünleştim.

Üzerinde hak iddia ediyordum.

Ona sahip oluyordum.

O *benimdi.*

Zorlukla nefes alarak durdum ve gözlerimi açtım. Hazel saçlarını yüzünden çekip memnun bir şekilde iç geçirdi.

"Bu tatlıdan daha iyiydi," dedi. Sesi alışılmadık derecede yumuşak çıkmıştı.

O ilkel sahiplenme hissinden sıyrılarak üzerinden kalktım. Bu da nereden çıkmıştı? "Kesinlikle tatlıdan daha iyiydi."

Başını ellerinin arasına aldı. "Yine de biraz yemek ister misin?"

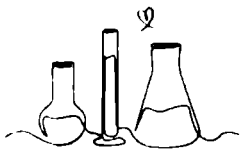
"Tatlıdan mı?"

"Evet. Brownie yaptım."

Gülümsedim. "Gördüm."

O da gülümseyerek kıyafetlerini almak için ayağa kalktı. "Hâlâ sıcak olmalılar."

Yataktan inip pantolonumu aldım. Beynimin arkasında küçük bir hoşnutsuzluk uğultusu vardı ama onu bir kenara ittim. Lezzetli bir akşam yemeği, muhteşem seks ve şimdi de brownie mi? Bundan daha fazlasını isteyemezdim.

27

HAZEL

"İster evlilik olsun ister arkadaşlık, en nihayetinde tüm bağlar iletişim üzerine kurulur." ~Oscar Wilde

Karşımdaki masada oturan çift muhtemelen ilk ya da ikinci randevularındaydı ama ben ilk olduğuna dair bahse girmeye hazırdım. Göz teması kurmaya çalışırken birbirlerine belirsiz bir tereddütle bakıyorlardı. Adamın duruşu rahat ve kendinden emindi fakat ilgisini de belli ediyordu. Bu tavrı onları izlediğim birkaç dakika içinde giderek daha net bir hal almıştı. Şimdi daha yakına eğiliyor, kadının saçlarına dokunup gülümsüyordu.

Aralarındaki geçici bağın güçlenmeye başlamasını izlemek çok ilginçti. Randevularını, Corban'ın anketini yaparak geçirirlerse ne olacağını merak ettim. Âşık olurlar mıydı?

Sophie, "Aman Tanrım, geç kaldığımı sanıyordum ama belki de erken gelmişimdir," dedi. Birdenbire ortaya çıkmış gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırıp dikkatimi çiftten uzaklaştırdım. "Aslında tam zamanında geldiğini düşünüyorum."

Cumartesi gecesiydi ve içki içmek için arkadaşlarımla keyifli bir buluşmaya çıkmıştım. Everly balayından yeni dönmüştü, onu görmek için sabırsızlanıyordum.

"Vay canına. Aferin bana." Çantasını sandalyenin arkasına asmaya çalıştı fakat askı bileğine dolandığı için neredeyse sandalyeyi geriye doğru deviriyordu. "Eyvah. Sen nereye bakıyordun?"

Sandalye yere düşmeden önce düzeltmesine yardım ettim. "Sadece şuradaki çifti gözlemliyorum. Yakınlığın derinleşme potansiyelini gösteren, sözsüz bir iletişim sergiliyorlar."

"Ah, bu çok tatlı." Çantasını asmayı başararak oturdu. Kıvrımlarını belli eden önden düğmeli yeşil bir elbise giymişti.

Everly ise sarı-beyaz elbisesi, turkuaz topukluları ve güneşi andıran gülümsemesiyle aniden içeri girmişti. "Merhaba, hanımlar."

Sophie gibi ben de ayağa kalkıp ona sarıldım. Sophie'nin sandalyesi neredeyse devrilecekken Everly onu yakaladı. Yine.

"Özür dilerim," dedi Sophie. "Yemin ederim, tüm koordinasyonumu çalışırken tüketiyorum ve işten çıktığımda berbat oluyorum."

Everly yerine otururken, "Zararı yok," dedi. "İkinizi görmek çok güzel. Sizi çok özledim. Nora daha gelmedi mi?"

"Henüz gelmedi. Ve biz de seni özledik. Balayın nasıl geçti?"

"İnanılmaz." Gülümsedi, sesinde özlem dolu bir hava vardı. "Sonsuza kadar kalabilmeyi isterdim ama geri dönmek de güzel. Gerçi bu yarı maraton meselesi konusunda kafam karıştı. Sophie, gerçekten Bella Ferndale ile iddiaya mı girdin?"

"Girdim ve onları ezip geçeceğiz."

Everly kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Sanırım buralarda olmasam bile koşuya çıkmam iyi olmuş. Gerçi hâlâ yapmam gereken bazı şeyler var."

Nora hızlıca içeri girip doğruca masamıza yöneldi. Omzunun üzerinden arkasına hızlı bir bakış attıktan sonra bir sandalyeye oturup öne doğru eğildi. "Tam arkamda ama önce sizi uyarmak istedim. Erkek kardeşim burada."

"Eyvah." Everly ile bakışlarımız buluştu ve ardından ikimiz de Sophie'ye döndük.

"Ne?" diye sordu Sophie. "Kardeşinle ilgili bir sorun mu var?"

"Üvey kardeş ve evet," dedi Nora. "Çok şey."

Everly, "Doğrudan gözlerinin içine bakmayın," diye uyardı.

Başımı salladım. "Ayrıca söylediği tek kelimeye bile inanmayın."

"Ne?" diye sordu Sophie.

Nora, "Pat diye söylediğim için çok üzgünüm," dedi. "Ofisime gelene kadar şehirde olduğundan haberim bile yoktu. İyi haber şu ki sanırım patronumu bana zam yapmaya ikna etti. Kötü haber ise birazdan burada olacak. Arabamı park etmesini istedim ama her an burada olabilir."

Sophie, "Kafam çok karıştı," dedi.

Nora tekrar arkasına baktı. "Jensen Lakes, görüp görebileceğin en çekici ve en karizmatik şeytandır. Kontrolünü elinden bırakma, yoksa külotunu cebine atar ve sen de kendini tek gecelik ilişki zevki için ona teşekkür ederken bulursun. Üstelik sen daha kıyafetlerini toplayıp odasından çıkmadan önce seni çoktan unutmuş olur."

Bu gerçekten doğruydu. Yıllar önce Jensen ile ilk tanıştığımda, Nora beni yakalayıp elimi elinden çekmeden önce arabasına giden yolu yarılamıştım. Büyülenmiş gibi, söylediği her şeyi yapmaya hazırdım.

Restoranın kapısına bakmadan bile içeri girdiğini anlamıştım. Bunu hissedebiliyordun. Ortama bir sessizlik hâkimdi. Varlığı, kadın erkek fark etmeden herkesin durup ona bakmasına neden oldu.

Olağanüstüydü. Buna birçok kez bizzat şahit olmasaydım, bir adamın yoluna çıkan herkes üzerinde bu kadar yaygın bir etki yaratabileceğine inanmazdım.

Barut grisi bir takım giymişti ve kravat takmamıştı. Üzerinde o kadar iyi duruyordu ki bir anda kendinizi takım elbise kavramının sadece onun için icat edilip edilmediğini merak ederken

buluyordunuz. Kaşları, gür koyu renk saçlarıyla aynı tondaydı. Gözleri de kahverenginin koyu bir tonuydu. Bakışları o kadar karanlıktı ki kendinizi onların içine düşerken hayal etmeniz şaşırtıcı değildi. İnsanı kendinden geçiren bir...

"Hanımlar." Jensen'ın baştan çıkarıcı sırıtışı, adil olmayan şekilde muhteşem hatlarını gölgede bırakıyordu.

Aman Tanrım, aksanı. Londra'da büyümüştü ve aksanını ölümcül bir silah olarak kullanılabilirdi. Gümrükten nasıl geçmeyi başardığını merak ediyordum.

Muhtemelen tatlı diliyle onları ikna etmişti.

Dirseğimle Sophie'yi dürttüm. Neredeyse salyaları akıyordu.

Nora ikimizi işaret ederek, "Everly ve Hazel'ı hatırlıyorsun," dedi. "Ve bu da arkadaşımız Sophie."

Everly'nin elini alıp dudaklarına götürdü ve parmaklarının üzerini öptü.

"Everly, sevgilim, parmağındaki yüzük beni hem yaralıyor hem de sevindiriyor. Hayatının geri kalanında senin tadını çıkaracak adamı tebrik ederim."

Bir zamanlar Everly, dramatik ama bir o kadar da baygın konuşması ve öpücüğü yüzünden kızarıp sözcükleri bulmakta zorlanırdı. Ancak belki de evlilik -ya da sadece Shepherd- onun Jensen'ın hatırı sayılır cazibesine karşı bağışıklık kazanmasına sebep olmuştu. Ona sanki yürürken feromon damlatan bir seks tanrısı değil de normal bir insanmış gibi gülümsedi. "Teşekkür ederim, Jensen. Seni tekrar görmek güzel."

Jensen, tepkisine ya da tepkisizliğine şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Yine de hızla toparlandı ve dikkatini bana çevirdi. "Hazel, her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun. O resmî gömleği üzerinden yırtıp atacak adam olmak için neler vermezdim."

Nora inledi.

Bakışları içimi ısıtsa da dilimin tutulmasına sebep olmadığını fark ettiğimde, buna memnun oldum. Gülümseyerek elimi uzattım ve dudaklarına götürdüğünde bile eriyip gittiğimi hissetmedim.

"Merhaba, Jensen. Seni Seattle'a getiren şey nedir?"

Bir an için tereddüt etti, elim hâlâ onun elindeyken gülümsemesi silinmişti. "Doğal olarak iş. Ve tabii ki harika kız kardeşimi ve arkadaşlarını görme şansı."

Nora iç çekti.

Ona doğru döndüğünde Sophie cıyakladı.

"Güçlü ol," diye fısıldadım. "Bunu yapabilirsin."

"Ah, merhaba," dedi Jensen. Potansiyel yeni avını ölçen bir avcı gibiydi. "Ne kadar da lezizsin. Sophie, değil mi?"

Başını sallarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini tutup parmaklarının üzerini öptü. "Benimle gelmeye ne dersin hem..."

"Hayır." Nora omzuna vurdu. "Onu hiçbir yere götürmeyeceksin."

Gözlerini devirdi ve Nora ile Sophie'nin arasındaki sandalyeye rahatça yerleşti. "Ben sadece bara gidip içki menülerine göz atmayı önerecektim."

"Hayır, bunu yapmayacaktın."

Tekrar sırıttı. "Belki de."

"Uslu dur."

"Eh, bu lanet derecede sıkıcı."

Garson gelip siparişlerimizi aldı. Biz kızlar için martini, Jensen için de buzlu viski. Everly bize biraz balayından bahsetti. Sophie işinden bahsederken Jensen'a kıkırdayan bakışlar atıyordu. Nora, bloğu için üst düzey kaplıca tedavileriyle ilgili yeni bir seri üzerinde çalışıyordu. Jensen iş için şehre geldiğini söyledi ancak

ayrıntı vermemişti. Çoğunlukla Sophie ile flört etmeye çalışarak kız kardeşini sinirlendirmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Everly bana bakarak, "Artık şu önemli meseleyi konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Corban ile aranızda neler oluyor?"

"Çok güzel bir soru." Nora kaşlarını kaldırıp ellerini birleştirdi.

"Kulağa müstehcen geliyor." Jensen öne doğru eğilmeden önce kolunu masaya dayadı. "Corban kim?"

"Nefret seksi yaptığı adam," dedi Nora.

Jensen'ın dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Seninle gurur duyuyorum, canım. İyi yapılan nefret seksini severim."

Gözlüğümü burnuma doğru ittim. "Bunun artık doğru olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden ona düşmanım demeye devam edemem."

"Sahada o kadar marifetli mi?" diye sordu Nora.

Evet, evet, binlerce kez evet. "Sadece bu değil, her ne kadar fiziksel birlikteliklerimiz şey olsa da..."

"Tatmin edici mi?" diye tahmin yürüttü Sophie.

Everly, "Heyecan verici?" diye sordu.

"Aklını bulandıracak kadar ateşli?" dedi Nora.

"Evet, üçü de."

Nora'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aferin sana, tatlım."

Sophie, "Fakat artık ondan nefret etmiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

İç çektim. "Hayır. Hem de hiç."

Nora dilini şaklatıp başını salladı. "İşte, içimizden birini daha kaybediyoruz."

"Kaybolduğum falan yok. Ayrıca ses tonundan anladığım kadarıyla flört etme, nişanlanma ve evlenme gibi bir yola da

kesinlikle girmedim. Artık düşman değiliz, aslında ekip olarak oldukça iyi çalışıyoruz ve evet, yattık. Birkaç defa. Fakat hepsi bu kadar."

Nora, "Yani bundan sonra nefret seksi yok," dedi. "O halde artık birbirlerini çıkarları için kullanan arkadaşlar mısınız?"

Bir anlığına bunu düşündüm. Şu anki ilişkimiz için bu doğru bir tanım mıydı? "Evet, sanırım. Belki de."

Jensen, "Bu soruya cevap vermek oldukça kolay olmalı," dedi. "Arkadaş mısınız?"

"Evet, öyle olduğumuzu söyleyebilirim."

"Ve seks mi yapıyorsunuz?"

Başımı salladım.

"Ama çıkmıyorsunuz," dedi.

"Geçen akşam birlikte yemek yedik ama randevu değildi." Tekrar duraksadım, Corban hakkındaki karışık duygularım ve kafa karışıklığım yüzeye çıkmıştı. "Aslında randevu da olabilirdi. Tam olarak emin değilim. Bunları kendiniz deneyimlemek yerine başkalarının davranışlarını gözlemleyerek belirlemek çok daha kolay oluyor."

Everly, "Pekâlâ, bize akşam yemeğinden bahset," dedi. "Uygun olduğunuz için sadece birlikte yemek yediniz ve sonra sanki bir randevuymuş gibi mi hissettirmeye başladı? Yoksa seni akşam yemeğine davet etti ama bunu bir randevu olarak kastedip etmediğinden emin mi olmadın?"

"Hiçbiri. Onu evime davet ettim ve akşam yemeği hazırladım."

Sophie, "Kulağa oldukça randevu gibi geliyor," dedi.

Jensen omuz silkti. "Belki. Ya da yemek bonusu olan bir seks davetiydi. Sonuçta ne o sana çıkma teklif etti ne de sen ona."

Nora yeniden gözlerini devirdi. "Ne zamandan beri bunun bir randevu olarak sayılması için adamın çıkma teklifi etmesi gerekiyor?"

"Gerekmiyor." İçkisinden bir yudum aldığında, Sophie'yi masanın altından dürttüm. Bakışları yine onun üzerindeydi. "Ancak eğer adam onu akşam yemeğine davet etmiş olsaydı, bu şüphesiz bir şekilde randevu olurdu. Koşulsuz seks arayan bir adam önce onu beslemeyecektir. Eğer ona çıkma teklif eden Hazel olsaydı ve bir restorana gitseleredi, bu da açıkça bir randevu sayılırdı."

Nora, "Ama onu evine davet ettiğine göre, bu seks yapmak için akşam yemeğini bahane olarak kullandığı anlamına da gelebilirdi," diye karşılık verdi. "Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama haklısın."

"Gerçekten mi?" diye sordu Everly. "Seks daveti yemeği mi?"

"Kesinlikle." Jensen kadehini kaldırdı. "Şerefe, tatlım. Eğer onu besleyip herhangi bir bağ kurmadan sikişiyorsan, o adamın yerinde olmak isterdim."

"Bunun bir randevu olduğunu mu düşünüyordu?" diye sordu Sophie.

"Tam olarak emin değilim ama sanmıyorum."

"Ve sana hiç çıkma teklif etmedi, öyle mi?" Soru Everly'den gelmişti. "Yani onun işleri ciddileştirmek istediğini düşünmek için bir nedenin yok mu?"

Beni kız kardeşi ve Paisley ile öğle yemeğine davet etmesini düşündüm. Bu, kimsenin tanımına göre bir randevu olmazdı. Benden onlara katılmamı istemesinin tek sebebi, o sırada ofisinde olmamdı.

"Hayır, benimle çıkmak istediğine dair herhangi bir işaret vermedi."

Everly, "Bence asıl soru şu: sen ne istiyorsun?" diye devam etti. "Bunun bir randevu olmasını mı istiyordun?"

Sorusunu düşünmek için kendime birkaç saniye vererek martinimi yudumladım. "Sanırım kafa karışıklığımın kaynağı bu. Bekâr kalmak konusunda kesinlikle kararlıyım. İlişkileri denedim ve hiçbir zaman işime yaramadılar. Hatta bir kez evlendim ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Everly ve Nora birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

Sophie, "Bu hikâyeyi bilmiyorum ama içimde sormamam gerektiğine dair bir his var," dedi.

"Anlatacak pek bir şey yok. Çoğunlukla uygun olduğunu düşündüğümüz için evlendik. O zamanlar mantıklı görünüyordu ama işe yaramadı."

Nora, "O kadar uyuşuk bir adamdı ki boşanmanız bile sıkıcıydı," dedi.

Everly, "Senin için acı dolu bir ayrılık dilediğimizden değil," dedi. "Gerçi hepimiz bunları yaşadık. Sen bile."

Başımı salladım. "Yaşadım. Hem de birçok farklı çeşidini. Gündelik flört. Uzun süreli ilişki. Zor bir ayrılık. Başarısız bir evlilik. Hatta bir keresinde tüm hafta sonu süren bir kaçamak yaşadığım bile olmuştu."

Everly, "O adamı hatırlıyorum," dedi. "Aman Tanrım, o zamanlar çok gençtik."

"Gerçekten de öyleydik. Demek istediğim, başka bir ilişki denemeye ihtiyaç duymadığıma karar verecek kadar ilişkilerin işleyişine dair deneyim sahibi olduğumu görebilirsiniz."

Sophie, "Evet ama fikrini değiştirebilirsin," dedi. "Özellikle de doğru adam için."

Sophie'ye baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bakarken, "Kesinlikle yapabilir," dedi Jensen. "Doğru adam için. Ya da şu an için doğru olan adam. *Öyle bir adam* için fikrini değiştirebilir miydin, sevgilim?"

Nora yine omzuna vurdu.

"Bu daha önce deneyimlediklerimden çok farklı," dedim. "Her zaman daha geleneksel ilişkilerden yana oldum. Uyumlu olup olmadığımızı değerlendirmemize olanak tanıyacak alışılagelmiş kahve randevusu ve giderek artan süreli buluşmalar... Eğer ilişki gelişirse, doğal olarak fiziksel aşamaya geçilir."

Jensen, "Bu şimdiye kadar duyduğum en sıkıcı flört tanımı," dedi. "Bekâr kalmaya karar vermen hiç şaşırtıcı değil."

Onu görmezden geldim. "Ancak Corban ile her şey tersten gelişti."

Nora, "Belki de şu an ihtiyacın olan şey budur," dedi. "İkiniz de eğleniyorsanız, sınırsız seksin yanlış bir tarafı olduğu söylenemez. Kendinize etiket ve bağlılık yüklemeniz gerektiğini söyleyen hiçbir kural yok."

"Bu doğru."

Nora gülümseyerek, "Biraz gevşediğini görmek hoşuma gidiyor," dedi. "Bu senin için iyi. Ayrıca sikinin de senin için iyi olduğunu düşünüyorum. Tüm bu bastırılmış cinsel enerjinin gerilimini hissetmeye başlamıştım."

"Nora," diye uyardı Everly. "Bu kadar yüksek sesle söylemek zorunda mıydın?"

"Neyi, bastırılmış cinsel enerjiyi mi?" diye tekrarladı Nora.

"Hayır, diğer şey."

"Sik mi? Sikin nesi var? Burada hepimiz yetişkiniz."

"Biliyorum ama..." Everly'nin yanakları pembeleşirken gözleri etrafta geziniyordu. Hep kolaylıkla utanan tiplerden olmuştu.

Jensen kelimeyi vurgulayarak, "En azından ona *penis* demedi," dedi.

Nora yüzünü buruşturdu. "Bunu söylediğinde kulağa korkunç geliyor."

"Vücut parçaları için uygun terimlerin bu kadar seksi olmaması tuhaf değil mi?" diye sordu Sophie. "Bir saniye öncesine kadar her şeyi ateşli bir şekilde telaffuz edebileceğini sanıyordum."

"Onu cesaretlendirme," dedi Nora.

Jensen kendini Sophie'ye doğru çevirdi. "Sanırım sen sik terimini tercih ediyorsun. Cümle içinde kullansam nasıl olur? Sertleşen sikimi içine itip..."

Nora sözünü kesti. "Gerçekten mi?"

Everly hızla, "Hazel'ın konusuna dönelim," dedi. "Eğer her şeyden bu haliyle memnunsan, belki de Nora haklıdır."

"Elbette haklıyım. Dürüst olalım, şu anda güzel orgazmlar yaşamaya ihtiyacın var. Eğer keyifli bir çalışma ortamı sağlıyorsa, bu daha da iyi. Her şey yoluna girecek ve sen de flört etmemeye geri dönebileceksin."

Yavaşça başımı salladım.

"Ya da bilirsin, ona âşık olacaksın."

"Hayır. Corban'a âşık olmayacağım."

Nora sanki beni inceliyormuş gibi uzun bir süre gözlerini benimkilerden ayırmadı. Bunun açıkça imkânsız olduğunu bilmeseydim, düşüncelerimi okuyup okumadığını merak ederdim.

Jensen kadehini tekrar kaldırdı. "Canlarım, kadehimi birbirlerini çıkar için kullanan arkadaşlara ve buna layık siklere kaldırıyorum."

Nora kadehini kaldırdırken ona yandan bir bakış attı. "Sanırım seninkinin buna layık olduğunu düşünüyorsun."

"Ah, ben mükemmel bir arkadaşım."

Nora tekrar inledi ve hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk.

Birbirlerini çıkarları için kullanan arkadaşlar. Bu olumlu bir değişiklikti ve doğru bir tabire benziyordu. Fiziksel çekimimizi

hiçbir şey azaltmamıştı; ne eve dönmüş olmamız ne de artık düşman olmamamız. Başka bir deyişle, rekabetimiz de otel odası da üzerinde herhangi bir etki yaratmamıştı.

Belki de Nora haklıydı, şu an hayatımda olmasına ihtiyaç duyduğum şey buydu.

28

CORBAN

"Herkesin hayatında bir an gelir, içindeki ateş söner.
Sonra, bir başka insanla karşılaşınca alevlenir.
Hepimiz, içimizdeki ruhu yeniden tutuşturan o insanlara
müteşekkir olmalıyız." ~Albert Schweitzer

İşten döndüğümde anahtarlarımı bir kenara bıraktım. Pazartesi olmasına rağmen güzel bir gündü. Hazel ve ben. öğleden sonramızın çoğunu hibe teklifimize göz atarak geçirmiştik. Ayrıca etrafta kimse yokken onu laboratuvarda köşeye sıkıştırmış ve öpmüştüm. Onu daha sık yiyip bitiremeyecek olmam çok kötüydü. Dudakları o kadar öpülesiydi ki...

Telefonun sesiyle irkildim, Hazel arıyordu.

"Selam."

"Corban, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama yardıma ihtiyacım var ve başka kimi arayacağımı bilemedim."

Duruşum dikleşti ve anahtarlarımı alıp kapıdan dışarı koşmaya hazırlandım. "Sorun ne?"

"Sorun Erwin. Pek bir şey yemiyor ve garip davranıyor. Bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorum. Onu veterinere götürmem gerekiyor."

"Hemen geliyorum ama Erwin'i veterinere götürmek için neden yardıma ihtiyacın var?"

"Bir kediye göre son derece keskin bir hafızası var. Evcil hayvan çantasına girmeye karşı çıkıyor. Onu içeri sokamıyorum."

Sesi endişeli geliyordu ve bu hiç Hazel'a göre bir davranış değildi. "Yoldayım."

Arabayı onun evine sürüp önündeki sokağa park ettikten sonra dairesine çıktım. Kapıyı açtığında üzerinde hâlâ işte giydiği gömleği ve pantolonu vardı. Yalnızca gömlek artık pantolonunun içinde değildi ve kollarında birkaç bandaj vardı.

"Geldiğin için teşekkür ederim." Kapıyı hızla arkamdan kapattı.

"Aman Tanrım, burada ne oldu?"

Dairesi felaket durumdaydı. Lamba yan yatmıştı, kitaplar yere dağılmıştı ve kırlentler ait oldukları kanepe dışında her yere dağılmış gibi görünüyordu.

"Veterinere gitme zamanı gelene kadar oldukça uysal bir kedi. Onu çantaya sokmak zorlu bir iş."

"Zorlu bir iş mi? Bu yetersiz bir ifade gibi görünüyor. Görünüşe göre kanepeye atlamayacak kadar şişman bir kediyi değil, bir rakunu yakalamaya çalışıyorsun."

Ellerini kalçalarına yerleştirdi. "O şişman değil. Sadece tüyleri kabarık. Ayrıca çok inatçı."

Erwin şimdiye kadar gördüğüm en şişman kedi olmasına rağmen kilosu hakkında tartışmamaya karar verdim. "Nerede?"

"Yatağın altında saklanıyor. Geldiğin için tekrar teşekkür ederim. Bu aslında iki kişilik bir iş. Everly ya da Sophie'ye ulaşamadım ve Nora'ya da bir daha sormak istemiyorum."

Bana neredeyse yalvarır gibi bakması onu kollarıma almak istememe sebep olmuştu. "Beni aramana sevindim. Onu çantaya birlikte sokacağız."

Beni yatak odasına götürdü. Yatağın altına bakmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bir çift parlak yeşil göz bana döndü. "Erwin. Pisi pisi. Çık dışarı, kedicik."

Sadece gözlerini kırpıştırdı.

"Hadi ama kedicik. Veterinerden hoşlanmadığını biliyorum. Hem kim hoşlanır ki? Fakat annen senin için endişeleniyor. Hadi bu işi bitirelim, tamam mı?"

Elimi halının üzerinde gezdirsem de pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Yatağın altına sığamazdım ve o da mobilyaları hareket ettirmeden ulaşamayacağım kadar gerideydi. İsteyerek hareket edecekmiş gibi görünmüyordu ama aynı zamanda kanepeye atlamayacak kadar da şişmandı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Bir havlu veya battaniye al." Ayağa kalkıp gömleğimi düzelttim. "Yatağı hareket ettirdiğimde onu üzerine fırlatabilirsin."

"Kaçacaktır."

"Ciddiyim, ne kadar hızlı hareket edebilir ki?"

"İstediği zaman şaşırtıcı derecede atik oluyor." Yatak odasının hemen dışındaki dolaptan bir havlu çıkardı. "Yatakla kapı arasında duracağım."

Yatağın diğer tarafına geçip ellerimi yatağın çerçevesine yasladım. "Hazır mısın?"

Havluyu iki eliyle tutarken başını salladı.

"Tamam, Erwin. Sadece yardım etmeye çalışıyoruz. Korkma." Yatağı itip halının üzerinde kaydırdım.

Erwin ikimizin de yanından hızla geçti. Gri, tüylü bir şimşek yatak odasından fırlıyor gibiydi. Hazel onu havluya sarmaya çalışmış ama ıskalamıştı.

"Bunu nasıl yaptı?" Hazel'ın elinden havluyu alıp diğer odaya koştum. Bu sefer de sehpanın altına saklanmaya çalışıyordu.

"Pisi pisi." Kediye doğru yaklaştım. Büyük yeşil gözlerini üzerime dikmişti. Masanın yanında durup yavaşça eğildim. Erwin hareket etmedi. "Korkma, Erwin. Sana zarar vermeyeceğim."

Havluyu ellerimde tutarken dikkatlice ona uzandım.

Ben havluyu vücuduna saramadan önce tekrar fırladı. Kanepenin arkasına kadar tırmandı, diğer tarafa koştu ve bir kitaplığın üzerine atladı.

"Ne zamandan beri mobilyaların üzerine atlayabiliyor?"

Hazel, "Adrenalin yüzünden olsa gerek," dedi.

O başka bir havlu alırken ben de kitaplığın diğer tarafına geçmesi için başımı salladım. Eşzamanlı hareket ederek kedinin yanından geçtik. Erwin'in gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Rafta yuvarlak gövdesini sığdırabileceği pek bir yer yoktu ama bir şekilde boydan boya ilerlemeyi başardı ve sanki bir sonraki hamlesini planlıyormuş gibi durdu.

"Erwin, saçmalıyorsun," dedi Hazel.

Bir adım daha yaklaştığımda raftan atladı. Havadayken havluyu ona doğru fırlatıp üzerini örttüm. Patisi yere değdiğinde, Hazel ile birlikte onu yakalamak için yere atladık.

Gri tüylü şimşek mutfağa fırlayıp gözden kaybolduğunda, elimde sadece havlu vardı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Ayağa kalkıp Hazel'ın da kalkmasına yardım ettim. Gözlüğünü düzeltip kararlı bir şekilde başını salladı.

Havluları tutmaya devam ederken birlikte yavaşça mutfağa doğru ilerledik. Erwin tezgâhın üzerine oturmuş bizi izliyordu, basık burunlu yüzü ifadesizdi. Yumuşak, gri tüy yığınına bürünmüş bir iblis gibiydi. Yeşil gözleri başarısızlığımızla alay ediyordu.

Hazel, "Erwin, oraya nasıl çıktın" diye sordu.

"Seninle resmen dalga geçiyor."

"Ne?"

"Ona bir bak. Dilediği zaman mobilyaların üzerine zıplayabiliyor. Sadece seni bunu yapamayacağına inandırmış."

Hazel'ın nefesi kesildi. "Yaramaz kedicik."

Erwin sadece gözlerini kırpıştırdı.

Sesimi alçaltarak, "Neden yaklaşmıyorsun?" dedim. Erwin'in bir kedi olduğu ve beni anlayamadığı düşünülürse, bu oldukça tuhaf olmuştu. "Onu yakalamaya çalış. Tezgâhtan aşağı atlayacak ve ben de mutfaktan çıkmadan onu kucaklamış olacağım."

"İyi plan."

Şeytani kedisine rahatlatıcı şeyler mırıldanırken ileri doğru yavaş adımlar attı. Ben de koşmaya çalıştığı anda saldırmaya hazır bir şekilde geri çekildim.

Tezgâhın üzerinden hızla geçerek metal bir ölçüm kabını yere düşürdü. Hazel'ın havlusundan kıl payı kurtulduktan sonra imkânsız olanın gerçekleşmesini izledim. Bacakları ve kafası olan bir futbol topuna benzeyen Erwin, buzdolabının üstüne atladı.

Bizimle alay ederken artık işler aleyhine dönmüştü, gidecek hiçbir yeri yoktu.

Buzdolabının üstünde ileri geri hareket etti ama uzanıp onu havluya sarmayı başardım.

Hazel, "Sakın bırakma," diyerek yatak odasına koştu.

Erwin'in havludan sıyrılmaya çalışmasını bekliyordum ama onu göğsüme yasladığımda hareketsiz kaldı. Basık burunlu yüzünü havludan çıkardı ve bıyıklarının seğirmesine neden olacak şekilde ağzını kıpırdattı.

Hazel taşıma çantasını getirdi. Erwin'i içeriye bıraktığımda kaçmaması için hemen kapağını kapattı. Miyavlamamış ya da mandalı tırmalamayı denememişti. Sadece battaniyenin üzerine oturup parlak yeşil gözleriyle bize baktı.

"Teşekkür ederim." Hazel saçlarını yüzünden çekip gözlüğünü düzeltti. "Buradan sonrasını ben halledebilirim."

"Seninle geleceğim."

"Gelmek zorunda değilsin..."

"Biliyorum." Saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Fakat onu çantaya geri koymak için yardıma ihtiyacın olabilir. Sadece desteğe ihtiyaç duyarsan diye orada olacağım."

Erwin taşıma çantasına girerken oldukça zorluk çıkaran bir kediye göre, Hazel'ın dairesinden çıkarken son derece uysal davranmıştı. Veterinerin muayenehanesine giden kısa yolda sessizce oturdu. Hazel girişte kayıt yaparken onu bana verdi. Çantayı yere bırakıp tel kapaktan parmaklarımı uzatarak başının üstünü okşadım.

Uzun süre beklememize gerek kalmamıştı, bir veteriner asistanı bizi muayene odasına aldı. Orada da evdekinin tam tersi bir sorun yaşadık. Erwin taşıyıcıdan çıkmak istemiyordu. Birkaç denemeden sonra Hazel onu ikna etmeyi başardı ve masaya oturttu.

Erwin önce asistana, sonra da onu muayene etmeye gelen veterinere tısladı.

Veteriner, "Sorunun ne olduğunu anladım," dedi. "Dişinde apse var. Bu yüzden yemek yemiyor. Bir miktar antibiyotiğe ihtiyacı var, ardından da dişi çekeceğiz. Sonrasında iyi olacak."

Hazel'ın omuzları gevşedi. "İyi. Daha kötü bir şey olduğundan endişelenmiştim."

Veteriner tekrar gitti ve Hazel, Erwin'i bir battaniyeye sardı. Erwin de sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi kendini oraya gömdü. Zavallı kedicik.

Veteriner asistanı geri gelip antibiyotiği uygulama talimatlarını anlattı. Hazel battaniyeye sarılı kedisini kollarında tutarken onu dikkatle dinliyordu.

Kadın anlatmayı bitirdiğinde, "Yardımınız için teşekkürler," dedi Hazel.

Veteriner asistanı, "Sadece reçeteye uyduğunuzdan emin olun," dedi. "Ve onu düzenli olarak kontrol için buraya getirin."

"Onu yılda bir kez getiriyorum."

"Gerçekten mi?"

Hazel'ın duruşu dikleşti. "Kayıtlarımın bunu gösterdiğine eminim."

Veteriner asistanı Hazel'ın cevabını reddeder gibi elini salladı. "Onun bu kadar kilo almasına izin verdiğinizi görünce, evcil hayvanınızın koruyucu sağlık önlemleriyle ilgilenmediğinizi düşündüm."

İrkilerek Hazel'ın Erwin'in şişman olmadığını, sadece tüylerinin kabarık olduğunu söylemesini bekledim. Çıkıp gidebilmemiz için taşıma çantasını aldığımda, "Onu gereğinden fazla beslemiyorum," dedi.

"Evet, belli oluyor."

"Gerçekten. Ona iyi bakıyorum."

Kadın iç çekti. "Kendinizi hırpalamayın. Çoğu kedi sahibi umursamazdır. Zaten bu yüzden kedileri var. Ancak onun ihtiyaçlarını göz ardı edip sağlıklı kalmasını bekleyemezsiniz."

Bakışlarımı kadına çevirdim. Gerçekten bunu söylemiş miydi? Çantanın kapısını açtım. Hazel'ın, kedisinin büyüklüğünü iyi yapılmış bir araştırma ile savunacağından emindim. O buna başlamadan önce bizi buradan çıkarmam gerekiyordu.

Ama yapmadı.

Ona baktım ve gördüklerime inanamadım. Altdudağını çiğnerken, kızarmış gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu.

Hazel'ı daha önce hiç böyle görmemiştim. Her zaman kendinden çok emindi, yüzünde ne kadar akıllı olduğunu

biliyormuş gibi bir ifade olurdu. Bu onun hakkında sevdiğim şeylerden biriydi.

Ancak asistan kadın duygularını incitmişti ve bu da beni öfkelendirmişti.

"Hazel onun ihtiyaçlarını göz ardı etmiyor. O harika bir kedi annesi. Muhtemelen tüm tıbbi geçmişini ezberlemiştir. Ona oldukça iyi bakıyor. Ayrıca, Erwin'in tüylerinin kabarık olması gerçeği, size kilosu konusunda Hazel'ı kötü hissetirme hakkını vermiyor."

Kadının gözleri büyüdü. Sanki saygısızlık ettiğini söylememe şaşırmış gibiydi. "Üzgünüm."

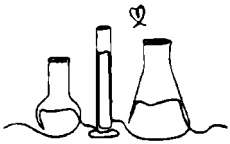
"Öyle de olmalısın. Şimdi çık da Erwin'i eve götürebilelim. Durumunu daha da kötüleştiriyorsun."

Bana ters bakışlar atması umurumda değildi. Muayenehaneden çıkarken onu görmezden gelerek Erwin'in kulaklarını kaşımak için uzandım.

"Teşekkür ederim," dedi Hazel yumuşak bir sesle.

Bakışlarımız buluştu. Gözleri hâlâ dökülmemiş yaşlarla parlıyordu, yine de gülümsedi.

Tanrım, bu gülümsemeyi seviyordum. Ölümüme sebep olacaktı.

29

HAZEL

"Birbirimizi her zaman gülümseyerek selamlayalım çünkü bu sevginin başlangıcıdır." –Rahibe Teresa

Hareket yakalama laboratuvarında faydalı veriler toplamanın püf noktalarından biri, deneklere ekipman konusunda rahatlık kazanmaları için yeterli zaman tanımaktı. Bu başlı başına ilginç bir olaydı. Tıpkı bir reality programı için filme alınan insanların yavaş yavaş kameraların varlığını unutması gibi, laboratuvarımızdaki denekler de yavaş yavaş hareket yakalama sensörleri taktıklarını unutup doğal davranmaya başlıyorlardı.

Şimdi tek taraflı camdan baktığımda, bunun gerçekleştiğini görebiliyordum. Her ikisi de lisans öğrencisi olan erkek ve kadın deneklere, sohbetlerini alevlendirmek için bir soru listesi verilmişti. Sorular doğası gereği gündelik sohbet konularını oluşturuyordu, çoğu insanın cevaplaması kolay şeylerdi. Gerçek amacımız, bu sorulara verdikleri yanıtlara ulaşmak değildi. Biz, veri toplamak için Elliott'ın konfor alanı olarak adlandırdığı bölgeye geçtiklerini gösteren işaretleri izlemekle ilgileniyorduk.

Elliott kollarını kavuşturmuş halde ayakta duruyordu, tüm dikkati camın diğer tarafına vermişti. Corban yan taraftaki bir masada oturuyordu ve önündeki monitörlerde farklı ekranlara hızla tıklıyordu. Beynindeki çarkların döndüğünü, hareket yakalama ekipmanından gelen ön okumaları analiz ettiğini, veri

zenginliğini arttırmanın farklı yollarını tasarladığını neredeyse görebiliyordum.

Ona bakmak dudaklarıma hafif bir gülümsemenin yayılmasına sebep oldu. Erwin konusunda bana yardım etme şekline karşı duyduğum minnetin sıcaklığını hâlâ hissediyordum. Bu sabah, ona teşekkür olarak yaban mersinli muffin getirmiştim. Klavyesinin yanında duran iki boş muffin kağıdına bakılırsa, onlardan hoşlanmıştı.

Elliot bana dönerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Saatimi kontrol ettim. "Dört dakikadan biraz fazla oldu."

"Pek sen ne düşünüyorsun? İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Çifti tekrar gözlemledim. Duruşları gevşemişti. Doğal göz temasını sürdürüyorlardı ve konuşmaları önemli bir duraklama olmadan devam ediyordu.

"Yeterince uyum sağlamış görünüyorlar. Yine de bir sonraki aşamaya geçmeden önce başta kararlaştırdığımız beş dakikanın tamamını doldurmamızı öneririm. Bu sayede yanlışlıkla yeni bir değişken eklemiş olmayız."

Elliott, "Bu mantıklı bir nokta," dedi. "Bir araştırmacı olarak, bazen içgüdülerinin veriler kadar önemli olduğunu unutmamaya çalış."

Buna inanmak zordu. "Gereksiz yere tartışmak istemem ama içgüdüler yanılabilir. Veri... veridir. Rakamlar doğru yorumlandığı sürece yalan söylemez."

"Belki bir laboratuvarda. Ancak dünya laboratuvarlar kadar kontrollü değil." Ne demek istediğini sormama fırsat kalmadan kapıya doğru döndü. "Laboratuvar asistanını içeri göndereceğim. Bugünkü son çiftimiz onlar, bu yüzden işleri bittiğinde yarın için her şeyi sıfırlarsanız harika olur."

Gözlüklerimi düzelttim. "Elbette."

Laboratuvar asistanı içeri girdiğinde, gözlemlemekten başka yapacak pek bir şeyim kalmamıştı. Deneklerin odanın etrafında daire çizmelerini isteyerek hareket yakalama sistemini kalibre etmemiz gerektiğini bildirmişti.

Aslında verileri çoktan toplamaya başlamıştık. Esas amacımız, eğer senkronize hareket edeceklerse bunun ne kadar süreceğini keşfetmekti.

İki denek kendi seçtikleri bir hızda daireler çizerken büyülenmiş gibi onları izledim. Adımlarının uzunluğunun, vücutlarının açısının ve hatta duruşlarının bile birbirine uymaya başlaması çok uzun sürmedi. Senkronize oluyorlar, birbirlerinin hareketlerini aynalıyorlardı.

Sonrasında laboratuvar asistanı bir dizi görevle birlikte bazı yansıtma oyunları gerçekleştirmelerini istedi. Bu sırada gözlerimizi onlardan ayırmamıştık ve hareket yakalama sistemi de veri topluyordu. İşleri bitip de ekipmanlarını çıkardıklarında, anketi uygulamak için onlara katıldım. Çeşitli sorular içeriyordu ama biz özellikle onların kendi bildirdikleri duygularla, çalışma arkadaşlarına verdikleri tepkilerle ilgileniyorduk. Senkronize olarak hareket etmeleri, daha doğrusu birbirlerinin hareketlerini bilinçli ve bilinçsiz olarak taklit etmeleri diğer kişi hakkında hissettiklerini etkilemiş miydi?

Bunun cevabı kesinlikle verilerde olacaktı.

Denekler gittikten sonra, Corban ile birlikte gözlem odasına geri döndüm ve telefonumu kontrol ettim. Bugün öğle yemeği için Sophie ile buluşacaktım ama mesaj atıp işte bir sorun çıktığını ve gelemeyeceğini yazmıştı. Ona bu hafta içi yapacağımız koşuda görüşeceğimizi söyleyen bir mesaj attım.

Corban, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gömleğini düzeltme zahmetine bile girmeden masasındaki yerinden kalktı. Bugün, sanki giyinmenin yarısına gelmiş ve

ne yaptığını birden unutmuş gibiydi; çünkü gömleğinin arkası pantolunun dışında duruyordu. Tam olarak olayın bu şekilde gerçekleştiğini düşünüyordum.

Dalgınlıkla gömleğinin üzerindeki birkaç kırıntıyı silkeledim. "Evet, yolunda. Sophie ile öğle yemeği yiyecektim ama iptal etmek zorunda kaldı."

"Gidip bir şeyler almak ister misin? Öğle yemeği getirmedim, her türlü dışarı çıkmam gerekiyor."

Gülümsedim. "Elbette."

Kampüste yemek yiyebileceğiniz yerler olmasına rağmen üniversiteye arabayla çok yakın olan bir Tayland restoranında karar kıldık. Onu arabasına kadar takip ettim. Son model bir SUV cip kullanıyordu. Arka camda, *"Kendi dublörüm yine benim"* yazan bir çıkartmanın yanında taş duvardan sarkan bir insan figürü vardı.

Ceketinin ceplerini yoklarken kaşları çatıldı. Muhtemelen anahtarlarını arıyordu.

"Pantolonunun cebindeler," dedim. Ofisinden çıkmadan önce onları cebine koyduğunu görmüştüm.

Anahtarlarını bulduğunda bana utangaç bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler. Anahtarlarımı çok sık kaybediyorum."

Neden bu kadar tatlıydı?

Dalgınlığını neden bu kadar çekici bulduğuma anlam veremedim. Eski kocam da dahil, geçmişte çıktığım erkekler genellikle düzenli ve titizdi. Pantolonun içine sokulmamış gömlekler, iliklenmemiş düğmeler ya da dağınık saçlar asla olmamıştı. Hiçbirinin araba anahtarları kadar önemli bir şeyi kaybettiğini hatırlamıyordum. Corban ile tanışmadan önce dikkat dağınıklığı eğiliminin çekici bir özellik olabileceğini bile düşünmezdim.

Ancak bu, Corban'da sadece çekici durmuyordu. Neredeyse karşı konulmazdı.

Arabasına bindik ve kıpırdamamaya çalışarak ellerimi kucağıma koydum. Diğer yandan arabası tamamen onun gibi kokuyordu ve bana sunduğu küçük gülümseme, tenimin karıncalanmasına neden olmuştu. İçimi kaplayan ani ateşi görmezden gelmeye çalışarak bacak bacak üstüne attım. Sanki kadınsı bölgelerim, Corban ile yalnız kaldığımızda boşalmaya şartlanmış gibiydi.

Aniden, öğle yemeğini atlayıp onun evine ya da benimkine gitmeyi önermek istedim.

"Corban, eğer istersen..."

Telefonu çalınca birden sözüm yarıda kesildi.

"Kusura bakma, arayan kız kardeşimin eşi. Bunu açmalıyım."

"Elbette."

Cevap vermek için ekranı kayıdırıp telefonu kulağına götürdü. "Selam, dostum. Naber?"

Karşı tarafın ne dediğini anlayamıyordum ama Corban'ın gözlerinin irileşmesine bakılırsa, söylediği şey önemli ya da şaşırtıcı olmalıydı.

"Aman Tanrım. Şimdi mi? Geliyorum." Telefonunu elinden bırakıp arabayı çalıştırdı. Aramayı sonlandırıp sonlandırmadığını bile bilmiyordum. "Kız kardeşim doğum yapıyor. Tam şu anda."

Bilinçsizce onun heyecanını mı yansıtıyordum yoksa sadece yaklaşan bir doğumun haberinden dolayı mıydı, emin değildim ama kalp atışlarım önemli ölçüde artmıştı. "Doğum mu yapıyor?"

"Evet, zaten hastanedelermiş. Oraya gece yarısı gitmişler. Bana mesaj atması gerekiyordu ama unutmuş."

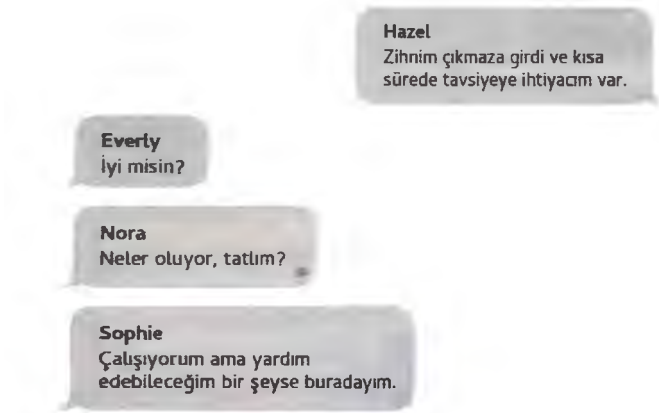
Park yerinden geri geri çıkarken kolunu koltuğumun arkasına koyup arkaya bakmıştı. Açıklanamaz derecede seksi olduğu düşüncesine kapılmadan edemedim.

Öğle yemeği yerine hastaneye doğru gittiğimiz ve benim hâlâ onun arabasında olduğum gerçeğini idrak edemeden, yolda hızla ilerlemeye başladık. Yemeği kaçırmamın bir sakıncası yoktu ama onunla birlikte olduğumu gerçekten fark edip etmediğini merak ettim. Kız kardeşini ve yeni doğan bebeğini görmek için beni hastaneye götürdüğünün farkında mıydı?

Böyle bir durumda insan ne yapardı? Her ne kadar geçimimi sağlamak için insan etkileşimleri ve davranışlarını inceliyor olsam da kendimi beklenmedik durumlarla karşı karşıya bulduğumda mesleki deneyimimin çok nadiren işe yarardı. Bir başka karmaşık değişken söz konusuydu. Yatak arkadaşınıza, ailevi bir mesele için daha olası bir zamanda onlara katılmanız gerektiğine dair uygun tepkiyi gösteren veriler var mıydı?

Bildiğim kadarıyla yoktu.

Corban yola odaklanmıştı, bu yüzden telefonumu çantamdan çıkardım ve gruptan arkadaşlarıma mesaj attım.

Hazel
Ayrıntılar şu şekilde: Corban'ın kız kardeşi doğum yapıyor. Arama geldiğinde arabasındaydım. Şimdi hastaneye gidiyoruz.

Everly
Ah! Kız kardeşi adına çok mutluyum!

Sophie
Bebekleri seviyorum!

Nora
Eyvah.

Everly
Sorun ne?

Nora
Birbirlerini cinsel çıkarları için kullanan arkadaşlar ailevi şeylere dahil olmazlar.

Sophie
Ama bu yeni doğan bir bebek.

Everly
Gidip bebeği göremez mi?

Nora
Bu belaya davetiye çıkarır.

Sophie
Ama bebek fotoğraflarına ihtiyacımız var.

Nora
Neden aramızda aklını kullanabilen tek kişi benim?

Hazel
Nora haklı, bu önemli bir olay ve sadece yakın aile üyelerine özgü olmalı.

Nora
Gördünüz mü mü? Hazel benimle aynı fikirde olduğuna göre, haklıyım.

Everly
Onlar artık arkadaş. Bu, o kadar da tuhaf değil.

Nora
Kız kardeşiyle tanışmış mıydın?

Hazel
Az çok.

Sophie
Bekleme odasında ona eşlik edebilirsin.

Everly
Bu iyi bir fikir. Elbette yanında olduğunun farkındadır. Eğer gelmeni istemeseydi seni işe geri götürürdü, değil mi?

Hazel
Muhtemelen. Dikkat dağınıklığı seviyesi yüksek olmasına rağmen.

Nora
Bu kötü bir fikir. Sonunda incineceği bir şeye bulaşıyor.

Everly
Sorun değil. Arkadaşlar böyle şeyler için birbirlerine eşlik edebilirler. Aksini söyleyen bir kural yok.

Sophie
Ayrıca bu bir bebek!

Everly
Biliyorum! Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum!

Nora
Fotoğrafları görmek için neden bu kadar heyecanlısınız? Corban'ın kız kardeşini tanımıyoruz bile.

Sophie
Yani? Bebekler tatlıdır.

Hazel
Bekleme odasından öteye gitmeyi planlamıyorum, bu yüzden fotoğraf çekmem pek mümkün değil.

Sophie
Bu hiç eğlenceli değil.

Everly
Belki sadece bir fotoğraf?

Nora
Hepiniz umutsuz vakasınız.

Everly
Neden bu kadar olumsuzsun?
Corban'ı hepimiz sevmiyor muyuz?

Nora
Corban'ın harika olduğuna eminim. Belki de muhteşemdir. Siki Hazel'ı mutlu ediyor, bu da beni mutlu ediyor. Ama bu bir sevgili meselesi. Eğer sevgili değilseniz, sevgili ile yapılan aktivitileri yapmak tehlikelidir. Sadece Hazel'ın arkasını kolluyorum.

Hazel
Biliyorum. Minnetarım.

Telefonumu tekrar çantama koydum. Belki de Nora haklıydı. Belki de işe geri dönmeliydim.

Ancak bunu istemiyordum. Onunla kalmak istiyordum.

Sebebi neydi? Belki de direksiyonu tutan ellerindeki gerginlikti. Önkollarındaki kasların esneme şekliydi. Ya da çenesinin sertliğiydi. Gergin ya da endişeli görünüyordu. Bu, kız kardeşinin doğuma girdiği haberi karşısında tamamen anlaşılır bir tepkiydi. Yine de duruşunda ya da vücut dilinde daha derin bir şey vardı. Onu, hastanenin otoparkında bırakıp gitme düşüncesini açıklanamaz bir şekilde dayanılmaz hale getiren türden bir şey.

Beklediği sırada eşlik etmek için olsa bile bana ihtiyacı olabileceğini hissetmiştim. Ne zaman ona ihtiyacım olsa hep yanımdaydı. Aynısını yapmamam için hiçbir sebep yoktu.

Yolun geri kalanında sessiz kaldı, gözleri yoldaydı. Sanki daha fazla bilgi içeren bir arama veya mesaj bekliyormuş gibi her dakika telefonunu kontrol ediyordu. Ona dokunmak, heyecanını dindirmek istiyordum ama burada olduğumu unutmuş gibiydi.

Hastanenin otoparkında bir yere park edip arabadan indik.

Yanına gittiğimde uzanıp elimi tuttu. "Sanırım dördüncü katta olduklarını söyledi."

Elimi avucuna kaydırdığımda, parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Emin değilsen giriş bankosuna sorabiliriz."

"Evet. Üzgünüm, şu anda biraz gerginim. Kız kardeşimin bir bebeği olacak." Sesi, duyduğu hayranlıktan dolayı soluk soluğa çıkmıştı ve endişesi elle tutulur cinstendi.

Elini sıktım. "İyi olacak."

O da elimi sıktı. "Teşekkürler."

Ön girişteki büyük otomatik kapılardan içeri girdik. Tabelalar zaten yolu gösteriyordu. Doğum bekleme odasına geldiğimizde, Corban bankodaki görevliye kız kardeşini sordu. Nazikçe ona burada bekleyebileceğimizi ve herhangi bir gelişme

olduğunda Molly'nin kocasının ya da hemşiresinin bize haber vereceğini söyledi.

Bekleme odası kanepeler ve döşemeli sandalyelerle donatılmıştı. Televizyonlar duvarın yukarısına monte edilmişti, yan sehpaların üzerinde de dergi yığınları vardı. Köşede telefonlarıyla ilgilenen küçük bir grup oturuyordu. Corban'ı tanımıyor gibi görünüyorlardı, bu yüzden başka birini beklediklerini varsaydım.

Ben otursam da Corban hareketsiz kalabilecek gibi görünmüyordu. Yanımdaki sandalyeye tereddüt ederek baktıktan sonra ellerini ceplerine sokup odada dolaşmaya başladı.

Bir süre sonra durup bana doğru döndü. "Kahretsin. Hazel, özür dilerim. Öğle yemeği yiyemedik."

"Sorun değil. Benim için fark etmez."

"Emin misin? Burada muhtemelen bir kafeterya vardır. Seninle gelebilirim ya da..." Doğumhanenin girişine doğru bakarak sustu.

"Hayır, burada kalmalısın. Bekleyebilirim."

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

"Kız kardeşinin iyi olduğuna eminim." Konuşmaya devam etmeden önce dudağımı ısırdım. Zihnim bana, modern tıbbın doğum güvenliği üzerindeki etkisine ilişkin kataloglad ığım bilgileri sunuyordu. Elbette Corban'ın bile şu anda veri istemediğini hissedebiliyordum. "Gerçi onun için endişelenmen anlaşılır bir şey."

"Biliyorum, muhtemelen iyidir. Martin, hemşireler ve doktoru yanında ama o benim kız kardeşim." Omuz silkti. "Onun için endişeleniyorum."

Corban volta atmaya devam ederken ben de bir dergiye göz attım. Heyecanlı bir baba, bekleme odasındaki diğer grupla haberini paylaşmak için dışarı çıkmıştı. Elliott'a mesaj atıp nerede olduğumuzu bildirdim. Neyse ki yarın sabaha kadar

laboratuvara daha fazla denek gelmeyecekti. Benden Corban ve ailesine tebriklerini iletmemi istedi.

Kapı tekrar açıldığında, bir saatten biraz fazla bir süredir bekliyorduk. Hatta gelişimizden bu yana tam olarak altmış üç dakika geçmişti.

Siyah saçları ve koyu renk gözleri olan uzun boylu bir adam, geniş bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Corban'ın tepkisinden onun Martin olduğunu hemen anladım.

"O nasıl?" diye sordu Corban.

"İkisi de harika. Molly muhteşemdi."

Corban ellerini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Ah, Tanrı'ya şükür. Onları görebilir miyiz?"

Biz mi? Biz derken ikimizi mi kastetmişti?

Eyvah.

Martin, Corban'ın omzunun üzerinden bana baktı.

"Sorun değil, burada bekleyebilirim. Burnumu sokmak istemem."

"Ah, doğru." Corban beni işaret etti. "Üzgünüm, tanıştırma işini hep unutuyorum. Bu Hazel. Hazel, bu da kız kardeşimin eşi Martin."

Martin gülümsedi, neşesi bulaşıcıydı. "Hadi gel. Şu anda bizden başka kimse yok zaten."

Sandalyemden kalkıp dergiyi masanın üzerine bıraktım. "Emin misin?"

"Evet. Sen içeri girmeden önce Molly'ye soracağım ama sorun edeceğini sanmıyorum." Martin tekrar gülümsedi ve Corban'ın sırtına vurdu. "Gel de yeğeninle tanış."

Corban uzanıp tekrar elimi tuttu. Teninin sıcaklığı ve parmaklarının benimkine dolanması karşı konulmazdı. İç kapıdan geçip koridora kadar Martin'i takip ettik.

Daha önce hiçbir hastanenin doğumhanesinde bulunmamıştım. Ne beklediğimden emin değildim. Belki daha fazla gürültü? Ağlayan bebekler? Acı içinde çığlık atan kadınlar? Burada öyle bir şey yoktu. Sadece yumuşak bir aydınlatma ve kütüphaneyi andıran sessiz bir ortam vardı.

Martin, kalın bir perdeyle örtülmüş kısmen açık bir kapının önünde durdu. İçeri girdikten kısa bir süre sonra yanımıza döndü. "İçeri gelin."

Corban perdeyi geçerek beni loş bir odaya çekti. Daha kalın perdeler pencereden gelen ışığı engelliyordu ve içeride banyoya açılan bir kapı vardı. Molly kollarında küçük bir kundakla yatakta doğruldu.

"Selam, tuhaf yaratık." Corban elimi bırakıp onlara birkaç adım daha yaklaştı.

Molly ona gülümsedi. Yüzü makyajsızdı, saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Gözlerinde yorgunluk vardı ama kocası gibi onun da neşesi bulaşıcıydı. Açıkçası, çok güzel görünüyordu.

"Merhaba, İkizcik," dedi. "Onu tutmak ister misin?"

Corban kocaman açılmış gözlerle yatağın yanında donakaldı. "Bundan emin misin?"

"Elbette eminim." Bebeği kaldırıp onu nazikçe Corban'ın kollarına bıraktı. "Corban dayına merhaba de."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, bakışları kollarındaki minik bebeğe odaklanmıştı. "Onu çok sevdim."

Molly usulca güldü, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Biliyorum. Ben de."

"Merhaba, tatlı kız," diye yumuşak bir tonla konuştu. Hafif bir sallanma hareketiyle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Yere yığılmamam ve eriyip gitmemiş olmam, Corban'ın kollarında uyuyan hayatın mucizesiyle karşılaştırılabilecek bir mucizeydi. Dizlerim bükülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve

kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Nefes kesen bir duygu dalgası tarafından içten içe tüketiliyordum. Bu ana tanık olmak için burada olmanın verdiği korku, mutluluk ile minnettarlığa karışıp o kadar güçlü bir şehvet dozuyla birleşmişti ki yanaklarım kızardı.

Daha önce Corban Nash'ten, kucağında yeni doğmuş yeğenini nazikçe tutarken etkilendiğim kadar hiç etkilenmemiştim.

"Adını ne koydunuz?" diye sordu Corban.

"Kaitlyn ama biz ona Kate diyeceğiz."

"Mükemmel." Bana döndü. "Onu tutmak ister misin?"

Nefesim boğazımda düğümlendi, gözlerim Corban ile Molly arasında gidip geldi. Zaten çoktan sınırı aşmıştım. Bir ailenin güzel ve kişisel bir anını istila etmiştim. Akmayan yaşlar gözlerime batıyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kocan aradığında Corban ile öğle yemeğine gidiyorduk ve ben de ona bekleme odasında eşlik etmek için kaldım. Beni iyi tanımadığının farkındayım. Bunların hepsi çok özel ve uzun süre kalmayacağım çünkü oldukça yorgun olduğundan eminim. Ama bebeğinizi kucağıma almayı çok isterim."

Ağzımdan dökülen kelime seli karşısında şaşırarak duraksadım. Özellikle de son kısıma karşı... fakat bu doğruydu. Onu tutmak istiyordum.

Molly gülümseyerek, "Sorun değil," dedi. "Burada Corban ile birlikte olmanın hiçbir zararı yok."

"Ellerimi yıkamalıyım. Onun gelişen bağışıklık sistemine zararlı mikroorganizmaların bulaşmasından sorumlu olmak istemem."

Molly ve Martin bakıştılar. Aralarında algılanması güç, anlayamadığım bir iletişim kuruldu. Çantamı bırakıp ellerimi iyice yıkadım ve tereddütlü adımlarla Corban'a yaklaştım.

Uyuyan bebeği dikkatle bana verdi. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu, sadece bir battaniyeye sımsıkı sarılmış küçük bir vücuttan ibaretti. Ayrıca başında pembe örgü bir şapka vardı.

Gözleri kapalıydı, şapkasının altından bir parça koyu renk saç görünüyordu. Yuvarlak yanakları ve küçük kavisli bir ağzı vardı.

"O mükemmel," diye soludum.

Ben bebeğe hipnoz olmış bir şekilde bakarken, Corban sırtımı ovuşturdu. Hiçbir zaman bebeklere aşırı düşkün biri değildim, üremeye yönelik doğal içgüdüye sahip olup olmadığımı hep merak etmiştim. Kate'i kollarımda tutmak, içimde küçük bir kıvılcımı ateşlemişti. Daha önce hiç hissetmediğim küçük bir arzu alevi.

Her şey oldukça yoğun hissettiriyordu. Bir süre sonra onu dikkatlice Corban'a geri verdim.

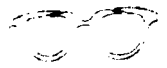
Onu tutmasını, yavaşça sallanmasını izlemek bu duyguyu daha da güçlendirdi.

Mümkün olan en kısa sürede ayrılmak için bir bahane uydurdum, Molly'yi tekrar tebrik ettim ve Corban'a acele etmemesini söyledim. Kafeterya alt kattaydı. İkimize de öğle yemeği almıştım, Corban'ın aç olacağını biliyordum. Her zaman açtı.

Onu beklerken içimi ısıtan hassasiyet ortadan kaybolmadı. Bugün çok derin bir duygu tecrübe etmiştim. Bunun tek sebebi, dünyaya yeni gelmiş küçücük bir insanı tutmam mıydı? Daha önce hiç yeni doğmuş bir bebeği kucağıma almamıştım. Ve Corban'ın, Kate'i kucağına almasını izlemenin bazı duygular yaratması mantıksız değildi. Sonuçta bir kadının, çekici bir erkeği kucağında bebekle gördüğünde böyle tepki vermesi normaldi.

Bu sadece tipik insan biyolojisiydi.

Değil mi?

30

CORBAN

"Üçüncüsü, eğer aşkı bulacak kadar şanslıysanız, onun orada bir yerde olduğunu unutmayın ve asla boşa harcamayın." ~Stephen Hawking

Her ne kadar ceplerimi çoktan kontrol etmiş olsam da elimi tekrar kumaşın üstünde gezdirerek ofisimin anahtarlarını bulmaya çalıştım. Orada değillerdi. Bütün çekmecelere baktım. Küçük evrak yığınının, dosyaların ve klasörlerin altına göz attım. Klavyemin altıyla monitörümün arkasını kontrol ettim.

Gün sonuydu ve Molly ile Martin'e akşam yemeği götürmeyi teklif etmiştim. Kate'i dün hastaneden eve getirmişlerdi. Ben de yemek pişirmek zorunda kalmamanın hoşlarına gideceğini düşünmüştüm.

Hayal kırıklığıyla inleyip yere çöktüm. Sandalyemi kenara çektim ve ellerimle zemini yokladım. Buralarda bir yerlerde olmaları gerekiyordu.

Bulunduğum yerden kapımın önünde bir çift siyah erkek ayakkabısı ve pantolonunun belirdiğini gördüm.

"Bir dakika." Kendimi yukarı çekmek için masamın kenarını tutup ayağa kalktım.

Takım elbiseli, kravatsız bir adam içeri girip kapıyı kapattı. Uzun boyluydu. Koyu renk saçları ve güçlü çenesiyle heybetli bir adamdı, odada oldukça fazla yer kaplıyordu. Ben onun kim

olduğunu ya da burada ne aradığını sormaya fırsat bulamadan masamın karşı tarafına oturdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sandalyemi geri çekip oturdum. Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sinirli görünüyordu.

"Sen Corban Nash misin?" Sesi soğuktu, neredeyse monotondu.

"Evet."

"Hazel Kiegen ile yatan Corban Nash mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. Ne haltlar dönüyordu? "Sen kimsin?"

"Sana bir soru sordum."

"Ben de bir soruyla cevap verdim ama daha da detaylandıracağım. Sen kimsin ve hangi hakla Hazel'ın özel hayatının seni ilgilendirdiğini sanıyorsun?"

Gözleri hafifçe kısıldı. Beni korkutmaya çalıştığını anlayabiliyordum, bu yüzden yerimde sabit kalıp bakışlarına karşılık verdim.

"Shepherd Calloway."

Bu isim neden tanıdık geliyordu? "Hazel'ı nereden tanıyorsun?"

"Seni hiç ilgilendirmez." Herhangi bir saldırgan harekette bulunmamıştı, hatta neredeyse hiç hareket etmemişti ama ses tonundaki tehdit açıkça ortadaydı.

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü ikimizin biraz sohbet etmesi gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Kimsenin Hazel'ı salak yerine koymasına müsade etmeyeceğim."

Hayır, gerçekten bu adam *kimdi*? Hazel'ın erkek kardeşi yoktu. Durum sandığımdan çok daha karmaşık olmadığı sürece, bu kişi onun eski kocası olamazdı.

"Onu salak yerine falan koymuyorum."

İfadesi değişmedi. "Bunu zamanla göreceğiz. Ancak şunu bilmelisin ki eğer ona zarar verirsen peşine düşerim."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Eğer Hazel'a zarar verirsen hayatını mahvederim. İnan bana, gerekli güce sahibim."

Bir şekilde ona inanıyordum ama tehdidi beni korkutmak yerine öfkelendirmişti. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama Hazel yetişkin bir kadın. Üstelik harika biri ve kendi kararlarını verme konusunda mükemmel bir yeteneğe sahip."

"Kesinlikle. Eğer seninle karşılıklı cinsel çıkara dayalı bir arkadaşlık yürütmek istiyorsa, bu onun kararıdır. Yine de bundan faydalanmana müsaade etmeyeceğim. Eğer incinirse sorumlusunun sen olduğunu düşünürüm ve bunu sana ödetirim."

Karşılıklı cinsel çıkara dayalı arkadaşlık mı? Bunu cidden söylemiş miydi? "Gerçekten, sen kahrolası kim olduğunu sanıyorsun? Burada olduğunu Hazel biliyor mu?"

Gözü neredeyse belli olmayacak bir şekilde seğirdi.

Gözlerimi devirdim. Bu göt herifin gösterişten uzak kabadayılığını bırakıp köşe ofisine* ya da kaçtığı cehennem odasına geri dönmesi gerekiyordu. "Bak dostum, bunun neyle ilgili olduğunu ya da neden Hazel'ın onun için korkutucu babayı oynayacak birine ihtiyacı olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Bu seni ilgilendirmez ama onu incitmeyeceğim."

İncinme tehlikesiyle karşı karşıya olan benim.

Kahretsin, bu düşünce nereden çıkmıştı?

"Haklısın. İncitmeyeceksin." Ayağa kalkıp kol manşetlerini düzeltti. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

*Bu terim, çoğunlukla iş yerlerindeki hiyerarşik düzenlemeyi ifade etmek için kullanılır. Genellikle bir şirket içindeki üst düzey yöneticilere tanınan alanlar, standart olanlardan daha geniş, konforlu ve prestifli bir görünüme sahiptir.

Şaşkınlık ve kızgınlıkla gidişini izledim. Az önce ne olmuştu? Takım elbiseli bir adam, Hazel'ı incitme ihtimalime karşılık beni tehdit etmek için ofisime mi gelmişti? Bu adamın kim olduğunu, onu nasıl tanıdığını ya da bizi nereden bildiğini bilmiyordum.

Peki ya cinsel çıkara dayalı bir arkadaşlık mı?

Doğruydu. Bunu söylemesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Biz arkadaştık. Kesinlikle çok keyif aldığım çıkarları da beraberinde getiriyordu.

Telefonum Molly'den gelen bir mesajla titrediğinde dikkatim tekrar gerçekliğe döndü. Akşam yemeğini almam gerekiyordu.

Tabii bunu yapmadan önce de lanet anahtarlarımı bulmalıydım.

Belki de onları laboratuvarda bırakmıştım. Her ne kadar en başta onları neden oraya götürdüğümü bilmesem de. Yine de ofisimi ve öğretmenler odasını çoktan kontrol etmiştim. Buzdolabını bile kontrol etmiştim. Anahtarlarınızı buzdolabında bulmanın mümkün olacağını düşünmek saçmaydı ama daha önce telefonumu dondurucuya koyduğum için kendime pek güvenmiyordum.

Emin olmak için zemini tekrar kontrol ettim, elbette şans benden yana değildi. Ardından laboratuvara gittim. Hazel görüşme odalarından birinde bir yüksek lisans öğrencisiyle sohbet ediyordu. O gidene kadar kapıda bekledim.

"Selam." Gözlüğünü düzeltti. "Şimdiye kadar eve gitmiş olduğunu sanıyordum."

"Gitmeye çalışıyorum ama anahtarlarımı bulamıyorum."

"Molly ve bebek Kate nasıl?"

"İyiler. Eve geçtiler. Onlara akşam yemeği götüreceğim." Neredeyse Hazel'a gelmek isteyip istemediğini soracaktım ama bir şey beni durdurdu. "Bu arada, Shepherd Calloway kim?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Shepherd mı? O arkadaşım Everly'nin kocası. Neden?"

Bu ilginçti. En azından eski sevgilisi değildi. "Az önce buradaydı."

"Burada mıydı? Bu çok tuhaf, Everly ile bir planım yok."

"Hayır, yalnızdı. En azından yanında kimseyi görmedim. Ayrıca bana seni aradığını söylemedi."

"O zaman neden buradaydı?"

"Görünüşe göre beni tehdit etmek için."

"O olduğuna emin misin? Bu hiç Shepherd'ın yapacağı bir şeye benzemiyor."

Kapı pervazına yaslandım. "Uzun boylu bir adam. Koyu saçlı. Takım elbiseli. Muhtemelen sonunda köpeğin öldüğü bir filmi, yüzündeki ifade hiç değişmeden izleyebilir."

"Ah, evet, bu Shepherd. Az önce seni tehdit ettiğini mi söyledin?"

"Evet. Seni incitirsem hayatımı mahvedeceğini söyledi."

Hazel'ın dudakları aralandı ama ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Pek önemli bir şey değil. Eğer arkadaşının kocasıysa, sanırım bu tuhaf bir şekilde mantıklı geliyor. Arkadaşlarına gerçekten yakın olduğunu biliyorum, belki de sadece arkanı kolluyorlardır."

"Dürüst olmak gerekirse bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim. Ondan beklenmeyecek kadar şaşırtıcı bir davranış. Everly ile konuşmam gerekiyor." Bir süre düşüncelere dalmış gibi omzumun üzerinden arkama baktı. "Anahtarların hareket yakalama laboratuvarındaki tezgâhın üzerinde. Öğle yemeğinden sonra içeri girdiğinde onları oraya bıraktın."

Bunu nasıl hatırlıyordu? "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Gözleri üzerimde tembelce dolaştı ama aniden tek duyabildiğim, Shepherd Calloway'in *cinsel çıkarlara dayalı bir arkadaşlık yürüttüğümüzü* söylemesi oldu. Arkadaşlarına böyle söylemiş olmalıydı. Yani aramızdaki şeyi böyle görüyordu.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini hâlâ bilmiyordum. Çünkü doğruydu.

"Gitsem iyi olur."

"Tamam. Molly'ye selam söyle, anneliğe iyi uyum sağlayabilmesine dair güzel dileklerimi ilet."

"Elbette."

Hazel'ı orada bırakıp koridorun sonundaki hareket yakalama laboratuvarına gittim. Haklıydı, anahtarlarım tezgâhın üzerinde duruyordu. Gerçekten hatırlamıştı. Elbette birisinin anahtarlarını nereye koyduğunu fark etmek muhtemelen normaldi. Karmaşık veri kümelerini veya okuduğu her çizgi roman serisinin hikâyesini kolayca ezberleyebilen; ancak cüzdanım veya araba anahtarlarım gibi önemli bir şeyi nereye koyduğumu hatırlayamayan tuhaf bir adamdım.

Ben laboratuvardan çıktığımda görüşme odasında değildi. Nereye gittiği hakkında bir fikrim yoktu ama bu iyiydi. Onunla konuşacak zamanım yoktu.

Zaten ne söyleyecektim ki? Arkadaşının kocasının beni tehdit etmesine kızmamıştım. Hayatında onu bu kadar önemseyen insanların olduğunu bilmek beni gerçekten mutlu etmişti.

Her koşulda, akşam yemeğini almam gerekiyordu. Kampüsten ayrıldım ve Molly'nin çok sevdiği Meksika restoranına uğradım.

Evlerine ulaştığımda kapıyı Martin açtı. Gözlerinin altında koyu halkalar olmasına rağmen gülümsüyordu. "Selam. Akşam yemeği getirdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim." İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapattı.

"Baştan uyarıyorum. Annen ve baban burada."

Duraksadım. Arabalarını nasıl fark etmemiştim? Bu, birden çalışmadığım bir final sınavına giriyormuşum gibi hissettirmişti. "Ah, peki. Yemek yediler mi? Çünkü yeterince yemek getirdiğimi sanmıyorum."

"Bilmiyorum. Aniden geldiler. Bilirsin, büyükanne ve büyükbaba oldukları için heyecanlılar."

Martin'in sesindeki gerginliği fark etmiştim. Annem ve babamla iyi anlaşıyor gibi görünüyordu ve onlar da Martin'i kesinlikle seviyorlardı ama muhtemelen bitkin düşmüştü.

"Endişelenme. İhtiyaç olursa gidip biraz daha alırım. Biraz otur, yorgun görünüyorsun."

Eliyle yüzünü sıvazladı. "Evet. Doğumdan sonra pek uyumadım."

Yiyecekleri mutfağa götürdüm ve poşetleri tezgâhın üzerine bıraktım. Annemin sesi diğer odadan duyuluyordu. Onları bir süredir görmüyordum. Yani, Seattle'a geri döndüğümden beri bir araya gelmemiştik. Onlardan tam olarak kaçıyor sayılmazdım ama sık sık görmemek benim için daha iyiydi.

Kendimi olacaklara hazırlayarak -aslında onlarla beraberken ne olacağını tahmin etmek zordu- oturma odasına gittim.

Molly, kucağında bir battaniye ile arkasına yaslanmış oturuyordu. Kocası gibi onun da yüzünde mutlu ama yorgun bir ifade vardı. Martin yanındaki sandalyeye oturdu. Orta sehpa bebek eşyalarıyla doluydu. Minik bebek bezleri, bir kutu mendil, küçük örtüler ve dolgulu bebek kıyafetlerine benzeyen bir yığın şey.

Annemle babam kanepede yan yana oturuyordu ve bebek Kate annemin kollarındaydı. İkisi de bebekle konuşurken bana bakmadılar.

Molly gülümseyerek, "Selam, İkizcik," dedi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkti. "Yorgun, ağrılı ve bağırsaklarım yer değiştirmiş gibi."

"İğrenç."

"Doğum yapmak tiksinç bir şey ama buna değer."

Anneme ve babama bir bakış attım ama onlar hâlâ kafalarını kaldırıp bana bakmamışlardı. "Ben de sevdiğin Meksika restoranından yiyecek bir şeyler getirdim fakat herkese yetmeyebilir. Tekrar dışarı çıkmamı ister misin?"

"Çok teşekkür ederim. Anne, siz yemek yediniz mi?"

"Sen dünyanın en mükemmel bebeğisin, değil mi?" dedi annem. "Bu da ne?"

"Selam anne," dedim. "Akşam yemeği yediniz mi?"

Gözleri bir anlığına bana kaydı, ardından tekrar bebeğe döndü. "Elbette yedik. Buraya gelip de yeni anneciğin bize yemek yapmasını bekleyemezdik, değil mi?"

"Öyle demek istemedim. Daha fazla yemeğe ihtiyacımız var mı diye merak ediyordum."

Babam, "Biz çoktan yedik," dedi.

Molly gözlerime bakıp bir kez daha omuz silkti.

Başparmağımla omzumun üzerinden mutfağı işaret ettim. "Gidip sana bir tabak hazırlayayım."

"Teşekkürler."

İki tabak hazırladım. Biri Molly, diğeri Martin içindi. Nasıl olsa ben daha sonra yerdim. Bazı nedenlerden dolayı iştahımı kaybetmiştim. Akşam yemeğini getirmiş ve kendimi tuhaf hissederek bir kenarda durmuştum. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yeğenimi kucağıma almak istiyordum ama annemin onu bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Ayrıca kanepenin çoğunu kapladıkları için oturacak başka yer de yoktu.

Babam, "Pekâlâ büyükanne, sıra bende," dedi ve daha annem cevap veremeden ellerini Kate'e doladı. "İşte benim küçük kızım."

Annem avucunu göğsüne bastırdı. "Ah Molly, çok mutluyum. Bir gün büyükanne ve büyükbaba olabileceğimizden emin değildim."

"Neden olmasın?" Molly enchiladasından* bir ısırık aldı. "Elbette olacaktın."

"Eh, sen gençleşiyor sayılmazsın. Ayrıca kardeşinden uzun zaman önce ümidi kestim."

Benimle ilgili sanki burada değilmişim gibi konuşmasından nefret etsem de yorumuna tepki vermedim. Bunu ilk kez söylemiyordu.

"Tanrım, anne. Elli değil, otuz üç yaşındayız."

"Sonsuza kadar bebek sahibi olamazsın, biliyorsun. Bir tane daha yapmak için kesinlikle çok fazla beklememenizi umuyorum."

"Gerçekten, daha yeni doğum yaptım ve sen şimdiden daha fazla çocuk sahibi olmam için bana baskı mı yapıyorsun?"

Annem ellerini kaldırdı. "Baskı yok. Birden fazla torunum olmasını çok isterim, hepsi bu."

"Ayrıca şuna bir bak, büyükanne veya büyükbaba hayallerinizi gerçekleştirecek iki çocuğun var." Molly eliyle beni işaret etti.

Babam başını kaldırdı, ifadesi şüphe doluydu. Annem dilini şaklattı. "Sanırım hepimiz, Corban'ın bir ailesi olacakmış gibi davranmayı bırakabiliriz. Bazı insanlar bunun için yaratılmamış."

"Anne, hadi ama," dedi Molly.

"Corban özel biri. Bunu hepimiz biliyoruz." Bana sempatik bir gülümsemeyle baktıktan sonra orada değilmişim gibi

*Enchilada, mısır tortillasına çeşitli iç malzemeler doldurulduktan sonra sosla kaplanan bir Meksika yemeğidir.

konuşmaya devam etti. "Çok zeki ama beyninde diğer şeylere yer yok. Onu dengelemeye çalıştık fakat olduğu kişiyi değiştiremeyiz."

Molly tam bir şeyler söyleyeceği sırada, Kate babamın kollarında kıvrandı ve bir cıyaklama sesi çıkardı.

"Muhtemelen altının değişmesi gerekiyor. Ya da beslenmesi. Veya her ikisi de." Molly kollarını uzattı. "Onu bana ver. Akşam yemeğimi daha sonra bitiririm."

Babam ayağa kalkıp Kate'i Molly'nin kollarına bıraktı. Martin de kalkıp yemek tabaklarını mutfağa götürdü.

"Biz gitsek iyi olur," dedi babam. "Hadi Kathy, yeni ebeveynlerin dinlenmeye ihtiyacı var."

Annem içini çekse de ayağa kalktı. "Biliyorum, biliyorum."

Annemle babam gittikçe huysuzlanan bebek Kate'e övgüler yağdırıp veda ederken, ben de bir kenarda ayakta bekliyordum. Bana da veda ettiler, annem tekrar bebeğe dönmeden önce hızlı bir şekilde kollarını etrafıma doladı. Sonunda Martin onları nazik ama kararlı bir şekilde ön kapıya götürdü.

"Benim de gitmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır, gitme. Daha yeni geldin." Molly, Kate'i sallarken ona bir emzik uzattı. "Biliyorum, ufaklık. Baban altını değiştirdikten sonra seni besleyebiliriz."

Martin geri dönüp Kate'i aldı. Onun kucağında çok küçük görünüyordu. Bebeği alnından öpmek için kaldırdı ve bir dakika içinde onu annesine geri getireceğini mırıldandı.

Kanepeye oturup bir bacağımı dizimin üzerine attım. "Daha şimdiden harika bir baba, değil mi?"

Molly gülümsedi. "Hem de nasıl. O en iyisidir. Ayrıca, bu şekilde üzerine gelmelerine izin vermemelisin. Annem ve babamdan bahsediyorum."

"Sorun değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten öyle mi? Annemin söyledikleri doğru değil."

"Hangi kısmı?"

"Senin bir aileye sahip olmak için yaratılmadığın kısmı. Bu birine söylenecek en boktan şey. Ayrıca yalan söyleyemem, hâlâ nasıl bekâr olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

Koltuğun minderlerine yaslandım. "Çok açık değil mi?"

"Hayır. Hiç de açık değil. Sen dâhi denecek kadar akıllısın. İyi görünümlüsün. Muhtemelen o gömleğin altında karın kasların var."

Dalgınlıkla karnıma dokundum. "Yani?"

"Karın kaslarının gücünü anlamıyor musun?"

"Bilmiyorum. Sanırım."

"Sadece alçakgönüllü mü davranıyorsun, yoksa ne kadar muhteşem olduğunun farkında değil misin?"

"Kapat çeneni."

"Asıl sen kapat." Olduğu yerde durup başını eğerek beni incelemeye devam etti. "Bağlanma sorunların mı var?"

İnledim. "Gerçekten mi?"

"Sadece hâlâ bekâr kalmanın nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bağlanma sorunları bunu açıklayabilir."

"Bağlanma sorunlarım yok."

"Emin misin?"

Ona atacak bir şey bulmak için etrafıma bakındım. Tabii ki yumuşak bir şey. Daha yeni doğum yapmıştı. Sonuçta pisliğin teki değildim fakat etrafta ulaşılabilecek hiçbir şey yoktu.

"Bekâr olmamın sebebi, bağlanma problemi değil."

"O zaman ne?"

Gözlüklerimi düzelterek kaşlarımı kaldırdım. "Beni tanıdığından emin misin? Tuhafım."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Karşı çıkmadığın için teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla.

"Tuhafsın ama bu kötü bir şey değil."

"Hiç kendini ilgini çeken birine aniden halka kuyruklu lemurların çiftleşme davranışlarını anlatırken buldun mu?"

"Hayır."

"O halde bana tuhaf olmanın kötü bir şey olmadığını söyleme."

İç çekti. "Peki, bazen biraz tuhaf davranabiliyorsun ama artık sınıfta hiç konuşmayan o utangaç çocuk da değilsin. Yüzlerce kişiye konferans veriyorsun. Kendini ortaya koyuyorsun. Bu çok cesurca bir hareket."

Yakın mesafede olmadığım için topluluk önünde konuşmanın korkutucu olmadığını ona nasıl açıklayabilirdim? Bir samimiyeti yoktu. Çalışmama inanıyordum, bu yüzden kalabalığın önünde bile onun hakkında konuşmak kolay oluyordu. Bire bir konuşmalar ise ters gider, kendimi aptal gibi hissetmeme neden olurdu.

Diğer yandan Hazel'ın yanında böyle hissetmiyordum, değil mi?

"Konferans verebilecek olmamın bekâr olmamla hiçbir ilgisi yok. Ayrıca bunun için endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim."

"Gerçekten harika bir adamsın, Corban. Mutlu olmanı istiyorum."

"Annelik seni tuhaflaştırıyor."

Bacağını uzatıp beni tekmelemeye çalıştı ama uzanamayacağı kadar uzaktaydım. "Tuhaflaştırmıyor. Sen benim ikizciğimsin. Bebeğim olmadan önce de senin mutlu olmanı istiyordum."

"Tanrım, Moll, bana İkizcik demeyi bırakmalısın. Hem bu kelime nereden çıktı?"

"Çünkü biz ikiziz ve o kelimenin içinde *ikiz* geçiyor."

"Tüm hayatın boyunca bana İkizcik demenin sebebi, içinde ikiz kelimesinin geçmesi mi?"

Güldü. "Evet. Bunu bilmiyor muydun? Bariz bir şekilde ortada olduğunu düşünüyordum."

"Bariz değil, tuhaf. Daha iyi bir şey bulamaz mısın?"

"Hayır. Artık çok geç. Sen her zaman benim ikizciğim olacaksın."

Gözlerimi devirdim. "Bana söz ver, Kate'e bunu söylemeyi öğretmeyeceksin."

"İyi," dedi. "Ee, Hazel nasıl? Gelirken onu da yanında getirirsin diye düşünmüştüm."

"Neden bunu yapayım?"

"Çünkü ikinizin arasında bir şeyler olduğu çok açık."

"Sadece arkadaşız."

Martin, Kate'i geri getirdi. Kundak battaniyesinden kurtulmuş, beyaz bir tulum giymişti ve içindeki minik uzuvları kıpırdanıp duruyordu.

Molly kucağına kavisli bir yastık koyduğu sırada Martin Kate'i ona verdi. "Bu söylediğin saçmalık ve onu beslemem gerekiyor."

"Gitmeli miyim?"

"Hayır, sadece emzireceğim. Memelerimi görmekten korkuyorsan bakma."

Martin bebeği onun kucağına yerleştirmesine yardım ederken bekledim. Kız kardeşimin memelerini görmek istemediğim için bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Başka bir şey hakkında konuşabileceğimizi umuyordum.

"Dediğim gibi," dedi Molly sonunda. "Onunla sadece arkadaş olmadığınızı biliyorum."

İnledim. "Bunu konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet, zorundayız."

Martin yanımdaki kanepeye oturdu ve bana sanki *'Peşini bırakması konusunda iyi şanslar'* der gibi anlayışlı bir bakış attı.

"Tamam, arkadaştan öteyiz. En azından bence öyleyiz. Bilmiyorum, durum karmaşık."

"Bu da ne demek?"

Keşke bilseydim. "Sanırım birbirlerini cinsel çıkarları için kullanan arkadaşlarız."

Molly gözlerini devirdi. "Gördün mü? Sana söylemiştim. Bağlanma sorunları."

Ellerimi iki yana açtım. "Neden bunun bağlanma sorunlarım olduğu anlamına geldiğini düşünüyorsun?"

"Birbirlerini cinsel çıkarları için kullanan arkadaşlar?"

"Bunu o söyledi, ben değil."

"Bunu sana o mu söyledi? Seninle çıkmak istemediğini mi ifade etti?"

"Hayır ama arkadaşlarına böyle söyledi."

"Nereden biliyorsun?"

Bu konuya girmeme gerek yoktu. "Uzun hikâye."

Gözlerini kısıp dudaklarını birbirine bastırdı ve uzun bir süre beni inceledi. "Bunun senin için bir sakıncası yok mu?"

"Hayır, sorun değil. Başlangıçta birbirimizden nefret ediyorduk, bu yüzden arkadaşlık iyidir. Ayrıca oldukça faydalı tarafları var."

Beni incelemeye devam etti. "Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Ben de öyle. "Söylediğim gibi, sorun değil. Sonuçta beni bir şey yapmaya zorlamıyor."

"Bu söylediğin doğru olsa iyi olur."

"Güven bana. Sorun yok."

"Tamam, iyi. Dediğim gibi, sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Ayrıca bir kızın nasıl seninle birlikte olup, seni sonsuza kadar yanında tutmak istemediğini anlamıyorum."

İrkilmemeye çalıştım ama kahretsin, bu acıtmıştı. Çünkü olay buydu, değil mi? Hiç kimse benim hakkımda bu kadar yoğun duygular beslememişti.

Ve gerçek şuydu ki, istesem de istemesem de kimse böyle hissetmeyecekti.

31

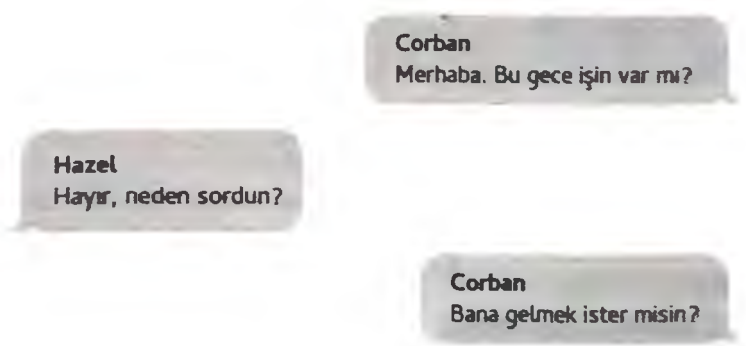
CORBAN

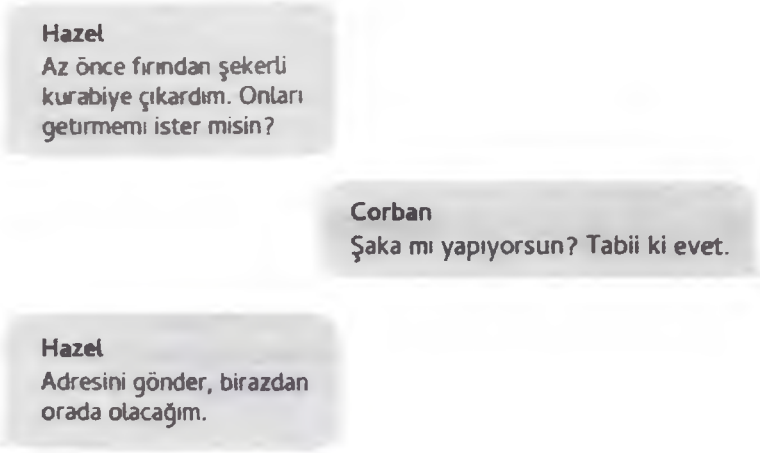
"Sevgiye ihtiyacımız var. Sevgi dolu ilişkilere ihtiyacımız var. Evlilik şart değil ama seks, vücudunuza yapabileceğiniz en iyileştirici şeydir." –John Gray

Molly'nin evinden ayrıldıktan sonra kendimi berbat ve huzursuz hissederek eve gittim. Tırmanmayı ya da bebacıklar ile basketbol oynamak için spor salonuna gitmeyi düşündüm. İkisi de kulağa harika fikirlermiş gibi gelmiyordu. Bu gece yapmak istediğim şey bunlar değildi.

Gerçekten istediğim tek bir şey vardı; tek bir kişi.

Kendi kendime, "Sikerler," diye mırıldandım ve Hazel'a mesaj attım. Eğer çıkarları olan arkadaşlarsak, seks daveti için ona mesaj atmanın yanlış bir tarafı yoktu.

Ona adresimi mesaj atıp telefonumu tezgâhın üzerine fırlattım. Kurabiyeleri harikaydı ama gelmesini istememin sebebi bu değildi. Yine de elbette onları geri çevirecek değildim.

Yaklaşık on beş dakika sonra geldi. Onu evime davet etmek için başka bir nedenim olduğunu iddia bile etmedim. İçeri girer girmez kurabiye kutusunu elinden aldım, masanın üzerine koydum ve onu öpmeye başladım. Onu ne kadar istediğimi anlaması için sert ve talepkârdım.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamasını istiyordum.

Gömleğimi çıkarışına bakılırsa onun da bana ihtiyacı vardı.

Yatak odasına girdiğimizde, kıyafetlerimiz kısa bir süre içinde yere düştü ve kendimizi yatağa attık. Yumuşak ve lezzetliydi, yeniden onun içinde olmak harika bir duyguydu.

Buna bu kadar ihtiyacım olması aptalcaydı. Onu bu kadar çok arzuluyor olmam da. Ancak bu gece hiçbir şey umurumda değildi.

Çarşafın altında birlikte uzandığımız sırada dalgın bir şekilde saçlarıyla oynuyordum. Hazel da başını omzuma yaslamıştı.

Odam tamamen dağınıktı. Lambayı devirmiştik, yorgan ve kıyafetlerimiz her yerdeydi. Onunla birlikteyken içimdeki canavarı zapt edemiyor gibiydim.

"Yarı maraton antrenmanınız nasıl gidiyor?" diye sordum. "Yarış yakında, değil mi?"

"Öyle. Giderek kilometre katediyoruz." Sesi rahatlamış ve uykulu geliyordu.

"Kendini hazır hissediyor musun?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Tamamen dürüst olmak gerekirse emin değilim. Bizim antrenman programımız, yarıştan önce mesafenin hepsini tamamlamayı içermiyor. Arkasındaki araştırmayı okuduğumda, eğitim programı oldukça sağlam görünüyordu."

"Ama?"

"Ama şimdi bitirebilecek miyim diye endişeleniyorum."

Kolumu etrafına doladım. "Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Harika olacaksın. Bitiş çizgisini geçtiğinizde ve herkesin size tezahürat yaptığını gördüğünüzde ne kadar muhteşem hissedeceğinizi bir düşün."

Yavaşça güldü. "Bitiş çizgisi yabancılarla dolu olacak ama galiba haklısın. Bu heyecan verici bir an olacak."

"Bitişte sana tezahürat yapacak birinin olacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır. Kız arkadaşlarım koşuyor olacak. Başka kimin geleceğini bilmiyorum."

"Anne ve babalarınız?"

"Bir dahaki sefere konuştuğumuzda bunu duymaktan mutlu olacaklarına eminim. Ama böyle bir şey için buraya kadar gelmezler. Ayrıca kalabalıkta rahat edeceklerini düşünmüyorum."

Hazel'ın, bitiş çizgisini ona tezahürat yapacak kimse olmadan geçmesini düşünmek beni biraz üzmüştü. Belki de bu durumu düzeltmem gerekiyordu.

"Ailelerden bahsetmişken, kız kardeşin nasıl?" diye sordu.

"Yorgun ama ikisi de iyi durumda."

"Bunu duymak güzel. Anneliğe geçişin zorlu olacağını düşünüyorum."

"Evet, gerçi Molly yaptığı her şeyde iyi olan insanlardan. Çoktan uzman bir anne olmuş gibiydi."

"Biraz sana benziyor."

Ona baktım. "Hayır, kız kardeşimin neredeyse tam tersiyim."

"Ama sen de birçok konuda oldukça yeteneklisin."

"Çoğunlukla matematikte."

Kıpırdadı, çıplak bacağı benimkine dolandı. "Matematik dışında birçok şeyde yeteneklisin."

Bu beni gülümsetmişti. "Tamam, sekste de iyiyim."

"Bu yetersiz bir ifade. Olağanüstü yeteneklisin."

"Haklısın, harikayım." Kollarımla onu sıkıştırdığımda yavaşça güldü. "Yine de bu, tam olarak anne babanı gururlandıracak türden bir şey değil."

"Pek sanmıyorum fakat bir anne babanın onayını alacak türden özelliklerinin eksik olduğunu da düşünmüyorum."

"Annemle babamı etkilemek zordur."

"Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir süre duraksadım, hâlâ parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyordum. "Onlara göre, bir konuda iyi olmam hiçbir zaman kötü olduğum diğer şeyleri telafi etmiyordu. Bizim çok yönlü olmamızı istediler, bu yüzden beni dengeleyecek şeyler yapmaya zorladılar. Sıska ve beceriksiz olmama rağmen beni futbola ve Küçükler Ligi'ne yazdırdılar. Lisedeyken tüm moral

toplantılarıyla okul danslarına gitmemi sağladılar. Bu deneyimlere ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiler. Evde kalıp çizgi roman okuyarak, ekstra matematik ödevleri yaparak ve doğa belgeselleri izleyerek daha mutlu oluyordum ama onlar oğullarının tuhaf olmasını istemediler."

"Senin tuhaf olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Ben tuhafım."

"Katılmıyorum."

"Eh, daha çok Molly'ye benzememi istediler."

"Sanki seni haksız yere kız kardeşinle karşılaştırmışlar gibi görünüyor."

"Muhtemelen öyle yaptılar ama bunun nereden çıktığını biliyorum. Boylamsal mutluluk çalışmalarında elde edilen araştırmalar da bunu destekliyor."

Başını kaldırdı. "Hangi araştırma?"

"Mutluluk çalışmaları, kültürler ve sosyoekonomik gruplardaki insanların yaşam boyu mutluluğunu tanımlayan tek şeyin, ilişkilerinin kalitesi olduğunu gösteriyor. Zenginlik, eğitim, kariyer veya sosyal statü değil. Hiçbir şey, mutluluğu yakın ve anlamlı ilişkiler kadar kesin olarak gösteremez."

"Senin zaten anlamlı ilişkilerin var. Kardeşinle çok yakınsınız."

"Biliyorum. Sanırım ailem başarıyı her şeye sahip olmak olarak görüyor. İyi bir kariyer, beyaz çitli bir ev, birkaç çocuk. İkisinin de hayattan istediği şey buydu, bu yüzden bizim için de aynı şeyi istediler."

"Çocuklarının mutlu, üretken hayatlar sürmesini görme arzularını takdir ediyorum..." Kararsız bir tavırla sustu.

"Aslında basit. Ben sadece iyi notlar alırken Molly *hem* iyi notlar aldı *hem* de milyon tane arkadaş edindi. Benim birden fazla üniversite diplomam var ama onun bir diploması var, evli ve bir aile kuruyor. Matematiğimin iyi olması yeterli olmadı.

Neden *hem* akıllı olup *hem de* ortama uyum sağlayamadığımı anlamıyorlar."

"Uyum sağlamak abartılıyor."

"Bence de. Veri meraklısı bir kişiliğim olduğunu kabul etmem zaman aldı. Ancak insanlar sosyal hayvanlardır, dolayısıyla bir matematik dehası olmak beni mutlu etmeyecek. Ailem bunu görebiliyor ve benim için hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünüyorlar. Annem uzun zaman önce benden ümidi kesti."

Ailemin onaysızlığının bu kadar canımı sıkmasının nedeni de buydu. Onlar haklıydı. Mutlu değildim. En azından tam olarak.

"Ümidi kesti mi? Neyden? Mutlu ve tatmin edici bir hayat sürebileceğinden mi?"

"Sanırım ama sorun değil. Onlar öyle düşünmese bile güzel bir hayatım var."

Bu konuşma samimiyet sınırlarını çoktan aşmış ve doğrudan rahatsız edici bir hal almıştı. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

Hazel başka bir şey söyleyemeden kendimi ondan uzaklaştırdım. "Aniden kurabiye getirdiğini hatırladım."

Tereddüt etti, düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum. O koca beyninde çarklar dönüyordu. Muhtemelen ona tüm bunları anlatmamalıydım. Özellikle annemin benden ümidi kestiği kısmı. Bunu yüksek sesle söylemek boktandı ve ona söylemek daha da beter hissettirmişti.

Neyse ki konuyu kapatmama izin verdi. "Kurabiyeleri getirdim ama hâlâ sıcak olduklarından şüpheliyim."

Doğrulup gözlüklerini aramaya başladı. Kendi gözlüğümü takarken onunkini de komodinin üzerinde buldum. Giyindik ve ilk kez, seks yaptıktan sonra birlikte zaman geçirmeye devam ettik. Genellikle yataktan bir kez kalktığımızda, hepsi bu kadarla sınırlı olurdu. Birimiz oradan ayrıldık.

Bu gece ise kurabiye kabıyla birlikte kanepeye yerleştik. Dışları çıtır çıtır, ortaları yumuşak ve pekmezliydi. Üstlerine kristal şeker serpintisi vardı. Lezizdi. Bir yandan kurabiyemi ısırırken bir yandan da Netflix'e tıkladım. Bana penguenlerle ilgili bir belgesel gösterdi. Daha önce izlemiş olmama rağmen tekrar açtım.

Belgesel bittikten sonra eve gitti ve geri kalan kurabiyeleri de bana bıraktı. Geç olmuştu ama yorgun değildim. En azından uyuyacak kadar. Çalışma masama bir kurabiye götürdüm.

Açılmamış bir posta yığınıyla karşılaşınca kurabiyeyi kenara koydum. Yığının ortasından kalın bir zarf kendini belli ediyordu. Onu yığının içinden çıkardım. Adım ve adresim, süslü el yazısı harfleriyle yazılmıştı. Bunun ne olduğunu bildiğimi hissettim.

Zarfı açtım. İçinde, üzerinde LCV* kartı ve adres bulunan altın rengi kabartmalı bir düğün davetiyesi vardı. Yaklaşık altı ay önce anketimi kullanan Julia Rubin ve Easton Donnolly çiftinden gelmişti

Resmî düğün davetiyesinin arasında bir not vardı.

Corban,
Sen olmasaydın birlikte olmazdık. Sen bir dahisin.
Her şey için teşekkürler.

Sevgilerle,
Easton ve Julia.

Notun parmaklarımın arasından kayıp masama düşmesine izin verdim. LCV kartını aldım. Adımı yazmışlardı, altında yer alan *artı bir* kelimelerinin yanında küçük bir kutu vardı.

Kutu boştu.

*"Lütfen cevap veriniz" anlamına gelir. Davetiyelerde yazar ve ve söz konusu davete katılmak için önbildirim şartı olduğunu ifade eder.

Tabii ki boştu. Hiçbir zaman artı birim olmamıştı.

Aslında düğüne daha iki ay vardı. Hazel'dan benimle gelmesini isteyebilir miydim?

Peki neden? İnsanlar seks partneriyle düğünlere katılmazdı. Kabul, muhtemelen seks partnerlerinden biri diğerinin yeni doğan yeğenini ziyaret etmek için hastaneye de gitmezdi ama bu planlı olmamıştı. Birlikte olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Bu, anketimin üzerimizde işe yaradığı anlamına da gelmiyordu.

Her ne kadar itiraf etmek istemesem de gerçeği bildiğim için hâlâ kapalı olan dizüstü bilgisayarıma baktım. Umutlarım yeşermişti. İşin aslını bilsem de içten içe bu sefer her şeyin farklı olup olmayacağını merak etmiştim. Belki de bu sefer anketim işime yarar diye düşünmüştüm.

Öyle olmamıştı.

Bu konuda aşırıya kaçmanın aptalca olduğunu biliyordum. Bende bozuk olan bir şeyler vardı ve bilim buna yardımcı olmamıştı. Veriler bana sorunumun ne olduğunu söylememişti. Ailem bunu düzeltememişti. Ben ve dâhi IQ'um da bunu başaramamıştık.

Yine de anketim bir bakıma işe *yaramıştı*. Gözden kaçırdığım asıl gerçek buydu. Farkındalık göğsümün derinliklerine oturmuştu ve onu her gördüğümde yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Hazel'a âşık olmuştum.

Sorun şuydu ki o bana âşık değildi. Benden hoşlanıyordu. Benimle yatmayı seviyordu. Aynı şey değildi ve benim istediğim de bu değildi.

Ayrıca gerçekten lanet derecede sikik bir durumdu.

32

HAZEL

"Bizim gibi küçük yaratıklar için sonsuzluğa ancak sevgiyle katlanılabilir." ~Carl Sagan

Erwin ayaklarımın dibinde oturmuş, beklentiyle bana bakıyordu. Neden mamasını yemek yerine öylece yüzümü incelediğini merak ederek kabına baktım ama içi boştu. Birazdan işe gitmem gerekiyordu ve onu beslemeyi unutmuştum.

"Bana sanki sana ihanet etmişim gibi bakman hiç şaşırtıcı değil." Mama kabını yaş mamayla doldurduğumda hemen önüne çöktü. Artık iltihaplı dişi düzeldiği için tekrar normal yeme düzenine dönmüştü. Çok rahatlatıcıydı. Yemeği reddeden bir kedi için çeşitli potansiyel teşhislere aşinaydım ve bunların çoğu, bir evcil hayvan sahibinin duymak isteyeceği türden şeyler değildi.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Bu kadar geç saatlere kadar ayakta kalmamalıydım."

Erwin başını kaldırıp bana baktı, ardından dikkatini tekrar yemeğine verdi.

"Beni yargılamayı bırak."

Gecenin yarısını araştırma yaparak geçirmiştim. Corban'ın ailesi hakkında söyledikleri beni şaşırtmıştı. Başarılarından etkilenmemişler miydi? Sadece bekâr olduğu için onu nasıl kız kardeşinden aşağı görebilirlerdi?

İki farklı alanda birden fazla diploması vardı. Dünyanın en yaygın kullanılan flört uygulamasını çalıştıran algoritmayı icat etmişti. Hızlandırılmış yakınlık teorisine yönelik ilk eleştirilerime rağmen mükemmel bir iş çıkarmıştı. Duygusal yakınlığın nasıl yaratılacağı sorusuna ilginç bir açıdan yaklaşmıştı.

Sadece etkileyici değil, olağanüstüydü.

Kendi ailemle yakın bir ilişkimin olmadığını ilk ben itiraf etmiştim. Ancak bu, acı dolu bir çocukluğun ya da mantıksız beklentilerin baskısının sonucu değildi. Annemle babam tıpkı benim gibi sessiz, hayatlarını göz önünde yaşamayan insanlardı. Evleri birkaç saatlik uzaklıktaydı ve birbirimizi yılda birkaç kez görüyorduk. Onlardan daha fazlasını beklemiyordum. Aynı zamanda hayatım hakkında olumlu duygular beslediklerini de biliyordum. Benimle gurur duyuyorlardı.

Corban ebeveynlerinin kendisiyle gurur duyduğuna inanmıyordu.

Annesinin ondan ümidini kestiğini söylerken sesindeki acıyı fark etmiştim. Göğsümdeki bir şeyleri harekete geçirmişti. İçimdeki biliminsanı cevaplar istiyordu. Corban ve Molly'nin ikiz olması, ebeveynlerinin çocuklarını karşılaştırmasını etkilemiş miydi? Bu, Corban'ın özalgısını nasıl şekillendirmişti ve bir yetişkin olarak, ilişki kurma yeteneğinde nasıl bir rol oynamıştı?

Merakımı uyandıran başka bir şey daha vardı. Tam olarak anlamadığım bir şey. Bu bir duyguydu. Ebeveynleri hakkında konuştuğunda hissettiğim acıya verilen duygusal bir tepkiydi. Bir aşinalık vardı, yine de anlamını çözemiyordum. Tek bildiğim bir şey hissettiğimdi; büyük ve derin bir şey.

Dün gece bundan kaçınmıştım ve şimdi de bir kenara itiyordum. Şu an konu benimle değil, Corban ile ilgiliydi.

Onu daha iyi anlama arzusu, gözlerim kuruyana ve ekrandaki kelimeler bulanıklaşana kadar beni ayakta tutmuştu. Araştırma

çalışmalarını derinlemesine inceleyerek geçirdiğim bir gecenin, sağlam sonuçlara varmak için yeterli olmadığını biliyordum. Ancak bana birkaç potansiyel ön görünün yanı sıra çok sayıda soru da bırakmıştı.

Bir yığın bilginin çıktısını almıştım; alıntılar, genel bakışlar, grafikler ve çizelgeler. Veriler. Yetişkinlerde bağlanma teorisinden ikiz araştırmalarına ve ebeveyn-çocuk ilişkilerinin psikolojik modellerine kadar her konuda iyi, sağlam, güvenilir veriler. Her şeyi toplayıp bir dosyaya yerleştirdim ve işe koyuldum.

Ben geldiğimde Corban ofisinde değildi. Günün ilk birkaç saatinde onu birkaç kez görmüştüm fakat o sırada ikimiz de meşguldük.

Diğer sorumluluklarıma rağmen hiç aklımdan çıkmamıştı. Masamın köşesinde duran dosyaya kaçamak bakışlar attım. Bilgiler beynimin derinliklerinde vızıldadı; veriler, teoriler ve cevaplanmamış sorular.

Sorular, bir biliminsanının araştırmalarının en önemli parçasıydı. *Eğer* ve *neden* ile başlayan sorular kelime dağarcığımızın temel dayanaklarıydı. Teorilerimiz ve deneylerimiz kesin sonuçlar vermese bile, hatta sorular kolayca cevaplanamayacak kadar büyük olsa dahi, bizi dünyaya dair anlayışımızı derinleştirmeye iterlerdi.

Nedenini bilmek istiyordum. Corban'ın acı çekme sebebi neydi?

Öğleden sonra hâlâ onunla yalnız kalabileceğim tek bir an bile bulamamıştım. Belki onu tekrar yemeğe davet ederdim. Birkaç eşyamı toplayıp bu düşünceye gülümseyerek koridor boyunca ilerledim. Corban ile akşam yemeği güzel olurdu. Yaptığım yemekleri beğendiğini büyük bir tutkuyla söylemişti.

Ayrıca içinde tutkunun yer aldığı başka şeyler de yapmıştık.

Birkaç fotokopi çekmek için fotokopi odasına gittim. Makine vızıldayarak sıcak kâğıtları yan tepsiye püskürttü. Onları toplayıp orijinal kâğıdı aldım.

Corban gelip kapı eşiğinde durduğunda yanaklarım aniden alev aldı ve göğsüm büyük bir heyecanla karıncalandı. Bu odadaki ilk karşılaşmamızın anıları zihnime doluyor, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Ona direnme, düşmanımmış gibi davranma dürtüsü azalmıştı. Her ne kadar ilk cinsel birlikteliğimizi tam olarak burada tekrarlamaya niyetim olmasa da işyerindeki flörtöz tavırlarını keyifli ve hoş karşılamaya başlamıştım. Gülümsedim, imalı bir yorum yapması için hazırdım.

Ya da belki beni öpmesi için.

Beni öpeceğini umuyordum. Yakalanmazdık. Etrafta başka kimse yoktu.

Fakat gözleri şakacı bir şekilde parlamıyordu ve dudaklarında bir gülümsemenin izi yoktu. "Bitirdin mi?" diye sordu. "Sonra gelebilirim."

Kâğıtları göğsüme bastırdım. "Bitirdim."

Başka bir şey söylemedi. Fotokopi makinesinin önünde durmak için yanımdan geçti. Belki de yorgundu. Evinden geç çıkmıştım ve belki o da benim gibi birkaç saat daha ayakta kalmıştı.

Yaptığım araştırmayı açıklamaya başlamak cazip gelmişti, soru sorma fırsatı bulmayı umuyordum. Ancak fotokopi odasında öylece durmak, derinlemesine bir tartışmaya elverişli bir yer değildi.

Ayrıca vücut dili bana kafa karıştırıcı mesajlar gönderiyordu. Omuzları çökmüştü, göz teması kurmuyordu. Bir an tereddüt ettim ama hiçbir şey söylemedi. Burada tekrar buluşmakla ya da gömleğimin düğmeleriyle ilgili alaycı bir yorum yapmamıştı.

Yanlış giden bir şeyler vardı.

Onu arkadan incelerken kaşlarım çatıldı. Kendini iyi hissedip hissetmediğini sormak için dudaklarımı araladığım sırada, fotokopilerini alıp hafifçe başını sallayarak yanımdan geçti.

"Corban."

Durmadı, ben de ona yetişmek için hızlandım.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Sadece yapacak çok işim var."

Yanında yürümeye devam ettim. "Öyle olduğuna eminim ama bir şeyin seni rahatsız ettiğini görebiliyorum."

Ofisinin önünde durduğunda gözlerimiz buluştu. Birkaç saniye bana baktı, ardından bakışlarını kaçırdı. "İyiyim. Sanırım sadece biraz dikkatim dağınık."

"Öğle yemeği yedin mi?"

Kaşları çatıldı. "Sanmıyorum. Saat kaç?"

"Üçü geçti."

"Bu kadar aç olmam hiç şaşırtıcı değil."

Gülümsemeden edemedim. "Bir şeyler yemelisin. Yanında öğle yemeği getirdin mi? Yanında oturup sana eşlik edeceğim."

"Aslında pek havamda değilim..." Aniden durdu, bakışları tekrar gözlerimle buluştu ve fikrini değiştirmiş gibi göründü. "Tamam, olur."

Araştırma dosyamı almak için ofisime girdim ve onunla birlikte öğretmenler odasına yürüdüm. İçerisi boştu. Öğle yemeğini buzdolabından çıkardı, ben de çay yapmak için kendime sıcak su hazırladım.

Çay poşetimi suya daldırıp masada yanına oturdum. Gündelik sohbetlerde pek iyi değildim, bu yüzden doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Dün gece biraz araştırma yaptım."

Sandviçini ısırırken, "Ne hakkında?" diye sordu.

Klasörü açıp yazdırdığım bilgilerin üzerinden geçtim. "Çeşitli şeyler. Yetişkinlikte ebeveyn-çocuk dinamikleri. Bağlanma teorisi. İkiz çalışmaları, özellikle de aynı evde büyüyen çift yumurta ikizleriyle ilgili."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Sorularım var. Anne babanın, sayısız başarına rağmen seni başarılı görmediğini ve seni kız kardeşinle olumsuz şekilde karşılaştırdıklarını söyledin."

"Bu yüzden de bir sürü çalışmanın çıktısını mı aldın?"

"Bu sadece ilgili literatüre bir ön bakış. Eminim dikkatimden kaçan farklı noktalar da vardır."

Sandviçinden bir ısırık daha alıp yavaşça çiğnedi.

"Çekirdek aile içindeki ilişki dinamikleri, kişilik gelişiminden özalgıya ve yetişkinlerin karar verme süreçlerine kadar her şeyi büyük ölçüde etkileyebilir. Annenle babanın, sen ve kız kardeşinle oldukça farklı şekillerde ilişki kurduğunu düşünüyorum. Bu da bu durumun duygusal bağ kurma yeteneğin üzerinde ne tür bir etki yaratacağını merak etmemi sağladı."

Sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Öyle mi?"

"Evet." Bir kâğıt çıkardım. "Bir diğer önemli değişken de ikiz olmanız. Kendini farklılaştırma çabaları en çok birlikte büyüyen tek yumurta ikizlerinde görülüyor ancak benzer bir durum farklı cinsiyetteki çift yumurta ikizlerinde de gözlemlenebiliyor."

"Bu ne anlama geliyor? Kendimi ondan farklılaştırmaya çalıştığım için hiç evlenmediğimi ya da kız kardeşim gibi bir aile kurmadığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlüklerimi düzelttim. "Belki de. Aslından bundan daha derin olduğu konusunda şüphelerim var. Anne ve babanın belirli sonuçlara verdiği önem de bir faktördür. Beklentilerini karşılamak zorunda olduğunu hissediyor musun? Yoksa ebeveynlerinin

baskılarına rağmen kendi yolunu takip etmek daha mı doğal hissettiriyor?"

"Bunlar senin soruların mı yoksa bir araştırmadan mı çıkardın?"

Kâğıtları tekrar karıştırdım. "İkisi birden. Bir çalışma var..."

Sözümü keserek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İlgili literatür aracılığıyla bir ön araştırmada bulduklarımı tartışıyorum."

"Orada ne bulacağını düşünüyorsun?" Dosyamı işaret etti. "Benim sorunumun ne olduğu sorusunun yanıtını mı? Cevap orada değil. Güven bana, baktım."

"Seninle ilgili bir sorun olduğunu ima etmek istemedim."

Dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını kaçırdı. "Bak, annem ve babam iyi insanlar. Sadece beni anlamıyorlar ama buna alıştım. Çok önemli bir mesele değil."

Bana önemli bir mesele gibi görünüyordu. Gözlerindeki acı tarif edilemezdi. Bu durum onun için üzülmeme sebep oluyordu. Daha önce bu kadar yoğun bir şekilde yaşadığımı hatırlamadığım tuhaf bir duyguydu. Yine de şu an durum benimle ilgili değildi.

"Katılmıyorum. Ve araştırmalar gösteriyor ki..."

"Araştırmalar?" Tekrar sözümü kesti. "Bunları daha önce okumadığımı mı sanıyorsun? Biliyorum, uzman olan sensin. Ben sadece veri adamıyım ama bana biraz güven."

"Öyle demek istemedim. Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm. Bilgi anlayışa, o da çözümlere yol açar."

"Bunu yapma. Beni düzeltmeye çalışma."

"Niyetimi yanlış anlıyorsun. Düzeltilmeye ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum."

Kâğıt yığınımı işaret etti. "O zaman bunlar ne?"

"Veri. Belki de zamanımı yanlış yerlere bakarak harcadım. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Anlamaya çalışıyorum."

"Ben sikik bir laboratuvar deneyi değilim, Hazel." Öğle yemeğini toplayıp ayağa kalktı. "Yapacak çok işim var. Ofisime geri dönsem iyi olur."

Gidişini izlerken kâğıtlar parmaklarımın arasından kaydı.

Öfkelenmişti.

Neden?

Yardım etmek istediğimi göremiyor muydu? Verileri tanıdığım herkesten daha iyi anlıyordu. Araştırmadaki bilgilerle onun da en az benim kadar ilgileneceğini düşünmüştüm.

Bu bilimdi. Bilimin cevapları vardı.

Belki de istediği cevaplar bunlar değildi. Ya da bunları benden duymak istemiyordu.

33

HAZEL

"Bir insana hiçbir şey öğretemezsiniz; ancak bunu kendi kendine keşfetmesine yardımcı olabilirsiniz."
~Galileo

Tepsiye sıktığım makaron hamurları mükemmeldi. Parlak, yuvarlak ve düzgün. Olduğum yerde durup sıkma torbasını kenara bırakırken tatmin olmuş bir şekilde gülümsedim. Bunlar sadece lezzetli olmakla kalmayacak, aynı zamanda güzel de görüneceklerdi. Tam olarak hedeflediğim gibi.

Cumartesi gününe erken saatte koşarak başlamıştım. Çamurlu Seattle Yarı Maratonu'na çok az kalmıştı. Hazırladığım antrenman planına göre yarış gününe kadar kat ettiğimiz mesafeyi giderek azaltmamız gerektiriyordu. Yarış gününde ağrılı ve yorgun olmak yerine, dinç ve enerjik olmak istiyorduk. Bu sabahki kısa koşu kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

En azından çoğunlukla. Bir torba makaron hamuru daha sıkarken içimde gizli bir endişe dalgası belirdi. Bunu gerçekten yapabilir miydim? Yirmi bir kilometreden fazla koşabilir miyim?

Sophie, Bella Ferndale ile iddiaya girmeseydi bile bu ihtimal göz korkutucu olurdu. Mantıksal olarak eğitim programının aşamalı yapısına bağlı kalmamın, bitiş çizgisine ulaşmamı sağlayacağını biliyordum. Ancak artan rekabet gücü kendimden şüphe etmeme neden oluyordu. Arkadaşlarıma yarış eğitimi

hakkında bilmek istedikleri her şeyi ve fazlasını daha sonra açıklayabilirdim. Tıpkı önceden yaptığım gibi. Peki bunu başarılı bir şekilde uygulayabilir miyim?

Bu, beni beklemediğim şekillerde konfor alanımın dışına itiyordu.

Bir sıra makaron daha bitirdim. Erwin, halının üzerindeki kabarık gri bir tüy yığını gibi mutfağın girişine yakın bir yerde uzanıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Erwin? Yarışı bitirebilecek miyim?"

Tek kulağını kaldırdı.

"Ah, evet, objektif olarak konuşursak, bitirme konusunda endişelenmemeliyim. Yeterince hazırlanmamış olsam bile mesafenin çoğunu yürümem de mümkün. Yine de bitiş çizgisini geçmek yeterli olmayacaktır."

Sıkma torbasına biraz daha hamur koydum.

"Bana bak, Erwin. Ben bir biliminsanıyım, sporcu değil. Göz Kamaştıran Kaltaklar moda konusunda berbat bir zevke sahip olabilir ama iyi koşucular. Tecrübeliler. Kim bilir, belki de atletlerinde kullandıkları parlak taşlarda bir şeyler vardır."

Erwin bir patisini yalayıp basık burnuna sürttü.

"Biliyorum, bu çok saçma. Göz kamaştırıcı olmanın onları daha hızlı yapmasının nesnel bir dayanağı yok. Gerçi, belki de giydikleri uyumlu tişörtlerde bir şeyler vardır. Aralarında bir bağlılık ilişkisi kurduğu kesin."

Erwin kendini yalarken ben de makaronları sıkmayı bitirdim ve onları önceden ısıtılmış fırına yerleştirdim. Sıkma torbasında daha fazla hamur vardı, bu yüzden ikinci bir tepsi hazırladım.

Bir sıra daha sıkıp sonrakine başlamadan önce telefonumu kontrol ettim. Yeni mesaj yoktu. Göğsüm yeniden hayal kırıklığıyla kasıldı. Corban ve ben dünden beri konuşmamıştık.

Arayıp konuşmak isteyeceğini umuyordum ama bunu yapmamıştı. Belki de hiç yapmayacaktı.

"Corban'ı üzdüğüm için kendimi kötü hissediyorum. Ancak işleri daha iyi hale getirmek için ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

Her zamanki gibi Erwin cevap vermedi. Buna rağmen, mutfağa döndüğümde konuşmaya devam ettim. Belki de karmaşık düşüncelerimi anlamlandırmama yardımcı olurdu.

"Ona bir laboratuvar deneyi gibi davranmak niyetinde değildim. Sadece sorularım vardı. Peki sorularımız olduğunda ne yaparız? Doğru, önce hâlihazırda keşfedilen ve açıklanan şeyleri görmek için literatüre bakarız."

Sorular doğası gereği bilimsel olduğunda, bu doğru bir yaklaşımdı. İnsan davranışıyla alakalı sonuçlarla ilgili sorular, yapılandırılmış araştırmalara fazlasıyla katkıda bulunurdu. Bulgularımıza dayanarak veriler toplar, ardından çıkarımlar yapardık.

Ancak Corban popülasyonun bir dalı değildi. O herhangi bir grafikteki nokta ya da yüzde değildi. O bir erkekti.

"Ah, Erwin. Üzgün olmasına şaşırmamalıyım. Haklıydı, ona bir laboratuvar deneyi gibi davranıyordum. Corban bir deney değil. O eşsiz bir insan. Kendi geçmişi, kişiliği ve yetenekleri olan bir erkek. İnsanları veri kümesine indirgemek mümkün değil. Özellikle de onun gibi birini."

Fırın tepsisine yeni bir sıra makaron sıkmaya başladım.

"Zeki ve anlayışlı. Güçlü, erkeksi bir şekilde yakışıklı olmayı başardığı gibi aynı zamanda çekici ve sevimli de olmanın bir yolunu buluyor. Komik ve yetenekli, ayrıca pek çok ilginç şey biliyor. Onunla saatlerce konuşabilirim. Nasıl biri olduğunu biliyorsun, Erwin. Corban ile tanıştın. O..."

Sıkma torbasını yavaşça indirdim, son sıradaki makaronlarımın yarısı bitmişti. Yeni bir duygu deneyimliyordum.

Hem de en büyük olanından.

İçim yoğun bir duyguyla kaplanmıştı. Aslında yeni değildi. Bunu daha önce de hissetmiştim ama şu ana kadar onu tüm doluluğuyla hissetmek için kendime izin vermemiştim.

Corban hastayken parmaklarımı onun saçlarının arasında gezdirdiğimde bunu hissetmiştim.

Veterinerde beni savunduğu zaman.

Ne zaman işyerinde benden bir öpücük çalsa ya da sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana sırıtsa, bu duyguyla karşılaşıyordum.

Onunla yatakta, vücudum sıcak ve tatmin olmuş bir halde yattığım her seferde, bu his oradaydı ve beynimin ön kısmına doğru ilerlemeye çalışıyordu. Bu, oksitosin salınımından ve dopamin taşkınlığından daha fazlasıydı. Fiziksel tatminden de öteydi.

Tam şu anda, parmaklarımın arasında gevşekçe tuttuğum bir sıkma torbasıyla gerçeği tüm gücüyle hissediyordum.

Corban Nash'e âşık oluyordum.

Onu anlama arzumu körükleyen bilimsel merak değildi. Corban'ı önemsiyordum. Hem de çok derinden. Onu mikroskop altında incelemek istemiyordum. Fiziksel ve duygusal olarak çıplak olduğunu hissetmek; yanında, açık ve savunmasız bir şekilde olmak istiyordum.

Onunla yakınlık kurmak istiyordum, gerçek bir yakınlık.

Fırından bip sesi yükseldiğinde neredeyse sıkma torbasını elimden düşürecektim.

"Aman Tanrım, Erwin. Ona âşık mıyım?"

Kedim bu farkındalıktan benim kadar rahatsız görünmüyordu. Daha önce kimseye karşı bu kadar yoğun duygular hissetmemiştim. Randevulara çıkmıştım ve hatta evlenmiştim -gerçi sonradan bunun yanlış bir karar olduğu ortaya çıkmıştı- ama hiçbiri için bu tür duygular beslememiştim.

Daha önce hiç âşık olmamıştım.

Erwin çenesini ön patilerine dayayıp gözlerini kapattı.

Titreyen ellerle fırın tepsisini fırından çıkardım ve soğutma rafına koydum. Makaronları bitirmek yerine fırını kapattım.

Bunu nasıl fark edememiştim? Akıllı bir kadındım. İnsanların arasındaki çekimin biliminden anlardım. Corban ile geziyor, hayatı yaşıyor, onunla çalışıyor, *onunla yatıyordum* ve parçaları bir araya getirememiştim, öyle mi?

Belki de bir araya getirmek istememiştim. Sonuçta yeniden biriyle çıkmakla ilgilenmediğimi ve anketinin işe yaramayacağını söylemiştim.

Haklı olmayı kafaya takmıştım. Ya da belki de haksız olmaktan kaçınmaya yemin etmiştim ve duygularımı bir kenara itmiştim. Onlardan kaçınmış, onları reddetmiştim.

Gözden kaçırdığım başka ne vardı?

"Bu durum şöyle önemli bir soruyu gündeme getiriyor. Eğer ben ona âşıksam, o da benim için aynı şeyleri hissediyor mudur?"

Erwin bu sefer yukarıya baktı ve başını kaldırarak gözünü açtı. Belirgin bir kedi aksanıyla miyavladı.

Kedim az önce bana cevap mı vermişti?

Ona ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Belki de Erwin ile konuşma alışkanlığım zihinsel olarak gerçeklikle aramın bozulmasını sağlamıştı. Ya da belki de bu, beynimin bir tesadüfe anlam yüklemesinden ibaretti.

Her iki durumda da bilmem gerekiyordu. Çünkü sorumun cevabının evet olduğunu hissediyordum. Benim ona âşık olduğum kadar Corban da bana âşıktı.

En azından mümkündü. Öyle olmak zorundaydı.

Yakıcı bir soruya veya kişisel bir açıklamaya tepkim, her zamanki gibi en iyi bildiğim şeyi yapmaktı. Araştırmak. Fakat bu

sefer dizüstü bilgisayarımın başına oturup romantik aşk duygularına dair bulabildiğim her şeyi aramak yerine -insan bunu nereden bilebilirdi ki?- hiç benlik olmayan bir şey yaptım.

İçgüdülerime güvendim.

Bu bekleyemezdi. Hissettiklerimi, inatla görmeyi reddettiklerimi doğrulamak için verilere ya da araştırmaya ihtiyacım yoktu. İçgüdülerim bana yüksek sesle ve net bir şekilde, şimdi yapmam gereken şeyin ona bunu anlatmak olduğunu söylüyordu.

Beklenti hem korkutucu hem de canlandırıcıydı. Eğer yanılıyorsam ve benimle aynı şeyleri hissetmiyorsa ne olacaktı? Evden çıkmak için ayakkabılarımı giymeden önce neredeyse bunu yapmaktan iki kez vazgeçecektim. Beklemenin ne gibi bir faydası olacaktı? Onu en son gördüğümde hata yapmıştım ve o da incinip yanımdan uzaklaşmıştı. Bunun gereğinden fazla uzamasına izin vermek istemiyordum.

Duygu ve kararlılığın birleşiminden güç alarak eşyalarımı toplayıp doğruca Corban'ın dairesine gittim.

Benden yaklaşık on dakika uzaklıkta, büyük bir binada yaşıyordu. İçeri girip merdivenlerden dairesinin bulunduğu kata çıktım.

Kalbim hızlanmış ve ağzım kurumuştu. Heyecandan mı, korkudan mı, yoksa her ikisinin bir karışımından mı olduğumu bilmiyordum. Ona ne diyecektim? Ben bunu söylediğimde *o* ne diyecekti? Arabada prova yapmaya çalıştığım konuşmaların hiçbiri kulağa doğru gelmemişti. Belki önemli kısımlar dışında bir şey söylememe gerek yoktu. Sadece, *Corban, sana laboratuvar faresi gibi davrandığım için üzgün olduğumu söylemek için buradayım ve bu arada, sanırım sana âşık oluyorum.*

O kadar da zor olmazdı, değil mi?

Kendimi gergin hissediyor ve gülümsemeden duramıyordum. Dairesine yaklaşarak altdudağımı ısırıp kapıyı çaldım.

Kapı açıldı. Ancak açan kişi, üzerinde yalnızca ekose bir gömlek -Corban'ın gömleği- ve iç çamaşırı olan sarışın bir kadındı.

Heyecanlı gülümsemem yok oldu. Bu Paisley Hayes'ti.

Kız kardeşinin en iyi arkadaşı ve lisedeki aşkı. Kapısını açmıştı. Üzerinde onun gömleğiyle iç çamaşırından başka hiçbir şeyi yoktu.

Kalbim yerle bir olmuş gibi hissediyordum. Daire numarasını kontrol ettim. Yanlış kapıyı mı çalmıştım?

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Paisley.

"Üzgünüm, yanlış daireye gelmiş olmalıyım."

"Corban'a mı bakmıştın?"

"Evet."

"Doğru yerdesin ama..." Duraksayıp omzunun üzerinden arkasına baktı. "O duşta."

Dairenin içinde akan suyun hafif sesi duyuluyordu.

O duş alırken Paisley neden evindeydi? Üzerindekilere bakınca aklıma tek bir fikir geliyordu. Ancak Corban böyle bir şey yapamazdı. Yapmazdı.

Yapar mıydı?

"Uğradığını ona haber vermemi ister misin?"

Sesindeki sahte tatlılığı ya da az önce bir zafer kazanmış gibi attığı bakışı gözden kaçırmamıştım.

"Elbette."

Paisley gülümsedi. "Hailey'ydi, değil mi? Ona söyleyeceğim."

"Hayır, ismim Hazel."

Kapıyı çoktan yüzüme kapatmıştı.

Geri çekildim, şaşkınlığım düzgün düşünmemi engelliyordu. Corban onunla yatmış mıydı? Bu kadar zamandır onunla yatıyor muydu?

Peki yatıyorsa ona kızmaya hakkım var mıydı?

Neredeyse ağlayacak ya da kusacakmış gibi hissediyordum. Ellerim titrerken kendimi zemin katta, kapıdan çıkarken buldum. Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek görebildiğim, Corban'ın kapısının eşiğinde çıplak bacaklarla duran, onun gömleğini giymiş Paisley'ydi.

Eğer bu arkadaşlarımdan birinin başına gelseydi, zihnimin delilleri sakin ve mantıklı bir şekilde inceleyebileceğini biliyordum. Bir dizi alternatif açıklama bulurdum ve hakikatten emin olana kadar bir karar vermemesi için onu teşvik ederdim.

Ancak ihanetin keskin acısı mantıklı düşünme yeteneğimi geçersiz kılıyordu. Tek bildiğim, Corban hakkında yanıldığımdı. Benimle aynı duyguları paylaşmış olabileceğini düşünerek yanılmıştım.

Beni arkadaş olarak seviyor olabilirdi. Ayrıca benimle yatmaktan kesinlikle keyif almış gibi göründüğü de bir gerçekti. Yine de duyguları hiçbir zaman bunun ötesine geçmemişti. Yaşadıklarımızı sorgulama olasılığından hiç bahsetmemişti. Biz çıkmıyorduk. Özel bir ilişki yaşamıyorduk.

Belki de Paisley Hayes'in iç çamaşırlarıyla kapıyı açması beni korkunç bir hata yapmaktan kurtarmıştı. Ona âşık olduğum ya da onun bana âşık olabileceği fikrine kapıldığımı, asla bilmek zorunda kalmayacaktı.

Eve gidip yapabileceğim tek şeyi yaptım. Gruptan arkadaşlarıma mesaj attım. Benim için burada olacaklarını biliyordum. Her zaman olurlardı.

Fakat yarım saat sonra, elimizde martinilerle evimdeki döşemelerin üzerinde otururken ağlamıyordum. Duygularımı hapsettiğim hayali kürenin gevşemesine izin vermedim. Yapamadım.

İçimde haklı olduğumu hissedecek gücü bile bulamamıştım. Bu, Corban'ın teorisinin bir kusuru olduğunu kanıtlamışı.

Anketini birlikte yapmıştık ve ilişkimizde bir değişikliğe yol açmış olsa da birbirimize âşık olmamızı sağlamamıştı.

Ya da en azından onun bana âşık olmasını sağlamamıştı.

Anketini incelediğimiz o öğlen, ilk kez kendime başka bir gerçeği kabul etme izni vermiştim. Belki de hayatımda ilk kez yanılmak istemiştim. Hızlandırılmış yakınlık teorisinin doğru olmasını istemiştim.

34

CORBAN

"Unutmayın, doğru olduğunu bildiğiniz ama bazı nedenlerden ötürü uzun sürmeyecek o özel aşkı bulacaksınız." –Marie Curie

Banyo aynam buhar olmuştu. Havluyu birkaç kez ıslak saçlarımın üzerinde ileri geri gezdirdikten sonra belime sardım. Birkaç günlük sakalım elime batacak kıvama gelmişti. Normalde traş olmadan önce bu kadar beklemezdim ama bu defa kesmemeye karar vermiştim. Dağınık görünüp görünmemem umurumda değildi.

Tüm sabahımı, tırmanış salonunda dikkatimi Hazel'dan uzaklaştırmaya çalışarak geçirmiştim. Yine. Görünüşe göre hayatım artık bundan ibaretti. Onu aklımdan uzak tutmaya çalışarak o duvarın üstünde oldukça zaman harcamıştım.

Hiç yardımı olmamıştı.

Belki de dün, bütün o araştırmaları bana anlattığında ona sert davranmamalıydım. Ne düşünüyordu ki? Bende bir sorun olduğunu bilmediğimi mi? Bir meta-analiz derleyebileceğini ve cevapların tüm verilerin içinde bir yerde olabileceğini mi?

Cevaplar orada değildi. Çoktan bakmıştım.

Çocukluk anılarım ailemin beni düzeltme çabalarıyla doluydu. Normal bir çocuk olarak büyüdüğümden emin olmak istiyorlardı. Rastgele ilginç bilgileri ezberleyen ve eğlenmek için

matematik işlemi çözen tuhaf çocuk olarak değil. Yine de ben *buydum*. Rastgele ilginç bilgileri ezberleyen ve eğlenmek için matematik işlemi çözen tuhaf çocuktum. Denklemimde hangi kısmın bozuk olduğunu anlamasam da bir şeylerin bozuk olduğu kesindi, ailem bunu düzeltememişti. Ben de düzeltememiştim. Şimdi de Hazel mı denemek istiyordu?

Benim için araştırma yapmasına ihtiyacım yoktu.

Dışarısı banyoya göre daha serindi, kapıyı araladığımda tenimin karıncalanmasına neden olmuştu. Uzun zamandır sıcak duşun altındaydım, bu yüzden vücudumun muhtemelen biraz suya ihtiyacı vardı.

Bir elimle havluyu tutarak mutfağa doğru yürüdüm.

"Selam."

Sesi duyunca hızla döndüm. Neredeyse havluyu düşürecektim. Paisley kanepemde oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Neden pantolon giymemişti? Ayrıca o üzerindeki benim gömleğim miydi?

"Burada ne yapıyorsun?" Düşmemesi için beceriksizce havluyu yukarı kaldırdım.

Dudaklarını yaladı. "Seni bekliyorum."

"Neden?"

"Seni görmek istedim."

"İçeriye nasıl girdin?"

"Anahtarının yedeği bende, şapşal. Sen verdin."

Anahtarım mı? "Anahtarımı sana kapıda kalma ihtimalime karşı verdim."

Altdudağını sarkıttı. "Seni şaşırtmamın sorun olacağını düşünmemiştim. Eğlenceli olacağını sandım."

"Peki neden benim gömleğimi giyiyorsun? Ayrıca pantolonun nerede?"

Ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı. "Verdiğim işaretleri anlamadın, bu yüzden ben de daha cesur bir hamle yapma zamanının geldiğine karar verdim."

"Ne işareti?"

Önümde durup kollarını omuzlarıma doladı. Şu anda neler oluyordu?

"Gördün mü? Hiçbir şeyden haberin yok."

Havlumu bırakmadan, önce bir elini tutup omzumdan çektim sonra da diğerini. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Farkındayım. Burada olmamın sebebi de bu. Bir şeyleri çözmene yardımcı olmaya çalışıyorum ama beklemekten yoruldum."

"Neyi?"

"Seni."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Yavaşça güldü. "Senden hoşlanıyorum, Corban."

Şaşkın bir ifadeyle ona baktım. "Hayır, hoşlanmıyorsun."

Gülümsemesi soldu. "Evet, hoşlanıyorum. Bu yüzden buradayım. İşaretleri anlayıp bana çıkma teklif edeceğini umuyordum ama belli ki bunu yapmayacaktın. Kontrolü ellerime alıyorum."

Geriye doğru bir adım attım. Paisley Hayes, ona çıkma teklif etmemi mi bekliyordu? Kafam çok karışmıştı. "Bu çok... tuhaf ve beklenmedik."

Başını eğdi, dolgun dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Neden tuhaf? Senin de benden hoşlanıyor olabileceğini düşünmüştüm."

"Hoşlanıyordum."

"Güzel." Yaklaşıp çıplak göğsüme uzandı. "Hadi bu duyguyu keşfedelim."

"Hayır, geçmiş zamanı kastettim." Bana dokunmaması için geri çekildim. "Lisedeyken senden hoşlanıyordum."

"Öyle mi? Aman Tanrım, Corban. Bu çok tatlı. Benden gerçekten hoşlanıyor muydun?"

"Evet ama bu uzun zaman önceydi."

Tekrar bana uzandı. "Öyleydi, değil mi? Artık ikimiz de büyüdük. İşlerin nasıl doğru yapılacağını biliyoruz."

Duvara çarpmamak için yana doğru bir adım attım. "Bu... Paisley... Ben yapamam..."

Beni adım adım takip etti. Sanki elleri her taraftan üzerime geliyor gibiydi. "Neyi yapamazsın?"

"Seni o şekilde sevmiyorum."

Kaşları kalkarken olduğu yerde durdu. "Affedersin?"

"Sana bir şekilde yanlış izlenim verdiysem özür dilerim ama ilgilenmiyorum."

"Şu anda ne dediğini anlamıyorum."

"Gerçekten mi? Hiç sana senden hoşlanmadığını söyleyen bir erkek olmadı mı?"

"Hayır." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Corban, tam olarak kendimi üzerine atıyorum. Böyle bir şans için her şeyini feda edecek kaç adam olduğunu biliyor musun? Eğer yeterince açık konuşmadıysam, seks yapabiliriz. Şu anda. Az önce lisede benden hoşlandığını söylemiştin. Hadi bu gençlik fantezisini gerçeğe dönüştürelim."

Paisley Hayes, iç çamaşırlarıyla dairemde durmuş bana seks yapmak istediğini söylüyordu. On yedi yaşındaki ben, birazdan ne söyleyeceğimi bilseydi ölürdü.

"Olmaz."

Ağzı açık kaldı. "Olmaz mı?"

"Evet, olmaz."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga geçmiyorum. Kız kardeşimle bu kadar uzun zamandır arkadaş olmanız çok tatlı ve seninle dostça bir ilişki kurmak da güzeldi ama ilgilenmiyorum."

"Neden?"

"Gerçekten mi?" Havluyu tekrar düzelttim. "Önce giyinsek mi yoksa..."

Ellerini kalçalarına koydu. "Hayır, hemen söylemeni istiyorum. Neden benimle ilgilenmiyorsun?"

"Ortak hiçbir şeyimiz yok."

"Elbette var."

"Ne gibi?"

Cevap vermesi birkaç saniyesini aldı. "Eminim pek çok şey vardır. Sadece birbirimizi daha iyi tanımamız gerekiyor."

"Çizgi romanları sever misin? Ya da kaya tırmanışı yapmayı? Peki ya penguenleri?"

Alnı kırıştı. "Penguenlerin konuyla ne ilgisi var?"

"Onlar hakkında ne hissediyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Corban, ben kız kardeşinin en iyi arkadaşıyım ve birbirimizi liseden beri tanıyoruz. Bu sence de kader gibi bir şey değil mi?"

"Hayır. Lisedeyken bana bok gibi davrandığını söylemek mümkün."

"Lisede sana nasıl bok gibi davrandım?" Tekrar kollarını birleştirdi.

"Artık önemi yok. Sonuç olarak, bu işte yokum." Aramızdaki boşluğu işaret ettim. "Bir şey olacağını düşündüğün için üzgünüm ama olmaz. Zaten ben..." *Zaten ben başkasına âşığım,* demek üzereyken sustum.

"Zaten birlikte olduğun biri mi var?"

"Tam olarak değil ama konu bu da değil. Tamamen bekâr olsam bile cevabım aynı olurdu."

Kıstığı gözleriyle beni baştan aşağı süzerken çenesi kasıldı. "İyi. Sana benimle birlikte olma şansı tanıdım ve bu şansı bir daha bulamayacaksın. Umarım pişman olmazsın."

Bir an bile pişman olmayacağım, Paisley. Bir an bile.

Saçını omzunun üzerinden savurup kapıya yöneldi.

"Hâlâ benim..."

Kapı arkasından çarpılarak kapandı.

"...gömleğimi giyiyorsun."

Neyse, zaten geri istemiyordum.

"Bu hayatımın en tuhaf beş deneyiminden biri olmalı." Kiminle konuştuğumu bilmiyordum. Bir bakıma, bakışlarımı aşağı indirdiğimde Erwin'in bana göz kırptığını görmeyi beklemiştim.

Yatak odasına gidip üzerime bir tişört ve eşofman geçirdim. Az önce ne olmuştu? Paisley Hayes benden hoşlandığını ve benimle yatmak istediğini mi söylemişti?

Bir zamanlar bu, bütün hayallerimin gerçek olduğu anlamına gelebilirdi. Ancak on yedi yaşındaki oğlanlar pek de zeki yaratıklar değildi, hatta dâhi olanlar bile.

Paisley Hayes'i istemiyordum. Birbirimiz için doğru kişi değildik ve bunu fark edeli yıllar olmuştu.

Görüldüğü gibi, lisedeyken Paisley'den hoşlanmıştım ama o bana karşılık vermemişti. Şimdi ise Paisley beni istiyordu ve ben de Hazel'ı istiyordum.

Peki ya Hazel? Ben, onun için sadece sıcak bir beden ve bilimsel bir deneyden ibarettim.

35

CORBAN

"Aşkın aritmetiğinde bir artı bir her şeye; iki eksi bir ise hiçliğe eşittir." ~Mignon McLaughlin

Hazel bütün gün beni görmezden gelmişti. Bu konuda huysuzluk etmek istemiyordum ama keyfim kaçmıştı.

Hafta sonu bir kez bile konuşmamıştık ve artık işimizin başına döndüğümüz için sanki yeniden düşmanmışız gibi hissediyordum.

Birbirimize saldırdığımızdan değildi. İsimliğini ters çevirmemiştim ya da masama herhangi bir not bırakmamıştı. Aslına bakılırsa bunu, aramızdaki garip sessizliğe tercih ederdim. Bakışlarını benden kaçırıp sanki beni görmek istemiyormuş gibi aceleci adımlarla ofisimin önünden geçiyordu. Bu sabah geldiğimde, tek kelime etmeden laboratuvardan hızla ayrılmıştı.

Kişisel bir şey paylaşmasından sonra bir yığın araştırma makalesi ortaya çıkaran ben değildim. Onun daha önce evlendiğini öğrendiğimde hemen eve gidip boşanma süreciyle ilgili bulabildiğim her şeyi araştırmış mıydım? Onu iyileştirebilmek için bilimle onun kafasına girmeye çalışmış mıydım? Hayır.

Yani eğer bu konuda kızgın olduğu için aramıza mesafe koyacaksa, sorun değildi.

Sandalyeme çöküp dikkatimi yeniden hibe başvuruma çevirdim. Elliott'tan, başvurumu güçlendirmek için tam olarak ne

kadar çalışmam gerektiğini gösteren geri bildirimler almıştım. Çok fazlaydı ama zaten burada olma sebebim de buydu.

Telefonuma bildirim geldi ve bir anlığına onun Hazel olmasını umdum. Belki özür dilemek için bir araya gelmek istemişti. Ya da belki benimle kavga etmek istiyordu. Hangisini umursadığımdan bile emin değildim.

Oysaki Hazel değildi. Üzerinde benim numaramın olduğu sahte ilanlardan birini bulan ve ücretsiz ders hizmetlerimi soran biriydi. Gerçekten o ilanlardan daha fazla var mıydı?

Mükemmel. Belki kampüsün her yerine Hazel'ın hizmetlerinin reklamını yapan el ilanları asardım. *Geçmişinizden çözülmemiş sorunlarınız mı var? Birinin tıpkı bir laboratuvar faresiymişsiniz gibi güvensizliklerinizi dürtmesini ister miydiniz? Hazel Kiegen'ı arayın.*

Telefonuma bakmak, saatin farkına varmamı sağlamıştı. Birkaç dakika içinde laboratuvarda olmam gerekiyordu.

Hazel ile birlikte.

Harika.

Ayağa kalktığımda midem guruldadı. Hem de çok yüksek bir sesle. Bugün öğle yemeğimi evde unutmuştum. Sikeyim, tabii ki unutmuştum. Görünüşe göre, kendimi berbat bir ruh haline sokacak başka bir şeye ihtiyaç duymuştum ve sonuç olarak bilinçaltım buna mecbur kalmıştı. Gidip bir şeyler almaya zamanım yoktu. Durumu kabullenip daha sonra yemem gerekecekti.

Oraya ulaştığımda, Hazel çoktan gözlem odasına yerleşmişti. Şaşırtıcı değildi. Bu kadın dakikliğin ve düzenin kelime anlamıydı. Bunlar hayran olduğum özellikleriydi ama onun hakkında sevdiğim şeyleri düşünmek istemiyordum. Şimdi sırası değildi.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakma zahmetine girmemesi, içimde başka bir öfke dalgasının oluşmasına neden

oldu. Ben de onu görmezden gelmeye karar verdim ve hareket yakalama ekipmanını kalibre etmeye başladım.

İki saat sonra testleri bitirmiştik. Çalışmayı denetlemek için gerekenler dışında hâlâ birbirimizle konuşmamıştık. Ben de kız kardeşimin vejeteryan olma evresine geçerken yapmaya çalıştığı o tuhaf, etsiz şeyi bile yiyebilecek kadar acıkmıştım.

Hazel ayağa kalkıp kâğıtlarını düzgün bir deste haline getirdi. Ağzını açıp bir şeyler söylemeye başladı; *konuşmamız gerekiyor* demesini umut ediyordum. Ancak tam o anda mantıklı Corban Nash binayı terk etmişti.

Böylece patladım.

"Son zamanlarda daha ilginç bir araştırma buldun mu?"

Kâğıt yığınını göğsüne bastırdı. "Pek sayılmaz. Neden?"

"Emin misin? Çatışmalardan kaçınma konusunda çalışmış olman gerektiğini düşündüm. Belki pasif saldırganlık. Arkadaşları sessizlikle cezalandırmak."

"Seni sessizlikle cezalandırdığım falan yok."

"Hiç de öyle görünmüyor."

"Şu anda seninle konuşuyorum."

"Sadece zorunda olduğun için."

"Aksine, ikimizin de söylemesi gereken şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Tamam, iyi." Beni araştırma konusu yapmaya çalıştığı için özür dilemesini bekleyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Ardından benim de çekip gittiğim için muhtemelen özür dilemem gerekiyordu. Yine de önce o başlayabilirdi.

Gözlüğünü düzeltti. Gözlerimin içine bakmaması tuhaftı, genellikle göz temasından kaçınmazdı. Onun hakkında bunu biliyor olmam da tuhaftı. Diğer yandan, Hazel'ın yanındayken başka kimsede dikkat etmediğim şeyleri fark etme eğilimindeydim.

"İlişkimiz şu anki haliyle olağan kabul edilebilecek bir ilerleme süreci takip etmedi. Bu nedenle, söz konusu ilişkiye dair mantıksız beklentiler yüklemem haksızlık olur. Hiçbir anlamı olmamasına rağmen."

"Peki..." Bununla nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Aynı zamanda beklentilerimin seninkinden farklı olduğunu da fark ettim. Hem sözlü hem de sözlü olmayan yollarla sana söylediklerimden de farklı."

"Beklentiler mi?"

"Evet. İlişkimiz ilk kez fiziksel boyutlara ulaştığında bunun bir hata olduğu konusunda hemfikirdik. Haklı olduğumuzu ve öyle kalması gerektiğini açıkça anladım. Tekrarlanmaması gereken tek bir birliktelik."

Ona baktım. Neyden bahsediyordu? "Bir daha yatmamamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

Kalbim çok hızlı atıyor, göğsüm gittikçe ağırlaşıyordu. Pişman olmuştu. Söylemek istediği şey buydu. Benimle yattığına pişman olmuştu. Birlikte yaşadığımız sorunları düzeltmek istemiyordu. Bunun hiç olmamış olmamasını diliyordu. Biz bir hataydık.

Aptaldım, küçücük bir umut kıvılcımı beslemiştim. Belki de tüm bu araştırma işleriyle gerçekten yardım etmeye çalışıyordu... Belki de bu onun umursadığı anlamına geliyordu. Şimdi tüm o umut kıvılcımları bir anda sönmüştü. Kendimi bomboş hissetmeme ve oyulmuş içimi pençeleyen farklı türde bir açlık duymama neden olmuştu.

Yalnızdım. Her zaman da yalnız kalacaktım. Ve bundan nefret ediyordum.

Dişlerimi sıkıp bu anı atlatabilmek için bulabildiğim tek şeye uzandım. Öfke.

Hazel'ın rakibi rolünü tekrar üstlenmek, eski bir kazağı tekrar giymek gibiydi. Elbette çirkindi ve artık bana pek uymuyordu. Tabii bu tanıdık ve giyilmesi kolay olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu.

Düşman olduğumuz bir dünyada nasıl yol alacağımı biliyordum.

"Ne var biliyor musun, haklısın. Bu bir hataydı. İlk seferinde ve ondan sonraki her seferde de öyleydi. Kişisel konularda sana güvenmem tamamen yanlış bir hamle oldu. Bunu ders dışı bilimsel analizler için bir nedene dönüştüreceğini bilmeliydim."

Kaşları çatıldı. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardımına ihtiyacım yok. Seks arkadaşım olmana da ihtiyacım yok."

"Zaten ihtiyacın olmadığının farkındayım."

"Cinsel çıkarları olan arkadaşlar tam bir saçmalık," diye mırıldandım.

Derin bir nefes aldı ve gözleri parladı... bunlar gözyaşları mıydı? Neden ağlayacakmış gibi görünüyordu?

"Ben de tam olarak bu sonuca varmıştım." Kollarını kâğıt yığınına sararken duruşu dikleşti. "Cinsel çıkarları olan arkadaşlar geçerli bir seçenek değil. Hatta şu anda arkadaş olup olamayacağımızı bile sorguluyorum."

Sözleri keskin ve acı verici bir şekilde içime işlemişti. Arkadaş olmak istemiyordu. Beni hayatında istemiyordu. Bir an için acı, öfkemi bastırdı. "Ne? Neden?"

"Bunu kendime yapamam, Corban. Çünkü arkadaş olmak; kenarda kalıp kendimi senin başka biriyle mutlu olmanı izleyecek bir konuma sokacağım anlamına geliyor. Şimdi olmasa bile bir gün bu gerçekleşecek."

Başkası mı? Tam olarak neyden bahsediyordu?

"Yapamam işte," diye devam etti. "Üzgünüm, Corban ama bunu yapamam."

Beni gözlem odasında bir başıma bırakarak dışarı çıktı. Ani sessizlik bir şekilde sağır ediciydi. Sanki yer yarılıp beni bütünüyle yutacakmış gibi hissediyordum.

Aslında, bir anlamda öyle olmasını umuyordum.

Molly, kollarında uyuyan Kate'i tutarak kapıyı açtı. "Selam."

"Selam. Yeni doğmuş bir bebeğin olduğunu biliyorum. İhtiyacın olan son şey, aptal kardeşinin buraya gelmesi olacaktır ve muhtemelen gelmeden önce aramam gerekirdi ama yine de içeri girebilir miyim?

"Elbette."

"Annemle babam burada değiller, değil mi?" Arabalarını bir kez daha gözden kaçırıp kaçırmadığını merak ederek omzumun üzerinden baktım.

"Hayır. Annem buradaydı ama bir süre önce eve gitti."

İçeri girip doğrudan kanepesine ilerledim. "Martin nerede?"

"İşten aradılar. Acil bir durum varmış."

"Sen iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kate'i, sandalyesinin yanındaki beşiğe yavaşça yerleştirip oturdu. "İyiyiz. Martin sadece birkaç saatliğine olmayacak. Ayrıca kendimi oldukça iyi hissediyorum. Biraz dinlenebilmem için bebeği erkenden yürüyüşe çıkarmıştı. Senin neyin var? Berbat görünüyorsun."

Onunla tartışmadım, sadece parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Muhtemelen haklıydı.

"Son birkaç günüm bok gibi geçti." Hazel hakkında konuşmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Ne söyleyebilirdim? Aslında çıkmadığım kız benden resmen ayrıldı mı? Yoksa ondan ayrılan ben miydim? Bu, gerçek bir ayrılık sayılır mıydı? Düşüncelerim çok dağınıktı. "Cumartesi günü Paisley beni onunla yatmak için ikna etmeye çalıştı."

"Ne?"

"Duştan çıktığımda kanepemdeydi. Üzerinde gömleklerimden birisi ve iç çamaşırı haricinde başka hiçbir şey yoktu."

Molly'nin gözleri irileşti, ağzı açık kalmıştı.

"Ben de bu tepkiyi verdim." Elimle onu işaret ettim. "Bana ona çıkma teklif etmem için işaretler vermeye çalıştığını söyledi ama bunu anlamamıştım. Beni istiyordu ve bizim şey yapmamızı... bilirsin. Tanrım, lisedeyken bunu söylediğini duymak için böbreğimi satardım."

"Aman Tanrım. Lütfen bana onu geri çevirdiğini söyle."

"Neden ki? Demek istediğim, evet geri çevirdim fakat o senin en yakın arkadaşın."

"Biliyorum. Onu seviyorum çünkü onu uzun bir süredir tanıyorum ama konu erkeklere gelince tam bir baş belası. En kötü adamları seçiyor ve sonra bunun neden hiçbir zaman yürümediğini anlayamıyor."

"En kötü adamları mı? Teşekkürler, Molly."

Güldü. "Seni kastetmiyorum. Aman Tanrım, bu çok mantıklı. Onun yanına taşındıktan kısa bir süre sonra, sırf ateşli oldukları ve güzel arabalar kullandıkları için tüm o pisliklerle çıkmayı bırakması gerektiğinden bahsetmeye başlamıştı. Sonra da bir adamla tanıştığını, onun çok farklı olduğunu ve tipi olmasa da belki ona bir şans vermesi gerektiğini söyledi. Onu cesaretlendiriyordum ve senden bahsettiğinden haberim yoktu."

"Neden sana ben olduğumu söylemesin ki?"

"Bilmiyorum. Belki de bunun benim için sürpriz olacağını falan düşünmüştür. Ona gerçekten hayır mı dedin?"

"Evet. Ona olan hislerimden kurtulalı bayağı bir zaman oluyor. Paisley'nin arkadaşın olduğunu biliyorum, sadece eskiden onda ne bulduğumu anlamıyorum."

"Kulağa çok kötü gelecek ama onun seninle birlikte olmasını istemezdim. Onu çok seviyorum. Benim için sanki tüm hatalarına rağmen sevmek zorunda olduğum bir kız kardeş gibi. Ancak senin için çok kötü bir seçim olurdu."

"Evet. Biliyorum."

Molly bacaklarını kalçalarının altına yerleştirdi. "Eh, senin hayır demen onu kızdırmış olmalı. Reddedilmeye alışkın olduğunu sanmıyorum."

İrkildim. "Mutlu değildi. Sanırım onu benden nefret eden kadınlar listesine eklemem gerekecek."

"Senden başka kim nefret ediyor?"

"Hazel."

Adını söyler söylemez pişman oldum. Paisley olayı garipti fakat beni içten içe tüketen Hazel konusuydu.

"Ne zamandan beri senden nefret ediyor? Siz ikiniz birlikte çok tatlıydınız."

"Öyle miydik?"

"Evet. Çıkmadığınızı söylediğini biliyorum. Hastanede senin yanındayken aranızda gerçekten bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Belki de anketini birlikte yapmalıydınız."

"Yaptık."

Kaşlarını kaldırdı. "O halde senden nasıl nefret edebilir?"

Parmaklarımı tekrar saçlarımın arasından geçirdim. "Sanırım benden gerçekten nefret etmiyor. Hatta ben daha kötüsü olduğunu düşünüyorum."

"Bundan daha kötü ne olabilir?"

"Artık arkadaş olmak istemiyor."

Molly sinirlenmiş görünüyordu. "Neden?"

Derin bir nefes verip geçen hafta olanları anlattım. Anne ve babamız hakkında neler anlattığımı ve onun bir sürü araştırma çalışmasıyla geri döndüğünü. Ona, deneyi olmak istemediğimi söylediğimi. Onun da bugün bana benimle yatmaya devam etmenin bir hata olduğunu ve artık arkadaş olamayacağını söylediğini.

"Ona çıkışmamam gerektiğini biliyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyordu fakat artık beni görmek bile istemiyor gibi."

"Bu gerçekten ağır olmuş. Ayrıca çok şaşırdım. Gerçekten anketini yaptınız mı?"

"Evet."

"Tamamını mı?"

"Baştan sona."

Kaşları çatıldı ve konuşmadan önce bir süre tereddüt etti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Anketin insanları bir araya getiriyor. Gerçekten yakınlık yaratıyor. İşe yarıyor."

"Benim üzerimde değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Ben istisnayım. Benim üzerimde işe yaramıyor. Bu anket düzinelerce insanın âşık olmasına neden oldu ama nedense ben hiçbir zaman onlardan biri olmadım."

"Belki de onu doğru kişiyle yapmamışsındır."

"Sorunun bu olduğunu düşünmüyorum. Sorun benim."

"Nasıl sorun sen olabiliyorsun?"

"Yiyecek bir şey ister misin?" Ayağa kalktım. "Bir şeyler almaya gidebilirim."

Kanepeyi işaret etti. "Bunu aklından bile geçirme. Neden sorunun sende olduğunu düşünüyorsun?"

Tekrar oturdum. "Bilmiyorum. Belki de tüm sayılar, hesaplamalar ve aptalca ilginç hayvan bilgileri beynimde çok fazla yer kapladığı içindir. Böylece diğer becerilere yer kalmamıştır."

"Bu saçmalık. Orada birini sevmek için yer var."

"Bak, benim de anladığım söylenemez. Sanırım bunun için yaratılmış insanlardan değilim."

Başını eğdi, ifadesi sempati doluydu. "Corban, herkes sevilmek için yaratılmıştır."

"Evet, demek istediğim..." Sözümü kesip bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

"Bu anketi neden hazırladın?"

Sorusuna şaşırmıştım ama yine de cevap verdim. "Flört uygulamasının algoritmalarını test ederken insanların potansiyel eşleşmeler hakkında ani kararlar aldığını gördüm. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen birini, bir anda başkalarıyla eşleştiriyordu. Ben de insanları bir araya getirmenin daha iyi bir yolu olup olmadığını görmek istedim."

"Evet, bu hikâyeyi biliyorum. Biri hakkında bilinmesi gereken her şeyi gösterdiğin şeyi yaptın. Çok fazla araştırma yapıp veriler topladın. Bunu test ettin, geliştirdin ve bu arada sevimli, küçük bir bilimsel çöpçatan oldun. Bunların hepsini biliyorum. Ben senin başarı öykülerinden biriyim. Ancak benim sorum bu değil. Bu çalışma için elinden gelen her şeyi yapmana sebep olacak kadar seni büyüleyen neydi?"

Tekrar ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladım. Bir anda hareketsiz oturamayacak kadar huzursuz hissetmiştim. "Lisede Bethany Sanderson ile çıktığımı biliyor muydun?"

"Hayır, Bethany ile ne zaman çıktın? Ayrıca onun bununla ne ilgisi var?"

"Sabırlı ol. Son sınıftaydık. Onu bir randevuya çıkardım. Evine bırakırken bana sadece arkadaş olmak istediğini söyledi ve çıktığımızı kimseye söylemeyeceğime dair söz verdirtti."

"Aman Tanrım."

"Tam olarak aynı şeyi yapan kaç kızla çıktığımı biliyor musun? Belki bunu sır olarak saklama kısmı aynı değildi. O durum özellikle boktandı. Yine de Bethany Sanderson ile olan randevum benim hayatımın hikâyesi. Biriyle tanışıyorum, belki bir süreliğine çıkacak kadar birbirimizden hoşlanıyoruz ama eninde sonunda iş hep aynı noktaya geliyor. Sadece arkadaş kalmamız gerektiğini duyuyorum."

"Ah, İkizcik."

Konuşurken odanın içinde dolaşmaya devam ettim. "Hayatımda hiç büyük bir ayrılık bile yaşamadım. Bunun için hayal kırıklığına uğramak garip bir şey, biliyorum. Yine de hiç kimse benim hakkımda bunun kötü bitmesini gerektirecek kadar güçlü duygular hissetmedi. Ya da kapıma gelip bir şans daha istemedi. Veya bir yıl sonra karşıma çıkıp belki de bir hata yaptık demedi. Hiç kimse beni yeterince istemedi. Peki en kötü kısmını bilmek ister misin?"

Bakışları sempatiyle doluydu. "Ne?"

"Ben de hiç kimseye karşı bu kadar güçlü duygular hissetmedim. Hiçbirinin bana âşık olmadığını bildiğim için, yaşadığım ilişkileri pek umursamadım. Ben de onlara âşık değildim. Hiçbir zaman da bir sürü farklı kadınla çıkıp asla bağlanmak istemeyen bir adam olmadım. Öyle bir yapım yok."

"Senin için doğru insanı bulacak bir yapın var."

Durdum. "Lanet olası penguenimi bulacak bir yapım var."

"Ne?"

"Boş ver. Olay şu ki umut etmek istedim. Tüm zamanımı ve enerjimi; öğrenmeye, araştırmaya, veriler üstünde çalışmaya,

anket oluşturmaya ve hatta kariyer değiştirmeye harcadım. Çünkü ne zaman bir öngörü elde etsem, bu bana umut veriyordu. Anketimi kullanan ve âşık olan her çift, gittiğim her düğün, hatta sen ve Martin bile, bunların hepsi bana bunun mümkün olduğunu hissettirdi. Âşık olmanın şifresini çözebilirsem ve bununla düzinelerce, hatta yüzlerce insanın işine yarayabilirsem, belki bir gün benim de işime yarayabilir diye düşündüm."

"Öyle de olacak."

Tekrar kanepeye çöktüm. "Hayır, olmayacak. Sorun bu, Molly. Bu benim işime yaramayacak."

"Böyle bir şeye nasıl inanabilirsin?"

"Tüm kanıtlar tek bir sonucu işaret ettiğinde, bir noktada bunun yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçmek gerekiyor."

Ayağa kalkıp yanıma oturdu. "Corban, senin hiçbir sorunun yok. Seni sevilmez yapan içsel bir kusura sahip değilsin. Zekisin, komiksin, naziksin ve gerçekten müthiş bir adamsın. Bunu göremeyen hiçbir kadın seni hak etmiyor."

Omuz silktim. "Teşekkürler."

"Kendi kendini sabote etmiş olabileceğini hiç düşündü mü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendin hakkında bir şeye gerçekten inanırsan, bir süre sonra bu doğruymuş gibi davranırsın. Âşık olabileceğini ya da kimsenin sana âşık olabileceğini düşünmüyorsan, bu insanlarla ilişkilerini etkileyecektir."

Ona bakarken burnumu kırıştırdım. Oldukça rahatsız edici bir şekilde mantıklı şeyler söylüyordu.

"Bunu bir düşün. Herkesin senin tuhaf olduğunu düşündüğünü varsayarak büyüdün. Doğru olsun ya da olmasın, öyleymiş gibi davrandın. Utangaç ve sessizdin. Belki de farklı olma

konusunda o kadar endişeliydin ki insanlara gerçek seni gösterme şansını kaçırdın."

"Yani bunun kendini gerçekleştiren bir kehanet olduğunu söylüyorsun."

"Belki de kimsenin sana âşık olmayacağını varsayman, buna açık olmadığın anlamına geliyor demek istiyorum. Böyle bir şeyin olacağına dair işaretleri kaçırıyorsun çünkü zaten kimsenin sana âşık olmayacağına çoktan karar verdin."

Gözlüğümü burnuma doğru ittim. Haklı mıydı? Hazel ile aramda bir şeyler olmuştu ve ben, onun bana asla âşık olmayacağını düşündüğüm için kaçırmış mıydım?

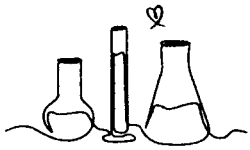
Bacağımı okşadı. "Şu anda her şey bu kadar zor olduğu için üzgünüm. Ne işe yarayabilir, biliyor musun?"

"Ne?"

"Bebeğe sarılmak."

Ayağa kalkıp hâlâ uyuyan Kate'i yanıma getirdi. Onu yavaşça kollarıma bıraktı. Haklıydı, işe yaramıştı. Az da olsa.

Yeğenimi uyurken kucağımda tuttum. Her ne kadar Hazel konusunda kendimi kötü hissetmeye devam etsem de en azından garip beynimin doğru yaptığı bir şey vardı. Molly ve Martin'in bir araya gelmesine yardım etmiştim ve şimdi, onların da bir Kate'i olmuştu. Kollarımdaki minik insan bana, hayatımın geri kalanı hiç düzelmese bile en azından buna her zaman sahip olacağımı hatırlatıyordu.

36

HAZEL

"Gerçek dost, dünyanın geri kalanı seni terk ettiğinde yanında kalandır." ~Walter Winchell

Cuma sabahıydı, apartmanımın birkaç blok ötesindeki bir kafede oturmuş, bir fincan siyah çay içiyordum. Burası, ön pencerenin yanındaki yumuşak koltukları ve masalarıyla rahat bir ortama sahipti. Havada kahve ve mutemelen yaptıkları hamurişlerinden yayılan tatlı bir koku vardı.

Arkadaşlarımın gelmesini beklerken soğuması için çayımı üfledim. Çamurlu Seattle Yarı Maratonu yarındı, hepimiz bir günlüğüne izin almıştık. Planımız dinlenmek, sıvı tüketmek ayrıca iyi beslenmek yönündeydi. Böylece sabah tamamen enerji dolu ve koşmaya hazır olacaktık.

Özellikle de Göz Kamaştıran Kaltaklar'ın kıçını tekmeleyebilmek için önümüzde hiçbir engel olmayacaktı.

İşten uzaklaşabildiğim için mutluydum. Bunun nedeni, sadece yarış günü performansıma sağlayacağı potansiyel faydalar değildi. Son birkaç gün adeta bir mücadeleyle geçmişti. Corban'dan kaçamamıştım ve sık sık birlikte çalışmak zorunda kalmıştık.

Onun yakınında olmak oldukça acı vericiydi. Hem de çok.

Bu yüzden aramıza bir duvar ördüm, kalbimi korumak için yapabileceğim tek şey buydu. Mesafeli ya da küçümseyici bir

tavır takınmadım. Onu incitmek istemiyordum. Bu yüzden yapılacak işleri profesyonel düzeyde tuttum ve başka seçeneğim olmadığı sürece ona yakın olmaktan kaçındım.

Everly ve Sophie kafeye birlikte geldiler. Everly'nin saçları açıktı, güzel sarı bir gömlek, kot pantolon ve topuklu sandaletler giyiyordu. Sophie'nin üzerinde bel kıvrımlarını belli eden çiçekli bir gömlek, kısa paça kot pantolon ve parlak pembe ojelerini gösteren sandaletler vardı.

Her zaman yaptığımız gibi birbirimize sarıldık. Birkaç dakika sonra da Nora geldi. Saçlarını topuz yapmış, tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Güneş gözlüklerini çıkardı ve parlak bir gülümsemeyle elindeki alışveriş çantasını masanın üzerine bıraktı.

"Hanımlar, hazır mısınız?" diye sordu. "Çünkü buna hazır olup olmadığınızdan pek emin değilim."

Sophie kalçalarını oynatarak *bu kalça için hazır mısın** gibi bir şarkının dizesini söylemeye başladı, ta ki kıçını bir sandalyeye çarpıp neredeyse yere düşürene kadar.

"Özür dilerim," diyerek sandalyeyi tekrar yerine kaldırdı. "Hazır olmadığımız şey ne?"

Nora alışveriş çantasına uzanıp beyaz bir kolsuz tişört çıkararak üzerine tuttu. "Ne düşünüyorsunuz?"

Everly hızlı bir nefes alırken Sophie cıyakladı. Gözlüğümü burnuma doğru ittim.

Tişörtün üzerinde bir martini bardağı çizimi vardı ve *Dirty Martini Koşu Kulübü* yazısı, bir daire gibi etrafını çevreliyordu.

Everly, "Bu çok tatlı," dedi. "Pembe ve maviye bayıldım."

"Çok şirin," dedi Sophie.

*Destiny's Child'ın 2002 yılında çıkardığı "Bootylicious" isimli şarkısına gönderme yapılıyor.

Nora çantadan üç tişört daha çıkarıp, her birimize birer tane uzattı. "Şımarık baş belaları gibi görünmemiz gerektiğini düşündüm."

Kendiminkini kaldırdım. "Bayıldım."

Nora, "Beğenmenize çok sevindim," dedi. "Seveceğinizi biliyordum çünkü muhteşemler. Her neyse. Yarın sonuç ne olursa olsun muhteşem görüneceğiz."

Sophie, "Evet, kesinlikle," dedi. "Peki ya siz ne düşünüyorsunuz, hanımlar? Hazır mıyız?"

Everly, "Her zamankinden daha hazırız," dedi. "Sen nasılsın, Hazel? Haftan daha iyi geçti mi?"

Omuzlarım çöktü. "Pek değil."

Nora tişörtünü çantaya geri koydu. "Üzgünüm, tatlım."

"Bununla başa çıkmak son derece zor. İçimden yemek pişirmek bile gelmiyor."

Everly elini omzuma koyarak sıktı. "Ah, Hazel."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi Nora. "Yoga."

"Yoga mı?" diye sordu Everly. "Ne zamandan beri yoga yapıyorsun?"

Nora, "Yoga dersleri alıyorum," dedi. "Eh, sırf patronum bana Seattle'daki alternatif yoga stüdyolarıyla ilgili bir dizi yaptırdığı için. Ama inanın bana, bu sıradan bir yoga değil. Şu anda tam olarak ihtiyacı olan şey bu."

"Emin misin?" diye sordu Sophie. "Yarından önce dinlenmemiz gerekiyor."

"Merak etme, yorucu değil. Daha fazla rahatlamak ve özgürleşmek için."

Everly, "Kulağa hoş geliyor," dedi. "Sen ne düşünüyorsun, Hazel?"

"Onarıcı bir aktivite muhtemelen iyi bir fikirdir."

Nora telefonunu çıkardı. "Size adresi mesaj atıyorum. Hepimiz üstümüzü değiştirmek için eve gideriz ve on buçuktaki ders için buluşabiliriz."

"Alternatif yoga derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Everly.

Nora gülümsedi. "Görürsün."

Saçlarımızı atkuyruğu yapmıştık, yoga kıyafetlerimizle birlikte dördümüz Rebel Spirit* Yoga Stüdyosu'nun dışındaki kaldırımda duruyorduk. Başımı eğip penceredeki tabelayı tekrar okudum.

"Öfke yogası mı? Bu bir tür basım hatası olabilir mi? Öfke yogası kulağa pek uyumlu gelmiyor."

Nora kolunu benimkine dolayarak beni içeri yönlendirdi. "Bu yoga daha geniş bir kitleye hitap ediyor. Derin nefes alma, esneme gibi benzeri şeyler var. Aynı zamanda küfretmek ve yastıkları yumruklamak gibi şeylerle, duygusal aralağını keşfetmek için seni teşvik ediyorlar. Ayrıca alkol de var, dolayısıyla burası kesinlikle şimdiye kadarki en iyi yoga stüdyosu."

Giriş bankosunda kayıt açarken hâlâ şüphelerim vardı. Burası daha önce gittiğim hiçbir yoga stüdyosuna benzemiyordu. Belli belirsiz enstrümantal müzik, ince perdeler, huzurlu duvar örtüleri yoktu. Bunlar yerine ahşap panellerle, endüstriyel metal objelerle ve şarap fıçılarıyla dekore edilmiş mekânın arka planında rock müzik çalıyordu.

Ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra Nora bize yoga matlarını nerede bulacağımızı gösterdi. Hepsi de tıpkı pürüzsüz ahşap zemin kadar sıradan matlardı. Ayrıca bir rafa istiflenmiş kalın yün

*(İng.) Asi ruh.

battaniyeler ve değişiklik yapmak isteyenler için çeşitli köpük bloklar yer alıyordu.

Çeşitli alkollü içeceklerin bulunduğu barı da unutmamak gerekirdi.

Odanın ortasında bir yer bulduktan sonra matlarımızı yaydık. Sınıfı üç erkek ve altı kadın daha doldurdu. Bazıları ayakta durmuş eğitmenimizi bekliyordu. Erkeklerden biri ve kadınlardan ikisi, gözleri kapalı bir şekilde minderlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorlardı.

Siyah kolsuz bir tişörtle tayt giyen, ufak tefek kızıl saçlı bir kadın ortaya çıktı. Bir kolununun tamamını kaplayan dövmeye, vücudunun diğer kısımlarını süsleyen birkaç dövmesi daha eşlik ediyordu. "Hoş geldiniz, baş belaları. Bugün hepinizin burada olmasına sevindim. Aramıza yeni katılanlar var mı?"

Everly, Sophie ve ben, başka iki katılımcıyla beraber ellerimizi kaldırdık.

"Harika, hoş geldiniz. Ben Kennedy. Bugünkü antrenmanınızda size rehberlik edeceğim. Eminim bunun geleneksel bir yoga olmadığını tahmin etmişsinizdir. Sadece beni takip edin ve yalnızca rahat ettiğiniz şeyi yapın. Belirtmem gerekiyor ki, kesinlikle herkesi sadece fiziksel olarak değil duygusal olarak da kendilerini geliştirmeye teşvik ediyorum. Eğer açığa çıkaracak bir şeyiniz varsa, burası bunu yapmak için güvenli bir yer."

Nora bana bakıp göz kırptı.

Kennedy rock müziği açtı, ardından bizi derin nefes alma ve temel yoga pozlarını içeren bir ısınmaya yönlendirdi. İtiraf etmek gerekirse odaya büyük bir enerji veren müzik dışında, tipik yoga derslerinden pek de farklı değildi.

Ta ki durum değişene kadar.

Ön bacaklarımız bükülü, arka bacaklarımız düz ve kollarımız açık şekilde savaşçı pozisyonuna geçtik.

Kennedy, "Şimdi içinizdeki baş belası enerjiyi bulmanın zamanı geldi," dedi. "Derin bir nefes alarak ciğerlerinizi doldurmanızı ve nefesinizi verirken bağırmanızı istiyorum. İşte başlıyoruz. Derin bir nefes..."

Etrafıma baktım, tereddütlü hissediyordum. Hepimiz bağıracak mıydık? Dediği gibi derin bir nefes aldım ve tüm odada bir gürültü yankılandı. Nora ile Sophie yanımda bağırdılar. Arkadan bir adam gürledi, sesi derindi. Bakışlarım Everly'ye takıldı, benim hissettiğim kadar tereddütlü görünüyordu. Omuz silkti, ağzını açtı ve bağırdı.

Ben de bağırdım.

Kennedy, "Evet, muhteşem," dedi. "Hadi savaşçı pozisyonundan çıkıp ellerimizi yukarı kaldıralım. Güzel. Şimdi diğer tarafa doğru dönüp tekrar savaşçı pozisyonu alalım."

Hepimiz talimat verildiği gibi hareket ettik.

"Bir kez daha derin nefes alıp ardından bırakın. Bastırılmış öfkeyi veya olumsuzluğu içinizden söküp, sesinizle dışarı atın."

Bu sefer tereddüt etmedim. Derin bir nefes alarak bağırdım.

Sanki ses oradan geliyormuş gibi karnımın aşağısında hissettim. Bütün hafta boyunca taşıdığım acının bir kısmını da yanına alarak göğsümden yukarı tırmandı.

Ne kadar uzun süre devam edersek, uyum sağlamak o kadar kolaylaşıyordu. Yere bağdaş kurup oturduk, ellerimizi karnımıza koyduk ve seçtiğimiz müstehcen kelimeleri bağırmaya başladık. Plank pozisyonunun sonunda yüksek sesle, "*Siktir git*," diye ekledim. Heavy metal müziği sınıfın ruh halini yönlendiriyordu. Kennedy, bağırıp yumruklarımızı savurmamız ve kafa atmamız için bizi teşvik ediyordu.

Su, kokteyl, şarap veya bira içmek için kısa bir mola verdik. Nora, Sophie, Everly ve ben minderlerimize geri dönerken mimozalarımızı yudumluyorduk. Sonuçta henüz akşam olmamıştı.

İçkilerimizi bir kenara koyduğumuzda, Kennedy bize daha fazla pozisyon gösterdi. Bazıları zorlayıcıydı, kaslarımın onları sıkmaya çalışırken kasılıp yanmasına neden oluyordu. Gerginliği azaltabilmemiz için tasarlanmış pozisyonlar onları takip etti. İçimizdekileri serbest bırakabilelim diye, savaş çığlığı olarak adlandırdığı bir şey ekledi.

Kennedy matların arasında yürürken, "Şimdi, sizi gerçekten rahatsız eden bir şeyi düşünmenizi istiyorum," dedi. "Midenizin derinliklerinde duran o şey. Sorunun kırık bir tırnak kadar basit mi, yoksa hayatınızdaki zehirli bir insan kadar ciddi mi olduğu umurumda değil. Onu alıp bir anlığına görselleştirmenizi istiyorum. Sonra da şu şekilde, iki elinizle ortaparmak çekmenizi istiyorum." Ortaparmaklarını kaldırdı. "Ve ona siktir olup gitmesini söylemenizi. Hazır mıyız? Hadi yapalım. İlk önce nefesinizi bulun ve hayal edin."

Çıplak ayaklarım omuz genişliğinde açıkken gözlerimi kapattım ve beni canlı canlı yiyen şeyi aklıma getirdim.

Corban değildi. Ona iki elimle birden hareket çekmek ya da siktirip gitmesini söylemek istemiyordum. Zihnime çağırdığım şey, Paisley Hayes'in yalnızca Corban'ın gömleği ve iç çamaşırı dışında başka bir şey giymediği görüntüsü bile değildi. Gerçi bir anlığına bu cazip bir fikir gibi görünmüştü.

Zaten bağırdığım bazı müstehcen sözcükler de o kadına yönelikti.

Aklıma gelen şey kendi inatçılığımdı. Corban'ın yanıldığını kanıtlama konusundaki ısrarım ve yanılma korkum beni kör etmişti. Bu beni, Corban'a karşı gelişen hislerimin gerçekliğini deneyimlemekten alıkoymuştu. Şimdi de bedelini ödüyordum.

İşin ironik yanı, davranışımın bilimsel yönteme tamamen aykırı olmasıydı. İlişkimize cevapları bildiğimi düşünerek başlamıştım ve inançlarıma meydan okuyan her türlü kanıtı görmezden gelmiştim. Sonucun ne olacağına önceden karar vermiştim.

Ona âşık olmayacaktım. Çok geç olana kadar da inatla bu düşünceye sadık kalmıştım.

Kennedy, "Pekâlâ, baş belaları," dedi. Müziğin sesi yükseldi, güçlü gitar notaları ve gümbürdeyen davullar içimi vızıldayan bir enerjiyle doldurdu. "Hadi şu pisliği içimizden atalım. Karnınızdan nefes alarak ciğerlerinizi doldurun ve bırakın o pislikler defolup gitsin."

Ciğerlerimi havayla doldurdum, gözlerimi açtım ve elimden geldiğince yüksek bir sesle bağırdım. "Siktir git!"

Kalbim göğsüme doğru hızla çarparken tırnaklarımı avuçlarıma batırdığımı fark ettim. Uzun bir süre gözlerimi yerden ayırmadan yumruklarımı sıktım.

"Bu harikaydı." Kennedy matların arasında yavaşça yürümeye devam ediyordu. "Paylaşımda bulunmak isteyeniniz var mı? Baskı yok. Eğer isterseniz, serbest bırakmaktan çekinmeyin."

Sanki transtan çıkmış gibi bakışlarımı kaldırdım. "Sanırım ilk defa âşık oldum. Ama batırdım, o da batırdı. Şimdi ise her şey... tam bir karmaşa."

Kennedy başını salladı. "Bu çoğumuzun başına geliyor ve oldukça acımasız bir durum. Şu anda bu konuda ne hissediyorsun? Burada ne var?" Ellerini karnının üzerine yerleştirdi.

"Sinirliyim. Kendime de ona da öfkeliyim. Tüm bu şeylerin daha kolay olmamasına, hislerimi onunla paylaşmamış olmama öfkeliyim. Eğitimim ve mesleki deneyimim hiçbir işe yaramadığı gibi, aynı zamanda muhtemelen bir engel de oluşturuyor. Ayrıca, onun benimle olmak istemesinden daha çok başka birini istemesi ihtimaline kızıyorum. Çünkü onun için iyiyim. Onu anlıyorum, o da beni anlıyor ve bunu başarabilen çok az insan var. İkimiz için de öyle. Kızgınım çünkü onun pengueni ben olmalıyım."

Durdum, patlamam karşısında şok olmuştum.

Arkamdan biri, "Evet, onun pengueni sen olmalısın," dedi. *"Belalı."*

"Kahretsin! Bu ateşliydi, kızım."

"İçindeki her şeyi dök, kardeşim."

Sınıf arkadaşlarımın desteğiyle neşelenerek başımı salladım. Ve kendimi... çok daha iyi hissettim. Sanki üzerime yük olan negatif enerjinin bir kısmını temizlemişim gibiydim.

Kennedy, "Siktir, bu muhteşem," dedi. "Böyle bir şey yaşıyor olman çok kötü ama kızım, çok vahşisin. Bu karanlık dönemi atlattıktan sonra daha güçlü bir kadın olacağına eminim."

Bir çift kol beni sardı. Sonra bir başkası. Ardından bir başkası. Everly, Sophie ve Nora bana sımsıkı sarıldılar. O anda bana, tam olarak ihtiyacım olan şeyi verdiler. Seviliyor, kabul ediliyor ve destekleniyordum. Tüm bu destek -yoga dersinde *siktir* diye bağırmış olmam bile- her ne kadar kırık kalbimi onaramayacak olsa da acıyı biraz daha katlanılabilir hale getirmişti. Bu paha biçilmez bir şeydi.

37

CORBAN

"Sana olan aşkımın türevi sıfır,
çünkü sana olan aşkım sabit." ~Anonim

Cumartesi günü erkenden ayaktaydım. Bu durumun, Hazel ve arkadaşlarının bugün yarı maraton için koşuyor olmaları ve maratonun başlamak üzere olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığı açıktı. Masamda kıpırdanıp dururken onun nasıl olduğunu merak etmiyordum.

Yalan söylemiştim. Tam olarak yaptığım buydu.

Gergin miydi? Yeterli miktarda su tüketmiş miydi? Önceki yarışlardan fotoğraflara bakmıştım ve rota boyunca sıvı alımı durakları olduğunu biliyordum. Bu sabah yemek yemiş miydi? Elektrolit dengesini korumak için br şey içiyor muydu?

Peki ya bitiş çizgisinde ona tezahürat yapacak biri var mıydı?

Çevresinin küçük olduğunu biliyordum. Ayrıca bilinçli bir tercih olduğunun da farkındaydım. Mutlu olmak için çevresinde çok sayıda insana ihtiyaç duymuyordu. Gerçekten değer verdiği birkaç dostu vardı ve bu onun için yeterliydi.

Yine de yarışın sonunda nasıl hissedeceğini düşünmeden duramıyordum. Orada olmayı planlamıştım. Hatta bir pankart bile hazırlayacaktım.

Şimdi bunu yapmanın pek bir anlamı yok gibi görünüyordu.

Haftanın geri kalanında benden uzak durmuş, sadece üzgün olduğuna ve bunun geçeceğine dair tüm umudumu yerle bir etmişti. Tekrar birlikte takılmaya, birbirimizi sinir etmeye ve birlikteyken ortaya çıkan rastgele konuları tartışmaya geri dönebileceğimizi düşünmüştüm.

Onu seks için özlememiştim. Hayır, bu doğru değildi, özlemiştim. Umutsuzca. Bir bağımlı gibi vücudunu arzuluyordum. Aslında onunla ilgili her şeyi özlemiştim. Yanında olmayı. Düşünürken ya da bana kızdığında dudaklarını büzüşünü. Gözlüğünü burnunun üzerine itmesini ve benimle aynı şeylere heyecan duymasını.

Kapımın sert bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden sıyırdı. Gözlerimi şüpheyle kıstım. Paisley, iç çamaşırlarıyla ortalıkta gezindiği hafta sonunun ardından bir daha geri gelmemişti. Belli ki o da benden kaçıyordu ama ben de ondan uzak durmak istediğim için bu lehime olmuştu. Geri dönmüş olabilir miydi? Tekrar denemeye mi karar vermişti yoksa onu geri çevirdiğim için aptal olduğumu mu söylemeye gelmişti?

Belki de gelen o değildi. Zaten gerekenden daha fazla çaba gösterecek kadar beni önemsediğine inanmak zordu. Peşinde olduğu kişinin ben olmadığıma, yalnızca farklı bir adamın cazibesine kapıldığına ikna olmuştum. O kadar çok canı yanmıştı ki en yakın arkadaşının şapşal erkek kardeşi, birdenbire kadar pek de körü bir alternatif gibi görünmemeye başlamıştı.

Hayır, teşekkürler. Hayatımın geri kalanında yalnız kalmak istemiyor olabilirdim ama birinin ikinci tercihi olmakla da ilgilenmiyordum.

Kapıyı her kim çalıyorsa bir kez daha sertçe vurdu. Sanki bir cevap almaya kararlıymış gibi ısrarla devam ediyordu.

"Tamam, bekle."

Ayağa kalktım. Neyse ki kapıyı açmadan önce pantolon giydiğimden emin olmak için aşağıya bakmayı hatırladım. Giyiyordum.

Tam kapı kolunu tutarken bir kez daha vuruldu. Cidden, cumartesi sabahı kim kapımı çalıyordu ve neden bir pislik gibi davranıyordu? Kapıyı açtığımda inledim.

Yine *o adamdı*.

Bu sefer takım elbise giymemiş olsa da üzerinde gömlek ve kumaş pantolon vardı. Gömleğinin kollarını kıvırmıştı ve yumruklarını sıkarken kolları esniyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Merhaba, İblis."

Shepherd Calloway'in soğuk mavi gözleri kısıldı. "Nash."

"İçeri geçmez miydin?" Elimle işaret edip kenara çekildim

Başka bir şey söylemeden daireme girdi. Kapıyı arkasından kapattım.

Bakışlarıyla odayı taradı ve gözleri sehpamın üzerindeki çizgi romanlara takılı kaldı. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Yüzü sert ve ifadesizdi.

Sessizlik aramızda uzadı, konuşmamı beklediğinden oldukça emindim. Bu yüzden yapmadım. Yerimde durdum, kollarımı kavuşturdum ve burada ne halt ettiğini açıklamasını bekledim.

Sonunda konuştu. "Anlaştığımızı sanıyordum."

"Onunla aramızdaki ilişkiyi yasal hale getirmem konusunda ısrar etmek için mi buradasın? Sana küçük bir sır vereyim. Bu konuda itirazı olan ben değilim, Hazel."

Aman Tanrım, az önce yüksek sesle onunla evleneceğimi söylemiştim. Bir nevi.

Aslında bir bakıma doğru sayılırdı.

Siktir.

"Buradayım çünkü birinin onu incitmesi konusunda ne hissettiğimi açıkça belirtmiştim."

"Evet, belirttin. Ve ben de ona zarar vermedim. Ayrıca bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Hazel karımın en iyi arkadaşı." Alçak sesi neredeyse duygusuzdu, yine de tehdit saçıyordu. "Hazel, Everly için önemli. Bu da benim için de önemli olduğu anlamına geliyor. Ve sen onu incittin."

"Ne? Onun canını sıktım ama tek yaptığım oradan uzaklaşmak oldu. Bu durumun, yine o korkunç baba konuşmasını yapmanı gerektirecek kadar kötü olduğunu düşünmüyorum."

Kelimeleri vurgulayarak, "Onun *canını sıkmandan* bahsetmiyorum," dedi. "Başka bir kadınla yatmandan bahsediyorum."

"Ne?"

Cevap vermek yerine sadece kaşlarını kaldırdı.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kimseyle yatmıyorum. Sadece Hazel ile yatıyordum, ikimiz de biliyoruz. Ancak görüyorum ki bu bir daha asla olmayacak. Bilirsin, belki de böylesi benim için daha iyidir. Muhtemelen sadece kendime işkence ediyorum. Hiç sana kendini kusursuz hissetiren, eğer onun yanında değilsen hiçbir şeyin bir daha sana iyi gelip gelmeyeceğinden emin olamadığın bir kadınla birlikte oldun mu?"

Kaşları çatıldı. "Aslına bakarsan, evet."

"Gördün mü? İşte sorun bu. O kahrolası muhteşem biri ve tüm bu yaşananlar çok boktan."

"Eğer bu kadar harika biri olduğunu düşünüyorsan neden komşunu beceriyorsun?"

"Ne komşusu? Ben kimseyi becerm..." Duraksayıp bir anlığına ona baktım. "Bir dakika, Paisley'den mi bahsediyorsun?"

"Öyle gibi görünüyor."

Dairemin onunkiyle bitişik olan duvarına hızlıca bir göz attım. "Paisley ile yattığımı mı düşünüyorsun?"

Çenesi kasılırken kaşlarını tekrar kaldırdı. Bu adamın taşaklarınızı donduracak kadar sert bakışları vardı, oldukça etkileyici olduğunu inkâr edemezdim.

"Onunla yattığımı sana kim söyledi?"

"Karım. Geçen cumartesi akşamını, buraya geldikten sonra teselliye ihtiyacı olan Hazel'ın yanında geçirdi. Komşun kapıyı iç çamaşırıyla açmış."

"Ne sikimden bahsediyorsun?" diye patladım. "Hazel'ın buraya geldiğini bilmiyordum."

"Yani, artık başka seçeneğim yok..."

"Hayır, gerçekten neyden bahsediyorsun? Paisley ile yatmıyordum. Onunla hiç yatmadım. Muhtemelen lisede olsa yatardım ama on yedi yaşındaki hangi çocuk konu kızlara gelince ne yaptığını bilir ki?"

Shepherd kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Şu anda böyle bir şey olmasının hiçbir lanet yolu yok. Paisley buradaydı fakat ben onu geri çevirdim. Sen de şimdi bana Hazel'ın buraya geldiğini mi söylüyorsun?"

"Görünüşe göre duştaydın."

"Ah Tanrım. Paisley ona ne demiş?"

"Senin dairende yarı çıplak olduğunu düşünürsek, bir şey söylemesine gerek olduğunu sanmıyorum."

"Siktir." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hazel bu yüzden bu kadar öfkeliydi. Ağlayacak gibi görünmesinin ve arkadaşım olamayacağını söylemesinin sebebi buydu. Başka bir kızı becerdiğimi düşünüyor."

"Kesinlikle."

"Aman Tanrım, Shepherd boku yedim. Bu bir felâket. Hazel yanılıyor. Bütün bunlar çok büyük bir yanlış anlaşılma. Ve şimdi... o nerede? Koşuyor. Karınla birlikte. Everly'yi arayabilir misin? Hayır, bu işe yaramaz. Bu maraton için çok çalıştılar, müdahale edemem. Ne yapacağım ben?"

Shepherd kaşlarını çatmış şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu. "Hiçbir fikrim yok."

"Hadi ama biz akıllı adamlarız, bunu çözebiliriz."

"Biz?"

Beynimdeki düşünce trenleri son hızla ilerlerken ona baktım. İlk defa farklı yönlere gitmiyorlardı. Hepsi senkronizeydi ve bir anda her şey netleşti.

Yüksek sesle, "Ona âşığım," dedim fakat aslında Shepherd ile konuşmuyordum. Daha çok Erwin ile konuşuyor gibiydim. Bir cevaba ihtiyacım yoktu ya da beklemiyordum. "O da bana âşık mı emin değilim ama öyle olabileceğini düşünüyorum. Sadece bunu göremeyecek kadar aptaldım. Molly haklıydı, kendimi sabote ediyorum. Ona söylemeliyim. Yapılacak tek şey bu. Onun kalbini yok edeceğim anlamına gelse bile riski göze almalı ve kalbimi ortaya koymalıyım. Hazel'ı sonsuza dek kaybetmekten çok daha iyi bir seçenek. Çünkü ikimiz de kahrolası derecede inatçı tipleriz ve bunu söyleyemeyecek kadar kendi düşüncelerimize takılıp kalmış durumdayız."

Shepherd ellerini ceplerine soktu, ifadesi yumuşamıştı. Pek fazla olmasa da insani bir tarafı var gibiydi.

"Gitmem gerek." Anahtarlarımı bulmak için yanlarımı yokladım ama üzerimdeki pijamanın cepleri yoktu. Ayrıca anahtarlarım tezgâhın üzerindeydi. "Neyi unutuyorum?"

"Kıyafetler?"

"Doğru. Bak, yardım edebileceğini biliyordum."

Shepherd'ı orada bırakıp yatak odama gittim. Üzerime hızlıca bir şeyler giydim. Gömleğimi belime sokmaya çalışırken ihtiyacım olan her şeyi nerede bulacağımı ve bunu başarmak için yeterli zamanım olup olmadığını düşünerek odadan çıktım.

"Hazır mısın?"

"Ne için hazır mıyım?" diye sordu.

"Sence ne zaman bitirirler?" Siyah converselerimi giydim. "Sorun değil, yolda bazı tahminlerde bulunabilirim. Hadi gidelim."

Kaşlarını kaldırdı, ifadesindeki şaşkınlık büyümüştü. "Nereye gidelim?"

"Hadi ama dostum, açıklama yapmaya vaktim yok."

Anahtarlarımı tezgâhtan aldım, telefonumu arka cebime koyup cüzdanımı kaptım ve evden çıktım.

38

HAZEL

"Hayatınızı takdir etmenin en iyi yolu, onu yaşamak ve aşktan başka bir sebep için ölmemektedir. Bize yol gösteren hayaller, bizi tanımlayan sanat, her şeyi mümkün kılan matematik, yolumuzu aydınlatan ise aşktır." ~Mike Norton

Midem o kadar şaşırtıcı bir gerginlikle çalkalanıyordu ki yerimde durmam mümkün değildi. Sebebi yarışla ilgili kaygım mı, yoksa devasa kalabalığın enerjisi miydi, bilmiyordum. Belki her ikisinden de biraz. Sonuç olarak oldukça rahatsız bir mideye ve kontrol altına alamadığım bir gerginliğe sahiptim.

Binlerce insan Çamurlu Seattle Yarı Maratonu'na katılmıştı. İsmine ve Seattle'ın yağmur konusundaki ününe rağmen gökyüzü açıktı, görünürde tek bir bulut bile yoktu. Gece boyunca sıcaklığın düşmesi, sabahın erken saatinde havanın hâlâ serin olmasına sebep olmuştu. İnsanlar nefesleriyle ellerini ısıtıyor, kollarını ovuşturuyor ya da oldukları yerde zıplıyorlardı.

Kalabalığın arasında yerini alan kişiler teknik kıyafetler ve özel ayakkabılar giyen, odaklanmış ifadelerle bacaklarını uzatan ciddi koşuculardan, her biri bir öncekinden daha özenli kostüm giyen insanlara kadar uzanıyordu. Başlangıç alanına doğru yürürken, fırfırlı etekler giymiş kadınların, alınlarına kravat takmış bir grup erkek çocuğunun ve baştan aşağı tek renk tulumlar giymiş insanların yanından geçtik. Komik şapkalar, gözlükler,

peruklar veya rengarenk saçlı koşucular, koca ayak kostümü giymiş iri bir adam vardı. Eşleşen tişörtler giyen en az yirmi erkek ve kadından oluşan bir grup gördük... Üzerlerinde şöyle yazıyordu: *Üşengeç Koşu Kulübü... Yavaş Olabiliriz Ama Çok Sevimliyiz.*

Arkadaşlarım ve ben, Nora'nın yaptırdığı Dirty Martini Koşu Kulübü tişörtlerimizi giymiştik. Yarış numaralarımız da üzerlerine iğnelenmişti. Kıyafetlerimizin geri kalanında aynı giyinmeyi planlamamış olsak da hepimiz saçlarımızı atkuyruğu yapmıştık, tişörtlerimizi de mavi ve pembe şortlarla kombinlemiştik. Ben ve Sophie mavi giyerken, Everly ile Nora da pembe giymişti.

Tahmin edildiği gibi muhteşem görünüyorduk.

Ancak en muhteşem koşucu ödülü, tavus kuşu adama verilmeliydi. Uzun boyluydu ve parlak turkuaz rengi kostümüyle uyumlu saçları aynı şekilde turkuaz ile mor renkli bir mohavk* modeliydi. Kostümünün arkasına, devasa tavus kuşu tüylerinden bir demet iliştirilmişti ve başlangıç çizgisinin etrafında kasılarak yürürken rüzgârda hışırdıyordu. Bu kadar gösterişli bir kostümle tüm mesafeyi nasıl koşacağını bilmiyordum ama etkileyici görünüyordu.

Soğuk havanın çıplak kollarıma çarpmasıyla tüylerim ürperdi. Muhtemelen koşmaya başladığımızda bir şekilde ısınırdım. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken, tüm vücudum sinirsel enerjiyle karıncalanıyordu.

Hazırlıklı olduğumu biliyordum. Eğitim programına tam uyum sağlamıştım. Yarıştan önceki son uzun koşumda on altı kilometre koştuğumu düşünürsek kendimi iyi hissediyordum. Mantıksal olarak, sadece bu yarışı tamamlamakla kalmayıp gurur duyabileceğim bir sürede bitireceğime inanmak için her türlü nedenim vardı.

*Kafanın kenarlarındaki saçların kazınıp yalnızca orta kısımdaki saçların bırakıldığı bir saç kesimi.

Yine de bu, zihnimdeki şüpheleri silmemişti. Beden dersini atlayıp bir kenarda kitap okumak için neredeyse her şeyi yapabilecek kız hâlâ içimde bir yerdeydi. Bunu gerçekten yapabilir miydim? Bütün bir yarı maratonu koşabilir miydim?

"Bay Calloway nerede? Yani, Shepherd," diye sordu Sophie Everly'ye. "İzlemeye gelecek mi? Yoksa evinizden maraton yolu görünüyor mu?"

Everly, "Burada olacak," dedi. "Beni bitiş çizgisinde karşılayacağını söyledi. Sanırım kız kardeşim ve karısı geliyor. Ayrıca Richard ve Dahlia da burada olacak."

"Ethan ve Grant bugün koşuyorlar mı?" diye sordu Sophie.

Ethan, Shepherd'ın kardeşi Grant da onun eşiydi. "Koşuyorlar ama o kadar hızlılar ki muhtemelen çok önden başlarlar. Ethan bu sabah erkenden bana mesaj atıp hepimize iyi şanslar diledi."

Nora gülümseyerek, "Tezahürat yapacak koca bir ekibin olacak," dedi.

"Bu gerçekten çok hoş. Onları çok seviyorum." Everly Nora'ya baktı. "Jensen hâlâ şehirde mi?"

Nora dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Evet. Bugünü ona anlatmak gibi bir hata yaptım ve o da gelip bitiş çizgisine varışımı izleyeceğini söyledi."

"Ne kadar da tatlı."

Nora omuz silkerek, "Muhtemelen gizli bir amacı var," dedi. "Ama sorun değil, yarıştan sonra hepimize kahvaltı ısmarlamasını sağlayacağım."

Sophie, "Babam gelmek istedi ama ben ona evde kalmasını ve canlı yayını internetten izlemesini söyledim," dedi. "Bugünlerde insanlarla pek iyi geçinemiyor. Gelseydi muhtemelen sarhoş bir korsan gibi küfürler yağdırırdı."

Nora güldü. "Aman Tanrım, baban favori insanım."

Arkadaşlarım bana bitiş çizgisinde beni bekleyen birinin olup olmayacağını sormadı. Böyle bir şeyin olmayacağını hepimiz biliyorduk, bu yüzden bu konuyu gündeme getirmemelerine sevinmiştim

"Ah şunlara bakın, gerçekten gelmişler." Bella Fernadale'in alaycı sesi sırtımın kasılmasına neden oldu.

Göz Kamaştıran Kaltaklar daha önce hiç bu kadar... göz kamaştırıcı görünmemişti. Kenarları altın rengi taşlarlarla çevrelenmiş ve *Kaltaklar* kelimesi pembe elmaslarla yazılmış siyah beyzbol şapkaları takmışlardı. Dar kolsuz tişörtlerindeki yazılar altın, gümüş ve pembe taşlarla doluydu. Kızlardan biri yana döndüğünde, arkasında parlak pembe rengiyle göz kamaştıran bir fonda *Kaltaklar* yazdığını gördüm.

Nora, "Sevimli kıyafetler," derken sesinde alaycılık vardı. "Tüm bu parlak taşların ucuz plastik olması iyi bir şey, aksi halde ağırlıkları sürenizi etkileyebilirdi."

Drew iki eliyle kendini işaret ederek, "Ucuz değiller," dedi. "Yapay taşları özel bir üreticiden sipariş ettik."

Sophie, "Bu çok tuhaf, geçen gün ucuzcuda gördüklerimin aynısı gibi duruyorlar," dedi.

"Kes sesini, Bayan Piggy*," dedi Bella.

Nora, Bella'ya doğru hamle yaptığı sırada Everly ile onu kollarından yakaladık. "Tanrı'ya yemin ederim, gözbebeklerinizi çıkaracağım ve onların yerine o gereksiz değerli taşları yerleştireceğim."

"Sorun değil, Nora. Onlar duygularımı incitemezler," dedi Sophie.

Tekrar saldırmaya çalışma ihtimaline karşı Nora'yı sıkıca tuttum. Gerçi ona izin vermek isteyen bir yanım da vardı.

*The Muppet Show'un kukla karakterlerinden biri olan domuz.

Bella ağırlığını tek bacağına verip ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Her neyse. Dördünüzün de hakkını vermem lazım, kendinize çok güveniyorsunuz. Ne düşünüyorsunuz, kızlar? Bir salak, bir sürtük, bir şişko ve bir ucube bizi yenebilir mi?"

Drew başını geriye yatırarak sahte bir kahkaha attı, diğer ikisi yeterince sesli gülmeyince onları dürttü.

Bella da ona eşlik ederken bir yandan gözlerinin kenarlarını siliyordu. "Aman Tanrım, çok komiğim."

Onlara ters bir bakış attım. "Bugün kimin birinci olduğunun bir önemi yok. Kazansanız bile hâlâ bir sivrisinek sürüsü olmaya devam edeceksiniz. Kötü niyetli, küçük beyinli ve günün sonunda kısa ömürlü baş belaları."

İç çekti. "Çok tuhafsın. Bitiş çizgisinde görüşürüz. Umarım nakit getirmişsinizdir."

Saçlarını klişe bir şekilde savurduktan sonra dönüp uzaklaştılar.

İçimde yeni bir his belirip tüm sinirlerimi ele geçirdi. Aklıma koymuştum. Ne pahasına olursa olsun o berbat kadınları dövecektim.

Nora doğrularak, "Sanırım öfke yogasına geri dönmem gerekiyor," dedi. Everly ile onu bıraktığımızda arkalarından iki ortaparmağını da kaldırdı.

Sophie, "Güzel çifte ortaparmaklar," dedi. "Bu kadınlar en kötüsü."

"Bu size çok fazla teselli sağlamayabilir ama gereksiz yere düşmanca davranışları, kendi hayatlarından derin bir memnuniyetsizliğe işaret ediyor." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ama yine de onları gömeceğiz."

"Ah, bunu yapacağız." Sophie atkuyruğunu sıkılaştırdı. "Bundan sonraki bir hafta boyunca yürüyemeyebilirim ama kazanacağım."

"Bu önemli bir fedakârlık," dedi Everly. "Ben varım."

Nora gözlerini kısıp gülümsedi. "Hadi o kaltaklara gerçekte ne kadar cesur olduğumuzu gösterelim."

Başlamadan önceki son dakikaya gelindiğinde, etraftaki gürültü ve enerji yoğunlaştı. Üzerinde Çamurlu Seattle Yarı Maratonu logosunun ve büyük harflerle *Başlangıç* kelimesinin yer aldığı dev bir pankart, önümüzdeki yol boyunca uzanıyordu ve devasa bir dijital zamanlayıcı sinyali de bizi bekliyordu. Ayak bileklerimize, başlangıç çizgisindeki matların üzerinden geçtiğimizde zamanımızı kaydetmeye başlayacak ve bitiş çizgisini geçtiğimizde de duracak bantlar takmıştık.

Bahis, bireysel zamanlarımıza göre kazanılacak veya kaybedilecekti. Kendimize ortalama on dakikada yaklaşık iki kilometre kat etme hedefi koymuştuk. Çok hızlı sayılmazdı ama bu hızı yirmi bir kilometre boyunca sürdürmek zor olurdu. Bunun yalnızca Göz Kamaştıran Kaltaklar'ı yenmek için yeterli olacağını umuyordum.

Başlamaya on saniye kala kalabalık geri sayıma başladı ve tezahüratlar yükseldi. Kalbim hızla atmaya başlamış, artan stresim mideme vurmuştu. Arkadaşlarım iki yanımda durup öne doğru eğildiler, yüzlerinde aynı türden vahşi bir kararlılık ifadesi vardı.

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

Havada keskin bir patlama sesi yükseldi ve kalabalık tezahürat etmeye başladı. Rekabetçi koşucular yarışlarına başlarken,

biz diğer katılımcılar koşuya başlamak için başlangıç çizgisine doğru ilerlemeye başladık.

Bulunduğumuz sıranın başlangıç çizgisine ulaşması tam bir dakika sürdü. Başlangıç çizgisine yaklaştığımızda el ele tutuştuk. Ayaklarımız lastiğe değdi, bilek bantlarımız harekete geçti ve başladık.

Başlangıç çizgisinin diğer tarafına geçer geçmez endişem kaybolmuştu. Hâlâ adrenalinin vücuduma hücum ettiğini hissediyordum ama koşmak bana tüm bu enerjiyle ilgili bir şeyler kazandırıyordu.

Yoğun bir kalabalık vardı, bu yüzden hızımızı ayarlayabilmek için daha fazla açık alan arayarak insan yığınını aştık. Çok hızlı başlamadığımızdan emin olmak için Fitbit'ime göz attım. İlk kez mesafe koşusu yapanların yaygın hatalarından birinin, başlangıçta hızlarını çok fazla zorlamak olduğunu okumuştum. Yarışın artan adrenalini ve heyecanı, kendinizi doğal olmayan bir şekilde enerjik hissetmenize neden olabilirdi. Yarışın sonuna gelmeden tükenme riskiyle karşı karşı karşıya kalmak mümkündü. Planladığımızdan daha hızlı koşuyorduk ama kalabalığın arasında daha rahat bir yer bulduğumuzda yavaşlayabilirdik.

Tavus Kuşu Adam önümüzdeydi, tüy yelpazesi adımlarıyla birlikte zıplıyordu. Tuhaf bir şekilde hipnotize ediciydi. Beyaz saçlı, yaşlı bir adam koşarak yanımızdan geçti. Tişörtünün arkasında şöyle yazıyordu: *Seksen beş yaşındayım ve az önce seni geçtim.*

Bu beni güldürmüştü.

Neredeyse bir buçuk kilometrenin ardından kalabalık dağılmıştı. Dördümüz ikişer gruplar halinde koşuyorduk. Ben ve Nora öndeyken, Everly ile Sophie arkamızdaydı. Birinci etabı dokuz dakikadan kısa sürede bitirmiştik. Şimdi kendimizi zorlamak cazip gelse de hâlâ gidecek çok yolumuz vardı, bu yüzden kasıtlı olarak yavaşladım.

Nora, "Şimdi bunu on iki kez daha yapacağız ve bitti," dedi. Alay edip etmediğini anlayamamıştım.

"Bu işin kesinlikle üstesinden geleceğiz," dedi Everly. "İlk etap çok iyi geçti. Bence bu iyiye işaret."

"İstesem daha hızlı koşabilirim," dedi Sophie.

Fitbit'ime baktım. "Hesaplamalarıma göre önümüzdeki üç kilometre boyunca bu tempoya bağlı kalmamız gerekiyor. Sonraki bir buçuk kilometre boyunca daha yavaş ve daha sonraki beş kilometre boyunca da daha hızlı."

"Emin misin?" diye sordu Sophie.

"Henüz erken. Plana sadık kalmalıyız."

"Tamam, tamam," dedi Sophie. "Plana sadık kalacağız."

Sonraki üç kilometre hiç zaman almamış gibi geçti. Kısa bir süre öncesine kadar beş kilometrelik bir koşu bizim için zorlayıcı olurdu. Ancak şimdi buradaydık ve rota boyunca hızla ilerlerken hâlâ yeni başlamış gibi hissediyorduk.

Tavus Kuşu Adam biraz önümüzde koşmayı sürdürüyordu. Kuyruk tüyleri bizi ileriye doğru yönlendiren parlak turkuaz ve mor bir işaret ışığı gibiydi. Göz Kamaştıran Kaltaklar'ı görmemiştik. Koşucuların farklı bir bölümünde bizden önde başlamışlardı. Onlardan daha kısa zamanda bitirsek bile bitiş çizgisinden önce onları görmemiz pek mümkün değildi.

Planladığımız gibi üçüncü etapta yavaşladık, ardından tekrar hızlandık. Sekizinci kilometrede Everly ve Nora daha hızlı koşacak kadar iyi hissettiklerini söylediler. Bir kez daha plana sadık kalmamız konusunda ısrar ettim. Bitirmek için enerjimizi ölçülü kullanmamız gerekiyordu.

Bir su istasyonunun yanından geçerken yavaşladık, koşarken gönüllüler bize bardaklar uzattı. Su güzeldi, serin ve ferahlatıcı hissettiriyordu. Vücudum ısınıp gevşemişti. Yorulmuş olmama rağmen henüz tükenme noktasına gelmemiştim.

Sonra ilk büyük tepemize ulaştık.

Rotanın düz olmayacağını biliyorduk. Seattle tepelerle doluydu, biz de buna göre hazırlık yapmıştık. Son uzun koşumda tırmandığım tepe bir dağın yamacına benziyordu. Zirveye ulaştıktan sonra koşmaya devam edebilecek kadar toparlanabilmek için birkaç dakika boyunca yürümek zorunda kalmıştım.

Fakat bugün sanki ayakkabılarımız Yunan tanrısı Hermes'in kanatlarıyla donatılmış gibiydi. Dördümüz de kendimizi zorlayarak tepeye çıktık. Sırtımdan aşağı ter damlıyor, bacak kaslarım yanıyordu. Yine de kendimi güçlü ve istikrarlı hissediyordum.

Zirveye vardığımızda hızımızı ayarlayabilmemiz için Fitbit'imi tekrar kontrol etmek üzere aşağıya baktım. Yarışın bir sonraki bölümünü geçebilmek için toparlanmaya ihtiyacımız vardı.

Sophie, "O tepenin kıçına tekmeyi bastık," diye haykırdı.

"Evet, öyle yaptık," dedi Everly.

"Sophie, haklısın." Saatimin sunduğu verileri görmezden gelerek yukarı baktım. "O tepenin kıçını tekmeledik.

Nora yumruğunu havaya kaldırıp çığlık attı.

"Planı unutun," dedim. "Hepimiz iyi hissediyor muyuz?"

Etrafımda bir evet korosu yükseldi. Sadece arkadaşlarımdan değil, yakınlardaki koşuculardan da.

"O zaman bu yarışın kıçına tekmeyi basalım."

Fitbit'imi kontrol etmeyi bırakarak tempoya vücudumun karar vermesine izin verdim. Tepede elde ettiğimiz zaferin verdiği enerjiyle bir sonraki kilometrede her şeyimizi ortaya koyduk. Sonra tırmanmamız gereken bir tepe daha vardı ve doğal olarak yavaşlamamız gerekmişti. Bir su istasyonundan geçtik, bize tezahürat yapan bir grup seyirciye beşlik çaktık ve dokuzuncu etabın tabelasını gördüğümüzde tekrar hızlandık.

Bir sonraki kilometre daha zordu. Tavus Kuşu Adam ilk kez arkamızda kalmıştı ve Tembellik Koşu Kulübü koşucularından

birkaçı bizi geçmişti. Bacaklarım ağırlaşmaya başlamıştı ve on kilometreye yaklaştığımızda, midemdeki gerginlik tekrar eski yerine dönmüştü.

On altı kilometre şimdiye kadar koştuğum en uzun mesafeydi. Ve buradan sonra yaklaşık beş kilometremiz daha olacaktı.

Arkadaşlarıma baktım. Sophie'nin ifadesi sert ama kararlıydı. Everly'nin yanakları pembeleşmişti ve cildi parlıyordu. Nora'nın çenesi sıkılıydı, sanki sadece ayaklarının hareketine odaklanmış gibi bakışları dümdüz ilerideydi.

Nefes alışlarımın arasında, "Bunu neden yaptığımızı unutmayın," dedim. "Ne için koşuyoruz?"

Everly gülümsedi. "Başarmak için."

Nora, "Kendini baş belası gibi hissetmek için," dedi. "Ayrıca o kaltakların kıçını tekmelemek için."

"Ne için koşuyoruz?" Bu sefer daha sesim daha yüksekti.

Birisi, "Yapabileceğimi kendime göstermek için," dedi.

"Büyük bir şeyi bitirmiş olmak için."

"Çünkü daha sağlıklı olmak istiyorum."

"Böylece bol bol şarap içebilirim."

Çevremizdeki herkes güldü.

Sophie, "Koşuyorum çünkü bunu yapabiliyorum," dedi. "Babam zorlukla yürüyebiliyor ama benim bacaklarım mükemmel çalışıyor. Kahretsin, onları kullanacağım."

Bir tezahürat korosu yükseldi.

"Peki ya sen, Hazel?" diye sordu Nora, sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Benim gibi olan tüm nerd kızlar adına koşuyorum." Hızlıca gözlüklerimi düzeltmek için uzandım. "Çünkü biz de vahşi olabiliriz."

Daha çok tezahürat yükseldi, beşlikler çakıldı. Tavus Kuşu Adam bize yetişip bana göz kırptı. Bacaklarım ayakkabılarımın

bir şekilde ağırlaştığını hissediyordu ve nefesime odaklanmam gerekiyordu. Öte yandan arkadaşlarımın ve etrafımızdaki koşucuların enerjisi moralimi yükseltmişti. Bunu yapabilirdim.

Sonraki bildiğim şey neredeyse on sekiz kilometreye ulaşacak olmamızdı. Hızımıza bakmayı bırakmıştım, hâlâ doğru yolda olduğumuzu umuyordum.

"Siktir, yarı maraton çok uzun sürüyormuş," dedi Nora.

Everly, "Devam edin," dedi. "Bunu halledebiliriz."

On dokuzuncu kilometrede uyluklarım birbirine sürtmeye başladı. Ayaklarım iyice ağırlaşmış, ağzım kurumuştu fakat yapabildiğim tek şey ilerlemeye devam etmekti.

Son bir kilometredir Tavus Kuşu Adamı takip ediyorduk. Yana doğru yöneldiğinde, kalabalığın arasında görünen belirsiz boşlukta parlak bir şey gözüme çarptı.

İleride, küçük bir tepenin zirvesinde Göz Kamaştıran Kalkanlar duruyordu.

"Bakın." İleriyi işaret ettim. "Neredeyse onlara yetişiyoruz."

"Aman Tanrım."

"Siktir."

"İşte. Bu. Kadar."

Birbirimize bakıp başımızı salladık. Ardından sanki zombi palyaçolar tarafından kovalanıyormuşuz gibi koşmaya başladık.

Bu aklıma gelen en korkunç şeydi.

Göğsüm inip kalkıyor, ciğerlerim yanıyordu. Şakaklarımdan terler damlarken yarın bundan ne kadar pişman olacağımı ve tekrar yürüyebilmemin ne kadar zaman alacağını az da olsa merak ediyordum. Yine de bacaklarımdaki ağrıyı ve sürtünmeden tahriş olmuş cildimin acısını görmezden gelerek koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Ucuz plastik değerli taşlarla dolu kâbuslara yaklaşarak tepenin zirvesine çıktık. Havayı donuk bir uğultu doldurdu ve kenardan tezahürat yapan kalabalık yoğunlaştı. Bitiş çizgisi ileideydi, üzerinde kırmızı harfler bulunan kocaman beyaz bir pankart yol boyunca uzanıyordu.

Bitişi onlardan önce geçmemiz önemli değildi. Yarışa bizden önde başlamışlardı ve onlara neredeyse yetişmek üzereydik. Süremiz onlarınkinden daha iyi olmalıydı. Yani çoktan kazanmıştık.

Oysa biz sadece kazanmak istemiyorduk. Onların kıçlarına tekmeyi basmak istiyorduk

Yol düzleşti. Kollarımızı yanlarımızda hareket ettirerek daha hızlı koştuk. Ayakkabılarım kaldırıma çarpıyor, her adımım vücuduma bir sarsıntı gönderiyordu.

Daha hızlı.

Kaltaklar hemen önümüzdeydi. Koşucular güçlü bir şekilde bitişe ulaşmak için son enerji depolarını da dibine kadar kullanıyor, izleyen kalabalıktan cesaret verici çığlıklar yükseliyordu.

Göz Kamaştıran Kaltaklar'ın dördünün etrafından ikişerli gruplar halinde ayrıldık. Sophie ile Everly sollarından, Nora ve ben de sağlarından geçtik. Ve sanki zafer anımız için mükemmel bir koreografiyi planlamış gibi, önlerinde bir araya gelerek omuzlarımızın üzerinden onlara baktık ve el salladık.

Bitişe doğru ilerlerken el ele tutuşmuştuk. Hızımızı kesmeden bitiş çizgisine koşuyorduk.

Gönüllüler bizi yönlendirmek ve grubun arkasında yer alan koşuculara yer açmak için oradaydılar. Adımlarımızı yavaşlattık ama etrafımızdaki her şey, kaotik bir düzendeymişiz gibi hissettiriyordu. Birisi boynuma madalya taktı. Everly kocasının kollarına yığılırken ailesi etrafını sarmıştı. Sophie bana sarıldı ve işten birkaç arkadaşının "*Bastır Sophie*" pankartı tuttuğunu görünce çığlık attı. Tavus Kuşu Adam kocaman bir gülümsemeyle

yanımdan geçerken bana başparmağını kaldırdı. Jensen gerçekten de Nora'yı bitiş çizgisinde beklemeye gelmişti. Bir elinde su şişesi, diğer elinde ise gümüş bir matara vardı. Nora her ikisini de memnuniyetle aldı.

Görüşüm bulanıklaştı. Gözlüğümü çıkarıp gözlerimden akan teri silmek için tişörtümü kaldırdım. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu ve bacaklarım titremeye başlamıştı.

Bunu başarmıştım. Bitirmiştim. Şu anda, psikoloji araştırmacısı ve dâhiyane IQ'ya sahip bir kız olan Hazel Kiegen değildim. Ben yarı maraton koşucusu Hazel Kiegen'dım.

Bitiş çizgisinde tek başıma durduğum için çok da üzülmemiştim. Başardığımı hissetmek yeterliydi.

Çoğunlukla.

Öyle olmasa bile bu anı mahvetmek istemiyordum.

"Hazel."

Adımı söyleyen ses hiç mantıklı değildi. Gözlüklerimi tekrar takmadan önce kendime kan şekerimin düşük olduğunu ve muhtemelen susuz kaldığımı söyledim. Çünkü o olmasına imkân yoktu. Burada olamazdı.

Tüm mantığıma rağmen aptal kalbim umutla doldu ve gözlüğümü taktım.

Oydu.

Corban, elinde bir pankartla, arkadaşları ve ailesiyle kutlama yapan bitkin koşucuların arasında duruyordu. Saçları hayranlık uyandıracak kadar dağınıktı ve dudağının bir köşesi çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Aptal, inatçı kalbimdeki umut tıpkı bir havai fişek gibi etrafımı aydınlattı.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, bu iyiydi çünkü yere yığılmadan bir adım daha atabileceğimden emin değildim. Bitişe giden

zorlu koşu süreci ve onu burada görmenin verdiği şaşkınlık, bacaklarımı neredeyse kullanılamaz hale getirmişti.

"Başardın," dedi. "Başaracağını biliyordum."

"Buradasın."

Başını salladı. "Evet. Hazırladığım pankartı beğendin mi?"

"Ah." Gözlüklerimi düzelttim. Onu gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki pankartı okumamıştım bile.

Gözlerimi kırpıştırıp kıstım.

Gözlüklerimi tekrar düzelttim.

Pankarttaki kelimeler gözlerimin yaşarmasına neden olduğu için birkaç kez daha gözümü kırpıştırdım.

Elindeki pankartta büyük harflerle *Seni seviyorum, Hazel* yazıyordu. Pankartın köşesine birbirine bakan, başları öne eğik bir şekilde gagaları birbirine değen, vücutlarının bütünleşmesiyle kalp şekli oluşturan iki penguen çizmişti.

Penguenlerden biri de tıpkı benim gibi bir yarış numarası taşıyordu.

39

CORBAN

"Sevgi, enerjinin en güçlü şeklidir ancak bilim onun şifresini çözemez. Yine de hasta bir ruhun en iyi ilacı sevgidir. Buna rağmen en gelişmiş hekim bile onu reçete edemez." ~Suzy Kassem

Bir anlığına kalbimin durduğunu hissettim.

Pankartı elimde tutarken Hazel'ın kelimeleri defalarca okuyormuş gibi gözlerinin ileri geri hareket etmesini izliyordum. Altdudağını dişlerinin arasına aldı ve potansiyel reddedilme korkusuyla neredeyse ciğerlerimdeki havanın tükendiğini hissetmeye başladım.

Yine de bu riski alacak kadar ona âşıktım.

"Hazel, hiçbir zaman Paisley ile birlikte olmadım. O gün dairemde olduğunu bilmiyordum ve senin geldiğini de bana söylemedi. Bunu görmek zorunda kaldığın için özür dilerim. Onunla birlikte olduğumu düşünmene sebep olduğu için de... En çok da sana karşı tam bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Sen bir hata değildin. Biz bir hata değildik. Benim için değil."

"Yanılmak istedim," diye ağzından kaçırdı ve sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu kendime bile itiraf etmem çok uzun sürdü ama sonunda yaptım. Anketinin işe yaramayacağına karar vermiştim ve bunun ötesini göremeyecek kadar inatçıydım. Sen haklıydın, Corban. Bütün bu zaman boyunca haklıydın. Anketin işe yarıyor. Bu sana âşık olmamı sağladı. Diğer yandan..."

"Diğer yandan ne?"

"Sana âşık olmamı sağlayan sadece anket değildi. Sendin."

Pankartı yere fırlatıp onu kendime çektim. Kollarını boynuma dolarken onu sımsıkı tuttum. Kıyafetleri nemliydi ve atkuyruğu dağılmıştı ama umurumda değildi. Vücudunu benimkine bastırdım. Çok uzun zamandır bana arkadaşlık eden göğsümdeki boşluk hissi bir anda dolmuştu.

Bu, bozuk olmadığım anlamına geliyordu.

"Gerçekten az önce bana âşık olduğunu mu söyledin?" diye fısıldadım kulağına.

"Evet."

"Ben de sana âşığım. Hem de çok."

"Evet biliyorum, pankartın bunu destekliyor."

Gülerek gözlerine bakabilmek için tutuşumu gevşettim. Yüzüne düşen terli bir tutam saçı çektim. Yanakları pembeydi ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Onu gülümsetmeyi seviyordum.

Eğilip o tatlı dudakları, dudaklarımla yakalayıp onu öptüm. Tadı tuzlu, kollarımdaki bedeni sıcacıktı. Ağzı yumuşaktı, dilinin ucu benimkine değdiğinde dilim içeriye hücum etti. Onu tüm varlığımla öptüm. Hazel'ı seviyordum, o da beni seviyordu ve ne olursa olsun gitmesine asla izin vermeyecektim.

"Bunun bir hata olduğunu söylediğim için üzgünüm," dedi. "Yaptığımız hiçbir şeyden pişman değilim."

"Ben de değilim. Öyle söylerken ciddi bile değildim."

"Ayrıca senin bir denek olmadığını biliyorum. Sana o şekilde davranmak istemedim. Sen bozuk değilsin. Düzeltilmesi gereken bir şey görmüyorum. Seni olduğun gibi seviyorum."

"Tuhaf olmama rağmen mi?"

Tekrar gülümsedi. "Bunu söyleyip duruyorsun ama biraz bile tuhaf olduğunu düşünmüyorum."

Alnımı onunkine değdirdim. "Belki ikimiz de öyle olduğumuz içindir."

"Mantıklı bir nokta."

"Bu bana, sana bir şey getirdiğimi hatırlattı." Cebime uzandım ve pürüzsüz, yuvarlak bir taş çıkardım. "İşte."

Elini uzattığında taşı avucuna koydum. "Ah, Corban."

"Erkek penguenler çiftleşmek istedikleri dişiye götürmek için taş toplarlar."

"Eğer dişi kabul ederse taşları yuvasını inşa etmek için kullanır."

Yanağını avuçladım. "Hazel, arkadaş olduğumuz için çok mutluyum ve sanırım ikimiz de diğer şeylerin harika olduğu konusunda hemfikiriz. Fakat bir şeyi bilmeni istiyorum. Seninle sadece çıkmak istemiyorum. Zekisin, güzelsin ve evet, bazen beni delirtiyorsun ama aynı zamanda bana meydan okuyorsun. Soru sormayı, bir şeyleri birbirinden ayırmayı en az benim kadar seviyorsun. Birbirimiz için mükemmel olduğumuzu düşünüyorum. Benim penguenim olmanı istiyorum."

Parmaklarını taşın etrafına kapayıp kollarını boynuma doladı. "Ben senin pengueninim."

Sanki uçmak üzereymişim gibi hissederken onu tekrar öptüm. Penguenlerin uçamayan kuşlar olduğu gerçeği aklıma gelmişti ama bu düşünceyi bir kenara ittim. Yakınımızda biri bize ıslık çaldığında onları görmezden geldim çünkü aşk muhteşemdi ve hayatımda ilk kez, işlerin tuhaf bir hal alma ihtimali umurumda değildi.

Geri çekilirken dizleri büküldü. Ayakta durabilmesi için onu tekrar tuttum.

"İyi misin?"

Kollarımı kavradı. "Bacaklarım düzgün çalışmak istemiyor gibi."

"Çok yorgun olmalısın. Bekle, sana başka bir şey getirdim."

Bedenini bırakmadan önce sabit durduğundan emin olup yere koyduğum poşeti aldım. İçinden bir muz çıkardım ve marketten aldığım Gatorade* şişelerinden birini açtım.

"Teşekkür ederim." Şişeyi alıp büyük bir yudum içti.

"Herkese yetecek kadar aldık."

"Aldık mı?"

"Evet, ben ve Shepherd."

Bir içecek daha aldı. "Neden Shepherd ile birlikteydin?"

Omuz silktim. "Hayatımı mahvetmek için geldi ama aslında bazı şeyleri çözmeme yardımcı oldu."

"Hayatını mahvetmek mi?"

"Boş ver."

Kıvırcık sarı saçlarının çoğu terlemiş ve keçeleşmiş bir kadın, Hazel'ın arkasından gelip ona sarıldı. Onu, Everly olduğu belli olan sarışın bir kadınla el ele tutuşan Shepherd ve aynı genetik materyali paylaşıyor gibi görünen, her ikisi de siyah saçlı başka bir çift takip ediyordu. Muhtemelen kardeşlerdi. Kadınların hepsi birbiriyle eşleşen bluzler giyiyor ve boyunlarında yarışı bitiren madalyaları takıyordu.

"Ee, bu o mu?" Koyu saçlı kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni aşağıdan yukarı süzdü ama yüzünde bir gülümseme vardı.

Hazel elini elimin içine kaydırdı. "Millet, bu Corban. Belli olmadıysa, geçen hafta sonu yaşananlar bir yanlış anlaşılmaydı. Ayrıca ben onun pengueniyim."

*Amerikan markası olan bir sporcu içeceği. Özellikle orta ve uzun mesafe koşu ve takım sporlarında tercih edilir.

Kıvırcık saçlı kadın, "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi. "Ben Sophie."

Elimi uzattığım anda Sophie sarılmak için yaklaştı -beklediğimden daha hızlıydı- ve ben de karnına bir nevi yumruk atmış oldum.

"Of." Karnını tuttu.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm."

"Hayır." Bir elini kaldırırken derin bir nefes aldı. "Tamamen benim hatam. Tekrar deneyelim."

Bu sefer kollarımı yanlarda tutarak dikkatli bir şekilde bekledim. Bana hızlıca sarıldı ve ben de onun sırtına hafifçe vurarak karşılık verdim.

Everly beni parlak bir gülümsemeyle selamladığında birbirimize yumruk atmadan kucaklaştık. "Seninle tanışmadığımıza inanamıyorum. Ben Everly. Bu da kocam Shepherd."

Shepherd'a başımı salladım. "Evet, tanışıyoruz."

"Ah, doğru." Everly irkildi. "Bunun için üzgünüm."

Shepherd hâlâ benim hakkımda ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi yüzüme bakıyor ve hiç de üzgün görünmüyordu.

Esmer kadın, "Ben Nora," dedi. Omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Bu da kardeşim Jensen."

Jensen gülümseyerek gümüş matarayı kaldırdı. "Şerefe, ahbap."

Nora yanıma gelip kollarını etrafıma doladıktan sonra kulağıma eğildi. "İyi iş çıkardın, koca adam. Shepherd'ın senin hayatını yerle bir etmek zorunda kalmamasına sevindim."

"Şey, ben de?"

Koluma dokunup göz kırptı. "İşleri batırma."

"İmkânsız."

Hazel'ın arkadaşlarına muz ve Gatorade şişelerini dağıttım. Parkurdan koşuyu bitiren daha fazla insan geldi, düzinelerce yorgun ve zaferle aydınlanan yüz geçip gitti. Mor ve turkuz tonlarındaki mohavkıyla tavuz kuşu kostümü giyen bir adam bize doğru yaklaştı.

"Güzel bitiriş, hanımlar," dedi.

Dördü de teşekkür ederek karşılık verdi.

Everly, "Kostümüne bayıldım," dedi.

Nora başını salladı. "Çok vahşi."

"Teşekkür ederim." Gururla Hazel'a döndü. "Sana şunu söylemem gerek, on altıncı kilometreye yaklaştığımızda gerçekten bırakmak istedim. Sonra herkese ne için yarıştıklarını sorduğunu duydum ve neden bunu yapmaya karar verdiğimi hatırladım. Bitirmem için ihtiyacım olan şeyi bana verdi."

Hazel gülümsedi. "Kendiliğinden gelen cesaret verici sözlerimin faydası olmasına sevindim."

Ona sırıttı. "Tahmin ettiğinden daha fazla. Ayrıca yarıştan önce kendilerini tehlikeli zanneden kötü kız grubunun sana saçma sapan şeyler söylediğine kulak misafiri olduğumu da belirtmek istedim. O kaltakların ışıltınızı karartmasına izin vermeyin."

Sophie, "Bizden korkmaları çok kötü," dedi. "Bella'nın bana beş yüz dolar borcu var."

Tavus Kuşu Adam kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Nora, "Bella onların lideri," diye açıkladı. "Sophie bizim bitirme süremizin onlarınkinden daha iyi olacağına dair beş yüz dolarına bahse girdi."

"Ve siz de kazandınız?"

Sophie, "Onları ezip geçtik," dedi.

"Ah, vay canına. Sakın bir yere gitme, hemen döneceğim." Tavus Kuşu Adam arkasını dönerek kalabalığa doğru yürüdü.

"Gerçekten onların peşinden gittiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Everly.

Nora güldü. "Sanırım öyle."

"İddiayı kazandınız mı?" diye sordum Hazel'a.

"Sadece kazanmadık." Gözlüğünü burnuna doğru itti. "Onlara ezip geçtik."

Tanrım, çok tatlıydı. Onu kucaklayıp alnından öptüm. Onu çok seviyordum.

Birkaç dakika sonra Tavus Kuşu Adam'ın kuyruğunun tüyleri kalabalığın arasında belirdi. Yüzünde kendini beğenmiş bir zafer ifadesiyle yaklaştı. Gösterişli bir tavırla kenara çekildi ve tabii ki yanında şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli kıyafetleri giyen dört kadından oluşan bir grubu da getirmişti. Göz Kamaştıran Kaltaklar mı? Aklı başında kim bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü?

Mahvolmuş görünüyorlardı. İçlerinden biri Tavus Kuşu Adam'a kaşlarını çattı. Adam ona, *"Gitmeyi düşünme bile,"* der gibi başını salladı.

Nora, Everly, Sophie ve Hazel, gözlerini kısmış bir şekilde onlara bakarken kollarını birleştirdiler. Shepherd ve ben endişeli bir bakışı paylaştık, aynı şeyi düşünüp düşünmediğimizi merak ettim. Dirty Martini Koşu Kulübü'nün kolektif gazabıyla yüzleşmek istemiyordum.

"Parayı ödemeden gitmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Nora. "Ne kadar da zarif bir hareket, Bella."

Ortadaki kadınlardan biri iç çekip gözlerini devirdi, Bella olduğunu tahmin ediyordum.

Yanındaki kadın, "Bu adil değil," diye sızlandı. "Para ödemesine gerek yok. Sorun muhtemelen ayakkabılarımızdı. Onları gerektiği gibi esnetmemiş olmalıyız."

"Kapa çeneni, Drew," dedi Bella. "Sorun ayakkabıların değildi. Sadece başarısız oldun."

"Sadece ben mi?" diye sordu. "Bugün hepimiz koştuk, Bella."

"Eğer üçünüz bana yük olmasaydınız kazanırdım."

Hazel, "Ödeyin, sivrisinekler," dedi. "Sonra da gidip başkasını rahatsız edin."

Sesimi alçalttım. "Sivrisinekler mi? Bu iyiydi."

Bana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Hiç nakit getirmedim," dedi Bella.

Sophie, "Sorun değil," dedi. "PayPal, Venmo ya da diğer ödeme yöntemlerini de kullanabilirsiniz."

Bella'nın burun delikleri genişledi. Tayttının cebinden telefonunu çıkardıktan sonra kısılmış gözlerini Sophie'ye çevirdi. "İyi."

Sophie neşeyle Bella'nın ödemesini aldı.

"Siz aslanlar ve sırtlanlar gibisiniz," dedim.

Hazel başını kaldırıp bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dişi sırtlanlar birbirlerine karşı zalimlerdir. Genellikle tüm üreme fırsatlarını kontrol eden baskın bir dişi vardır ve ikincil dişiler onunla hizmetçileri gibi ilgilenirler. Dişi aslanlar ise tamamen işbirlikçi olan az sayıdaki sosyal yırtıcılardan biridir. Sürüdeki dişi aslanların hepsi çiftleşme fırsatlarına eşit derecede erişime sahiptir ve neredeyse hiçbir zaman birbirleriyle kavga etmezler ya da birbirlerine saldırmazlar. Üstelik birlikte avlanır, avlarını paylaşır ve yavrularını büyütmek için birbirlerine yardım ederler."

Bella bana sanki yeni bir kafa daha çıkarmışım gibi baktı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Bizim baş belası dişi aslanlar, sizin ise uyuz sırtlanlar olduğunuz gerçeğinden," dedi Hazel.

Nora, "Biliyorsun, düzgün bir insan olmanın hiçbir maliyeti yok," dedi. "Özellikle para kaybettikten sonra, bunu düşünseniz iyi olur."

Bella tekrar gözlerini devirdi. Bunu çok sık yaptığını tahmin etmek zor değildi. "Her neyse. Hadi gidelim, hanımlar."

Drew Bella'ya kızgın bir bakışla karşılık verse de onu takip etti. Diğer ikisi Bella'yı taklit ederek gözlerini devirip yanımızdan ayrıldılar.

Nora ağabeyinin koluna vurdu. "Uzaklaşırken onları süzme. İğrenç."

Ona kaşlarını çattı. "Yüce Tanrım, süzmüyordum."

"Bana şansını denemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Kadınları seviyor olmam standartlarım olmadığı anlamına gelmiyor. Bu dörtlü katiyen olmaz."

Nora güldükten sonra Tavus Kuşu Adam'a döndü. "Tekrar teşekkür ederiz, görkemli varlık."

"Memnuniyetle. İyi bir karmanın gerçekleştiğini görmeyi seviyorum." Saçlarının uçlarını okşadı. "Mohavkım sarkmaya başlıyor. Gidip ayaklarımı uzatıp bir tabak dolusu makarna yiyeceğim. İyi eğlenceler, hanımlar."

Herkes el sallayarak veda ettikten sonra Tavus Kuşu Adam da yanımızdan ayrıldı.

Nora kolunu Sophie'nin omuzlarına dolayıp sıktı. "Nasıl bir duyguydu?"

"İnanılmaz. Yemekleri ben ısmarlıyorum. Ayrıca fark ettiniz mi? Bir kez bile ayağım takılmadı. Bu geçirdiğim en güzel gündü."

Everly, "Harikaydın," dedi.

Hazel'ın gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Olağanüstü bir gündü."

Parmağımı çenesinin altına yerleştirip öpücüğümü karşılaması için yüzünü yukarı kaldırdım. "Gitmeye hazır mısın?"

Omuzları çöktü. "Evet. Ayakta kalma yeteneğim gittikçe kötüleşiyor."

"Hadi bacaklarını dinlendirelim."

Hazel ve arkadaşları, kendilerini toparladıktan sonra bir kutlama planlamaya karar verdiler. Birkaç kez daha kucaklaştıktan sonra vedalaştılar. Pankartı ve Gatorade'in sonuncusunu alıp Hazel'ı eve götürdüm.

Erwin bizi yatağından yavaşça göz kırparak ve kulaklarını oynatarak karşıladı. Hazel duş almak istediğinde ben de ona katıldım. Çoğunlukla saçını yıkamasına yardım edip yere yığılmayacağından emin olmak için. Sıcak su üstümüzden akarken vücudunu benimkine yasladı ve başını göğsüme koydu. Daha önce bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

Kurulanmasına yardım ettim. Bacaklarına ve ayaklarına masaj yapabilmek için onu yatağına yatırdım. Memnun ve uykulu görünüyordu. İşim bittiğinde onunla birlikte yatağa girdim. Vücudunu bana yaslayıp teşekkür etti. Kollarımı ona dolayıp ıslak saçlarının kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım.

"Seni seviyorum, Hazel."

Sesi yumuşacıktı. "Ben de seni seviyorum."

Ve böylece hayatım tamamlanmıştı.

40

HAZEL

"Dilediğin kadar yaşa, yaşadığın kadar sev."
~Robert A. Heinlein

Barda bir hareketlilik vardı. Hava, kadehlerin tıngırdayışı ve konuşma uğultularıyla doluydu. Duvarlar cam raflar ve eski tarzda kokteyl resimleriyle süslenmişti. Koyu renk ahşap ve loş ışık, mekâna zarif bir hava katıyordu.

Elimde mükemmel bir sek martini tutuyor, Nora'nın benim için seçtiği seksi bir pembe elbiseyle ayakta duruyordum. Corban'ın gözleri mekânın diğer ucundan benimkilerle buluştu. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Hem oldukça yakışıklı hem de büyüleyici bir şekilde sevimliydi. Bana gönderdiği çarpık gülümseme sırtımda hoş bir karıncalanma yarattı.

Aşk, gerçekten dikkate değer bir olguydu.

Dört bir yanımız sevdiğimiz insanlar tarafından kuşatılmıştı; ailemiz, arkadaşlarımız ve meslektaşlarımız... Elliott ile karısı, Corban ve departmanımızın diğer birkaç üyesiyle sohbet ediyorlardı. Molly ile Martin, Kate'i büyükanne ve büyükbabasıyla bırakmışlardı, yetişkinlerle geçirilen bir akşamın tadını çıkarıyorlardı.

Kız arkadaşlarımın hepsi buradaydı. Sophie, belinden aşağıya doğru genişleyen kısa siyah elbisesi ve omuzlarına dökülen kıvırcık saçlarıyla çok güzeldi. Nora, yürümesini kolaylaştırmak

için bilekten bağlanan bir çift topuklu ayakkabı bulmasına yardım etmişti. Everly şampanya rengi kokteyl elbisesiyle harika görünüyordu. Shepherd takım elbisesi ve kravatıyla onun yanında duruyordu. Nora ve Sophie ile konuşurken Shepherd onun sırtında yavaşça daireler çiziyordu. Everly'nin bütün gece martini yerine su yudumladığı gerçeğini gözden kaçırmamıştım ve bunun yakında paylaşacak bir haberleri olacağı anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

Nora, koyu kırmızı bir elbise ve ona uygun kırmızı bir rujla her zamanki gibi göz alıcıydı. Jensen ile birlikte gelmişlerdi ve kendini zorla davet ettirdiğinden şikâyetçiydi. Sorun değildi. Diğer konuklarımızın arasında dolaşıyor, sohbetiyle onları büyülüyordu.

Bu gece hibe fonumuzun başarıyla alınmasını kutlamak için toplanmıştık. Ayrı ve rakip hibelere başvurmak yerine Corban ile güçlerimizi birleştirme kararı vermiştik. Ortaya çıkan öneri, ikimizin de kendi başımıza tamamlayabileceği her şeyden daha iyiydi. Beş yıllık bir çalışmayı finanse etmeye yetecek kadar hibe almıştık. Hızlandırılmış yakınlık teorisi yakında teste tabi tutulup değişken kontrollü, tarafsız, istatistiksel olarak anlamlı bir test olacaktı.

Sonuçların büyüleyici olacağından hiç şüphem yoktu.

Her ne kadar özellikle elbiseler, topuklu ayakkabılar ve takım elbiselerden oluşan bir parti düzenlemek, araştırma bursu almanın tipik protokolü olmasa da Corban bu konuda ısrarcı olmuştu. Buna çok sevinmiştim. Bir başarıyı kutlamak için zaman ayırmak önemliydi. Ayrıca Corban'ı takım elbiseyle görmek her türlü bahaneye değerdi.

Arkadaşlarımın yanına uğradım. Nora içkisini kaldırdı ve ben de kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

Nora, "Şerefe, tatlım," dedi. "Bu renk sana o kadar yakışmış ki dayanamıyorum. Biliyor musun, üzerine bir hırka giysen bile çok tatlı görünür."

"Başlangıçta canlı bir renk seçmek konusunda tereddüt etsem de tavsiyeni dinlediğim için mutluyum."

Gülümsedi. "Kabullen."

Corban yanıma gelip kolunu belime doladı. Shepherd onunla göz göze geldiğinde, hafifçe başını salladı. Tam olarak arkadaş olduklarından emin değildim ama Shepherd, Corban'a şüpheyle bakmayı bırakmıştı. Corban da artık sadece arada bir ona iblis diyerek selam veriyordu.

Başımı kaldırıp Corban'a baktım, gülümsemesi içimde yeni bir karıncalanma hissi uyandırmıştı.

"Siz ikiniz çok iğrenç derecede tatlısınız." Nora başını sallayıp Sophie'yi dürttü. "Artık sadece sen ve ben varız."

Sophie içini çekti. "Evet."

Everly, "Pes etme, Sophie," dedi. "Senin Beyaz Atlı Prens'in de dışarıda bir yerlerde."

Omuz silkti. "Belki. Yine de beni tanıyorsunuz, kazara onun gözünü falan morartacağım."

Nora, "Saçmalama," dedi. "Tökezleyecek ve doğrudan onun kollarına düşeceksin. O olduğunu anlayacaksın çünkü kendine zarar vermeden seni yakalayacak."

"Kulağa benim için yaratılmış mükemmel bir adam gibi geliyor," dedi Sophie. "Eminim senin prensin de dışarıda bir yerlerdedir."

Nora içkisini yudumladı. "Prenslerin başvurusuna gerek yok. Hayatımı olduğu gibi seviyorum."

"Emin misin?" diye sordu Everly. "Son zamanlarda çok fazla öfke yogası yapıyorsun. Belki de itiraf ettiğinden daha fazla bastırılmış hayal kırıklığın vardır."

Nora, "Ah, itiraf ediyorum," dedi. "Kesinlikle iyi bir sekse ihtiyacım var. Bunun Beyaz Atlı Prens bulmakla ne alakası var?"

"Bir gün Nora," dedi Everly. "Fikrini değiştirecek bir adamla tanışacaksın ve bu harika olacak."

Nora kahkaha attı. "Bundan şüpheliyim ama senin neşeli iyimserliğin her zaman hoşuma gitmiştir."

Burada, arkadaşlarımla birlikteyken gülümsemeden edemedim. Onlar benim ailemdi ve hepsini çok seviyordum.

İçkimi kaldırdım. "Kadeh kaldırmak istiyorum."

Arkadaşlarımın hepsi bana eşlik etti.

"Sevgiye. İster arkadaşlar, ister sevgililer ya da isterse her ikisi arasında olsun, hepimiz bunu bolca deneyimleyelim."

Şerefe korosu eşliğinde kadehlerimizi tokuşturup içtik.

Corban beni kendisine doğru bastırarak dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Hemen döneceğim."

Arkadaşlarımla bir süre daha sohbet ettim, içkimi bitirdim ve onların arkadaşlığının tadını çıkardım. Elliott ile karısının yanı sıra, diğer meslektaşlarımızın da sırayla yanına uğradım. Molly ve Martin geldiklerinde ilk olarak onlarla keyifli bir sohbet etmiştim. Corban ile resmi olarak çıkmaya başladığımızdan beri aylardır, kız kardeşi ve ailesiyle oldukça fazla vakit geçirmiştim. Molly mükemmel bir arkadaştı, ayrıca kızına karşı büyük bir sevgi besliyordum.

Ancak bu akşamki kutlamamızdan ne kadar keyif alsam da vakit geç oluyordu ve sosyal pilimin azaldığını hissedebiliyordum. Corban'ın nereye gittiğini merak ederek etrafıma baktım.

Üstelik Erwin yakında acıkacaktı. Bunun yanı sıra önümüzde eşyalarımızı boşaltacağımız yoğun bir hafta sonu bizi bekliyordu. Corban ile birlikte yeni bir eve taşınmıştık. Woodward Üniversitesi yakınlarında sakin bir sokakta üç yatak odalı, büyüleyici bir daireydi.

Sanki sessiz soruma yanıt veriyormuşçasına Corban barda belirdi. Ellerini kaldırdı ve küçük kalabalığın gürültüsünü bastırarak konuştu. "Affedersiniz, millet. Dikkatinizi bana verebilir misiniz?"

Küçük grubumuz sustu, herkes Corban'a doğru döndü.

"Teşekkürler. Bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bildiğiniz gibi Hazel ve ben, son zamanlarda işyerinde güzel haberler aldık. Bu gerçekten heyecan verici. Şunu söylemeliyim ki o olmasaydı bunu başaramazdım."

Elini uzatıp ona katılmamı işaret etti. Bara doğru yürüyüp elini tuttuğumuda arkadaşlarımız ve ailemiz alkışladı.

"Ayrıca bir de itirafım var," diye devam etti. "Bu gecenin aslında kazandığımız hibeyle alakası yok. Hepinizi buraya davet etmek için sadece iyi bir bahaneydi."

Sanki herkes, hatta barın diğer müşterileri bile dikkatle dinliyormuş gibi mekân sessizliğe gömüldü. Kalbim bir anlığına durmuş gibi nefesimin kesildiğini hissettim.

Corban gözlüğünü burnuna doğru iterek elini ceketinin içine soktu. Birisi nefesini tuttu. Belki de bendim. İç cebinden küçük bir kutu çıkardı.

Aman Tanrım. Bu yaşanıyordu.

"Hazel, bütün hayatımı burada bir boşluk hissiyle geçirdim." Göğsüne dokundu. "Seninle tanışana kadar onu dolduracak bir şey olduğunu düşünmüyordum. Biraz zorlu bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama eğer geriye dönebilseydim, tek bir şeyi bile değiştirmezdim. Seni seviyorum. Dünyaya olan merakını ve parlak zekânı seviyorum. Büyük kalbini, değer verdiğin herkese olan sadakatini seviyorum. Kurabiyelerine ve tarçınlı çöreklerine de bayılıyorum. Tabii brownielerini de unutmamak gerek."

Herkes kahkaha attığında, Corban da sırıtarak bana baktı. Gözlerime yaşlar dolmaya başlamıştı.

"Erwin ile çoktan konuşup onayını aldım." Tek dizinin üstüne çöküp kutuyu açtığında ortaya bir yüzük çıktı. "Hazel Kiegen, seni sonsuza kadar sevmek istiyorum. Benimle evlenir misin?"

"Evet." Heyecanla başımı salladım, gülüyor muydum yoksa ağlıyor muydum emin değildim. Belki de ikisi birdendi. Yoğun bir duygu seline kaparak aynı kelimeyi defalarca tekrarladım. "Evet, evet, evet."

O ayağa kalkarken etrafımızda tezahürat ve alkışlar yükseldi. Kendimi onun kollarına atıp güçlü tutuşunda eridim.

Kulağıma, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Sesim, mutluluk ve heyecandan titriyordu. "Ben de seni seviyorum."

Beni bıraktığında yüzüğü parmağıma takabilmesi için elimi kaldırdım. Ailemizin ve arkadaşlarımızın tezahüratları ve alkışları arasında sevinç gözyaşlarıyla ona gülümsüyordum.

Kariyerimi insan ilişkilerini incelemeye adamıştım. Ancak bilim bile beni bu ânın büyüklüğüne hazırlayamazdı. Gerçek aşkı deneyimlemenin derinliğine ve gücüne.

Corban yüzümü avuçlarının arasına alarak beni öptü. Ardından kadehlerimizi kaldırdık. Ailemizle arkadaşlarımızdan kucaklaşmalar ve tebrikler geldi. Elliott sevecen bir tavırla beni kucaklayıp Corban'ın da elini sıktı. Molly beni kardeş olarak görmek için sabırsızlandığını söyleyerek tekrar ağlamama sebep oldu. Kız arkadaşlarım bana sımsıkı sarıldılar ve yüzüğüme hayranlıkla baktılar. Shepherd onu nazikçe uzaklaştırana kadar Everly ağlamayı bırakamadı.

Heyecan azaldığında Corban bir tutam saçı omzumun üzerinden geriye attı. "Geceyi sonlandırmaya hazır mısın?"

"Evet."

"Ben de. Ayrıca Erwin'i beslememiz gerekiyor."

Nora, "Onun için endişelenmem," dedi. "Bir öğünü kaçırmayı göze alabilir."

Corban tek kaşını kaldırdı. "Erwin şişman değil, Nora. Sadece tüyleri fazla kabarık."

Nora kahkaha attı. "Sen öyle diyorsan."

Elimi onunkine kaydırıp yüzüne baktım. Onu şu andan daha fazla sevebileceğimi hayal edemiyordum.

Vedalaşarak eve doğru yola çıktık. Elimi kaldırarak hayranlıkla yüzüğüme baktım, gözlerimi ondan alamıyordum. Corban'ın yüzüğünü takmak ilişkimizin sadece bir sonraki mantıklı adımı değildi. Elbette mantıklıydı ama bundan çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Güven ve bağlılıktı. Sadakat ve sevginin işaretiydi.

Kusursuzdu.

Mutlak kesinlikle bildiğim üç şey vardı: Bilimsel yöntem hâlâ insanlığın en büyük icadıydı, votka martininin en iyisi dirty martini şeklinde servis edilirdi ve Corban Nash olağanüstü bir biliminsanıydı, şimdiye kadar tanıdığım en muhteşem adam ayrıca hayatımın tek gerçek aşkıydı.

EPİLOG

CORBAN

"Birisi tarafından derinden sevilmek size güç,
birini derinden sevmek ise size cesaret verir." ~Lao Tzu

Üç yıl sonra...

"Co-ban dayı, Hazel teyze, artık gidebilir miyiz?" Biz kapıdan içeri girer girmez Kate girişte bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlamıştı.

"Selam, ufaklık." Saçlarını karıştırdım. "Bir şey unutmuyor musun?"

Zıplamayı bırakıp gözlerini bana çevirdi. "Neyi?"

"Kostümünü."

Ellerini karnına koyarak kendine baktı. Düz saçları babasınınki gibi siyahtı ve çift örgüler halinde toplanmıştı. Üzerinde beyaz bir kolsuz bluzla parlak pembe iç çamaşırından başka bir şey yoktu.

Kıkırdayıp bana gülümsedi. Saçları ve koyu gözleri Martin'e benziyordu ama gülümsemesini tamamen Molly'den almıştı. "Giyinmem ge-ektiğini unuttum."

Hazel güldüğünde kolumu ona doladım. "Evet, ben de bazen bunu yapıyorum."

"Akşam yemeğini yemeyi de unuttun, küçük hanım." İkinci bebeklerine hamile olan Molly, paytak adımlarla mutfaktan çıktı. "Midene biraz yemek girene kadar şeker ya da şaka yok."

"Tamam, anneciğim." Çıplak ayakları yere çarparken mutfağa doğru koştu.

"Yemin ederim o senin çocuğun, benim değil," dedi Molly. "Üç buçuk yaşında ve daha şimdiden yaptığı işe o kadar dalmış durumda ki geri kalan her şeyi unutuyor."

"Matematik problemi çözmek uğruna yemek yemeyi unutuyor mu?" diye sordu Hazel.

"Garip olan ne biliyor musun?" dedi Molly. "Aslında öyle. Ona aldığın oyuncak abaküsü hatırlıyor musun? Son zamanlarda peluş hayvanlarıyla saatlerce marketçilik oynayarak vakit geçiriyor. Sanırım en sevdiği kısım da oyuncaklarının satın aldıklarının ne kadar tuttuğunu hesaplamak. Küçük boncukları çizgi boyunca hareket ettiriyor, yemin ederim toplama ve çıkarma işlemlerini şimdiden biliyor. Henüz *üç yaşında*."

Sırıttım. O küçük yerfıstığını çok seviyordum. "Çünkü o harika bir kız."

Molly gülümsedi. "Evet, öyle. İçeri gelin, gördüğünüz gibi yemek yemesi gerekiyor. Sonra onu giydireceğiz ve sen de onu mahallede gezdirebileceksin."

Molly'nin doğum yapacağı zaman yaklaştığı için, onu bu yılki Cadılar Bayramı için şeker mi şaka mı ziyaretine Hazel ve ben götürmeyi teklif etmiştik. Molly'yi içeriye doğru takip ettik. Küçük ayakkabıların, yağmur çizmelerinin, panoya tutturulmuş pastel boyayla yapılan çizimlerin ve yere dağılmış oyuncakların yanından geçtik.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi. "Martin bu bebek nihayet varlığıyla bizi onurlandırmaya karar verdiğinde izin alabilmek için geç saatlere kadar çalışıyor. Artık bir şeylere yetişmeye çalışmayı bıraktım.

Hazel, "Evinizin durumu konusunda önyargılı olmadığımızı biliyorsun," dedi.

"Tanrı'ya şükür."

Molly bizi yemek masasına götürdüğünde hepimiz sandalyelere oturduk. Kate ağzına bir lokma makarna ve peynir attı.

"Nasıl hissediyorsun?" Hazel gözlüğünü burnuna doğru itti. "Doğumun yaklaştığını gösteren herhangi bir işaret var mı?"

"Henüz değil." Molly karnındaki şişliği ovuşturdu. "Bu sabah doktorumu ziyaret ettim ve söylediğine göre oğlum içeride çok rahat."

"Yakında olacağına eminim. Üstelik daha önce bir kez doğum yapmış olmanın avantajına da sahipsin. Vücudun ne yapması gerektiğini biliyor."

Molly gülümsedi. "Evet, umarım. Teşekkürler."

"Co-ban dayı, aç mısın?" diye sordu Kate.

Makarnasına ve peynirine baktım. "Evet ama onu sen yiyeceksin. Hazel Teyzen ve ben daha sonra akşam yemeği yiyeceğiz."

Sırıttı ve bir kaşık dolusu makarna daha ağzına tıkarken çenesinde bir peynir lekesi bıraktı.

"Hey Kate," dedim. "Oyuncak ayıcığın iki şekerleme alırsa ve her birinin maliyeti bir dolarsa, ne kadar paraya ihtiyacı vardır?"

İki parmağını kaldırdı, ağzı cevap veremeyecek kadar makarnayla doluydu.

"Evet, iki dolar. Güzel."

"Kate, eğer oyuncak ayıcığın on bir dolarla mağazaya giderse ve sırasıyla bir dolar, üç dolar ve iki dolarlık ürünler satın alırsa elinde ne kadar para kalır?" diye sordu Hazel.

Ona bakarak sesimi alçalttım. "İsa aşkına, Hazel, o üç yaşında."

"Beş," diye yanıtladı Kate ağız dolusu yemeğin arasından.

Kaşlarımı kaldırarak Kate'e, ardından Molly'ye baktım.

Kız kardeşim omuz silkti. "Gördün mü?"

Hazel'ın dudaklarında ukala bir gülümseme belirdi

Yeğenim matematik dehasıydı. Bu gelmiş geçmiş en havalı şeydi.

"Tamam, Ayıcık Katie, yemeğini bitir sonra da kostümünü giy," dedi Molly.

Kate akşam yemeğinden son bir kaşığı ağzına tıktı, sonra masadan atlayıp odasına koştu.

Birkaç dakika sonra iki yanında siyah şeritler bulunan parlak sarı bir tulumla ortaya çıktı ve karate pozu verdi. "Hi-yah!"

"O Bruce Lee mi?" diye sordum. "Molly, yarı Asyalı çocuğunu Cadılar Bayramı için Bruce Lee gibi mi giydiriyorsun?"

Molly güldü. "Aman Tanrım, biliyorum. Çok saçma, değil mi? Kendimi savunmam gerekirse, bu Martin'in fikriydi. Birlikte eski Bruce Lee filmlerini izlemeyi çok seviyorlar."

Kate gözlerini kıstı, hâlâ bir karate hamlesi yapmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"O şimdiye kadar gördüğüm en tatlı Bruce Lee," dedi Hazel.

"Tamam, ufaklık." Ayağa kalktığımda Hazel da beni takip etti. "Hadi gidip şeker alalım. Ama kimseye karate hareketleri sergilemek yok."

"Bu kung-fu, Co-ban dayı."

Ellerimi kaldırdım. "Benim hatam. Hazır mısın? Hadi gidip kovanı al."

Tekrar odasına koştu.

Molly, "Tekrar teşekkürler, çocuklar," dedi. "Onu uzun süre gezdirmeniz gerekmiyor. Hem çok fazla şeker yemesine de gerek yok."

"Sorun değil. Eğlenceli olacak."

Hazel, "Bunu sabırsızlıkla bekliyorduk," dedi.

Molly sırıttı. "Kim bilir, belki bir gün sen de kendi minik insanını şeker almak için yabancıların kapısını çalmaya götürürsün."

Gözlüklerimi düzeltip ellerimi ceplerime soktum. "Evet. Belki."

Hazel ve ben bir yılı aşkın süredir bebek sahibi olmaya çalışıyorduk ama şu ana kadar şans bizden yana olmamıştı. Özellikle

Molly tekrar hamile kaldığından ve biz bunu gerçekleştiremediğimizden beri cesareti kırılmıştı. Bunun nedeni denememek değildi, o konuda emindik.

Testler için bir uzmana gitmiştik ama ikimizde de bir sorun bulamamışlardı. Hamile kalma sorunumuzu açıklayan mantıklı bir sebep yoktu. Hazel'ı neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin değildim. Beklemek mi yoksa cevapların olmayışı mı?

Kate, heyecanlı bir şekilde turuncu bir balkabağı kovasını koluna takmışken evlerinin bulunduğu sokakta dolanarak komşularının kapısını çaldık. Herkes onun kostümünü beğendi ve o da her seferinde mutlu bir şekilde en iyi Bruce Lee pozunu verdi. Ayrıca komşuları kovasına şeker koyduklarında teşekkür etmeyi de hatırladı.

Molly ve Martin harika ebeveynlerdi.

Muhtemelen Molly'nin isteyeceğinden daha fazla eve gittik. Yine de Hazel ve ben de en azın onun kadar eğleniyorduk. Kapılara koşuşunu, örgülerinin havada uçuşmasını ve tatlı, küçük sesiyle *"Şeker mi şaka mı?"* diye sormasını izlemek her seferinde çok sevimliydi.

Sonunda onu eve geri getirdik. Martin işten dönmüştü, bu yüzden çocuk görevini üstlenip onu omzuna attı ve banyo yapması için yukarıya taşıdı. Molly'ye iyi geceler dileyip eve gittik.

Ön kapımıza doğru yürürken Hazel, "Bu yaşadığım en keyifli Cadılar Bayramlarından biriydi," dedi. Kapımız balkabaklarıyla süslenmişti ama evde olmayacağımız için ışıkları kapalı bırakmıştık.

"Nora'nın sizi zombi balo kraliçeleri gibi giydirdiği zamandan daha mı iyiydi?"

"Zombi balo kraliçeleri hemen hemen ikinci sırada ama evet, daha iyiydi."

İçeri girdik ve şeker mi şaka mı diye sormak için çocukların gelebileceğini düşünerek verandanın ışığını açtık. Kapının

yanındaki masada bir kâse şeker hazır duruyordu. Erwin kanepenin yanındaki yatağından başını kaldırıp bize baktı, ardından tekrar uyuklamaya devam etti.

"Bu yıl giyinip dışarı çıkmamamızın seni rahatsız etmediğinden emin misin?" Ceketimi astım ve onunkini de kaldırdım. "Cadılar Bayramının favorin olduğunu biliyorum."

Oturma odasına doğru birkaç adım geriledi. Gözlüğünü düzeltirken gülümsemesinde bir şeyler vardı. Bu beni aniden tedirgin etti ama sebebi hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hiç rahatsız olmuyorum. Bazı şeyler değişir."

"Öyle."

Dudaklarındaki gizemli bir gülümsemeyle gözlerini benimkilere dikti. Hiçbir şey söylemeden öylece bana baktı.

"Ne?"

Bakışları yan tarafa kaydı.

Hareketlerini takip ettim. Birkaç hafta önce Cadılar Bayramı için dekorasyon yapmıştı. Şöminenin üzerine bir dizi turuncu ve mor ışık yayılmıştı. Şöminenin üzerine balkabağı şeklinde mumlar ve küçük bir kara kedi koymuştu.

Fakat onun altında, şöminenin üzerinde siyah bir bezle örtülü bir şey vardı. Daha önce orada mıydı? Bunu nasıl fark etmemiştim?

"Bu da ne?"

"Git ve bak."

Ben yanından geçerken Erwin tek gözünü açtı. Yere çömelip kumaşı kaldırdım.

Düzgün bir daire oluşturacak şekilde düzenlenmiş pürüzsüz kayalardan oluşan bir yığındı. Çoğu avuç içi kadar bile büyük değildi ve onları en büyüğü en altta, en küçüğü ise en üstte olacak şekilde yerleştirmişti.

"Bunlar ne?"

"Bana verdiğin taşlar."

"Gerçekten mi? Onları sakladın mı?"

Hazel'ı sevdiğimi söylemek için ona bir taş verdiğim Çamurlu Seattle Yarı Maratonu gününden beri, ona taş vermeyi alışkanlık haline getirmiştim. Bazen rastgele oluyorlardı. Kampüste ya da bahçemizde bir taş görüp gülümsemesi için ona veriyordum. Bazen de balayında bulduğum kaya gibi ya da son Kişilik ve Sosyal Psikoloji Konferansı'nda birlikte yaptığımız sunum gibi özel yerlerden geliyorlardı.

"Elbette onları sakladım. Her birini. Eş seçiminden sonra bile erkek penguenler eşlerine taş hediye eder."

Gözlerim büyürken yavaşça ayağa kalktım. "Dişi onları yuva yapmak için kullanır."

Altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve gülümserken başını salladı.

"Aman Tanrım, Hazel, demek istediğin..."

Bu sefer daha güçlü bir şekilde başını salladı.

"Bir bebeğimiz mi olacak?"

"Evet."

Birkaç adımda ona doğru koşarak kollarımı etrafına doladım. Uzun bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Sadece birbirimize sarıldık.

"Hamile misin?"

Başını salladı. "Bu sabah doktora gidip emin oldum. Kesinlikle hamileyim."

Boğazımın düğümlendiğini ve birçok duygunun göğsümde kabardığını hissettim. "Kahretsin, Hazel. Bu harika. Peki kaya yuvayı ne zaman yaptın?"

"Bugün erken saatlerde. Evden çıkmadan önce bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordum."

"Fark etmediğime inanamıyorum."

Güldü. "Ben inanıyorum."

Onu tekrar kavrayıp ayaklarını yerden kesecek şekilde kaldırdım. Kollarını boynuma doladı. Aklım başımdan gitmişti. O kadar mutluydum ki kendimle ne yapacağımı bilemiyordum.

Ne yaptığımı fark edip onu yere indirdim.

"Üzgünüm, sana karşı daha dikkatli olmalıyım."

Bir elini karnına koydu. "Sorun yok. Bebek rahmim tarafından iyi korunuyor."

Elimi onunkinin üstüne koydum, kalbim o kadar doluydu ki patlayıp patlamayacağını merak ettim. Eğilip alnımı onun alnına bastırdım. "Seni çok seviyorum. Bir bebeğimiz olacağı için çok mutluyum."

"Ben de. Birleştirilmiş genetiğimizin olağanüstü bir çocuk meydana getireceğini düşünüyorum."

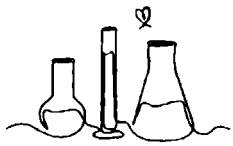
Kollarımı tekrar omuzlarına dolayıp sımsıkı sarıldım. Başını göğsüme yasladığında derin bir nefes alıp kokusunu ciğerlerimi doldurdum.

Hayatımda Hazel'ın olmadığı zamanlar olduğuna inanmak zordu. O zamana dair anılar, kötü bir rüya gibiydi. Hazel benim dünyamdı. Benim saygıma, sevgime, kalbime, bana ait olan her şeye sahipti. Ve şimdi de bir bebeğimiz mi olacaktı?

Bunu hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum.

Birlikte mükemmeldik. Tüm tuhaflıklarımız ve ilginç hallerimizle. Birbirimize meydan okuma ve birbirimizi kimsenin anlamadığı şekilde anlama yeteneğimizle. Ve şimdi birbirimize ikimizin de umutsuzca istediği bir şeyi veriyorduk. Birlikte bir aile kuruyorduk.

Aşk gerçekten harikaydı ve bilimin bunu bana söylemesine hiç ihtiyacım yoktu.

BONUS EPİLOG

HAZEL

Şekerli kurabiyeler eşit değildi. Fırına bakmak için başımı eğdiğimde kesilen şekillerin birçoğunun en az bir dakika erken pişeceğini fark ettim. En uçtaki renkli şeker tabakası o kadar kalındı ki ne zaman pişeceğini tahmin etmek zor değildi. Peki ortadaki iki küre? Ortaları kalın, ince kenarları çoktan kahverengileşmeye başlamıştı. Şekilsiz ve düzensiz kütleler, renkli şekerlerden oluşuyordu.

Mükemmelerdi.

Pijamalı üç fırıncım, mutfak bilimine hayranlık duyarak fırının etrafında toplanmıştı. Bu bizim üçüncü partimizdi ama hâlâ hamurun değişmesini izlemekten keyif alıyorlardı. Parlak ve ıslak yüzeyleri gözlerinin önünde kızarıyor, ortaları şişiyordu.

Küçük çocuklarla yemek pişirmek, hâlâ en sevdiğim aktivitelerden biriydi. Hatta belki de özellikle küçük çocuklarla. Birden çok minik insanı yetiştirmenin, oldukça fazla değişikliği de beraberinde getirdiğini öğrenmiştim. Gürültü, kaos, sürprizler, öfke nöbetleri, kucaklaşmalar, karışıklıklar, sarılmalar.

Bu da bazı akşamlar saate bakmayı bıraktığınız, yatma zamanı konusunda endişelenmediğiniz ve kurabiye pişirdiğiniz anlamına geliyordu.

Erwin tabağına doğru yürüdü ve yemek için aşağı eğildi. İlk bebeğimiz doğduğunda, evimize gürültünün eklenmesinden etkilenmemişti. Artık oyuncakların, kitapların ve fırlatılmış

çorapların arasında dolaşıyor, sırtüstü yuvarlanıp sarkan ip parçalarına vurarak onları güldürüyordu. Sanki onlar birer mobil-yaymış gibi bacaklarına sürtünüyordu.

Tabii çoğunlukla sadece kestiriyordu.

"Erwin, beslenme değişikliğini tartışmamız gerekebilir. Fazla kilo alıyor gibi görünüyorsun."

Beş yaşındaki oğlumuz Henry, omzunun üzerinden baktı. "Onun sadece tüyleri kabarık, anneciğim."

Ona gülümsedim. "Elbette öyle."

Çocuklar son kurabiyelerin pişmesini izlerken ben de çoktan soğumuş olan üç kurabiyeyi küçük tabaklara yerleştirip masaya götürdüm. Doğaçlama bir şekilde bir şeyler pişirmek için programımızdan vazgeçmek, geç uyuyabilecekleri anlamına gelmiyordu. Bu belaya davetiye çıkarmak olurdu.

Üstelik akşamlar kutsaldı. Corban ve ben çocuklarımıza bayılıyorduk ama baş başa zaman geçirebilmek, evliliğimizin sağlığı açısından kritik bir öneme sahipti.

"Kim kurabiye ister?" diye sordum.

Ortaya çıkıp minyatür filler sürüsü gibi masaya koşarken, "*Ben, ben, ben,*" diye bağırdılar, sesleri coşkulu bir koro halinde çıkmıştı.

Henry, Nicola ve Owen'ın süt bardaklarını, ikisinin de ulaşabilmesi için yaklaştırdı. Nicola ve Owen -üç yaşındaki ikizlerimiz- birbirlerinin tabaklarına bakıp yer değiştirdiler ve mutlu bir şekilde yemeğe oturmadan önce kurabiyelerini birbirlerine gösterdiler. Her öğünde sürekli tabak değiştirdiklerini görüyordum, büyüleyici bir davranıştı.

Fırından bip sesi gelmediği halde mutfağa geri döndüm ve kurabiyeler yanmadan onları çıkardım. İkizlerin yaptığı küreler orta sırada pişmemeliydi ama bunları daha sonra gizlice çöpe atacaktım. Bizim evde kurabiye sıkıntısı yoktu.

Ön kapının açıldığını ve fil sürüsünün yine hareketlendiğini duydum. En büyük üçlümüz, kendilerini taze pişmiş kurabiyelerden ayırabilecek tek şeye koşuyorlardı.

Babacığa.

Corban zar zor içeri girebilmişti. Mutfağın kapısına yaslanarak ikizlerden birinin bir bacağına ötekinin de diğer bacağına sarılmasını izledim. Henry ona önden sarıldı. Kendine en iyi koala taklitlerini yapan ikizlerin ve Corban'ın göğsüne taktığı anakucağından sarkan bebeğin bacaklarının arasında bir yer bulmuştu.

En küçük bebeğimiz olan sekiz aylık Eleanor, kötü bir solunum yolu virüsü geçirmiş, yeni iyileşiyordu. Çocuklarımızın dördü de yakın zamanda soğuk algınlığına yakalanmıştı ama zavallı bebek Eleanor bundan en çok etkilenen kişiydi. Son birkaç günde durumu oldukça iyiye gidiyordu ama ciğerleri hâlâ temiz ve serin havaya ihtiyaç duyuyordu. Ben diğer miniklerimizle birlikte yemek pişirirken Corban onu hava almaya çıkartmıştı.

"Ah hayır, maymunların saldırısına uğruyorum." Corban yürüyemiyormuş gibi davrandı. "Eleanor, kurtar beni."

Owen babasının bacağındaki yerinden başını kaldırdı. "O seni kurtaramaz, baba. Daha çok küçük."

"Kurtaramaz mı? Ben ne yapacağım?"

Nicola ve Owen gülüp bacaklarını daha da sıktılar.

Nicola, "Canavar babaya dönüş," dedi.

"Tamam, bunu sen istedin."

Henry arkasından koştuğunda, Corban onun sırtına atlayabileceği kadar alçağa çömeldi. Henry'nin kolları boynuna dolanmış, ikizler bacaklarına yapışmış ve Eleanor anakucağında cıyaklarken, tam anlamıyla çocuklarla kaplıydı.

Onun çocukları. Bizim çocuklarımız.

Gözlerimiz buluştu ve dudağının köşesi bir sırıtışla kıvrıldı. Hissettiğim güçlü duygulara karşı altdudağımı ısırdım.

Onu çok seviyordum.

Hepsini çok seviyordum.

Bunun gibi anlar, yaşadığımız hayatın bize ait olduğunu hatırlamamı sağlayıp her seferinde şaşırmama neden oluyordu. Kendimi hiçbir zaman kalabalık bir ailenin içinde hayal etmemiştim ama anne olmak, başıma gelen en güzel şeydi. Ve bir zamanlar bir şekilde bozuk olduğuna ve sevilemeyeceğine inanan Corban'ın etrafı, her zaman sahip olmayı hayal ettiği ailesi tarafından kuşatılmıştı.

Kükredi ve ikizler hâlâ bacaklarına tutunurken oturma odasına doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Henry çaresizce sırtına tutunarak gülerken Eleanor küçük ayaklarıyla onu tekmeledi. Tekrar kükreyerek Henry'nin kanepeye düşmesine izin verdi ve ikizler kıkırdayarak bacaklarını bıraktılar.

"Eyvah, bitmemiş kurabiyeler görüyorum," dedim. "Acele etmezseniz canavar baba onları yiyecek."

Henry, Nicola ve Owen atıştırmalıklarını bitirmek için masaya koştular. Corban, Eleanor'u anakucağından çıkartıp bana getirdi. Corban mutfağa kurabiye almaya giderken ben de onu kalçamın üstüne dayamıştım.

"Yürüyüşünüz nasıl geçti?"

Corban ağzı kurabiyeyle doluyken, "Harika, neredeyse hiç öksürmüyordu," dedi. "Bunlar çok iyi."

Eleanor elindeki kurabiye kırıntılarını yakaladı.

"Henüz sana göre değiller." Kurabiyeleri ulaşamayacağı bir yere kaldırdım. "Umarım bu, bu gece uyuyacağı anlamına gelir."

"Uyuyacak."

"Bundan çok eminsin."

Bana tekrar sırıttığında içimin eridiğini hissettim. Yıllar süren evlilik ve dört çocuk, onun üzerimde yarattığı bu etkiyi değiştirmemişti.

Başıyla Eleanor'u işaret ederek, "Onu son bir kez beslemek ister misin?" diye sordu. "Henry'yi ve ikizcikleri yatağına yatırabilirim."

"Evet, harika olur."

Bir öpücük için eğildi, dili baştan çıkarıcı bir hareketle benimkine dolandı. Ardından yine sevimli bir gülümsemeyle göz kırparak bir kurabiye daha aldı.

Onlara uyku vakti rutinlerini anlatırken Canavar Baba'dan bir sürü kükreme ve minik insanlardan kıkırdamalar yükseliyordu. Eleanor'u besledim. Nefesinin bu kadar net çıkması beni mutlu etmiş ve rahatlatmıştı. Yemek yerken gözleri kapandı ve ikizlerin odasındaki gürültü kesildi.

Neredeyse uyumuş olan Eleanor'u beşiğine yatırdım. Gözleri biraz titredi ve ben gitmeden önce bir tur daha sallanmaya ihtiyacı olup olmayacağını görmek için bekleyerek tereddüt ettim. Neyse ki gözleri kapandı ve ben de sessizce odasından çıktım.

Corban oturma odasında beni bekliyordu. Kendimi kanepeye bıraktım ve o da kolunu bana doladı.

"Uyuyorlar mı?"

Başımın üstünü öptü. "Ben kitap okurken ikizler uyuyakaldı, Henry de yakında uyuyacak. Gözlerini zar zor açık tutuyordu. Onu odasına taşımak zorunda kaldım."

Başımı göğsüne yaslayıp bir kolumu beline dolayarak sessizliğin ve yanımda olmasının tadını çıkardım. Mutfak hâlâ dağınıktı ama bunu daha sonra halledecektik. Bu daha önemliydi. Şu anda ikimizin de yakınlığa ihtiyacı vardı.

Bir süre sessizce sarıldık. Akşam yemeğinde günlerimiz hakkında zaten sohbet etmiştik. Topladığımız kapsamlı verilere dayanarak anketinin yeni bir versiyonunu geliştirmenin tanı

ortasındaydı. Woodward Üniversitesi'nde artık yarı zamanlı çalışıyordum ve ikizlerden beri durum böyleydi. Birlikte geçirdiğimiz bu dönemde işler değişmişti ama ikimiz için de iyi olan bir denge kurmuştuk.

Corban kıpırdanıp sırtımı dürttü. "Bunu duyuyor musun?"

Dinledim ama her şey sessizdi. "Hayır. Hiçbir şey duymuyorum."

"Aynen öyle." Sırıttı. "Hepsi uyuyor."

Öpüşü, dudaklarının yumuşak bir dokunuşu ya da çocukların gözlerine uygun bir şey değildi. Derin ve açtı. Vücudum karşılık verdi, arzuyla aydınlandı ve içimdeki hararet yükseldi. Bacaklarımın arasında olacağı şekilde yer değiştirdik, uyarılmasının sebep olduğu sertliği bana baskı yapıyordu.

Ellerim gömleğinin altına kayarak tenini buldu. Dili benimkine doğru kıvrıldı ve ereksiyonunu bana doğru sürtmek için kalçalarını hareket ettirdi. Daha fazlasını bulmak için parmaklarımı sırtının alt kısmına bastırdım.

"Yatak," dedi ağzıma doğru, görmezden gelmeye hiç niyetimin olmadığı kaba bir emirdi bu.

Ayakta durabilmem için üstümden kalktı. Dudaklarım şişmiş, yanaklarım kızarmıştı ve bacaklarımın arasındaki baskı kalınlığının beni doldurması için yalvarıyordu.

Eleanor'un odasından gelen keskin bir çığlık nefesimin kesilmesine ve sırtımın kasılmasına neden oldu.

Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de derin bir iç çektik.

Corban ellerini saçlarının arasından geçirerek pantolonunu düzeltti. "Ben bakarım."

Uzanıp kolunu sıktım. Eleanor hastalandığından beri tekrar uykuya dalması oldukça zor olmuştu. "Emin misin?"

"Elbette." Bir parmağını çenemin altına koydu ve öpücüğünü karşılamam için dudaklarımı kaldırdı. "Gidip soyun. Birazdan geliyorum."

"Birazdan mı? Eğer uyumazsa bu saatler sürebilir."

Dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Merak etme. Saatler sürmeyecek."

Tek kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Hayır. Kendini çok daha iyi hissediyor ayrıca bu konuda uzmanım. Bebek uykusunun şifresini kırdım."

Gülmemek için çabalayarak kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "Bebek uykusunun şifresini mi kırdın?"

"Zorluğu şu ki her bebek için farklı ve hastalık tek değişken değil, temelde yirmi değişkendir. Yine de onu uyanık tutan dış etkenlerin yokluğunda, evet, bebek uykusunun şifresini kesinlikle kırdığımı düşünüyorum. Bu işi hallettim bile."

Sessizce odasına girdiğinde Eleanor hemen ağlamayı bıraktı. Kapıya doğru ilerleyip içeriye baktım. Işıklar loştu ama Corban'ın beşiğin yanında, kucağında en küçük kızımızla ayakta duran siluetini görebiliyordum.

Yavaşça sallanarak sırtını okşadı ve yumuşak bir sesle mırıldandı. Hareketleri ritmik ve düzenliydi. Üzerinde çalışılmıştı.

Gerçekten de birkaç dakika içinde Eleanor rahatladı. Corban onunla birlikte sallandı, uyuduğundan emin olmak için bir süre daha hafifçe sırtını okşadı. Daha sonra onu dikkatlice beşiğine yatırdı.

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, "Sana gidip soyunmanı söylediğimi sanıyordum," dedi.

"Bebek uykusunun şifresini gerçekten de kırmışsın."

"Elbette kırdım."

Parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı söyledi, ardından beni kaldırıp omzunun üzerine attı. Yatak odamıza giderken gürültü yapmamak ve uyuyan çocuklarımızı uyandırmamak için elimle ağzımı kapattım.

Yatağa düşerken olduğum yerde zıpladım. Kapıyı kapatıp kilitledi.

Üstümüzdekileri çıkarıp atarak birbirimize sarıldık. Paylaştığımız yakınlıktan ve sevgiden keyif alıyordum. Bedenlerimiz birbirine bağlandığında hissettiğim şey mutluluktu. Bu fiziksel zevkten çok daha öte bir şeydi.

Bu yakınlıktı, derinden ve saftı.

Corban bana çok şey öğretmişti. Kendim hakkında... *aşk* hakkında.

Mutluyduk. Bazen bitkin, bazen meşgul... Çoğu zaman da yorgun ama çok mutlu. Büyüttüğümüz küçük ailenin sevgisiyle çevrelenmiştik. Hayallerimizi yan yana yaşıyorduk.

O benim en iyi arkadaşımdı. İyi haberlerleri verdiğim ilk kişi, işler zorlaştığında beni teselli eden tek kişiydi. Kocamdı, ortağımdı, çocuklarımın babasıydı. Onsuz bir hayat hayal edemediğim gibi, bundan daha iyi bir hayat da hayal edemiyordum.

O benim penguenimdi, ben de onun.

SONSÖZ

Sevgili okuyucum,

Bu kitabı yazmanın bana nasıl zevk verdiğini söylememde bir sakınca var mı?

Bu kitap benim pek çok damarıma basıyor (evet Nora, senin de bir damara basma referansı yaptığını biliyorum). Tuhaf, ilginç ve inek karakterler FAVORİMDİR. Peki ya ikisi birlikte olunca? Doğum günü hediyesi gibi!

Zekice laf sokmalar mı? Evet, lütfen! Şimdiye kadar yazdığım en iyi diyaloglardan bazıları bu ikili arasındaydı. İkisi de çok ilginç ve akıllılar, tamamen aynı dili konuşuyorlar. Onları yazmayı çok sevdim.

İtiraf edeyim, Hazel'dan hoşlanmayacaksınız diye gergindim. Başlangıçta onu anlamakta biraz zorlandıysanız yalnız değilsiniz. Beta okuyucularımın hepsi bir an için şöyle düşündü: "Hımm tamam ama bu nereye bağlanacak, sana güveniyorum ama bu kadının derdi ne?"

Bir yazar olarak burası zor bir yer. Bir karakteri veya olay örgüsünü merak uyandırıcı hale getirmek zordur. Okuyucuyu nedenini soracak kadar meraklandırmak ve öğrenmek için sayfayı çevirmeye devam etmesiyle, Kindle'ını ya da kitabı terk edip nedenini soracak şekilde meraklandırmak arasında ince bir çizgi vardır. Kesinlikle ikincisinden dolayı suçlu olmak istemiyorum!

Dürüst olmak gerekirse, Hazel bana mantıklı geldi. Belki de onun nedeni onun nereye gittiğini görebilmemdi. Özellikle kitabın ikinci yarısında oldukça güçleniyor. Ve ben de güçlü karakter dizisi yazmaya bayılıyorum.

Bu arada, bir dakikalığına durup Corban hakkında konuşalım mı miyiz? Tatlı, inek ve her şeyden bihaber Corban. Benim için çok farklı bir kahramandı. Onun inekliğini cinsel çekiciliğiyle ve güvensizliğini de güçle dengelemenin yollarını bulmam gerekiyordu. Neticede, bu karakter benim için çok netti. Kendisinin biraz farklı olduğunu biliyordu ve bunda sorun yoktu. Birini sevmek ve karşılığında sevilmek istiyordu.

Hepimiz öyle değil miyiz, dostum?

Düşmandan aşka dinamiğinin de bu kitapta rol oynaması ÇOK AMA ÇOK eğlenceliydi. Ayrıca şu fotokopi odası sahnesi? AH. Yalan söylemeyeceğim, onunla özellikle gurur duyuyorum.

Umarım Hazel ve Corban'ı beğenmişsinizdir! Eğer beğendiyseniz Amazon, Goodreads ve Bookbub'da bir inceleme paylaşmak isterseniz harika olur.

Beklemede kalın çünkü Dirty Martini Koşu Kulübü'nden daha çok ateşli romantik-komedi gelecek.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Öptüm,

CK